

Nehir Akmayı Sürdürüyor...

Zamanın karasuları başbüyücünün kara cüppesi etrafında dönüyor, onu ve yanındakileri yıllar içinde ileri doğru taşıyordu.

Gökten ateş yağıyor, dağ İstar şehri üzerine düşüyor, şehri yerin ta diplerine batırıyordu. Bu dehşet verici yıkım karşısında insafa gelen deniz suları, boşluğu doldurmak için hücum etmişti. Kralrahip'in hala tanrıların taleplerine cevap vermesini beklediği büyük Tapmak dünya yüzünden silinmişti. Yeni yaratılmış olan İstar'ın Kan Denizi'ne girmeye cesaret eden deniz elfleri bile Tanıpak'ın durmuş olduğu yere hayretle bakıyorlardı. Tapınak'ın olduğu yerde derin kara bir çukurdan başka bir şey yoktu. Bu çukur içindeki deniz suyu o kadar kara ve o kadar soğuktu ki, sular altında doğmuş, büyümüş, yetişmiş bu elfler bile cesaret edip çukurun yanına yüzemiyorlardı.

Fakat Ansalon üzerinde İstar ahalisini kıskanan çoktu. Onlar için en azından, ölüm hızlı gelmişti.

Ansalon'un çabuk yaşanan yıkımından kurtulanlar için ölüm yavaş yavaş gelmişti; korkunç safhalar halinde: Açlık, hastalıklar ve cinayetler...

Savaş.

Bölüm 1

aba, böğürtü gibi bir korku ve dehşet çığlığı Crysania'nın uykusunu paramparça etti. Bu çığlık o kadar ani, o kadar korkunçtu ve kız o kadar derin uykudaydı ki, bir an için kendisini neyin uyandırmış olduğunu düşünemedi bile. Dehşete düşüp, aklı karışmış bir halde nerede olduğunu anlamaya ve kendisini nefesi kesilecek kadar korkutan şeyin ne olduğunu bulmaya çalışarak etrafına bakındı.

Rutubetli, sert bir zeminde yatıyordu. İliklerine kadar işleyen soğuktan tir tir titriyor; dişleri birbirine çarpıyordu. Nefesini tutarak bir şey duymaya veya bir şeyler görmeye çalıştı. Fakat etrafındaki karanlık yoğun ve aşılmaz, sessizlik ise şiddetliydi.

Nefesini bıraktıktan sonra bir kez daha nefes almaya çalıştı ama karanlık sanki havayı da emiyordu. Paniğe kapıldı. Çaresizlik içinde karanlığı tahayyül etmeye, şekiller ve biçimlerle doldurmaya çalıştı. Ama aklına gelen bir şey olmuyordu. Sadece karanlık vardı ve karanlığın da boyutları yoktu. Sonsuzdu...

Sonra çığlığı yeniden duyarak kendisini neyin uyandırmış olduğunu anladı. Tam başka bir insan sesiyle rahat bir nefes alacaktı ki o çığlıkta duymuş olduğu korku kendi ruhunda yankı buldu.

Karanlığı çaresizlikle, deliler gibi delmeye çalışarak düşünmeye, hatırlamaya zorladı kendisini...

Şarkı söyleyen taşlar, bir şeyler mırıldanan bir ses -Raistlin'in sesi- ve onu saran kollan. Sonra suya adım atmış ve hızlı, engin bir karanlık tarafından alınıp götürülüyormuş gibi bir his...

Raistlin! Titreyen elleriyle etrafını yoklayan Crysania rutubetli, soğuk taşlardan başka bir şey hissetmedi. Sonra dehşet verici bir anıyla hafızası geri geldi. Elinde şimşekler çakan bir kılıçla kardeşine dalan Caramon... Büyücüyü korumak için rahiplere özgü bir büyü yapan kendi sözleri...Taşa çarpan kılıcın sesi...

Fakat o çığlık -bu Caramon'un sesiydi! Ya Caramon-

"Raistlin!" diye seslendi Crysania ayağa kalkmaya çabalarken. Sesi yok oldu, kayboldu, karanlık tarafından yutuldu. Bu, o kadar korkunç bir histi ki bir daha konuşmaya cüret edemedi. Kollarını kavuşturup, yoğun soğukla titreyen Crysania'nın eli gayri ihtiyari boynundaki Paladine madalyonuna gitti. Tanrısının düşüncesi içini doldurdu.

"Işık," diye fısıldadı madalyonunu sıkı sıkı tutarak; Tanrıya, karanlığı aydınlatması için dua etti.

Parmakları arasındaki madalyondan yumuşak bir ışık akmaya, kızı boğan siyah kadifeyi geri iterek, nefes almasına imkan vermeye başladı. Zinciri başının üzerine kaldıran Crysania madalyonu havada tuttu. Işığı etrafına tutarak çığlığın geldiği yönü hatırlamaya çalıştı.

Parçalanmış, kararmış mobilyalar, örümcek ağları, yere saçılmış kitaplar, duvarlardan devrilen kitap raflarını gördü. Fakat bunlar da en az karanlığın kendisi kadar ürkütücüydü; onları doğuran karanlıktı. Bu nesnelerin, burada olmaya, ondan daha çok hakları vardı.

Sonra çığlık yeniden duyuldu.

Eli titreyen Crysania hızla sese doğru döndü. Madalyonun ışığı karanlığı aralayarak iki sureti, insanı şok eden bir açıklıkla gözler önüne serdi. Siyah cüppe giyen biri soğuk zemin üzerinde hareketsiz ve sessiz yatıyordu. O hareketsiz suretin üzerinde ise kocaman bir adam duruyordu. Kana bulanmış altın bir zırh içinde, boynunda demir bir tasmayla bakışlarını karanlığa dikmiş, ellerini ileriye uzatmış, ağzı sonuna kadar açık, yüzü dehşetten bembeyaz kesilmiş durumdaydı.

Savaşçının ayaklarının dibinde hareketsiz yatan bedeni tanıyınca madalyon Crysania'nın hissizleşen elinden kaydı.

"Raistlin!" diye fısıldadı.

Tam platin zincirin parmakları arasından kaydığını hissederken, etrafındaki ışık dalgalarınca aklına, düşmekte olan madalyonu tutmak gelmişti.

Koşmaya başladı; dünyası, elinde deliller gibi sallanan ışıkla dönüyordu. Ayakları altından karanlık suretler kaçışıyordu ama Crysanian bunları fark etmedi bile. Karanlıktan daha boğucu bir korkuyla dolan kız büyücünün yanına diz çöktü.

Büyücü yüzükoyun yerde yatıyordu, kukuletası başındaydı. Crysanian kibarca adamı kaldırıp çevirdi. Korkuyla kukuletasını yüzünden çekti ve parlayan madalyonu üzerine tuttu. Korku kalbini buz kestirmişti.

Büyücünün teni kül rengi, dudakları maviydi; gözleri kapalı, çukur göz boşluklarına gömülmüştü.

"Ne yaptın?" diye bağırdı Caramon'a, büyücünün cansız olduğu anlaşılan bedeninin yanına diz çökerek. "Ne yaptın?" diye sordu sesi kederi ve hiddetiyle çatlayarak.

"Crysanian?" diye fısıldadı Caramon boğuk bir sesle.

Madalyondan süzülen ışık ayakta durmakta olan gladyatörün sureti üzerinde garip gölgeler yaratıyordu. Kollarını uzatmış, elleri havayı dermansızca yoklarken adam başını kadının sesine doğru çevirmişti. "Crysanian?" diye tekrarlardı yine, hıçkırarak. Kıza doğru bir adım atarken kardeşinin bacaklarına takılıp kafa üstü yere düştü.

Neredeyse hemen, dizleri ve elleri üzerinde doğruldu; nefesi kesik kesikti, gözleri fal taşı gibi açılmış, öylece bakıyordu. Elini uzattı.

"Crysanian?" Kadının sesine doğru bir hamle yaptı. "Işığın! Bize ışığını getir! Çabuk!"

"Zaten ışığım var Caramon! Ben...Aziz Paladine!" diye mırıldandı Crysanian, adama madalyonun yumuşak aydınlığında bakarken. "Sen körsün!"

Kadın elini uzatarak adamın uzanmış olan, seğirmekteki parmaklarını tuttu. Kadının teması üzerine Caramon rahatlayarak yeniden nefesi alabilir gibi oldu. Ellerini sıkı sıkı tutan eli, ezici bir güçle, kızın elini kavradı; Crysanian acıyla dudaklarını ısırды. Ama bir eliyle adamın ellerini sıkı sıkı kavramışken, diğer eliyle de madalyonunu tutuyordu.

Ayağa kalkan kız, Caramon'un da kalkmasına yardımcı oldu. Savaşçının koca bedeni sarsılıyordu; çaresizlik içindeki bir dehşet-

le kıza tutunmuş, gözleri görmeden, vahşice dosdoğru önüne doğru bakıyordu. Crysanian karanlığa bakarak çaresizlikle bir sandalye, bir sedir... bir şeyler aradı.

Sonra, aniden, karanlığın da kendisine bakmakta olduğunu fark etti.

Aceleyle gözlerini çevirip, bakışlarını dikkatle madalyonun ışığı çerçevesi içine alarak Caramon'u görmüş olduğu büyük bir mobilya parçasına doğru götürdü.

"İşte, otur buraya," diye talimat verdi. "Buraya dayan."

Caramon'u yere yerleştirdi ve sırtını, her nasılsa ona tanıdık geldiğini düşündüğü oymalı tahta bir masaya dayattı. Görüntü ona acı veren, bildik hatıraları geri getirmişti: Masayı bir yerlerde görmüştü. Ama bu konuda düşünemeyecek kadar endişeli ve zihni meşguldü.

"Caramon?" dedi sesi titreyerek. "Raistlin ö... Sen onu öldürdün m...?" Daha fazla devam edemedi.

"Raistlin mi?" Caramon bakışlarını kadının sesine doğru çevirdi. Yüzünde bir telaş ifadesi vardı. Ayağa kalkmaya çalıştı. "Ra-ist! Nerede..."

"Hayır. Otur yerine!" Crysanian ani bir hiddet ve korkuyla emretti. Elini adamın omuzuna koyarak onu geri itti.

Caramon'un gözleri kapandı, yüzünde çarpık bir tebessüm belirdi. Bir an için ikizine çok benzemişti.

"Hayır, onu öldürmedim!" dedi buruk bir ifadeyle. "Nasıl öldürebilirdim? Son duyduğum şey senin Paladine'a seslenişindi, sonra her şey karardı. Kaslarım hareket etmedi, kılıç elimden düştü. Ve sonra..."

Fakat Crysanian dinlemiyordu. Birkaç metre ötede Raistlin'in yattığı yere koşup bir kez daha büyücünün yanında diz çöktü. Madalyonu adamın yüzüne yakın tutarak adamın nabzını kontrol etmek için elini kara kukuletanın içine uzattı. İçi rahatlayıp gözlerini yumarak içinden Paladine'a sesiz bir dua okudu.

"Yaşıyor!" diye fısıldadı. "Ama, neyi var acaba?"

"Neyi mi var?" diye sordu Caramon buruk bir ifadeyle, hala sesinde bir korku tınısı vardı. "Ben göremiyorum..."

Utancından kızaran Crysanian büyücünün durumunu ona tarif etti.

Caramon omuzlarını silktilti. "Yaptığı büyüden yorgun düşmüş," dedi, sesi ifadede yoklandı. "Sonra unutma, daha baştan zayıftı,

en azından sen öyle söyledin bana. Tanrılara bu kadar yakın olmasından veya işte onun gibi bir şeyden zayıf düşmüştü." Sesi alçalırdı. "Onu daha önce de bu şekilde görmüştüm. Ejderha küresini ilk kullandığı zaman kıpırdıyamıyordu bile. Onu kollarıma almıştım..."

Karanlığa dalarak sustu; yüzü artık sakindi, sakini ve ciddi. "Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi. "Dinlenmesi gerekiyor."

Kısa bir aradan sonra Caramon sessizce sordu, "Lady Crysania, beni iyileştirebilir misin?"

Crysania'nın utançtan teni yanıyordu. "Ko...korkarım iyileştire-mem," diye cevap verdi üzgün bir halde. "Se...seni kör etmiş olan benim büyüm olmalı." Bir kez daha, hafızasında, elinde kanlı kılıcıyla, ikizini öldürmeye -eğer önüne çıkarsa kendisini bile öldürmeye- niyetli koca savaşçıyı gördü.

"Özür dilerim," dedi yavaşça; o kadar yorgundu ve üşümüştü ki kendisini hasta hissediyordu. "Ama çok çaresizdim ve ...korkuyordum. Ama üzülme," diye ekledi, "büyü sürekli değil. Zamanla geçecek."

Caramon derin bir nefes aldı. "Anlıyorum," dedi. "Bu odada bir ışık var mı? Bir ışığın olduğunu söylemiştin."

"Evet," diye cevap verdi kadın. "Madalyonum var..."

"Etrafına bak. Nerede olduğumuzu söyle. Etrafı tarif et."

"Ama Raistlin..."

"Onun bir şeyi kalmayacak!" diye atıldı Caramon, sesi sertti ve buyururcasına konuşuyordu. "Buraya gel, yanına. Ne diyorsam onu yap! Hayatımız -onun hayatı- buna bağlı olabilir! Nerede olduğumuzu söyle bana!"

Karanlığa bakan Crysania korkusunun geri döndüğünü hissetti. Gönülsüzce büyücünün yanından ayrılarak Caramon'un yanına oturmak için gitti.

"Bi...bilmiyorum," diye kekeleydi, yeniden parlayan madalyonu kaldırarak. "Madalyonun ışığı dışında pek bir şey görmüyorum. Sanki daha önce gitmiş olduğum bir yer gibi ama bir türlü neresi olduğunu çıkartamıyorum. Etrafta eşyalar var ama hepsi kırık ve ıslı, sanki bir yangın atlatmışlar gibi. Etrafa dağılmış bir sürü kitap var. Büyük tahta bir çalışma masası var ki şu anda ona dayanıyorsun. Kırılmamış tek mobilya o sanki. Oldukça da tamdık geliyor," diye ekledi hafif bir sesle, akli karışmışçasına. "Çok güzel, her tür-

8

lü garip yaratığın oyması var üzerinde."

Caramono eliyle etrafı yokladı. "Halı," dedi, "taşların üzerinde".

"Evet, yer halıyla kaplı ya da kaphıymış. Şimdi yırtılmış, sanki bir şey halıyı yemiş gibi..."

Kara bir suretin aniden ışığından aceleyle kayıp kaçtığını görünce boğulur gibi oldu.

"Ne var?" diye sordu Caramon sertçe.

"Belli ki halıyı yiyen şey", diye cevap verdi Crysania, sinirli ufak bir kahkahayla. "Sıçanlar."

Devam etmeye çalıştı, "Bir şömine var ama yıllardır kullanılmamış. Örümcek ağları dolu. Aslında her yer örümcek ağı kaplı..."

Ama sesi kesildi. Tavandan inen örümceklerin ve ayakları dibinden koşuşturan sıçanların ani görüntüleri, ürperip, yırtılmış beyaz çüppesini etrafında toplamasına neden oldu. Boş, kara şömine ona ne kadar üşümüş olduğunu hatırlatıyordu.

Kadının bedeninin titrediğini hiseden Caramon hafifçe gülümseyerek kızın eline doğru uzandı. Elini sıkı sıkı tuttu ve sükunetin içinden korkunç gelen bir sesle, "Lady Crysania eğer karşılaşacağımız bir tek sıçanlarla örümceklerse, kendimizi şanslı sayabiliriz," dedi.

Kadın kendisini uyandıran o korkunç dehşet çığlığını hatırladı. Üstelik adam göremiyordu! Aceleyle etrafına bakındı. "Ne var? Bir şey duydun veya hissettin galiba, yine de..."

"Hissettim," diye tekrarladı Caramon yavaşça. "Evet, hissettim. Burada bir şeyler var Crysania. Korkunç şeyler. Bizi izlediklerini hissedebiliyorum! Nefretlerini hissedebiliyorum. Her neredeysek, onların bölgesine izinsizce girdik. Sen de hissetmiyor musun?"

Crysania karanlığa doğru baktı. Demek ki o da ona bakıyordu. Şimdi Caramon ondan söz edince, o da orada bir şey hissedebiliyordu. Ya da Caramon'un da söylemiş olduğu gibi bir şeyler! Onlara bakıp, onlara yoğunlaştıkça, onlar da daha gerçek görünmeye başladılar. Onları göremediği halde onların beklediklerini, tam madalyonun ışığının dibinde beklediklerini biliyordu. Caramon'un da söylemiş olduğu gibi nefretleri güçlüydü ve daha da kötüsü kadın onların, etrafındaki bu kötü varlıklarını ürpererek hissediyordu. Bu aynı... aynı... Crysania nefesini tuttu. "Ne var?" diye bağırırdı Caramon, kalkmaya çalışarak.

10

"Şışşt," diye tısladı kadın adamın elini sıkı sıkı tutarak. "Hiçbir şey. Sadece...nerede olduğumuzu biliyorum!" dedi alçak sesle.

Adam cevap vermedi fakat görmeyen gözlerini kıza doğru çevirdi.

"Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeyiz!" diye fısıldadı kadın.

"Raistlin'in yaşadığı yer mi?" Caramon rahatlamış görünüyordu.

"Evet...hayır." Crysania çaresizlikle omuzlarını silkti. "Daha önce gelmiş olduğum aynı oda - çalışma odası- ama aynı görünmüyor. Sanki yüzlerce yıldır, ya da daha fazla bir zamandır burada kimse yaşamıyormuş gibi görünüyor, Caramon! Tamam buldum! Beni 'hiç bir rahibin olmadığı bir yere ve zamana' götürdüğünü söylemişti! Afet'ten sonraki, savaştan önceki zaman olmalı. Şeyden önce..."

"Geri dönüp bu Kule'nin kendisinin olduğunu söylemeden önce," dedi Caramon ciddiyetle. "Bu da lanetin hala Kule üzerinde olduğu anlamına gelir Lady Crysania. Krynn üzerinde kötülüğün tüm haşmetiyle hüküm sürdüğü tek yerde olduğumuz anlamına gelir. Dünya yüzünde en korkulan yerde. Hiçbir ölümünün adım atmaya cesaret edemediği, Shoikan Korusu ve Tanrılar bilir başka neler ile korunan yerde! Tam kalbinde maddeleştik!"

Crysania aniden ışığın halkası dışında soluk yüzlerin belirdiğini gördü, sanki Caramon'un sesine gelmişlerdi. Ilık ve canlı kanın farkındalığıyla sonuna kadar açılmış ağızları ile vücutsuz kelleler, çoktan karanlık ve kederli bir ölümle kapanmış gözleriyle ona bakıyor, soğuk havada yüzüyorlardı.

"Caramon, onları görebiliyorum!" dedi Crysania boğulurcasına, koca adamın yanına büzüşerek. "Yüzlerini görebiliyorum!"

"Ellerini üzerimde hissetim," dedi Caramon. Kızın da titrediğini hisseden ve kendisi de şiddetle titreyen adam kıza sarılarak onu kendisine yaklaştırdı. "Bana saldırdılar. Temasları tenimi dondurdu. Sen o zaman benim çılgınlığımı işittin işte."

"Ama neden onları daha önce görmedim? Onları şimdi saldırmaktan alıkoyan ne?"

"Sen, Lady Crysania," dedi Caramon yavaşça. "Sen Paladine'ın bir rahibesisin. Bunlar kötülükten doğmuş yaratıklar, lanetin yarattıkları. Sana zarar verme güçleri yok."

Crysania ellerindeki madalyona baktı. Hala içinden ışık akıyor-

11

du ama -o madalyona bakarken- madalyon kararır gibi oldu. Vicdan azabıyla ulu elf rahip Loralon'u hatırladı. Onunla gitmeyi reddedişini hatırladı. Adamın sözleri zihninde çınladı: Karanlık tarafından kör edildiğinde göreceksin...

"Ben bir rahibeyim, doğru," dedi kız yavaşça, sesindeki hüznü uzaklaştırmaya çalışarak, "fakat inancım...zayıf. Bu şeyler benim kuşklarımı, benim zayıflığımı hissediyor. Belki Elistan kadar güçlü bir rahip onları korkutma gücüne sahiptir. Ben yapabileceğimi zannetmiyorum." Işık biraz daha zayıfladı. "Işığım sönüyor Cara-mon," dedi bir süre sonra. Başını kaldırarak silik yüzlerin şevkle yaklaştıklarını görünce adama doğru biraz daha sokuldu. "Ne yapabiliriz?"

"Ne mi yapabiliriz! Hiç silahım yok! Görmüyorum!" diye bağırdı Caramon ıstırapla, yumruğunu sıkarak.

"Sus!" diye emretti Crysania adamın kolunu tutarak, gözleri titreyen suretlerde. "Sen öyle konuştukça sanki daha da güçleniyorlar! Belki de korkuyla besleniyorlardır. Shoikan Korusu'ndakiler öyleydi, Dalamar öyle olduklarını söylemişti."

Caramon derin bir nefes aldı. Bedeni terden parlıyordu; deliler gibi sarsılmaya başlamıştı.

"Raistlin'i uyandırmaya çalışmalıyız," dedi Crysania.

"Bir faydası yok!" diye fısıldadı Caramon takırdayan dişleri arasından.

"Biliyorum...Denememiz gerek!" dedi Crysania sertçe, gerçi bu korkunç bakışlar altında birkaç metre yürümek düşüncesi bile onun titremesine yetiyordu.

"Dikkatli ol, yavaş hareket et," diye tavsiyede bulundu Caramon, kızın gitmesine izin vererek.

Madalyonu yukarıda tutup gözlerini karanlığın gözlerine diken Crysania, Raistlin'e doğru yavaşça ilerledi. Bir elini büyücünün ince, kara cüppeli omuzuna koydu. "Raistlin!" dedi cüret edebildiği en yüksek sesle, adamı sarsarak. "Raistlin!"

Hiçbir tepki yoktu. Bir cesedi uyandırmaya çalışsa da bir farkı olmazdı. Bunu düşünen kız etrafında bekleyen suretlere baktı. Onu öldürürler mi? diye merak etti. Sonuç olarak bu zamanda yoktu. "Geçmişin ve şimdinin efendisi" henüz kendisine ait olanda, yani Kule'de, hak iddia etmek için geri gelmemişti.

Yoksa gelmiş miydi?

Crysania bir kez daha büyücüye seslendi; seslenirken bir yan-

12

dan da gözleri, ışığı zayıfladıkça kendisine gittikçe yaklaşmakta olan ölmeyenlerdeydi.

"Fistandantilus!" dedi kız, Raistlin'e.

"Evet!" diye seslendi Caramon, kızı duyup anlayarak. "Bu ismi tanıyorlar. Neler oluyor? Bir değişiklik hissediyorum..."

"Durdular!" dedi Crysania nefesi kesilerek. "Şimdi ona bakıyorlar."

"Geri gel!" diye emretti Caramon, yarı yarıya doğrularak. "Ondan uzak dur. Işığı ondan uzaklaştır! Onu kendi karanlıklarında olduğu şekliyle görmelerine izin ver!"

"Hayır!" diye karşılık verdi Crysania hiddetle. "Delisin sen! Işık giderse onu yutarlar..."

"Bu bizim tek şansımız!"

Crysania'ya körü körüne bir dalış yapan Caramon kızı gafil avladı. Kızı güçlü kollarıyla kavrayıp, çekip Raistlin'den ayırarak yere savurdu. Sonra kızı nefessiz bırakacak şekilde kızın üzerine abandı.

"Caramon!" Kız nefes almaya çalıştı. "Onu öldürecekler! Hayır..." Crysania deliler gibi koca savaşıya karşı debeleniyordu ama adam kızı altına mıhlamıştı.

Madalyon hala parmaklarının arasındaydı. Işığı gittikçe zayıflıyordu. Olduğu yerde dönerek Raistlin'in artık karanlıkta, ışığın dışında yatmakta olduğunu gördü.

"Raistlin!" diye çığlık attı. "Hayır! Bırak kalkayım Caramon! Ona doğru gidiyorlar..."

Fakat Caramon kızı daha da sıkı tutuyor, onu soğuk zemine doğru bastırıyordu. Yüzü ıstırap içinde ama gaddarca ve kararlı görünüyor, görmeyen gözleri kıza bakıyordu. Kıza değen teni soğuk, kasları gergin ve kasılmıştı.

Kız ona bir büyü daha yapabilirdi! Tam sözler dilinin ucuna gelmişti ki tiz bir çığlık karanlığı parçaladı.

"Paladine, bana yardım et!" diye dua etti Crysania...

Hiçbir şey olmadı.

Takatsizce bir kez daha Caramon'dan kurtulmaya çalıştı; ama hiç ümit yoktu, o da bunu biliyordu. Artık, belli ki, kendi Tanrısı bile onu terk etmişti. Çaresizlikle ağlayıp, Caramon'a lanet eden kızın elinden seyretmekten başka bir şey gelmiyordu.

Soluk, titrek suretler artık Raistlin'in etrafını almıştı. Raistlin'i sadece çürümekte olan bedenlerinin yaydığı dehşet verici aura ışı-

13

ğıyla görebiliyordu. Dehşet verici yaratıklar buz gibi ellerini kaldırıp, Raistlin'in bedenine değerken kızın boğazı düğümlendi ve dudaklarından alçak bir inilti kaçtı.

Raistlin çığlık attı. Kara cüppesinin altında bedeni, şiddetli ıstırap nöbetleriyle kasıldı.

Caramon da kardeşinin çığlığını duymuştu. Crysania, bunun, adamın ölü gibi, kül rengi yüzünde yansımaları görmüştü. "Bırak beni!" diye yalvardı. Ama adamın alnında soğuk ter boncuk boncuk olsa da başını kararlılıkla salladı ve kızın ellerini sıkı sıkı tuttu.

Raistlin bir kez daha çığlık attı. Caramon titredi, Crysania adamın kaslarının gevşemeye başladığını hissetti. Adama yumruk atmak içi madalyonu elinden bırakıp kolunu kurtardı. Ama kız bunu yapınca madalyonun ışığı yok oldu ve her ikisini de mutlak bir karanlığa boğdu. Caramon'un bedeni aniden kızınkinden çekilip ko-partılırcasına ayrıldı. Adamın kaba, ıstırap içindeki çığlıkları kardeşinin çığlıklarına karıştı.

Kalbi dehşetten deliler gibi çarpan, başı dönmeye başlayan Crysania oturmaya çalıştı; eliyle cılgınlar gibi yerdeki madalyonunu arıyordu.

Bir yüz, yüzüne yaklaştı. Caramon olduğunu düşünerek aramasını bırakıp, bakışlarını kaldırdı...

Caramon'un yüzü değildi. Bedensiz bir kelle yakınında yüzüp duruyordu.

"Hayır!" diye fısıldadı yerinden kıpırdıyamayarak; yaşamın ellerinden, bedeninden, hatta kalbinden çekildiğini hissediyordu. Etsiz eller kollarını kavrayıp kızı kendisine çekti; sıcaklığa susamış kansız dudaklar aralandı.

"Paladi..". Crysania dua etmeye çalıştı fakat yaratığın ölümcül temasıyla ruhunun bedeninden emildiğini hissetti.

Sonra belli belirsiz, uzaklardan cılız bir sesin büyü sözleri mırıldandığını duydu. Etrafında bir ışık patladı. Ona son derece yakın duran kelle viyaklayarak yok oldu, etsiz elleri gevşedi. Kükürdün genizleri yakan kokusu duyuldu.

"Shirak." Parlak ışık yok olmuştu. Odayı yumuşak bir ışıltı aydınlattı.

Crysania doğrulup oturdu. "Raistlin!" diye fısıldadı minnetle. Elleri ve dizleri üzerinde doğrularak kararmış, yanmış zemin üzerinde, sırtüstü uzanmış, ağır ağır soluyan büyücüye doğru emekledi. Elllerinden biri Büyücülük Asası'nda duruyordu. Işık, asanın

14

tepesindeki altın ejderha pençesinin içindeki kristal toptan yayılıyordu.

"Raistlin! İyi misin?"

Yanına diz çöken kız, gözlerini açmakta olan adamın ince soluk yüzüne baktı. Bitkin bir halde başını salladı adam. Sonra uzanarak, kızı kendisine doğru çekti. Kıza sarılarak yumuşak, siyah saçlarını okşadı. Kız adamın kalp atışlarını duyabiliyordu. Adamın bedeninin garip sıcaklığı soğuğu uzaklaştırıyordu.

"Korkma!" diye fısıldadı adam, kızın titrediğini hissederek. "Bize zarar vermeyecekler. Beni görüp tanıdılar. Seni incitmediler değil mi?"

Kız konuşmıyordu, sadece başını sallamakla yetindi. Adam yeniden içini çekti. Crysania gözlerini kapatıp, bulduğu tesellide kendini kaybederek, adamın kollarında yattı.

Sonra, adamın eli bir kez daha saçlarına doğru giderken, bedeninin gerildiğini hissetti. Neredeyse hiddetle kızın omuzlarını tutup iterek kendisinden uzaklaştırdı.

"Bana neler olduğunu anlat," diye emretti zayıf bir sesle.

"Burada uyandım..." diye kekeleydi Crysania. Yaşadıklarının dehşeti ve Raistlin'in sıcak temasının anısı kafasını karıştırıp, sınırlarının boşalmasına neden olmuştu. Öte yandan adamın gözlerinin soğuk ve sabırsız bir hal aldığını görünce kendini devam etmeye, sesini titretmemeye zorladı.

"Caramon'un bağırdığını duydum..."

Raistlin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kardeşim mi?" dedi hayretle. "Büyü onu da mı getirdi. Hala hayatta olduğuma hayret ettim şimdi. O nerede?" Takatsizce başını kaldırarak, baygın bir halde yerde yatan kardeşini gördü. "Nesi var?"

"Be...ben bir büyü yaptım. Kör, "dedi Crysania kızarak. "Niyetim kötü değildi, siz...sizi öldürmeye çalıştığım zaman...İstar'da, tam Afet'ten önce..."

"Onu kör mü ettin! Paladine...onu kör mü etti!" diye güldü Raistlin. Ses soğuk taşlardan yankılandı; Crysania ise buz gibi bir dehşetle olduğu yere sindi. Fakat kahkahaları Raistlin'in boğazına takıldı. Büyücü boğulur gibi olarak tıkanıp, nefes almaya çalıştı.

Crysania, spazm geçinceye ve Raistlin bir kez daha sakın sakın uzanınca kadar çaresizlik içinde seyretti. "Devam et," diye fısıldadı adam huzursuzca.

"Onun bağırdığım duydum ama karanlıkta göremiyordum. Fakat madalyon bana ışık verdi ve onu buldum; kö...kör olduğunu bi-

15

liyordum. Sizi de buldum. Siz de baygındınız. Sizi uyandıramadık. Caramon benden nerede olduğumuz tarif etmemi istedi; o zaman gördüm" -titredi- "o...korkunç şeyleri gördüm..."

"Devam et," dedi Raistlin.

Crysania derin bir nefes aldı, "sonra madalyondan çıkan ışık solmaya başladı..."

Raistlin başıyla onayladı.

"...ve o... şeyler bize doğru geldi. Size, Fistandantilus ismini kullanarak seslendim. Bu onların duraksamalarını sağladı. Sonra" -Crysania'nın sesi korku içinde yitip gitmiş, hiddet tınısı taşıyordu- "kardeşiniz beni tuttuğu gibi yere savurdu, 'bırak onu kendi karanlıklarında var olduğu haliyle görsünler' gibi bir şeyler söyledi. Pa-ladine'in ışığı artık size ulaşmadığı sırada o yaratıklar..." Kız, hala Raistlin'in korkunç çılgınlığının zihninin içinde yankılandığını duyarak titredi; elleriyle yüzünü kapattı.

"Kardeşim mi söyledi bunu?" diye sordu Raistlin yavaşça, bir süre sonra.

Crysania, adamın takdir ve hayret karışımı tonu karşısında aklı karışarak, ona bakmak için ellerini çekti. "Evet," dedi soğuk bir edayla, bir süre sonra. "Neden?"

"Hayatımızı kurtarmış," dedi Raistlin, sesi bir kez daha iğneli-yiciydi. "Koca ahmağın aslında iyi bir fikri varmış. Belki onu kör bıraksan daha iyi ...faydaları insanı düşündürüyor."

Raistlin gülmeye çalıştı ama kahkahası, onu, neredeyse boğacak olan bir öksürüğe dönüştü. Crysania ona yardım etmek için öne doğru bir hamlede bulundu ama adam, bedeni acıyla çarpılmışken bile onu hiddetli bir bakışla durdurdu. Yan dönerek öğürmeye başladı.

Dudaklarında kan lekeleriyle, elleri seğirerek yeniden sırt üstü bıraktı kendini, bitkin bir halde. Nefesi kısık kısık, hızlı hızlıydı. Zaman zaman bir öksürük nöbeti bedenini iki büküm ediyordu. Crysania adamı çaresizlik içinde seyretti.

"Bir keresinde bana bu illeti Tanrıların iyi edemeyeceklerini söylemiştin. Ama ölüyorsun Raistlin! Yapabileceğim bir şey yok mu?" diye sordu yavaşça, adama dokunmaya cesaret edemedi.

Adam başıyla onaylarcasına bir işaret yaptı ama bir dakika kadar ne konuşabildi, ne de kıpırdıyabildi. Sonunda, belirgin bir gayretle titrek elini yerden kaldırarak Crysania'nın yaklaşmasını işaret etti. Kız adamın üzerine eğildi. Uzanan adam kızın yanağına doku-

16

narak, kızın yüzünü kendisinininkine yaklaştırdı. Adamın nefesi kızın tenine sıcak sıcak geliyordu.

"Su!" iştirilmeyecek şekilde soluyordu. Kız adamı sadece kanla kabuk tutmuş dudaklarını okuyarak anlayabilmişti. "Bir iksir...iyi gelir..." Eli takatsızca cüppesindeki bir cebe uzandı. "Ve...sıcaklık, bir ateş! Benim...şu anda gücüm...yok..." Crysania anladığını belirtmek için başını salladı. "Caramon?" Adamın dudakları bu ismi şekillendirmişti. "O...o şeyler ona saldırdı," dedi kız, koca savaşçının kıpırtısız bedenine bakarak. "Hala hayatta olup olmadığına emin değilim..." "Ona ihtiyacımız var! Onu..iyileştirmelisin!" Devam edemedi; onun yerine gözlerini kapatarak, soluklanabilmek için nefes nefese uzandı.

Crysania titreyerek yutkundu. "E...emin misin?" dedi tereddüt ederek. "Seni öldürmeye çalıştı..."

Raistlin tebessüm ederek başını salladı. Bu hareketle kara kukuletası kibarca hışırdadı. Gözlerini açarak Crysania'ya baktı; kız adamın kahverengi gözbebeklerinin derinliklerini görebiliyordu. Büyücünün içindeki alev alçalmış, daha önce görmüş olduğu hiddetli ateşten farklı olarak gözlerine yumuşak bir sıcaklık vermişti.

"Crysania," dedi adam nefes nefese, "birazdan...bayılacağım..Sen..yalnız..kalacaksın..bu karanlıklar yerinde... Karde-şim..yardımcı olabilir...Sıcaklık..."

Gözleri kapandı ama Crysania'yı kavramış olan eli gerginleşti, sanki gerçeğe tutunabilmek için, kızın yaşam gücünü kullanmaya çalışıyormuş gibi. Cılgın bir gayretle doğrudan kıza bakmak için gözlerim yeniden açtı. "Bu odadan ayrılma!" dedi ağız hareketleriyle. Gözleri kaydı.

Tek başına olacaksın*. Crysania etrafına korkuyla baktı, dehşetten nefes alamadığını hissetti. Su! Sıcaklık! Nasıl başarabilecekti? Yapamazdı! Bu kötülük odasında yapamazdı!

"Raistlin!" diye yalvardı, adamın narin elini her iki eline alıp, yanağını eline dayayarak. "Raistlin, lütfen beni bırakma!" diye fısıldadı, soğuk tenin temasıyla irkilerek. "İstedğin şeyi yapamam! Bu gücüm yok! Tozdan su yaralamam..."

Raistlin'in gözleri açıldı. Neredeyse içinde yattığı oda kadar karaydılar. Elini, kızın tuttuğu elini hareket ettirerek gözlerinden yanaklarına doğru bir yol çizdi. Eli boşaldığında, başı da yana doğru kaydı.

17

Böfiim 2

Crysania akli karışarak elini tenine görürdü, bu garip el hareketiyle adamın ne kastetmiş olabileceğini merak ederek. Bu bir okşayış değildi. Kıza bir şey söylemeye çalışıyordu, adamın ısrarcı bakışlarından en azından bu kadarı belliydi. Ama ne? Kızın teni, adamın dokunmuş olduğu yerlerde yanıyordu...anıları tazeleyerek...

O zaman kız anladı.

Tozdan su yaralamam....

"Göz yaşlarım!" diye mırıldandı.

aistlin'in hareketsiz bedeninin yanında, soğuk odada tek başına oturmuş, Caramon'un yakında yatan soluk ve cansız bedenini gören Crysania, aniden her ikisini de büyük bir şiddetle kışkırdı. Bayılıp karanlığın beni de almasına izin vermek ne kadar kolay olurdu, diye düşündü. Belli ki Raistlin'in sesiyle kaçmış olan -bu yerin- kötülükleri geri geliyorlardı. Bunu ensesinde serin bir hava akımı gibi hissediyordu. Gölgelerden gözler, belli ki sadece hâlâ parlamakta olan Büyücülük Asa'sının ışığı yüzünden geri durmak zorunda kalan gözler ona bakıyordu. Baygın da olsa Raistlin'in eli hâlâ asadaydı.

Crysania başbüyücünün diğer elini, tutmakta olduğu elini, kibarca adamın göğsüne bıraktı. Sonra dudaklarını sıkı sıkı yumup, gözyaşlarını içine akıtarak, doğrulup oturdu.

"Bana güveniyor," dedi kendi kendine, etrafında duyduğu fısıltı seslerini dağıtmak için "Bu zayıflığında, benim gücüne güveniyor. Bütün hayatım boyunca," diye devam etti gözlerindeki yaş silip, asanın ışığında parmaklarının ucunda parlayan ıslaklığı seyrederek, "gücümle gurur duydum. Yine de şu ana kadar bu gücün ne olduğunu bilmiyordum." Gözleri Raistlin'e kaydı. "Şimdi, bunu onda görebiliyorum! Onu yarı yolda bırakmayacağım!"

"Sıcaklık," dedi kız, o kadar çok titriyordu ki ayakta zor duru-

19

18

yordu.'Tsinmaya ihtiyacı var. Hepimizin var.' Caresizlik içinde iç geçirdi. "Ama bunu nasıl başaracağım! Eğer Buz Duvar Kalesi'nde olsaydık sadece dualarım bile bizi ısıtmaya yeterdi. Paladine bize yardım ederdi. Ama bu soğuk, buzun veya karın soğuğu değil.

"Çok daha derin, kanından çok insanın ruhunu donduruyor. Burada, bu kötülükler yerinde inancım bana destek oluyor olabilir ama beni ısıtamaz!"

Bunu düşünerek asanın ışığıyla loş bir halde görünen odaya bir göz atan kız, pencerelerden sallanan lime lime olmuş perdelerin gölgemsi şekillerini gördü. Ağır kadifeden yapılmış olan

perdeler hepsini örtecek kadar büyüktüler. Kızın moralinin yerine gelmesi, perdelerin odanın öteki ucunda olduklarını fark etmesiyle yeniden bozuldu. Kıvranan karanlık içinde anca görülen pencereler asanın parlak ışığı dışında kalıyordu.

"Oraya yürümem gerek," dedi kendi kendine, "gölgeler içinde!" Kalbi neredeyse duracaktı, gücü çekildi. "Paladine'in yardımını isteyeceğim." Fakat daha konuşurken gözleri yerde soğuk ve sönük durmakta olan madalyona gitti.

Madalyonu almak için eğilen kız bir an için madalyona dokunmaya korkarak, hüznüyle kötülük yaklaştıkça ışığının nasıl solduğunu hatırlayarak tereddüt etti.

Bir kez daha Afet'ten önce onu götürmeye gelen ulu elf rahip Loralon'u düşündü. Hayatını Kralrahip'in sözlerini -Tanrıların hiddetini çeken sözleri- duymak için riske atarak onu reddetmişti. Paladine kızgın mıydı? Bir çok insanın o İstar'daki felaketten sonra bütün Krynn'i terk ettiğini düşündüğü gibi kızarak onu da mı terk etmişti? Yoksa sadece, ilahi kılavuzluğu lanetli Yüksek Büyücülük Kulesi'ni saran kötülüğün bu soğukluk katmanlarını delemiyor muydu?

Kafası karışarak korkan Crysania, madalyonunu kaldırdı. Madalyon parlamadı. Hiçbir şey yapmadı. Metal eline soğuk soğuk geliyordu. Odanın ortasında durmuş, dişleri birbirine çarparken madalyonu tutarak pencereye doğru gitmek için kendisini ikna etmeye çalıştı.

"Eğer gitmezsem," diye mırıldandı kasılmış dudakları arasından, "soğuktan öleceğim. Hepimiz öleceğiz," diye ekledi, bakışları ikiz kardeşlere kayarken. Raistlin siyah kadife cüppesi içindeydi ama kız adanın, kendi elleri içindeki ellerinin soğukunu hatırladı. Caramon'un üzerinde hala gladyatör oyunlarında giydiği altın zırh

20

ile bel kuşağından başka bir şey yoktu.

Başını kaldıran Crysania etrafında kaynayan, bir şeyler fısıldı-yan o görülmeyenlere küstah bir bakış attıktan sonra kararlı adımlarla ilerleyerek Raistlin'in asısından yayılan büyüğü ışığın halkası dışına çıktı.

,<; Neredeyse hemen karanlık canlandı! Fısıltılar yükseldi; kız dehşet içersinde sözleri anlayabildiğini fark etti!

s Kalbin ne kadar yüksek sesle sesleniyor sevgilim,

; Karanlık göğsüne ne kadar da yakın,

Nehirler ne kadar da telaşlı, sevgilim,

1 Ölmekte olan bileğinin içinden geçen.

v

' Ve sevgilim, narin tenin ne de çok sıcaklık barındırıyor,

;* Tuz kadar saf, ölüm kadar tatlı.

,j Üstelik karanlıkta kızıl ay ilerliyor,

l Senin nefesinin kurnaz ateşinde.

Teni üzerinde buz gibi parmakların teması vardı. Crysania dehşetle irkilip arkasına baktı ki hiç bir şey yoktu! Ölülerin korkunç aşk şarkılarının dehşeti içinde kalarak korkudan bayılacak gibi olan kız, uzun bir süre kıpırdıyamadı.

"Hayır!" dedi hiddetle "Devam edeceğim! Bu kötülüğün yaratıkları beni durduramayacak! Ben Paladine'in bir rahibesiyim! Tanrım beni terk etmiş bile olsa, ben inancımı terk etmeyeceğim!"

Başını kaldıran Crysania, bir perdeymişcesine karanlığı aralaya-bilecekmiş gibi ellerini uzattı. Sonra pencereye doğru yürümeye devam etti. Fısıltıların tıslamalarını etrafında duyuluyordu; meşum kahkahalar duydu ama hiçbir şey ona zarar vermiyor, hiçbir şey ona dokunmuyordu. Sonunda, millerceymiş gibi uzun gelen bir yolculuktan sonra pencerelere vardı.

Titreyerek, bacakları boşalacak gibi olarak, perdeler tutunan kız, kendisine teselli verecek olan Palanthas şehrinin ışıklarını görmeyi umarak dışarıya baktı. Orada yaşayan başka varlıklar var, dedi kendi kendine, yüzünü cama yapıştırarak. Işıkları göreceğim...

Fakat kehanet henüz yerini bulmamıştı. -Geçmişin ve şimdinin efendisi- Raistlin, gelecekte vuku bulacağı şekilde, henüz Kule'de hak iddia etmek için tüm gücüyle gelmemişti. Böylece Kule aşılabilir karanlığa sarınmış duruyordu, sanki sürekli kara bir sis et-

21

rafında asılı duruyormuş gibi. Eğer güzel Palanthas şehrinin ışıkları pırıldıyorsa bile, o göremiyordu.

Sıkıntıyla içini çeken Crysania kumaşı iyice kavrayarak aşağı doğru asıldı. Çürümekte olan kumaş kendini hemen bırakınca perde kızın üzerine düşüp neredeyse kızı kadife kumaştan bir örtü altına gömüyordu. Kız minnettarlıkla ağır kumaşı omuzlarına bir pelerin gibi sararak, sıcaklığı içine sığındı.

Başka bir perdeyi de sakarca yırtarak karanlık oda boyunca arkasından sürükledi; bir yandan da, perde, yerdeki kırık eşya parçalarını toparladıkça zemin üzerinde çıkarttığı sürtünme sesini dinliyordu.

Asanın büyü ışığı parlayarak ona karanlık içinde kılavuzluk ediyordu. Sonunda ışığa varan kız yere yığılarak yorgunluktan ve yaşadığı dehşetten tir tir titremeye başladı.

O ana kadar ne kadar yorgun olduğunu fark etmemişti. Kaç gecedir -istar'da fırtına başladığından- beri uyumamıştı. Artık biraz ısındığı için kendisini perdeye sarıp salmalayıp bir kayıtsızlığa dalmak düşüncesi, baştan çıkartırcasına, karşı konulamaz geliyordu.

"Kes şunu!" diye emretti kendi kendine. Kendisini kalkmaya zorlayarak perdeyi Caramon'a doğru sürükleyip, yanında diz çöktü. Adamı ağır kumaşla örtüp, perdeyi adamın geniş omuzlarına kadar çekti. Adamın göğsü hareketsizdi, nefes aldığı belli belirsizdi. Soğuk elini adamın boynuna koyarak nabzını hissetti. Nabzı yavaş ve düzensizdi. Sonra kız adamın boynunda izler gördü, ölüm gibi beyaz izler...sanki etsiz dudaklara aitmiş gibi.

Bedensiz kelle Crysania'nın hafızasında yüzüyordu. Ürperen kız görüntüyü düşüncelerinden uzaklaştırarak perdeye sarılarak elini Caramon'un alnına koydu.

"Paladine, "diye dua etti yavaşça, "eğer kızıp rahibene sırtını dönmediysen o zaman onun ne yapıyorsa seni şereflelendirmek için yaptığını bilmen gerek. Eğer bu korkunç karanlığı tek bir duamı kabul etmek için aralıyabilirsen bu adamı iyileştir! Eğer alın yazısı tükenmediyse, eğer hala yapması gereken şeyler varsa, ona sıhhat bahşet. Eğer böyle değilse o zaman ruhunu kibarca kollarına al Paladine, al ki sonsuza kadar o da..."

Crysania devam edemedi. Gücü tükendi. Yorgun, kendi uğraş-larıyla kam çekilmiş kız, dehşetle, engin karanlık içinde tek başına kaybolmuş bir halde yüzünü ellerine kapadı ve hiç umudu kalmayan birinin hıçkırıklarıyla ağlamaya başladı.

22

Derken bir elin kendisine dokunduğunu hissetti. Dehşetle irkil-di ama bu el güçlü ve sıcaktı.

"Tamam Tika," dedi derin, uykulu bir ses. "Her şey düzelecek. Ağlama."

Gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzünü kaldıran Crysania, Caramon'un göğsünün derin soluklarla bir inip, bir kalktığını gördü. Yüzü ölümcül solukluğunu kaybetmiş, boynundaki beyaz izler solmuştu. Kızın elini teselli edercesine okşayıp gülümsedi.

"Bu sadece kötü bi rüya Tika", diye homurdandı. "Hepsi bitecek...sabaha..."

Perdeyi boynuna kadar çekerek, sıcaklığı içine sarınıp yatan Ca-ramon uzun uzun esnedi; yana dönüp derin, huzur dolu bir uykuya daldı.

Şükran bile edemeyecek kadar yorgun ve şaşkın olan Crysania'nın bütün yapabildiği, oturup, koca adamın uyuyuşunu seyretmektir. Sonra kulağına bir ses geldi: damlayan su sesi! Sese dönünce -ik kez- masanın kenarında duran cam bir sürahi gördü. Sürahinin uzun boynu kırılmış, yan yatmış, ağız kısmı tam kenara gelecek şekilde duruyordu. Belli ki çok uzun bir süredir boş duruyordu; içindekiler yüz yıl önce dökülmüştü. Fakat şimdi içi, damla damla yere dökülen, her damlası asanın ışığıyla parıltıdan, berrak bir sıvıyla parlıyordu.

Elini uzatan Crysania damlaların birkaçını avucunda biriktirdikten sonra tereddütle dudaklarına götürdü.

"Su!" dedi nefesi arasından.

Tadında hafif bir acılık, hatta tuzluluk vardı ama ona, o ana kadar içmiş olduğu en lezzetli su gibi gelmişti. Her tarafı ağrıyan bedenini hareket etmeye zorladıktan sonra avucuna su dökmüş ve susuzlukla içmişti. Sürahiyi masaya dik koyunca su seviyesinin yeniden yükseldiğini, kullanmış olduğu suyun geri geldiğini gördü.

Artık Paladine'a varlığının derinliklerinden, kelimelere dök-me-yeyeceği kadar derinden çıkıp gelen sözlerle, şükranlarını sunuyordu. Karanlıktan ve karanlığın içindeki yaratıklardan korkusu yok oldu. Tanrısı onu terk etmemişti -hala onunlaydı... hatta...belki de- Tanrısını hayal kırıklığına uğratmış olsa da.

Korkusu yatışan kız son bir kez Caramon'a baktı. Adamın yüzündeki acı kırışıkları geçmiş, huzur içinde uyuduğunu görünce bakışlarını çevirerek, cüppesine sarınmış yatan, dudakları soğuk-

23

tan mosmor kesilmiş kardeşine doğru yürüdü.

Bedenlerinin ısısının birbirlerini ısıtacağını bilerek, büyücünün yanına uzanan Crysania, perdeyi üzerlerine örterek başını Raist-lin'in omuzuna koyarak gözlerini kapattı ve kendisini karanlığın kucağına bıraktı.

Böfiim 3

"Kız ona 'Raistlin' diye seslendi!"

"Ama sonra Tistandantilus' diye!"

"Nasıl emin olacağız? Bu doğru değil! Kehanette söylendiği gibi Korudan gelmedi. Güçle gelmedi! Ya bu diğerleri? Tek başına gelmesi gerekiyordu!"

"Yine de büyüsünü hisset! Ben yine de ona karşı gelmeye cüret edemem..."

"O kadar büyük bir ödül için bile mi?"

"Kan kokusu seni çıldırttı! Eğer bu oysa ve senin onun seçmiş olduğu kişinin kanıyla ziyafet çektiğini anlarsa seni, sıcak kanın hayallerini kurduğun ama hiçbir zaman tadamayacağın sonsuz karanlığa yollar!"

"Ama eğer o değilse, biz de bu yeri korumak olan görevimizi ihmal etmiş oluruz, o zaman O tüm gazabıyla gelir; haydi öyle bir kaderi hoş göster bana!"

Sessizlik. Sonra,

"Emin olmanın tek bir yolu var..."

"Tehlikeli. Çok zayıf, onu öldürebiliriz ."

"Bilmemiz şart! Onun ölmesi, bizim Karanlık Majeste'ye olan görevimizi ihmal etmemizden daha iyi."

"Evet...Ölümünü açıklayabiliriz. Yaşamı...açıklanamayabilir."

25

24

Soğuk, dağlayıcı bir acı, beynini deşen buz kıymıkları gibi bilinçaltının katmanlarını deliyordu. Raistlin acının pençesinde debelendi, baygınlık ve yorgunluğun sisi arasından, bir kısa an, bilinçli farkındalığına varabilmek için savaştı. Gözlerini açınca, iki soluk kellenin, engin karanlık gözleriyle kendisine bakarak tepesinde yüzdüğünü görünce, korku neredeyse nefesini kesip onu boğacaktı. Elleri göğsündeydi...ruhunu parçalayıp geçen işte o buz gibi parmakların temasıydı.

O gözlere bakınca büyücü ne aradıklarını anladı ve ani bir dehşet her yanını kapladı. "Hayır," diye konuştu nefessizce, "bir daha bunu yaşamayacağım!"

Onların bütün söyledikleri, "Yaşayacaksın. Bilmemiz gerekiyor!" olmuştu.

Bu hakaret üzerine, bir hiddet, Raistlin'i kavradı. Acı bir lanet homurdanan büyücü, ölümcül temasları olan hayaletlerle boğuşmak için yerdeki elini kaldırmaya çalıştı. Ama boşunaydı. Kasları tepki vermeyi reddediyordu, sadece bir parmağı seğirdi o kadar.

Hiddet, ıstırap ve acı bir asabiyet çılgılığına neden oldu ama bu kimsenin -hatta kendisinin bile- duymadığı bir sestti. Eller onu daha da sıkı kavramaya başladı, acı, bıçak gibi deşiyordu; derken büyücü- karanlığa değil de- hatıralarına gömüldü.

O sabah; yedi çırak-büyükkullanıcısının çalışmakta olduğu Eğitim Odası'nın hiç penceresi yoktu. içeri ne güneş ışığı, ne de iki ayın -gümüş ve al ayların- ışıklarının girmesine izin veriliyordu. Üçüncü aya, yani kara aya gelince onun varlığı da burada, Krynn'in bütün diğer yerlerindeki gibi görülmeden hissedilirdi.

Oda, masanın üzerindeki gümüş şamdanlardaki kalın balnu-mundan mumlarla aydınlatılıyordu. Böylece mumlar rahatlıkla bir yerden alınıp, çalışmalarına devam eden çıraklar için uygun gelen yerlere kolaylıkla taşınabiliyordu.

Burası Fistandantilus'un büyük şatosunda mumla aydınlatılan tek odaydı. Tüm diğer odalarda içinde sürekli bir ışık büyüsünün bulunduğu camdan küreler havada salınıp durur, bu kara kalede daimi olan kasveti aydınlatmak için büyülmüş bir aydınlık yayarlardı. Küreler Eğitim Odası'nda kullanılmazdı -bu odaya getirilecek olsalar bile ışıkları hemen sönerdi - bir Bozma Tılsımı büyüsü burada hep hüküm sürerdi. Böylece güneşten ve ışık yayan iki aydan gelecek ışıktan sakınmak için mumlara ihtiyaç duyuluyordu.

26

Altı çırak masalardan birinde birbirlerine yakın oturmuş, kimi aralarında muhabbet ediyor, kimi de sessizce çalışıyordu. Yedincisi ayrı, odanın diğer tarafındaki bir masada oturuyordu. Arada sırada altı çıraktan biri başını kaldırıp ayrı oturana huzursuzca bir bakıyor, sonra aceleyle başını öne eğiyordu çünkü kim bakarsa baksın ve ne zaman bakarsa baksın, yedinci çırak mutlaka gözlerini bakana dikmiş oluyordu.

Yedinci çırak bunu eğlenceli buluyor ve acı bir tebessüm yüzüne yayılıyordu. Raistlin, Fistandantilus'un şatosunda yaşadığı bu aylarda gülümsemeye değer pek bir şey bulamamıştı. Bunlar, onun için rahat zamanlar değildi. Haa, kendini gizlemek, Fistandantilus'un, onun gerçek kimliğini tahmin etmesini engellemek, gerçek güçlerini saklamak, büyük büyücünün gözüne girmek için çalışan ve onun چراğı olmaya uğraşan bir gurup ahmaktan biriymiş de başka bir şey değilmiş gibi görünerek aldatmak hiç de zor değildi.

Aldatmak, Raistlin'in tek yaşam kaynağıydı. Hatta çıraklarla oynadığı oyundan hoşlanıyor, hep yapılması gereken işleri diğerlerinden biraz daha iyi yapıyor, her zaman onları sinirlendirip gafil avlıyordu. Fistandantilus ile oynadığı oyundan da hoşlanıyordu. Başbüyücünün kendisini izlediğini hissediyordu. Büyük büyücünün ne düşündüğünü biliyordu...bu çırak da kim? Genç adamın içinde yandığını hissettiği ama bir türlü tarif edemediği bu gücü nereden alıyordu.

Bazen Fistandantilus'un, sanki aşına geliyormuş gibi yüzünü incelediğini fark ediyordu...

Hayır, Raistlin bu oyundan zevk alıyordu. Ama eğlenmediği bir şeyle karşılaşmak tamamen beklemediği bir şeydi. Bu da ister istemez ona hayatının en mutsuz zamanlarını, -eski okul günlerini- hatırlatmıştı.

Şeytan oğlan: Eski Usta'sının okulunda, çıraklar arasında ona takılan isim buydu. Hiç seilmeyen, hiç güvenilmeyen, kendi Ustası'nın dahi korku duyduğu Raistlin, yalnız ve acı bir gençlik geçirmişti. Onu düşünen tek insan ikiz kardeşi Caramon olmuştu; Cara-mon'un sevgisi o kadar himaye edici, o kadar boğucuydu ki Raistlin sık sık sınıf arkadaşlarının nefretini daha katlanır bulurdu.

Şimdi ise, -sonunda- seçeceği birini öldürecek olan Usta'larını memnun etmekten başka bir şey düşünmeyen bu ahmakları küçük görse de, onlarla oynamaktan, onlarla alay etmekten hoşlansa da

27

bazen, Raistlin, gecenin yalnızlığında onların hep birlikte güldüklerini duyarak gönlünde bir sancı duyuyordu...

Hiddetlenerek bütün bunların onu hiç ilgilendirmediğini kendi kendine hatırlatıyordu. Onun başarmak istediği büyük bir amacı vardı. Dikkatini toplamalı, bütün gücünü muhafaza etmeliydi. Çünkü gün bu gündü, Fistandantilus'un çırağını seçeceği gün.

Siz altınız ayrılacaksınız, diye düşündü Raistlin kendi kendine. Benden nefret ederek ve hakir görerek, hiç biriniz, içinizden birinizin yaşamını bana borçlu olacağını bilmeyeceksiniz!

Eğitim Odası'nın kapısı gıcırdayarak açıldı ve masa başında oturan altı siyah cüppeli suretin boş bulunarak sıçramasına neden oldu. Onları çarpık tebessümüyle izleyen Raistlin, aynı tebessümün kapıda durmakta olan irfan sahibi, kül rengi yüzlü adamın yüzünde de yansıdığını gördü.

Büyücünün pırlıtlı bakışları sırasıyla, tek tek altı çırağa giderek, hepsinin, elleri büyü aletleriyle oynar veya sinirden kenetlenmiş dururken başlarının öne eğilmesine, yüzlerinin kül rengine dönmesine neden oldu.

Sonunda Fistandantilus gözlerini ayrı oturan yedinci çırağa çevirdi. Raistlin büyücünün bakışlarına hiç sinmeden karşılık verdi, çarpık tebessümü daha da çarpıklaştı, alaya dönüştü. Fistandantilus'un kaşları çatıldı. Ani bir hiddetle kapıyı çarpıp kapattı. Altı çırak, sessizliği paramparça eden çarpma sesiyle yerlerinden sıçradı.

Büyücü, Eğitim Odası'nın ön tarafına doğru, yavaş ve duraksayan adımlarla yürüdü. Bir asaya dayanıyordu ve bir sandalyeye oturmak için eğilirken kemikleri gıcırdadı. Büyücünün bakışları bir kez daha önünde oturan altı çırağına gitti; onlara -genç, sıhhatli bedenlerine- bakarken Fistandantilus'un ellerinden biri boynundaki uzun, ağır bir zincirin ucuna takmış olduğu pandantife giderek okşadı. Bu garip görünüşlü bir pandantifti: sade gümüşten, içine yerleştirilmiş tek, oval bir kantaşı vardı.

Genellikle çıraklar ne işe yaradığını merak ederek, kendi aralarında bu pandantif hakkında konuşurlardı. Bu Fistandantilus'un taktığı tek süs eşyasıydı ve hepsi bunun çok kıymetli olması gerektiğini biliyordu. En alt seviyedeki çıraklar bile pandantife yapılmış olan, onu her türlü büyüden koruyan, güçlü koruma ve muhafaza büyülerini hissedebilirdi. Ne işe yarıyor? diye fısıldarlardı; yaptıkları kurgular, pandantifin göksel düzlemlerden varlıkların çekilip alınmasından, Karanlık Majestenin kendisiyle konuşmasına yara-

28

dığı arasında değişiyordu.

Aralarındaki biri, tabii ki onlara yanıtı söyleyebilirdi. Raistlin, ne işe yaradığını biliyordu. Ama o da bilgisini kendisine saklıyordu.

Aç bakışları, bir çıraktan diğerine geçerken, Fistandantilus'un yamru yumru, titreli eli kantaşının üzerine heyecanla kapandı. Raistlin büyücünün dudaklarını yaladığına yemin edebilirdi; genç büyücü bir an için ani bir korku duydu. Ya başaramazsam? diye sordu kendi kendine ürpererek. Çok güçlü! Gelmiş geçmiş en güçlü büyücü! Ben yeterince güçlü müyüm? Ya eğer...

"Sınavı başlatın," dedi Fistandantilus boğuk bir sesle, bakışları altı kişinin ilkinde kayarak.

Raistlin kararlılıkla korkularını uzaklaştırdı. Bu, bütün bir hayatı boyunca elde etmek için çalıştığı şeydi. Eğer başarısız olursa ölürdü. Daha önce de ölümle yüzleşmişti. Aslında, eski bir dostla karşılaşmak gibi bir şey olacaktı...

Genç büyücüler birer birer yerlerinden kalkıp büyükitaplarını açarak büyülerini okudular. Eğer Eğitim Odası'na bir Bozma Tılsımı yapılmamış olsaydı, içerisi harikulade görüntülerle dolardı. Duvarlar arasında ateş toplan patlar, kendi menzili içindeki her şeyi kavurur; hayalet ejderhalar hayali alevler kusar; korkunç varlıklar, diğer varlık düzlemlerinden çılgınlıkla çekilip buraya getirilirdi. Fakat, hal o ki oda mum ışığının sükunetinde, büyüü yapanların mırıltıları ve çevrilen büyükitaplarının sayfalarının hışırtıları dışında sessiz duruyordu.

Birer birer bütün büyücüler sınavlarını tamamladıktan sonra yerlerine döndüler. Hepsisi, övgüye değer bir halde, büyülerinden iyi bir tanesini sergilemişlerdi. Bu bekleniyordu. Fistandantilus sadece Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki korkunç Sınav'mı zaten geçmiş olan genç büyük kullanıcılarının, en becerikli yedisinin kendisiyle çalışmalarına devam etmesine izin vermişti. Bu rakamdan sadece birisini asistanı olarak seçecekti.

Daha doğrusu onlar öyle sanıyorlardı.

Başbüyücünün eli kantaşına değdi. Bakışları Raistlin'e kaydı. "Senin sıran büyücü," dedi. Yaşlı gözlerinde bir kıvılcım vardı. Büyücünün alnındaki kırışıklıklar biraz derinleşti, sanki genç büyücünün yüzünü çıkartmaya çalışıyormuş gibi.

Raistlin hala acı, alaycı tebessümüyle yavaşça ayağa kalktı, sanki herkes ondan aşağıdaymış gibi. Sonra umursamaz bir omuz sil-

29

kişiyse büyükitapını çarpıp kapattı. Diğer altı çırak bunun üzerine ciddi yüzlerle birbirlerine baktılar. Fistandantilus kaşlarını çattı ama kara gözlerinde bir kıvılcım vardı.

Raistlin süratle konuşarak, kendini beğenmiş bir ifadeyle karmaşık büyüü ezberden söylemeye başladı. Diğer çıraklar bu beceri gösterisi karşısında oldukları yerde kıpırdandılar, ona nefret ve gizlemedikleri bir kıskançlıkla baktılar. Fistandantilus' da bakıyordu; çatık kaşları gittikçe değişip yerini o kadar hain bir açlık bakışına bıraktı ki neredeyse Raistlin'in konsantrasyonunu bozuyordu.

Aklını işine vermek için kendisini zorlayan genç büyücü, büyüü tamamladı ve -aniden- Eğitim Odası rengarenk ışıklarla aydınlanırken, sessizliği, bir patlamanın sesiyle paramparça oldu!

Fistandantilus boş bulunup irkildi, yüzündeki tebessüm silindi. Diğer çırakların ağzı bir karış açık kaldı.

"Bozma Tılsımı'nı nasıl kırdın?" diye bilmek istedi Fistandantilus hiddetle. "Ne tür, garip bir güçtür bu?"

Yanıt olarak Raistlin ellerini açtı. Avucunun içinde kimsenin doğrudan bakamayacağı keskinlikte bir parlaklıkla parlayan mavi-yeşil bir alev tutuyordu. Sonra o aynı alaycı tebessümle ellerini çırpı. Alev yok oldu.

Eğitim Odası bir kez daha sessizliğe gömülmüştü; ama bu kez Fistandantilus'un ayağa kalkmasıyla, korkudan doğan bir sessizlikti bu. Hiddeti etrafında bir hale gibi titreşirken yedi cırağına doğru yaklaştı.

Raistlin bu hiddetten sinmedi. O sakın, soğuk bir edayla büyücünün yaklaşmasını seyrederek, ayakta durmaya devam ediyordu.

"Nasıl olur da...?" Fistandantilus dişlerinin arasından konuşuyordu. Sonra bakışları genç büyücünün ince ellerine düştü. Büyücü hırçın bir hırıltıyla Raistlin'in bileğini yakalamak için uzandı.

Acıdan Raistlin'in nefesi kesildi; başbüyücünün eli mezar kadar soğuktu. Ama hâlâ kendini zorlayarak tebessüm ediyordu; gerçi tebessümünün pis pis sırtıyor gibi görünüyor olduğunun da farkındaydı.

"Şimşek tozu!" dedi Fistandantilus, Raistlin'in elini mum ışığına yaklaştırarak görebilmek için, onu, ileri doğru sert bir hareketle çekerek. "Sokak gözbağcılarına yakışan, sıradan bir el çabukluğu numarası."

"Böyle kazanıyordum hayatımı," dedi Raistlin, acıdan kenetlen-

30

mis dişleri arasından "Bir araya toplamış olduğunuz amatörler uygun bir gösteri olduğunu düşündüm Yüce Kişi."

Fistandantilus elini daha da sıkmaya başladı. Raistlin ıstırap içinde boğulur gibi oldu ama ne debelendi, ne kendini geri çekmeye çalıştı, ne de bakışlarını Usta'sından ayırıp, yere indirdi. Eli acı verse de büyücünün yüzü ilgi dolu, merak yüklüydü.

"Yani sen, kendini bunlardan daha iyi mi görüyorsun?" diye sordu Fistandantilus, Raistlin'e yavaşça, neredeyse kibar bir sesle, çırakların hiddet dolu mırıltılarını duymamazlığa gelerek.

Raistlin, acısının arasından konuşabilmek için güç toplamak amacıyla biraz duraksadı "İyi olduğumu sen de biliyorsun!"

Fistandantilus, Raistlin'e baktı, eliyle hâlâ bileğini tutuyordu. Raistlin yaşlı adamın gözlerinde ani bir korku gördü, hem de o doymak bilmez açlık bakışıyla bastırılan bir korku. Fistandantilus, Raistlin'in kolunu bıraktı. Genç büyücü sandalyesine çöküp bileğini ovarken, rahat bir nefes almadan edememişti. Başbüyücünün elinin izi bileğinde açık açık görölüyordu: Tenini buz gibi bir beyaza döndürmüştü.

"Çıkın dışarı!" diye bağırdı Fistandantilus. Cüppeleri etraflarında hışırdayan altı büyücü ayağa kalktı. Raistlin de kalktı "Sen kal," dedi baş büyücü soğuk bir edayla.

Raistlin incinmiş bileğini ovmaya devam ederek yerine oturdu. Bileğine sıcaklık ve yaşam geri geliyordu. Diğer genç büyücüler çıkarken Fistandantilus onları kapıya kadar geçirdi. Sonra dönerek yeni çırağına baktı.

"Diğerleri kısa bir süre sonra ayrılacak ve şato bize kalacak. Ka-ranlıksaat geldiğinde beni aşağılardaki gizli odalarda bul. Senin... yardımına ihtiyacım olacak bir deney hazırlıyorum."

Yaşlı büyücünün eli kantaşma gidip, taşı sevgiyle okşarken Raistlin adamı korkunç bir hayranlıkla seyrediyordu. Bir an için Raistlin cevap veremedi. Sonra küçümseyerek gülümsedi ama bu kez kendisini küçümsüyordu, kendi korkusunu.

"Orada olacağım Usta," dedi.

Raistlin başbüyücünün şatosunun çok altlarında bir yerlerde bulunan laboratuvarında büyük bir taş blok üzerinde yatıyor-du. Kalın siyah cüppesi bile onu soğuktan koruyamıyordu; Raistlin denetlenemez bir biçimde titriyordu. Fakat soğuktan mı, korkudan mı, yoksa heyecandan mı titrediğini kendisi de bilmiyordu.

31

Fistandantilus'u görmüyor ama onu duyabiliyordu...cüppesinin fısıltısını, esasının yerdeki yumuşak sesini, büyü kitabının çevrilen sayfalarını. Büyücünün bakışları altında çaresiz gibi taşla uzanmış olmak Raistlin'in sinirlerini germiştir. O an hızla yaklaşıyordu.

Sanki ona cevaben, Fistandantilus, genç büyücünün görüş alanında belirdi, kantaşından pandantif boynundan sallanırken o sabırsız açlık ifadesiyle genç büyücünün üzerine eğildi.

"Evet," dedi büyücü, "hünerlisin. Uzun, uzun yıllardır rastladığım tüm genç çıraqlardan daha hünerli ve daha güçlüsün."

"Bana ne yapacaksın?" diye sordu Raistlin kabaca. Sesindeki çaresizlik tınısı tamamen zorakiydi. Pandantifin nasıl çalıştığını bilmeliydi.

"Bunun ne önemi olabilir?" diye sorguladı Fistandantilus soğukça, elini genç büyücünün göğsüne koyarak.

"Benim...size gelme amacım öğrenmekti," dedi Raistlin dişlerini sıkıp bu tiksindirici temastan kıvrınmamaya çalışarak. "Öğreneceğim, üstelik son ana kadar!"

"Hoş." Bakışları karanlığa kayıp, düşüncelere dalan Fistandantilus başını onaylarcasına salladı. Büyük bir ihtimalle büyüü aklından tekrarlıyor, diye düşündü Raistlin kendi kendine.

"Bizim Sanat'ta doğuştan yetenekli olması bir yana, bilgiye bu kadar aç bir beden ve aklın içine girmek hoşuma gidecek. Pekâla, açıklayayım. Son dersim çırak. İyi öğren."

"Yaşlanmanın dehşetini sen bilemezsin genç adam. İlk yaşamımı ve benim -gelmiş geçmiş en güçlü büyük kullanıcı olan benim-yaşlılık tarafından yutulacak zayıf ve zavallı bir bedene mahkûm olduğumu fark ettiğimde hissettiğim hiddet ile çaresizliğin korkunç öfkesini öyle bir hatırlıyorum ki! Aklım...aklım yerindeydi! Gerçekten de bütün hayatım boyunca olmadığım kadar zihnen güçlüydüm! Fakat bütün bu güç, bütün bu engin bilgi boşa gidecekti...toprak olacaktı! Solucanlar tarafından yenecekti!"

"O zamanlar Kızıl Cüppe giyiyordum..."

"Şaşırdın. Bu senin için bir sürpriz mi oldu? Kızıl Cüppeyi almak bilinçle yapılmış, soğukkanlı bir karardı; ne kadar fazla şey kazanacağımı gördükten sonra. Tarafsız olunca insan daha çok şey öğreniyor, tayfın her iki tarafından da daha fazla şey çekebiliyor, üstelik her iki tarafa da bir borcun olmuyor. Hem bu düzlemde kalıp, hem de bilgimi genişletebilmek için izin verilmesi talebiyle Ta-

32

rafsızlık Tanrısı Gilean'a gittim. Fakat bu konuda Kitap Tanrısı bana yardımcı olamıyordu. İnsanlar onun yarattıkları varlıklardı ve sabırsız insan tabiatım ve yaşamımın kısıllığının bilinci yüzünden çalışmalarına ağırlık verdim. Bana kaderime razı olmam öğütledi."

Fistandantilus omuzlarını silkti "Gözlerinden anladığını görüyorum çırak. Bir yerde, seni yok edeceğim için üzülüyorum. Sanırım aramızda ender rastlanan cinsten bir anlayış geliştirebilirdik. Ama uzun lafın kısası, karanlığa adım attım. Kızıl aya lanet ederek, kara aya bakmama izin verilmesini talep ettim. Karanlıklar Kraliçesi dualarımı duydu ve talebimi yerine getirdi. Kara cüppeye kuşanarak kendimi onun hizmetine adadım; karşılık olarak da bana onun varlık düzlemi

bahşedildi. Geleceği gördüm, geçmişini yaşadım. Bana bu pandantifi verdi, böylece bu zamanda kalmayı sürdürdüğüm sürece, yeni bir beden seçmemi olanaklı kılıyor. Ve zamanın sınırlarını geçip geleceğe geçmek istediğimde ruhumu kabul etmek için hazır edilmiş bekleyen bir beden oluyor."

Bunun üzerine Raistlin ürpertisini bastıramadı. Dudakları nefretle kıvrıldı. Büyücünün sözünü ettiği beden onun bedeniydi! Hazır, bekleyen...

Fakat Fistandantilus buna dikkat etmemiştir. Büyücü büyü yapmaya hazırlanarak kantaşından pandantifi havaya kaldırdı.

Laboratuvarın ortasındaki bir küreden yayılan soluk ışıqla parlayan pandantife bakan Raistlin kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Eli kasıldı.

Korku içinde olduğunu zannetmesini umduğu bir heyecanla titreyen sesiyle kendini zorlayarak fısıldadı "Nasıl çalıştığını anlat bana! Bana ne olacağını söyle!"

Fistandantilus gülümsedi, eliyle kantaşını yavaş yavaş Raistlin'in göğsü üzerinde çeviriyordu. "Bunu senin göğsüne koyacağım, tam kalbinin üzerine. Ve sen de yavaş yavaş yaşam gücünün bedeninden çekildiğini hissedeceksin. Acı, sanırım, oldukça ıstırap verici. Ama uzun sürmeyecek çirak, eğer karşı koymazsan tabii. Teslim ol ki hemen şuurunu kaybedesin. Gözlemlerime göre karşı koymak sadece ıstırapı uzatıyor."

"Bir şeyler söylemeyecek misin?" diye sordu Raistlin titreyerek.

"Tabii ki," diye cevap verdi Fistandantilus soğukkanlılıkla, Raistlin'in üzerine eğilmiş, gözleri genç büyücünün gözleriyle aynı hizaya gelmişti. Dikkatlice kantaşını Raistlin'in göğsüne koy-

du. "Şimdi bu sözleri duyacaksın. Duyup duyacağın son sesler olacaklar.."

Raistlin adamın temasıyla etinin çekildiğini, bir an için her şeyi bırakıp kaçmamak için kendini zor tuttuğunu hissetti. Hayır, dedi kendi kendisine soğukça, ellerini yumruk yaparak, acısı düşüncelerini korkudan uzaklaştırsın, diye tırnaklarını avucuna batırarak, sözleri duymam gerekli

Titreyerek yattığı yerde, yatmaya devam etmek için kendisini zorladı ama gözlerini kapatmaktan, pis kokulu nefesini duyacak kadar yüzüne yaklaşmış olan o kötü, bilge yüzü görüşünden çıkartmaktan kendini alamamıştı..,

"Doğru," dedi yumuşak bir ses "rahatla..." Fistandantilus, sözleri söylemeye başlamıştı.

Karmaşık büyüye konsantre olan büyücü de kendi gözlerini kapatarak kantaşından pandantifi Raistlin'in tenine bastırdıkça bir ileri, bir geri sallanmaya başladı. O yüzden Fistandantilus sözlerinin tekrarlandığını, kurban olması gereken kişi tarafından hummalıca tekrarlandığını, fark etmedi. Bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettiğinde büyüü söylemeyi bitirmiş, yeni yaşamın doluşunun yaşlı kemiklerini ısıtmasını bekleyerek duruyordu.

Bir şey olmamıştı.

Telaşlanan Fistandantilus gözlerini açtı. Soğuk taş üzerinde yatan kara cüppeli genç büyücüye hayretle baktıktan sonra, büyücü gizleyemediği ani bir korkuyla garip, dilsiz bir ses çıkartıp geri geri tökezledi.

"Görüyorum ki sonunda beni tanıdın," dedi Raistlin doğrularak. Ellerinden biri taş blok üzerinde duruyordu ama diğeri cüppesinin gizli ceplerinden birindeydi "Al işte seni gelecekte bekleyen beden!"

Fistandantilus cevap vermedi. Bakışları Raistlin'in cebine kaydı, sanki kara gözleri kumaşı delip geçebileceği gibi.

Hemen kendini toplayıp, hakimiyetini kazandı/"Seni buraya Büyük Par-Salian' mı geri yolladı, minik büyücü?" diye sordu alay edencesine. Ama bakışları büyücünün cebine kitlenmişti.

Taştan aşağı süzülürken Raistlin, başını hayır anlamında salladı. Bir elini cüppesinin cebinde tutmaya devam ederek, diğer eliyle kara kukuletasını geri çekti. Fistandantilus'un, bu son aylarda koruduğu gözbağı görüntüyü değil, onun, gerçek yüzünü görmesine olanak sağladı. "Bizzat geldim. Artık Kule'nin Efendisi benim."

34

"Bu imkansız," diye hırladı büyücü.

Raistlin gülümsedi ama Fistandantilus'u her zaman ayna gibi bakışlarına hapseden gözlerinde, buna rağmen, bir tebessüm yoktu. "Öyle düşünüyordun. Ama hata ettin. Beni hafife aldın. Sınav sırasında beni drowdan korumaya karşılık yaşam gücümün bir parçasını benden kopartıp aldın. Paramparça bir beden içersinde sürekli bir acı içinde geçen, kardeşime muhtaç bir yaşama mahkum ettin, beni. Ejderha küresini kullanmayı öğrettin bana ve Palant-has'taki Büyük Kütüphane'de öleceğim halde beni hayatta tuttu. Mızrak Savaşı sırasında Karanlık Kraliçesi'ni artık dünyayı -ya da seni- tehdit edemeyeceği yer olan Cehennem'e geri yollamamda bana yardım

ettin. Sonra, bu zamanda yeterince güç kazanınca, geleceğe dönüp benim bedenim üzerinde hak iddia ettin! Ben olacaktın."

Raistlin, Fistandantilus'un gözlerinin kısıldığını gördü; genç büyücü gerginleşti, cüppesinde taşıdığı nesneyi sıktı. Fakat büyücü sadece, "Bütün bunlar doğru. Bunun için ne yapmayı düşünüyorsun? Beni öldürmeyi mi?" dedi.

"Hayır," dedi Raistlin yavaşça "sen olmayı düşünüyorum!"

"Ahmak!" diye güldü Fistandantilus keskin bir sesle. Buruşmuş elini kaldırarak kantaşından pandantifi havada tuttu/"Bunu başarabilmenin tek yolu, bunu benim üzerimde kullanmaktır! Ve bu da her tür büyüye karşı öyle tılsımlarla korunmuştur ki bunu, senin anlayan bile mümkün değil minik büyücü."

Raistlin elini cüppesinden çekerken, ani bir korku ve şokla, Fistandantilus'un sesi bir fısıltıya dönüşerek boğuldu. Raistlin'in elinde kantaşından pandantif duruyordu.

"Her türlü büyüye karşı korunuyor," dedi genç büyücü alaylı alaylı sırtarak, "ama el çabukluğuna karşı değil. Sıradan sokak gözbağcılarının hünerlerine karşı korunmuyor."

Raistlin büyücünün ölü gibi bembeyaz kesildiğini gördü. Fistandantilus'un gözleri deliler gibi boynundaki zincire gitti. Artık gözbağı çözüldüğü için elinde hiçbir şey tutmadığını fark etti.

Bir çatırtı, patırtı sessizliği un ufak etti. Raistlin'in ayaklarının altındaki taş zemin yükseldi, genç büyücüyü dizleri üzerine devirdi. Laboratuvarın temeli ikiye ayrılırken taş yarıldı. Güçlü bir çağırma büyüsü yapan Fistandantilus'un sesi, bütün bu kaosu üzerinden duyuluyordu.

Bunu fark eden Raistlin harekete geçerek bedeni etrafına büyü-

35

sunu yapmak için, kendisine zaman kazandıracak bir kalkan büyüsü yaparken, kantaşını sıkı sıkı kavradı. Yere çömelmiş dururken olduğu yerde dönen genç büyücü, şekli ve görüntüsü sadece en akıl kaçırtın rüyalarda görülebilecek olan bir suretin, binanın temeli arasından çıktığını gördü.

"Yakala onu, tut onu!" diye haykırıyordu Fistandantilus, Raistlin'i işaret ederek. Hayalet ufalanan zeminden genç büyücüye doğru yaklaştı, kıvrım kıvrım kıvrılan kılı hortumlarıyla ona doğru uzandı.

Ötelerden gelen yaratık, kendi korkunç büyüsünü Raistlin üzerine yaparken, Raistlin'in her yanını bir korku kapladı. Kalkan büyüsü bu hücum karşısında ufalandı. Hayalet ruhunu yutacak, etinden ziyafet çekecekti.

KontroÜzun saatler boyunca çalışmalar, uzun uzun tecrübe edilmiş bir güç ve şiddetli bir iç disiplin, gerekli büyüün sözlerini Raistlin'in aklına getirdi. Birkaç saniye içinde bitmişti bile. Genç büyücü sürgün sözlerini söylemeye başlayınca, büyüsünün o huzur etkisinin bütün bedenini sararak onu korkudan uzaklaştırdığını hissetti.

Hayalet tereddüt etti.

Hiddetlenen Fistandantilus emretmeye devam etti.

Raistlin durmasını emretti.

Kılı hortumları kıvrır kıvrır kıvrılan, görüntüsü yaratılışının rüz-gârlarıyla yer değiştirip, titreşen hayalet her ikisine de kızgınca baktı. Her iki büyücü de, diğerini dikkatlice gözleyerek, diğerinin sonunun gelmesini belirleyecek, bir gözünün kırpmasını, bir dudağının seğirmesini, bir parmağının kıpırdamasını bekleyerek hayaleti kontrolde tutuyordu.

İkisi de kıpırdamıyor, kıpırdamaya da niyetli görünmüyor-du. Raistlin'in dayanıklılığı daha fazlaydı ama Fistandantilus'un büyüsü kadim kaynaklardan geliyordu; görünmeyen güçleri kendisine destek olması için çağırabiliyordu.

Sonunda dayanamayan hayaletin kendisi olmuştu. Birbirine eşit, zıt güç arasına kısılan; aksi yönere itilip kakılan hayaletin büyüü varlığı daha fazla bir arada duramadı. Parlak bir şimşekle patladı.

Güç her iki büyücüyü de geri fırlattı, duvara çarptı. Odayı korkunç bir koku doldurdu, kırık camlar yağmur gibi yağmaya başladı. Laboratuvarın duvarları karardı, islendi. Orada burada küçük

36

ateşler parlak, rengârenk alevlerle yaniyor, bu yıkım alanına dehşetli bir parlaklık yayıyordu.

Alnındaki bir kesikten akan kanı silen Raistlin, sendeleyerek hızla toparlandı. Her ikisi de zayıflığın ölüm demek olduğunu bildiğinden düşmanı da ondan yavaş davranmamıştı. İki büyücü, titreyen ışıktaki birbirlerine baktılar.

"Demek ki bu noktaya geldik!" dedi Fistandantilus boğuk ve kadim bir sesle "Rahat bir hayatın olabilir, o şekilde yaşamaya devam edebilirsin. Yaşlılığın zayıflığından ve yakışsızlığından korurdum seni. Neden kendi sonun için bu kadar acele ediyorsun?"

"Biliyorsun," dedi Raistlin yavaşça, ağır ağır nefes alarak; gücü neredeyse tükenmişti.

Gözlerini Raistlin'in üzerinden ayırmadan Fistandantilus başıyla onayladı"Söylemiş olduğum gibi," diye mırıldandı yavaşça, "böyle bir şeyin olması çok acı.Birlikte çok şey yapabilirdik, sen ve ben. Şimdi..."

"Biri için yaşam. Diğeri için ölüm," dedi Raistlin. Elini uzatarak kantaşından pendentifi soğuk taş blok üzerine koydu. Sonra büyü sözlerini duydu ve kendisi de cevaben mırıldandığı sözlerle sesini yükseltti.

Çatışma uzun sürdü. Ellerinin altında yatmakta olan kara cüppeli büyücünün, hatıralarından çıkardığı görüntüleri seyreden, Kule'nin iki muhafızının kafası iyice karışmıştı. O ana kadar her şeyi Raistlin'in gözlerinden görmüşlerdi. Fakat iki büyük kullanıcısı artık o kadar yaklaşmıştı ki Kule'nin koruyucuları çatışmayı her iki rakibin gözlerinden görebiliyorlardı.

Parmak uçlarından şimşekler çıkan kara cüppeli bedenler acıyla kıvrılıyor, ıstırap ve hiddet çığlıkları, çatırdayan kaya ve ahşap sesleri arasına karışıyordu.

Büyülü ateşler, buzdan duvarları eritiyor, sıcak rüzgârlar tayfun gücüyle esiyordu. Alev fırtınaları koridorları süpürüyor, efendilerinin buyruğuyla Cehennemden fırlayan hayaletler ordusu, şatonun temellerini sallıyordu. Fistandantilus'un koca kara kalesi çatırdamaya, mazgallı siperlerinden taşlar yuvarlanmaya başlamıştı.

Derken, bir hiddet ve ıstırap çığlığıyla kara cüppeli büyücülerden biri yığıldı, ağzından kan boşandı.

Kim kimdi? Kim düşmüştü? Muhafızlar anlamak için deliller gibi bakındılar ama söylemek imkânsızdı.

37

Neredeyse bitmiş tükenmiş olan diğer büyücü, bir an için dinlendikten sonra kendisini yerde sürükleyebilmişti. Titreyen eli taş bloğa uzandı, el yordamıyla yokladıktan sonra kantaşından pendentifi bularak kapı.Kara cüppeli büyücü son gücüyle pendentifi tutarak hâlâ hayatta olan kurbanının bedeninin yanında diz çökmek için sürünerek gitti.

Yerdeki büyücü konuşamıyordu ama katilinin gözlerinin içine bakan gözleri o kadar korkunç bir lanette bulundu ki, işkence altındaki varlıklarının soğuşuna rağmen, Kule'nin iki muhafızı nispeten ısındılar.

Kantaşını tutan kara cüppeli büyücü tereddüt etti.Kurbanımın aklına o kadar yakındı ki konuşulmamış mesajı o gözlerden okuyabilmiş ve ruhu gördükleriyle irkilmişti. Ama ince dudakları kasıl-dı.Kukuletalı başını sallayıp, bir zafer sırtışıyla, dikkatlice ve özenle, pendentifi, kurbanının kara cüppeli göğsüne bastırdı.

Yerdeki beden işkence altında bir ıstırapla kıvrandı, kan revan içindeki dudaklarından tiz bir çığlık guruldayarak çıktı. Sonra aniden çığlıklar kesildi. Büyücünün teni kuru bir kağıtmış gibi kırışarak çatladı, gözleri görmeden karanlığa dikildi. Yavaşça buruşup gitti.

Ürpererek iç çeken, kendisi de zayıf düşmüş, yaralanmış, ölüme yaklaşmış olan diğer büyücü, kurbanının bedeni üzerine yıkıldı. Fakat elindeki kantaşını sıkı sıkı tutuyor, damarlarında onu - zamanla- tamamen sıhhatine kavuşturacak olan taze bir kan dolaşıyordu. Aklında yüzlerce yılın gücü, büyüleri, nesilleri kapsayan harikalar ve vahşetlerin görüntüleri, bilgileri vardı. Ama orada bile ikiz bir kardeşin, paramparça olmuş bir bedeninin, uzun, acı yüklü bir varlığın hatıraları vardı.

Bu ikisi içinde karışıkça, yüzlerce garip, çelişkili hatıra içinde kabardıkça büyücü bu çatışmayla sersemledi. Rakibinin cesedi yanına çömelen galip kara cüppeli büyücü elindeki kantaşma baktı. Sonra dehşetle fısıldadı.

"Ben kimim?"

Böftm 4

oş gözlerle bakan muhafızlar, Raistlin'in yanından kayarak uzaklaştılar. Kıpırdamaya-cak kadar halsiz olan büyücü de, karanlığı yansıtan gözleriyle onlara baktı.

"Size şu kadarını söyleyeyim" -onlara sesi hiç çıkmadan konuşuyor ama söyledikleri onlar tarafından anlaşılıyordu- "bir daha bana dokunursanız sizi toza dönüştürürüm...onu dönüştürmüş olduğum gibi!"

"Tabii Efendimiz," diye fısıldadı sesler, solgun görüntüleri gölgeler içinde solup giderken.

"Ne..." diye mırıldandı Crysania, uykulu uykulu"Bir şey mi söyledin?" Başını adamın omzuna dayamış uyuyor olduğunu fark eden kız, şaşkınlık ve utançla kızarak, aceleyle doğrulup oturdu."Sa...sana bir şeyler getirebilir miyim?" diye sordu.

"Sıcak su" -Raistlin kendini yere bıraktı- "iksirim...için."

Crysania gözlerine giren siyah saçlarını yana çekerek, etrafına bakındı.Camlardan gri bir ışık sızıyordu.Işık, hayaletler misali tüten ince bir duman gibi olduğu için insanı pek rahatlatmıyordu.Bü-yücülük Asası hâlâ ışık yayıyor, gecenin karanlık şeylerini uzak tutuyordu.

Ama hiç sıcaklık vermiyordu. Crysania ağrıyan boynunu ovdu. Kaskatı kesilmiş, her yanı tutulmuştu, belli ki saatlerdir uyu-

38

39

yordu. Odaya hâlâ dondurucu bir soğuk hakimdi. Memnuniyetsizlikle kararmış, soğuk ocağa baktı.

"Odun var," diye kekeleydi, bakışları etrafta duran kırık mobilya parçalarına kayarak, "fakat ne kavım var, ne de çıkmaktaşım. Ne yazık ki..."

"Kardeşimi uyandır!" diye hırladı Raistlin ve hemen zorlukla nefes almaya çalıştı. Bir şeyler söylemeye gayret etti ama eliyle dermansızca bir hareket yapmaktan ileriye gidemedi. Gözleri kızgınlıkla öyle bir parladı, yüzü hiddetle öyle bir çarpıldı ki telaşla ona bakan Crysania etrafındaki havadan da soğuk bir ürperti hissetti.

Raistlin yorgun bir halde gözlerini kapattı, eli göğsüne gitti. "Lütfen," diye fısıldadı ıstırap içinde, "ağrı..."

"Tabii," dedi Crysania kibarca, utançtan yerin dibine girerek. Her geçen gün böyle bir ağrıya yaşamak nasıl bir şeydi kim bilir. İleri doğru uzanarak perdeyi omuzlarından çekti, dikkatlice altına sokuşturarak Raistlin'i örttü. Büyücü minnettarlıkla başını sallasa da konuşamamıştı. Sonra titreyen Crysania, odanın öbür yanında Caramon'un olduğu yere gitti.

Tam elini adamın omuzuna koyacaktı ki tereddüt etti. Ya hâlâ korse?, diye düşündü; ya da, ya görüyorsa ve Raistlin'i öldürmeye karar...karar verirse?

Fakat, tereddütü sadece bir an sürmüştü. Kararlılıkla elini adamın omzuna koyarak sarstı. Eğer öyle bir şey yaparsa, dedi kendi kendine ciddiyetle, onu durdururum. Bir kere yaptım, bir daha yaparım.

Daha adama dokunurken, karanlıkta pusuya yatmış, onun her hareketini izleyen soluk muhafızları fark etmişti.

"Caramon," diye seslendi hafifçe, "Caramon, uyan. Lütfen! Uyanman gerek..."

"Ne?" diye olduğu yerde doğrulan Caramon'un eli, hemen, gayri ihtiyari, artık yerinde bulunmayan kılıcının kabzasına gitmişti. Crysania'ya baktı; kız, çok hafif bir korkuyla birlikte, rahat bir nefes alarak adamın gördüğünü fark etti. Ama adam kıza boş boş, tanımadan bakıyordu; sonra aceleyle etrafına bakındı.

Sonra, Crysania, adamın kararın gözlerinde hatırladığını, gözlerinin meşum bir acıyla dolduğunu gördü. Adamın çene kemiğinin kasılışında, kendisine yönelen soğuk bakışlarda gördü, hatırladığını. Tam bir şey söyleyecekti -özür dileyecek, açıklayacak, azar-

40

layacaktı- ki adamın gözleri aniden endişeyle yumuşadı.

"Lady Crysania," dedi, doğrulup bedeni üzerindeki perdeyi çekerek, "donuyorsun! Al, şuna sarın."

Daha kız itiraz etmek için bir şey söyleyemeden Caramon onu sıkı sıkı sarıp sarmalayiverdi. Bunu yaparken bir kez daha ikiz kardeşine baktığını fark etti kız. Fakat bakışları, sanki kardeşi yokmuşçasına onu geçip gitmişti.

Crysania adamın kolunu yakaladı. "Caramon," dedi, "hayatlarımızı kurtardı. Bir büyü yaptı. Orada, karanlıktaki o şeyler, o söylediği için bizi rahat bıraktılar!"

"Çünkü kendilerinden birini tanıyorlar!" dedi Caramon sertçe, bakışlarını indirip kolunu kızdan kurtarmaya çalışarak. Ama Crysania, soğuk elinden çok bakışlarıyla onu sıkıca tutuyordu.

"Onu şimdi öldürebilirsin," dedi kızarak "Bak, çaresiz, zayıf. Tabii eğer öyle bir şey yaparsan hepimiz ölürüz. Ama sen zaten bunu yapmaya hazırdın öyle değil mi?"

"Onu öldüremem," dedi Caramon. Kahverengi gözleri cam gibi ve soğuktu; Crysania -bir kez daha- ikizler arasında hayret verici bir benzerlik gördü. "Gel artık kabul edelim, Saygıdeğer Kızkardeş, deneyecek olsam, beni yine kör ederdin."

Caramon kolunu çekip kızın elinden kurtardı.

"Birimizin en azından, adam gibi görmesi gerek," dedi.

Crysania, Loralon'un sözlerinin savaştının iğneleyici ifadesinde yankılandığını duyarak hiddet ve utançla kızardığını hissetti. Kıza arkasını dönen Caramon, aceleyle ayağa kalktı.

"Bir ateş yakayım," dedi soğuk, sert bir sesle, "eğer" -eliyle havada bir hareket yaptı- "sevgili kardeşimin arkadaşları izin verir-

se.

"Sanırım vereceklerdir," dedi Crysania, kendisi de ayağa kalkarken aynı soğuk edayla. "Ben perdeleri...perdeleri yırtarken beni durdurmadılar." Ölümün, o gölgeleriyle sarılmış olmanın düşüncesi karşısında sesinin titremesine engel olamamıştı.

Caramon dönüp kıza baktı ve kızın aklına ilk kez olarak nasıl görünüyor olabileceği geldi. Çürümekte olan siyah kadife bir perdeye sarınmış, beyaz cüppesi yırtılmış, kanla lekenmiş, yerdeki toz ve külle kararmıştı. Gayri ihtiyari eli saçına gitti: Bir zamanlar o kadar düzgün, ihtimamla örülmüş, toplanmış saçlarına... Şimdi ise, salkım saçak yüzüne gözüne dökülüyordu. Yanaklarında, kurumuş gözyaşlarını, kiri, kanı hissedebiliyordu...

41

Utangaç bir halde yüzünü sıvazlayıp, saçlarını geri itmeye çalıştı. Sonra ne kadar boşuna bir hareket olduğunu ve ne kadar komik durduğunu düşünerek ve Caramon'un o acıyan bakışlarına daha da hiddetlenerek, kırılgan bir ağırbaşlılıkla kendini topladı.

"Eee, artık o ilk karşılaştığın mermerden kız değilim," dedi kibirle, "nasıl ki, sen de o zamanki gibi sıırıslık sarhoş değilsen. Belli ki ikimiz de yolculuğumuz boyunca bir iki şey öğrenmişiz." "Ben öğrendiğimi biliyorum," dedi Caramon ciddiyetle.

"Öyle mi?" diye sertçe cevap verdi Crysania. "Acaba! Sen de -benim gibi- büyücülerin beni zaman içinde geriye, geri dönemeyeceğimi bile bile yolladıklarını mı öğrendin?"

Caramon kıza bakakaldı. Kız acı acı tebessüm etti.

"Hayır. Sen bu minik ayrıntının farkında değildin, ya da kardeşin öyle söyledi. Zaman aleti sadece tek bir insan tarafından kullanılabiliyordu, -kime verildiyse o kullanabiliyordu- yani sen! Büyücüler beni zaman içinde ölmem için geri yolladılar...çünkü benden korkuyorlardı!"

Caramon kaşlarını çatı. Ağzını açtı, kapattı, sonra başını salladı. "İstar'dan senin için gelmiş olan o elf ile birlikte ayrılabilirdin."

"Sen ayrılır mıydın?" diye bilmek istedi Crysania. "Eğer elinden gelseydi kendi zamanımızda hayatından vazgeçer miydin? Hayır! Ben o kadar farklı mıyım?"

Caramon'un kaşları daha da çatıldı ve cevap vermeye başladı ama tam o sırada Raistlin öksürmeye başlamıştı. Büyücüye bakan Crysania içini çekip, "Bir ateş yaksan fena olmayacak, yoksa hepimiz yok olacağız," dedi.Hâlâ ayakta durmuş sessizce kıza bakan Caramon'a arkasını dönen kız, adamın ikiz kardeşinin yanına ilerledi.

Narin büyücüye bakan Crysania, adamın konuşulanları duyup duymadığını ve hâlâ bilincinin yerinde olup olmadığını merak etti.

Raistlin'in bilinci yerindeydi ama ikisi arasında geçenlerin farkına vardıysa bile, bu umurunda olamayacak kadar bitkindi. Çatlak kaseye biraz su döken Crysania, adamın yanına diz çöktü. Cüppesinin en temiz yerinden bir parça kopartarak adamın yüzünü sildi; adamın yüzü bu soğuk odada bile ateşle yanıyordu.

Arkasında, Caramon'un kırılmış tahta mobilya parçalarını topladığını ve ocağa yerleştirdiğini duyuyordu.

"Kolayca tutuşabilecek bir şeylere ihtiyacım var," diye mırıldandı koca adam kendi kendin " "Hah, şu kitaplar..."

42

Bunun üzerine Raistlin'in gözleri alevlendi, başı hareket etti, halsizce ayağa kalkmaya çalıştı.

"Yapma Caramon!" diye bağırdı Crysania telaşlanarak. Caramon elinde kitapla durdu.

"Tehlikelidir kardeşim!" dedi nefesi arasından Raistlin. "Büyü-kitapları! Onlara dokunma!" Sesi kesildi ama pırıltılı gözlerinin bakışları öyle belirgin bir endişeyle Caramon üzerindeydi ki, Caramon bile şaşırılmıştı Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanan koca adam kitabı elinden bırakarak masada bir şeyler aramaya başladı. Crysania, Raistlin'in rahatlayarak gözlerini yumduğunu gördü.

"Burada...Sanki... mektup bunlar," dedi Caramon, bir süre yerdeki kağıtları karıştırdıktan sonra. "Bunlar...bunlar olur mu?" diye sordu hırçınlıkla.

Raistlin bir söz söylemeden başıyla onayladı ve Crysania birkaç saniye içinde bir alevin cıvırtısını duydu. Kırık mobilyaların vernikli ahşabı hemen tutuşmuş, kısa bir süre sonra ateş, parlak, canlı bir ışıla yanmaya başlamıştı. Gölgeye doğru bakan Crysania soluk yüzlerin çekildiklerini -ama ayrılmadıklarını- gördü.

"Raistlin'i ateşe yaklaştırmalıyız," dedi kız ayağa kalkarak, "bir iksirle ilgili bir şeyler söylemişti."

"Evet," diye cevap verdi Caramon ruhsuzca. Gelip Crysa-nia'nın yanında durarak, yerdeki kardeşine çevirdi bakışlarını. Sonra omuzlarını silkti. "Madem gitmek istiyor o zaman büyüyle kendisini oraya götürüversin."

Hiddetten Crysania'nın gözlerinde şimşekler çaktı. Dilinin ucuna gelen kırıcı sözlerle Caramon'a döndü ama Raistlin'den gelen mecalsiz bir hareketle alt dudağını ısırarak sustu.

"Büyümek için uygunsuz bir zaman seçtin kardeşim," diye fısıldadı büyücü.

"Belki," dedi Caramon yavaşça, yüzü kelimelere sığmaz bir hüznü yüklüydü. Başını sallayarak ateşin yanına gitti. "Belki artık hiç önemi kalmamıştır."

Raistlin'in bakışlarının kardeşini izlediğini gören Crysania, adamın çabucak belirip geçen, gizli bir tebessümle gülümsediğini ve memnuniyetle başını salladığını görünce hayret etti. Sonra, bakışlarını kıza çevirirken adamın tebessümü hızla yok oldu. Bir kolunu kaldırarak kıza yaklaşmasını işaret etti.

"Ayağa kalkabilirim," dedi nefes nefese, "yardımınla."

"Al, asana ihtiyacın olacak," dedi kız, elini asaya doğru uzata-

43
rak.

"Sakın ona dokunma!" diye emretti Raistlin, kızın elini kendi eline hapsederek. "Hayır," dedi daha kibar bir şekilde, sonunda nefesi kesilinceye kadar öksürerek. "Başka eller...dokunursa...ışığı gider..."

Gayri ihtiyari titreyen Crysania hızla etrafına bakındı. Kızı ve asanın ışığı dışında dolanıp duran titreşimlerin gören Raistlin başını salladı. "Hayır, bize saldıracaklarını zannetmiyorum," dedi yavaşça, Crysania kollarını adama dolayıp onu kaldırmaya çalışırken. "Kim olduğumu biliyorlar." Bu söze karşılık dudaklarını alayla büktü; boğulur gibi oldu. "Kim olduğumu biliyorlar," diye tekrarladı daha sertçe "ve ezip geçmeye cesaret edemezler. Fakat..." yeniden öksürürken bir eli kızın omzunda, diğer eliyle asasını kavramış bir halde ağırlığını Crysania'ya verdi "...asanın ışığını yanık tutmakta fayda var."

Büyücü konuşurken tökezlendi, neredeyse düşecekti. Crysania adamın soluklanması için bekledi. Kendi nefesi de normalden daha hızlı çıkıyor, duygularının karışık halini belli ediyordu. Raistlin'in zorla çıkan nefesinin kaba hırıltısını duyan kız adamın zayıflığına çok acımişti. Yine de yanı başındaki bedeninin içinde yanan ateşi hissedebiliyordu. Büyü maddelerinin sarhoş edici kokulan duyuluyordu. - Gül yaprakları, baharatlar- Kara küppesi de kızın eline yumuşacık, omuzlarındaki perdeden daha yumuşak geliyordu. Orada, ayakta duran adam, kızla göz göze geldi; bir an için gözlerinin ayna misali yüzeyinde bir çatlak oluştu ve kız ardındaki sıcaklığı, arzuyu gördü. Kızı kavramış olan elini gayri ihtiyari sıkı ve belli ki istemeden kıızı kendisine doğru çekti.

Hem umutsuzca kaçıp gitmek, hem de o sıcak kucakta sonsuza kadar kalmak isteyen Crysania kızardı. Hemen bakışlarını indirdi ama geç kalmıştı. Raistlin'in gerginleştiğini hissetti. Hiddetlenen adam elini çekti. Kızı iterek, dayanmak için asasına sarıldı.

Ama hâlâ çok zayıftı. Tökezlenerek düşmeye başladı. Crysania ona yardım etmek için davrandı ama aniden iri bir beden kendisiyle büyücü arasına giriverdi. Güçlü kollar Raistlin'i sanki bir çocuk-muşçasına kaldırıvermişti. Caramon kardeşini sürükleyip ateşin yakınına getirmiş olduğu minder dolu, yıpranmış, kararmış bir koltuğa taşıdı.

Crysania bir an için çalışma masasına dayanmakta olduğu yerden kıpırdanamadı. Ama karanlıkta, hem asanın, hem de ateşin dışında tek başına kalmış olduğunu fark edince, hızla ateşe doğru yürüdü.

"Otur Lady Crysania," dedi Caramon başka bir koltuk çekip, elinden geldiğince üzerindeki tozu ve külü silkeleyerek.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı kız, her nedense gözlerini koca adamın gözlerinden sakınarak. Koltuğa çökerek, ateşin yanına doğru büzüştü ve sonunda kendisini biraz topladığını hissedinceye kadar gözlerini ateşe dikti durdu.

Etrafına bakacak hale gelince Raistlin'in koltuğa uzanmış, gözlerini kapatmış, bölük pörçük nefes aldığını gördü. Caramon, görünüşünden şöminenin külleri arasından çekip çıkartmış olduğu anlaşılan demir bir çaydanlık içinde biraz su ısıtıyordu. Tam çaydanlığın önünde durmuş, dikkatle suya bakıyordu. Ateşin ışığı altın zırhı üzerinde parlıyor, pürüzsüz, güneş yanığı teninden yansıyordu. Isınmak için koca kollarını esnettikçe kasları dalgalanıyordu.

Gerçekten de muhteşem bir yapısı var, diye düşündü Crysania; sonra da ürperdi. Bir kez daha, adamın gözünde ölüm, elinde kanlı kılıcıyla, lanetlenmiş Tapınağın altındaki odaya girişini görür gibi oldu.

"Su hazır," diye konuştu Caramon ve Crysania irkilerek, Kule'ye geri döndü.

"Dur iksiri ben hazırlayayım," dedi hemen, yapacak bir şeyi olduğu için minnettarlık duyarak.

Kız, kendisine yaklaştıkça Raistlin gözlerini açtı. Gözlere bakan kız kendi soluk, solgun, saçları başı dağınık aksinden başka bir şey görmedi. Adam hiçbir şey söylemeden küçük, kadife bir kese uzattı. Kız keseyi alırken, adam kardeşini işaret ettikten sonra bitkin bir halde kendini olduğu yere bıraktı.

Keseyi alan Crysania döndüğünde Caramon'un yüzüne ona yakışmayan bir ciddiyet veren, hayret ve hüznün karışımı bir ifadeyle, kendisini izlediğini fark etti. Bütün söylediği ise sadece, "Birkaç yaprağı bu fincana koyduktan sonra sıcak suyla doldur," olmuştu.

"Nedir bu?" diye sordu Crysania merakla. Keseyi açınca otların garip, acı kokularıyla burnu kırıştı. Caramon kızın tuttuğu fincana suyu döktü.

"Bilmiyorum," dedi omuzlarını silkerek. "Raist her zaman otları kendi toplayıp harmanlar. Çok hastalanınca Par-Salian, sı...sınavdan sonra ona bir reçete vermişti. Çok kötü -kıza gülümsedi-

45

44

kokuğunu biliyorum, her halde tadı da çok daha berbattır." Bakışları neredeyse sevecenlikle kardeşine gitti. "Ama ona yararı oluyor." Sesi kabaca gıcırdar gibi çıktı. Hemen arkasını döndü.

Crysania dumanları tüten iksiri, titreyen ellerle fincana atılan ve şevkle dudaklarına götüren Raistlin'e uzattı. Bir yudum alan adam rahat bir iç çektikten sonra, bir kez daha, koltuğunun minderleri arasına bıraktı kendini.

Garip bir sessizlik oldu. Caramon yine ocağa bakıyordu. Raistlin de alevlere bakarak, bir yorumda bulunmadan iksirini içiyordu. Crysania da kendi koltuğuna dönerek, diğer ikisinin yapıyor olması gerektiğini düşündüğü şeyi, yani düşüncelerini bir araya toplayıp, neler olduğunu çözmeye çalışmaya başladı.

Birkaç saat önce lanetli şehirde, Tanrıların gazabıyla ölmeye mahkum olmuş bir şehirdeydi. Mutlak bir ruhsal ve fiziksel çöküntünün eşiğindeydi. O zaman bunu kabul etmese de şimdi bunu kabul ediyordu. İncancının çelikten duvarlarının ruhunu çevrelediğine nasıl da inanmıştı. Utanç ve pişmanlıkla bu duvarın çelikten olmadığını gördü artık. Çelik değil, buzlandı. Buz, gerçeğin çetin ışığı altında erimiş, onu ortaya çıkarmış, korunmasız bırakmıştı. Eğer Raistlin olmasaydı, daha orada, İstar'da yok olup gidecekti.

Raistlin... Yüzü kızardı. Bu, hiç mücadele etmek zorunda kalacağı aklına bile gelmeyen bir şeydi: Aşk, tutku... Yıllar önce genç bir adamla nişanlanmış ve adamdan oldukça da hoşlanmıştı. Ama adama aşık olmamıştı. Aslında hiçbir zaman aşık olmamıştı... çocuklara anlatılan masallardaki gibi bir aşkla. Başka bir insanla o kadar sarmalanmış olmak ona insanın sakınması gerektiği bir acizlik, bir sakatlık gibi geliyordu. Tanis Yarımelf'in ona kendi karısı Laurana'yla ilgili söylemiş olduğu bir şey geldi aklına; nasıl demişti? "O gittiğinde sağ kolumu yitirmiş gibi hissediyorum kendimi..."

Aman ne romantik bir saçmalık, diye düşünmüştü o zamanlar. Ama şimdi kendi kendine soruyordu, o da Raistlin için öyle hissetmemiş miydi? Düşünceleri İstar'daki son güne, o korkunç fırtınaya, çakan şimşeklere ve kendisini nasıl aniden Raistlin'in kollarında bulduğuna gitti. Kalbi bir kez daha o güçlü kollara duyduğu özlemin ani sızısıyla kasıldı. Ama aynı zamanda keskin bir korku, garip bir reddediş de vardı. İstemedi adamın gözündeki o hummalı pırıltıyı, fırtınada karşısındaki sevincini hatırladı; sanki fırtınayı bizzat kendi davet etmiş gibi.

Üzerine sinmiş olan büyü bileşenlerinin garip kokusu gibiydi:

baharatların ve gülün hoş kokusuna karışmış, çürümekte olan yaratıkların insanın içini bayıltan, kükürdün keskin kokusu. Bedeni, adamın teması için ölüp bitse bile, ruhundaki bir şey dehşetle geri çekiliyordu...

Caramon'un karnı gümbürtüyle guruldadı. Ölümcül bir sessizliğe sahip odadaki bu ses, insanı yerinden sıçratabilirdi.

Düşünceleri dağılarak başını kaldıran Crysania koca adamın utançtan mosmor olduğunu gördü. Aniden kendi açlığını hatırlayan Crysania -en son ne zaman bir lokma yemeği yutabildiği bile hatırlamıyordu- gülmeye başladı.

Caramon kıza kuşkuyla baktı, belki de kızın isterik olduğunu düşünüyordu. Koca adamın yüzündeki şaşkın ifade karşısında, Crysania, daha da fazla güldü. Aslında gülmek kız için iyi olmuştu. Odadaki karanlık sanki geri çekilmiş, ruhundaki gölgeler kalkmıştı. Kız neşeyle gülüyordu; sonunda kızın neşesinin bulaşıcı doğası nedeniyle kıpkırmızı yüzüyle, başını sallaya sallaya Caramon da gülmeye başladı.

"Böylece Tanrılar bize insan olduğumuzu hatırlatıyor," dedi Crysania konuşabilecek hale gelince, gözlerindeki yaşı silerek. "İşte buradayız, hayal edilebilecek en dehşet verici yerde, pusuda, bizi bütün olarak yutmak için bekleyen yaratıklarla kuşatılmış bir halde ve bütün düşünebildiğim nasıl aç olduğum!"

"Yiyeceğe ihtiyacımız var," dedi Caramon ağırbaşlılıkla, aniden ciddileşerek. "Ve eğer burada uzun süre kalacaksak adam gibi giysilere." Kardeşine baktı. "Burada ne kadar kalacağız?"

"Fazla değil," diye cevap verdi Raistlin. İksirini içmeyi bitirmişti ve daha şimdiden sesi daha güçlüydü. Soluk yüzüne biraz renk gelmişti. "Dinlenecek, gücümü geri kazanacak ve çalışmalarımı tamamlayacak zamana ihtiyacım var. Bu hanımın da" -parıltılı bakışları Crysania'ya kaydı, kız adamın sesindeki bu ani yabancı ton karşısında ürperdi- "Tanrısıyla iletişim kurup incancını

tazelemeye ihtiyacı var. O zaman Kapı'ya girmeye hazır olacağız. O zaman da kardeşim, sen istediğin yere gidebilirsin."

Crysanıa, Caramon'un sorgulayan bakışlarını hissetti ama Raistlin'in o korkunç Kapı'dan geçip Cehennem'e gitmelerinden, Karanlık Kraliçesi ile karşılaşmalarından, o kadar serinkanlılıkla ve sakin söz etmesi içini dondurmuş olduğu halde, bunu, yüzüne hiç aksettirmemişti. Caramon'un gözlerine bakmayı reddetmiş, o yüzden gözlerini ateşe dikmişti.

46

47

Koca adam içini çekip boğazını temizledi. "Beni eve mi yollayacaksın?" diye sordu ikizine. "Eğer gitmek istediğin yer orasıysa..."

"Evet," dedi Caramon, sesi derin ve sertti. "Tika'ya dönmek istiyorum ve Tanis'le...konuşmak istiyorum." Sesi titredi. "Bir şekilde.. Tas'm orada, İstar'da...ölümünü açıklamak zorundayım."

"Tanrılar adına Caramon," diye kesti sözünü Raistlin, ince eliyle sinirlenmiş gibi bir hareket yaparak, "o hantal bedeninde gizlenmiş, erişkin birinin ışığını, gördük zannetmişim! Kuşkusuz döndüğünde Tasslehoff u, bir yandan senin gözündeki sürmeyi çalarken, bir yandan da mutfağında oturmuş Tika'yı o aptal hikayelerinden birini bitirip birini anlatarak eğlendirirken bulacaksın!"

"Ne?" Caramon'un yüzü soldu, gözleri açıldı.

"Dinle beni kardeşim!" diye tısladı Raistlin, parmağını Cara-mon'a sallayarak. "Kender, Par-Salian'ın büyüsunü bozduğunda kendisini zaten mahkum etmiş olmuştur. Onun, cücelerin ve gnomelerin ırkından gelenlere uygulanan, zaman içinde yolculuk yasaklarında, çok haklılar aslında. Bir kaza sonucu, kaderin garip bir rastlantısı sonucu, Tanrı Reorx'un dikkatsizliği yüzünden yaratılmış olduklarından bu ırklar, -Tanrılar tarafından ilk yaratılmış ırklar olan- insanlar, elfler ve ogreler gibi zamanın akışı içinde değillerdir.

"Bu yolla, dikkatsizce ağzımdan kaçırduğım zaman kenderin de hemen uyanıp anladığı gibi kender zamanı değiştirebilirdi. Bunun olmasına izin veremezdim! Eğer niyetlendiği gibi Afet'i durdura-bilseydi neler olabileceğini kim tahmin edebilirdi? Belki de, Afet bir yerde, dünyayı onun gelişine hazırlamak ve ona meydan okuyabilecek gücü vermek için yollanmış olduğundan, kendi zamanımıza döndüğümüzde, Karanlık Kraliçesinin bütün ihtişamıyla, hiçbir karşılık görmeden saltanat sürdüğünü görürdük..."

"Yani onu öldürdün!" diye sözünü kesti Caramon, boğuk bir sesle.

"Ona aleti almasını söyledim" -Rasitlin sözleri yutuyordu- "nasıl kullanılacağını öğrettim ve eve yolladım!" Caramon gözlerini kırıştırdı.

"Öyle mi yaptın?" diye sordu kuşkuyla.

Raistlin içini çekerek başını koltuğun minderlerine yasladı. "Öyle yaptım ama senin inanmanı beklemiyorum kardeşim." Elleri, üzerindeki cüppeyi güçsüzce didikleyip duruyordu. "Neden inanasın ki?"

"Biliyor musun," dedi Crysanıa yavaşça, "sanki zelzele başlamadan önceki o son korkunç anlarda Tasslehoff u gördüğümü hatırlıyorum. Benimle...Kutsal Oda'da benimle birlikteydi."

Raistlin'in gözlerini bir çizgi halinde açtığını gördü. Adamın pırıltılı bakışı bir an için düşüncelerini çelip, kızın kalbini deşip, irkilmesine neden oldu.

"Devam et," diye sıkıştırdı Caramon.

"Bu...büyülü aletin elinde olduğunu...hatırlıyorum. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. O konuda bir şeyler söyledi." Crysanıa elini alnına götürdü. "Ama ne olduğunu düşünemiyorum. Her...her şey o kadar korkunç ve karışık ki. Ama...aletin kendisinde olduğunu söylediğine eminim!"

Raistlin hafifçe tebessüm etti. "Lady Crysanıa'ya inanırsın herhalde kardeşim." Adam omuzlarını silkti. "Paladine'in rahibesi yalan söylemez."

"Yani Tasslehoff evde mi? Şu anda?" dedi Caramon, bu hayret verici bilgiyi sindirmeye çalışarak. "Geri döndüğümde de onu bulacağım..."

"... hem de senin şahsi eşyalarının çoğuyla yüklenmiş, sağ salım bir halde," diye bitirdi sözünü Raistlin hoşnutsuzlukla. "Ama artık dikkatimizi daha acil meselelere çevirmemiz gerek. Haklısın kardeşim. Yiyecek ile bizi sıcak tutacak giysilere ihtiyacımız var ve hiç birini burada bulamayacağımız da belli. Afet'ten yüz yıl sonraki bir zamana geldik. Bu Kule" -elini salladı- "bütün o yıllar boyunca terk edilmişti. Burası, cesedi hala altımızdaki kapının parmaklıklarına geçmiş duran büyükullamcısının lanetiyle çağırılmış olan karanlığın yaratıkları tarafından korunuyor. Etrafında Shoi-kan Korusu yetiştirdi ve Krynn üzerinde bu koruya girmeye cüret edecek kimse yoktur."

"Ben hariç hiç kimse tabii ki. Hayır, kimse içeri giremez. Ama muhafızlar içimizden birinin - mesela senin kardeşim- gitmesini engellemez. Sen, Palanthas'a gidip yiyecek ve giyecek alacaksın. Büyüyle yapabiliyordum ama şu anda benim -yani Lady Crysania ile benim- Kapı'dan gireceğimiz ana kadar geçecek zamanda, gereksiz enerji harcamayı göze almıyorum."

Caramon'un gözleri faltaşı gibi açıldı. Bakışları işle kararmış pencereye, düşünceleri pencerenin ötesindeki, hakkında korkunç öykülerin anlatıldığı Shoikan Korusu'na gitti.

49

48

"Seni koruması için yanma bir tılsım vereceğim kardeşim," diye ekledi Raistlin can sıkıntısıyla, Caramon'un yüzündeki korku ifadesini görerek. "Aslında bir tılsıma ihtiyacın var ama sana Koru'da yardımcı olsun diye değil. Burası çok daha tehlikeli. Muhafızlar sözümü dinlerler ama senin kanına da susamış haldeler. Ben olmadan bu odadan dışarı adımını atma. Bunu unutma. Sen de Lady Crysania."

"Peki bu...bu Kapı nerede?" diye sordu Caramon aniden.

"Yukarıdaki laboratuvarı, Kule'nin tepesinde," diye cevap verdi Raistlin. "Kapılar büyücülerin kurabilecekleri en güvenli yerlerde olurlardı, çünkü senin de tahmin edebileceğin gibi son derece tehlikelidirler!"

"Yani büyücülerin hiç ellememeleri gereken şeyleri kurcalamaları gibi," diye homurdandı Caramon. "Tanrılar adına, ne diye Cehennem'e bir Kapı açmışlar?"

Parmaklarının ucunu birleştiren Raistlin gözlerini ateşe dikerek, sanki onu anlama gücüne sahip yegâne varlıklar onlarmış gibi alevlere konuştu.

"Bilgiye duyulan açıklıkla birçok şey yaratılmıştı. Kimisi, hepimizin işine yarayan iyi şeylerdi. Elinde tuttuğun bir kılıç Caramon, erdem ve doğruluğu savunarak masumları korur. Fakat diyelim ki kız kardeşimiz Kitiara'nın elinde kılıç, eğer kız kardeşimizin canı isterse masumların kellelerini ikiye yarar. Bu kılıcı yaratanın bir suçu mudur?"

"Hi..." diye başladı Caramon ama ikizi onu duymamazlığa geldi.

"Uzun zaman önce, Rüyalar Çağı'nda Krynn üzerinde büyüköl-lanıcılarma saygı gösterilip, büyü'nün gelişmesi sürerken, Yüksek Büyücülük'ün beş Kule'si, bu dünyanın kendisi olan cehaletin kara denizindeki bir fener gibi duruyordu. Buralarda büyük büyücüler, herkesin çıkarı için çalışıyordu. Daha da büyük işler için planlar yapılmıştı. Kim bilir belki şimdi rüzgârla uçuyor, ejderhalar gibi havada süzülüyor olabilirlik. Belki bu rezil dünyadan ayrılıp başka dünyalara yerleşirdik, çok uzak...çok uzaklardaki... dünyala-

Sesi yumuşayıp, sakinleşti. Caramon ile Crysania onun ses tonundan etkilenip, büyü'nün yarattığı görüntüye kapılarak sessiz kaldılar.

Büyücü içini çekti. "Ama bu olmayacaktı. Büyük eserlerini bir

50

an önce yaratmak için aceleci davranan büyücüler, birbirleriyle, öyle kullanışsız, arageçiş büyülerine ihtiyaç duymadan, bir Kule'den diğerine doğrudan iletişim kurmaları gerektiğine karar vermişlerdi. Böylece Kapılar oluşturulmuştu."

"Başardılar mı?" Crysania'nın gözleri merakla parladı.

"Başardılar!" dedi Raistlin, burun bükerek. "Rüyalarında bile tahayyül edemedikleri şekilde üstelik" -sesi kısıldı- "kâbuslarının hatta. Çünkü Kapı sadece tek bir adımda birbirlerinden uzaktaki Kule'ler ve büyüleleri arasında gidip gelinmesine olanak sağlamakla kalmamış...benim tarikatımdaki beceriksiz birinin talihsizce fark etmiş olduğu gibi, Tanrıların diyarlarına da ulaşılmasını sağlamıştı."

Aniden titreyen Raistlin, kara cüppesine daha da sıkı sarınarak ateşe yaklaştı.

"Sadece kendi istediği zaman ölümlü insanları yoldan çıkartan Karanlık Kraliçesi tarafından yoldan çıkartılarak" -Raistlin'in yüzü solmuştu- "Tanrıçanın diyarına gitmek için Kapı'yı kullandı ve Tanrıçanın ona vaad ettiği ödülü aldı, her gece, rüyalarında..." Raistlin acı, alaycı bir kahkahayla güldü, "...aptal! Ona ne olduğunu kimse bilmiyor. Ama Kapı'dan bir daha hiç geri gelmedi. Öte yandan Kraliçe geçti. Ve onunla birlikte ejderha orduları geldi..."

"İlk Ejderha Savaşları!" dedi Crysania, nefesi kesilerek.

"Evet, benim yolumdan disiplinsiz, denetimsiz biri tarafından başımıza musallat edildi. Baştan çıkarılmaya izin veren biri..." Susan Raistlin, düşüncelere dalarak ateşe baktı.

"Ama ben bunu hiç duymamıştım!" diye itiraz etti Caramon. "Efsanelere göre, ejderhalar bir araya gelerek..."

"Senin tarih bilgin yatma zamanı anlatılan masallarla sınırlıdır kardeşim!" dedi Raistlin sabırsızca. "Ve bu da, ejderhalar hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyor. Bağımsız, mağrur,

ben merkezci ve herhangi bir savaş girişiminde bulunmak için koordine olmaları bir yana, bir akşam yemeği hazırlamak için bile hiçbir şekilde bir araya gelemeyecek tabiatla olan yaratıklardır. Hayır, Kraliçe tam o sırada tüm haşmetiyle dünyaya gelmişti, bizim savaşımızda-ki gibi sadece gölgesi değil. Dünyaya savaş açmış ve sadece Hu-ma'nın büyük fedakârlığı sayesinde geri sürülebilmisti."

Raistlin durdu, ellerini dudaklarına götürerek düşündü. "Kimisi Huma'nın Ejderhamızrağını, efsanede anlatıldığı gibi, Tanrıçayı fiziksel olarak yok etmek için kullanmadığını söyler. Daha ziyade

51

mızrağın, Tanrıçayı, Kapı'ya geri sürüp Kapı'yı mühürlemek gibi büyü bir özelliği vardı. Huma'mn onu geri sürebilmesi gerçeği, kraliçenin, -bu dünyada- zayıf olduğunun kanıtıdır." Raistlin gözlerini ayırmadan ateşe bakıyordu. "Eğer Tanrıça Kapı'dan girdiğinde biri -onu sadece geri sürecek değil, onu tamamen yok edebilecek gerçek güce sahip biri- olsaydı o zaman tarih baştan yazılabilirdi işte."

Kimse konuşmadı. Crysania alevlere dikti bakışlarını, belki de başbüyücüyle aynı şaasalı hayali görüyordu. Caramon ikizinin yüzüne baktı.

Raistlin'in bakışları aniden alevlerden ayrılarak, net, soğuk bir yoğunluğa odaklandı. "Yarın, daha güçlü olunca, laboratuvara tek başıma çıkacağım" -sert bakışları hem Crysania, hem de Cara-mon'u taradı- "ve hazırlıklarına başlayacağım. Siz lady, kendi Tanrınızla iletişim kurmaya başlasanız fena olmaz."

Crysania gergin bir halde yutkundü. Ürpererek koltuğunu ateşe yaklaştırdı. Fakat, birden, Caramon ayağa kalkmış, önünde duruyordu. Uzanarak güçlü elleriyle kızın kollarını tutarak gözlerine bakması için zorladı.

"Bu çılgınlık hanımefendi," dedi; sesi yumuşak ve müşfikti. "Seni bu karanlık yerden götüreyim! Korkuyorsun...korkmak için de nedenlerin var! Belki Par-Salian'ın Raistlin hakkında söylediği her şey doğru değildi. Belki benim de onun hakkında düşündüğüm her şey doğru değildir. Belki onu yanlış değerlendirmişimdir. Ama şunu tüm netliğiyle görüyorum: Korkuyorsun ve ben seni suçlamıyorum! Bırak Raistlin bunu tek başına yapsın! Bırak Tanrılara o kafa tutsun...eğer istediği buysa! Ama sen onunla gitmek zorunda değilsin! Yuvana dön! Gel, seni kendi zamanımıza götüreyim, buradan uzaklaştırayım."

Raistlin konuşmadı ama düşünceleri Crysania'nın aklında, en az adamın kafasındaymış gibi yankılandı. Kralrahip'i duydun! Kendin onun hatasını bildiğini söyledin! Paladine seni destekliyor. Bu karanlık yerde bile senin dualarını kabul ediyor. Sen onun seçilmişisin! Kralra-hip'in başarısız olduğu yerde, sen zafere ulaşacaksın! Benimle gel Crysania. Bu bizim yazgımız!

"Korkuyorum," dedi Crysania, kıbarca Caramon'un ellerini üzerinden çekerek. "Ve benim için endişelenmen de beni gerçekten çok duygulandırdı. Ama benim bu korkum, savaşıp yenmem gereken bir zayıflığım. Paladine'in yardımıyla bunun da üstesinden ge-

52

leceğim...kardeşinle birlikte Kapı'dan geçmeden önce."

"Öyle olsun," dedi Caramon dönerek, ağır bir biçimde.

Raistlin gözlerinde veya sesinde yankısını bulmayan karanlık gizli bir tebessümle gülümsedi.

"Evet Caramon, artık," dedi iğneleyici bir tonda, "anlamaktan yoksun olduğun, üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokmayı bitirdiysen, yolculuğun için hazırlansan iyi olacak. Şu anda sabahın ilerleyen vakitlerindesiniz. Pazarlar -böylesine nahoş zamanlarda kurulan pazarlar- anca açılıyordun" Elini siyah cüppesindeki bir cebe atan Raistlin birkaç madeni para çıkartarak bunları kardeşine attı. "Bunlar bizim ihtiyaçlarımız için yeterlidir."

Caramon hiç düşünmeden paraları tuttu. Sonra, Crysania'nın onu İstar Tapınağı'nda kardeşine bakarken gördüğü aynı ifadeyi takınarak tereddüt etti; kız, ne korkunç bir nefret...ne korkunç bir sevgi, diye düşündüğünü hatırladı.

Sonunda Caramon bakışlarını indirerek parayı kemerine soktu.

"Yanıma gel Caramon," dedi Raistlin yavaşça.

"Neden?" diye mırıldandı Caramon, aniden kuşkulananarak.

"Eh, boğazındaki demir tasma meselesi var. Hâlâ sokaklarda köleliğin bir işaretiyle mi dolaşmak istersin? Ayrıca bir de tılsım var." Raistlin sonsuz bir sabırla konuşuyordu. Caramon'un tereddüt etmeye devam ettiğini görünce, ekledi, "Bu odayı tılsımın olmadan terk etmeni tavsiye etmem.

Ama yine de karar senin..."

Hâlâ gölgelerin içinden onları dikkatle izleyen soluk yüzlere bakan Caramon kardeşinin önüne gitti, ellerini göğsünde kavuşturdu. "Şimdi sırada ne var?" diye homurdandı.

"Önümde diz çok!"

Caramon'un gözleri hiddetle çakmak çakmak oldu. Dilinin ucuna keskin bir küfür geldi ama yan gözle Crysania'ya bakınca, sözleri yuttu.

Raistlin'in soluk yüzü hüznülenmiş gibiydi. İcini çekti. "Yorulдум Caramon. Ayağa kalkacak gücüm yok. Lütfen..."

Çenesini kenetlenircesine sıkın Caramon, narin, kara cüppeli ikiziyle aynı boya gelecek şekilde, yere diz çökmek için, yavaşça al-çaldı.

Raistlin hafifçe bir söz söyledi. Demir tasma ikiye yarılıp, Caramon'un boynundan takırtıyla yere düştü.

"Daha da yaklaş," dedi Raistlin.

Yutkunup boynunu ovan Caramon söyleneni yaptı ama karde-

53

sine hiddetle bakıyordu. "Bunu Crysania için yapıyorum," dedi, sesi gergindi. "Eğer sadece ikimiz olsaydık, bırakırdım bu kötü yerde çürüyesin!"

Ellerini uzatan Raistlin, şefkatli, neredeyse okşar gibi bir hareketle ellerini ikizinin başının iki yanına koydu. "Öyle mi yapardın kardeşim?", diye sordu büyücü hafifçe, sözler bir nefes gibi çıkmıştı. "Beni bırakır mıydın? Orada, ıstar/da...beni gerçekten öldürecek miydin?"

Caramon hiç cevap veremedi bakakaldı. Sonra Raistlin eğilerek kardeşini alınının ortasından öptü. Caramon sanki kor gibi bir demirle dağlanmış gibi geri çekildi.

Raistlin ellerini bıraktı.

Caramon ona acıyla baktı. "Bilmiyorum!" diye mırıldandı kesik kesik. "Tanrılar yardımcım olsun...bilmiyorum." Her yanını sarsan bir hıçkırıyla ellerini yüzüne kapattı. Başı kardeşinin kucağına gömüldü.

Raistlin kardeşinin kahverengi, kıvrık saçlarını okşadı. "Tamam, tamam Caramon," dedi kibarca. "Sana tılsımı verdim. Karanlığa ait şeyler sana zarar veremez, ben burada olduğum sürece."

Böfüm

5

aramon çalışma odasına açılan kapıda durarak, ötesindeki koridorun karanlığına baktı; fısıltılarla ve gözlerle canlı bir karanlıktı bu. Yanında, bir eli ikizinin kolunda duran, bir elinde Büyücülük Asasını taşıyan Raistlin vardı.

"Her şey yoluna girecek kardeşim," dedi Raistlin, yavaşça. "Bana güven."

Caramon yan gözle ikizine baktı. Onun bakışını gören Raistlin alaycı bir edayla gülümsedi. "Bunlardan birini seninle yollayacağım," diye devam etti büyücü ince eliyle işaret ederek.

"Gelmemelerini tercih ederim!" diye mırıldandı Caramon, kaşlarını çatarak, yanındaki bedensiz gözlerin bir çifti kendisine biraz daha yaklaşırken.

"Ona refakat et," diye emretti Raistlin gözlerle. "Benim korumam altındadır. Beni görüyor musun? Kim olduğumu biliyor musun?"

Gözler saygıyla bakışlarını yere indirdikten sonra soğuk ve korkunç bakışlarını Caramon'a çevirdiler. Koca savaşçı ürperdikten sonra son bir kez daha Raistlin'e bakınca kardeşinin yüzünün daha ciddi ve sert bir ifade aldığını gördü.

"Muhafızlar seni emniyet içinde Koru'dan geçirecek. Ama ora-

55

54

dan ayrıldıktan sonra korkman için daha çok neden var. Dikkatli ol kardeşim. Şehir iki yüz yıl sonraki güzel, huzurlu halinde değil. Şu anda, sefalet içinde sokaklarda, bulabildikleri her yerde yaşayan mülteciler dolduruyor şehri. Her sabah kaldırım taşları üzerinden yük arabaları gümbürdeyerek geçip bir gece önce ölenleri topluyor. Orada sadece çizmelerini alabilmek için seni öldürebilecek adamlar var. Her şeyden önce bir kılıç al ve görünecek şekilde elinde taşı." "Şehre gidince şehir için üzülürüm," diye kestirdi Caramon. Hızla döndü ve pek başarılı olamasa da hemen omzunun hizasında yüzüp duran, solgunca parlayan gözleri görmemeziğe çalışarak, koridordan yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Raistlin, kardeşi ve muhafız, asanın büyüğü ışığının menziline çıkıp da gürültülü karanlık tarafından yutuluncaya kadar durup arkalarından seyretti. Kardeşinin, ağır ayak takırtılarının sesi dahi, duyulmayınca kadar bekleyen Raistlin, dönerek yeniden çalışma odasına girdi.

Lady Crysania sandalyesinde oturmuş, pek başarılı olamasa da parmaklarıyla düğüm düğüm olmuş saçlarını taramaya çalışıyordu. Görülmeden sessizce kıza yaklaşan Raistlin, kara cüppesindeki ceplerinden birinden bir avuç ince beyaz kum çıkarttı. Kızın arkasından yaklaşan büyücü elini kaldırarak kumun kızın siyah saçlarına dökülmesini sağladı.

"Ast tasark simiralan krynawi," diye fısıldayınca Raistlin, neredeyse hemen Crysania'nın başı önüne düştü, gözleri kapandı ve derin, büyülmüş bir uykuya daldı. Kızın önüne gelen Raistlin uzun süre kıza baktı.

Göz yaşlarının lekelerini ve kanı, yüzünden temizlemiş olmasına rağmen, kızın, uzun kirpiklerinin altındaki mavi gölgelerden, dudağındaki bir kesikten ve solgunluğundan, karanlıkta yaptığı yolculuğun izleri anlaşılabiliyordu. Elini uzatan Raistlin kızın bükümler halinde gözlerine düşen saçlarını kibarca geri çekti.

Oda ateşle ısıdıkça Crysania battaniye olarak kullandığı kadife perdeyi yana atmıştı. Yırtık pırtık olmuş, kanla lekelenmiş beyaz cüppesi boynundan açılmıştı. Raistlin derin ve düzenli nefes alış verişleriyle yükselip alçalan kumaşın altından kızın göğüslerinin yumuşak kavislerini görebiliyordu.

"Ben de diğer erkekler gibi olsaydım, benim olurdu," dedi yavaşça.

Eli kızın yüzü yanındaydı; kızın kara, canlı saçları parmakları-na dolanıyordu.

"Ama ben diğer erkekler gibi değilim," diye mırıldandı Raistlin. Kızın saçını bırakarak, kadife perdeyi kızın omuzları ve uyuyan bedeni üzerine çekti. Crysania, belki de görmekte olduğu tatlı bir düş nedeniyle gülümsedi, koltuğuna iyice yerleşti, başını koltuğun koluna dayarken, ellerini yanağının altına yastık yaptı.

Raistlin'in eli kızın yüzünün pürüzsüz cildi üzerinde gezindi, aklına canlı hatıralar getirdi. Titremeye başladı. Bütün yapması gereken uyku büyüsunü tersine çevirmek, kızı kollarına almak ve ona, buraya gelmeleri için büyü yaparken nasıl sarıldıysa öyle sarılmaktı. Caramon dönünceye kadar bir saatleri olurdu...

"Ben diğer erkekler gibi değilim," diye homurdandı Raistlin. Hemen yanından uzaklaştı; soğuk bakışları muhafızların çakmak çakmak, dikkatli gözleriyle karşılaştı.

"Ben yokken ona bakın," dedi çalışma odasının kuytu köşelerindeki karanlık gölgeler içinde dolanıp duran, gözle görülmeyen hayaletlerin birkaçına. "Siz ikiniz," dedi uyandığında yanında olan iki hayalete, "bana eşlik edin."

"Tabii efendimiz," diye mırıldandı iki hayalet. Asanın ışığı üzerlerine düştükçe, kara cüppelerinin belli belirsiz silueti seçilebiliyor-du.

Koridora adımını atan Raistlin arkasında kalan çalışma odasının kapısını dikkatle kapattı. Asayı sıkıca kavrayıp tek bir söz söyleyince hemen Yüksek Büyücülük Kulesi'nin tepesindeki laboratuvara gidiyordu.

Karanlıktan çıkıp daha tam maddeleşmemişti ki bir saldırıya uğradı.

Etrafında haykırmalar, hiddetli ulumalar cıgık cıgıgıya yükseliyordu. Kemik beyazı parmaklar boğazına uzanıp, cüppesini çekiştirip parçalarken, karanlık şekiller havada ok gibi vızıldıyor, asanın ışığına girmeye cüret ediyordu. Saldırı o kadar ani ve hızlı olmuştu, nefret hissi de o kadar yoğundu ki Raistlin neredeyse denetimini yitiriyordu.

Ama kendisine olan hakimiyetini hemen kazandı. Asasını geniş bir daire halinde döndürüp, yüksek sesle kaba büyü sözcükleri söyleyerek hayaletleri geri sürdü.

"Konuşun onlarla!" diye emretti yanındaki iki muhafıza. "Onlara kim olduğumu söyleyin!"

"Fistandantilus," dediklerini duydu kulaklarındaki uğultu ara-

56

57

sından, "...daha bildirilmiş olduğu zamanda gelmediği halde... büyülmüş bir deney sonucu..."

Zayıp düşüp başı dönen Raistlin, bir sandalyeye doğru tökezleyerek kendini sandalyeye bıraktı. Böylesi şiddetli bir saldırıya karşı tedbir almadığı için kendine; bir kez daha kendisini yarı yolda bıraktığı için narin bedenine lanetler yağdırarak, yüzündeki çentik çentik bir yaradan akan kanı silerek, bayılmamak için büyük bir uğraş verdi.

Bu senin işin Kraliçem. Düşünceleri bir acı bulutunun içinden çı-
kıp geldi. Benimle açıktan açığa savaşmaya cesaret edemiyorsun, l
Senin için bu varlık -yani kendi varlık düzlemimde- çok güçlüyüm, r
Bu dünyada ayak basacak bir sağlam basamağın var. Daha şimdi- j
den Mabey o çarpık haliyle Neraka'da belirdi bile. Kötü ejderhaları j
uyandırdın. İyi ejderhaların yumurtalarını alıyorlar. Fakat Kapı!
kapalı duruyor, Kaynak Taşı' da kendini feda eden bir aşk tarafın
dan tıkanmış. Bu da senin hatandı. Çünkü şimdi, bizim düzlemimi- <
ze girmekle bizim de seninkine girmemizi olanaklı kıldın! Henüz,
sana ulaşamıyorum....sen de bana ulaşamazsın....Ama bir zaman ge

lecek...bir zaman gelecek... 1

"İyi değil misiniz Efendimiz?" diye geldi ürkek bir ses yakınından. "Size zarar vermelerini engelleyemediğimiz için özür dilerim ama öyle hızlı hareket ettiniz ki! Lütfen bizi affedin. Size yardım edelim..."

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yok!" diye hırladı Raistlin, öksüre-'rek. Göğsündeki ağrının azaldığını hissetti. "Beni biraz rahat bira- l kın...Bırakın dinleneyim. Diğerlerini buradan sürün."

"Tabii efendimiz."

Gözlerini kapatıp, o korkunç baş dönmesinin ve ağrının geçme- , sini bekleyen Raistlin bir saat kadar karanlıkta oturarak bir kez daha planlarını aklında geçirdi. Kendisini hazırlamak için iki haftalık kesintisiz bir istirahatata ve çalışmaya ihtiyacı vardı. Bu zamanı burada rahatlıkla bulabilirdi. Crysania onu ...kız, Kapı'yı açmaya ve ardındaki korkunç Muhafızlarla savaşmaya yardım etmesi için, Pa-ladine'in gücünü çağırarak, onu gönülden izlerdi, zevkle izlerdi. \

Kapıdan girmeye hazır olduğunda gücünün doruğunda olacak-,j

ti: Krynn üzerinde gelmiş geçmiş en büyük başbüyücü! j

Düşünce onu rahatlatarak enerjisini tazeledi. Sonunda başının j dönmesi yatışarak, ağrısı azaldı. Ayağa kalkarak hızla şöyle bir et-1 rafa bakındı. Hemen tanıdı tabii ki. Daha önce, şu andan iki yüz yıl ' 58

sonra girdiği zamandakiyle aynı görünüyordu. O zaman tüm gücüyle gelmişti...kehanetteki gibi. Kapılar açılmıştı, kötü muhafızlar onu saygıyla karşılamış...ona saldırmamıştı.

Laboratuvarın içinden ilerlediği sırada Büyücülük Asası yolunu aydınlatırken Raistlin etrafa merakla bakındı. Garip, akıl karıştırıcı değişiklikler dikkatini çekmişti. Her şey tamamen, bundan iki yüzyıl sonra geleceği zamanda olduğu gibi olmalıydı. Fakat şimdi sağlam görünen bir ibriği o zaman kırık bulmuştu. Şu anda geniş tahta masada bulunan bir büyükitabını da yerde bulmuştu.

"Muhafızlar eşyaları karıştırıyor mu?" diye sordu onunla kalan ikisine. Koca laboratuvarın en arkasına, Hiç Açılmayan Kapı'ya doğru giderken cüppesi bileklerine sürterek hissediyordu.

"Yo, hayır Efendimiz," dedi biri şaşırarak. "Hiçbir şeye dokunma iznimiz yok."

Raistlin omuzlarını silkti. İki yüzyıl içinde bu tür şeyleri hesaba katmaya değmeyecek kadar çok şey olurdu. "Belki de bir deprem," dedi kendi kendine, büyük Kapı'nın durduğu gölgelere yaklaşırken konu üzerindeki ilgisini kaybederek.

Büyücülük Asası'nı kaldırarak, büyüü ışığı önüne yolladı. Gölge laboratuvarın uzak köşesine, üzerinde platinden beş ejderha başının yontusunun bulunduğu ve Krynn üzerinde hiçbir anahtarın açamayacağı, koca gümüş-çelik yüzüyle, Kapı'nın bulunduğu köşeye çekildiler. Raistlin asasını yükseltti...ve nefesi kesildi. Uzun süre, nefesi ciğerlerinde ısılk çalıp düşünceleri fokurdayıp kaynarken, elinden bakmaktan başka bir şey gelmedi. Sonra hiddetinin ve gazabının tiz çığlığı, Kule'nin karanlığının yaşayan dokusunu yırttı.

Kule'nin karanlık koridorlarında yankılanan çığlık o kadar korkunçtu ki kötü muhafızlar, belki de korkunç Kraliçe'lerinin üzerlerine saldırdığını düşünerek gerisin geri gölgelerine sindiler.

Caramon, çığlığı, Kule'nin altındaki kapıdan girerken duymuştu. Ani bir dehşetle titreyen adam, elindeki paketi düşürmüş ve yine titreyen ellerle yanında getirdiği meşaleyi tutuşturmuştu. Sonra koca savaşçı, yalın kılıç ikişer ikişer merdivenleri çıkmaya başladı.

Çalışma odasına dalınca Lady Crysania'nın etrafına uykulu bir korkuyla baktığını gördü.

"Bir çığlık duydum..." dedi kız gözlerini ovuşturup ayağa kal-

59

karak.

"Sen iyi misin?" dedi Caramon nefes nefese.

"Tabii ki iyiyim," dedi kız hayret ederek, adamın ne düşündüğünü fark ederek. "Bağır ben değildim. Uyumuş kalmışım. Ses beni uyandırdı..."

"Raist nerede?" diye bilmek istedi Caramon.

"Raistlin!" diye tekrarladı kız; telaşlanarak Caramon'u ittirip yolunu açmaya çalıştığında adam kadını yakaladı.

"İşte bu yüzden uyumuşsun," dedi adam asık bir yüzle, ince beyaz kumu kızın saçından silkerek.

"Uyku büyüü."

Crysania gözlerini kırptırdı. "Ama neden..."

"Öğreneceğiz."

"Savaşçı," dedi soğuk bir ses, neredeyse tam kulağının dibinden.

Savrulurcasına geri dönen Caramon, Crysania'yı arkasına çekip, kara cüppeli hayaletimsi şekil, karanlık içinden çıkıp, biçim alırken kılıcını kaldırdı. "Büyücüyü mü arıyorsun? Yukarıda, laboratuvarı. Yardıma ihtiyacı var ve bizim ona dokunmamız yasaklandı."

"Ben giderim," dedi Caramon, "tek başıma."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Crysania. "Seninle geleceğim," diye tekrarladı sertçe, Caramon'un kaş çatmasına karşılık.

Caramon tam tartışacaktı ki, kadının, Paladine'in bir rahibesi olduğunu, daha önce bir kez gücünü bu karanlık güçlere karşı kullandığını hatırlayarak, biraz kabaca da olsa, omuzlarını silkti ve pes etti.

"Ona dokunmamanız emredildiğine göre, ona ne oldu?" diye sordu Caramon hayalet sertçe, Crysania ile birlikte onu karanlık koridorda izlerken. "Yanımdan uzaklaşma," diye mırıldandı Crysania'ya ama böyle bir şey söylemesine gerek bile yoktu.

Daha önce, karanlık, insana canlıymış gibi geliyordu oysa şimdi di, cıgıltıdan rahatsız olmuş muhafızlar koridorlara üşüşüp koşuştururken gümür gümür gümürdüydü. Pazardan giysiler alıp kendini ısıtacak bir şeyler giymiş olmasına rağmen Caramon, hayaletlerin ölmeyen bedenlerinden akan soğukla titriyordu. Yanında Crysania' da o kadar titriyordu ki, zor yürüyordu.

"Meşaleyi ben tutayım," dedi kız sıkışmış olduğu dişleri arasından. Meşaleyi kıza veren Caramon kıza sağ koluyla sarılarak onu yanına çekti. Kız da adamın koluna yapıştı; her ikisi de hayaletin

ardından merdivenleri çıkarken, birbirlerinin canlı tenlerinde teselli buluyordu.

"Ne oldu?" diye sordu adam tekrar ama hayalet cevap vermedi. Sadece döner merdiveni işaret etmekle yetindi.

Kılıcı sol elinde, yani hep kılıç kullandığı elinde tutan Caramon ile Crysania hayaleti, hayalet merdivenlerden yukarı kaydıkça ve meşalenin ışığı dans edip, dalgalandıkça takip ettiler.

Sanki bitmeyecekmiş gibi gelen bir tırmanıştan sonra Yüksek Büyücülük Kulesi'nin tepesine vardılar; her ikisinin de her yanı ağrıyordu; her ikisi de korkmuş, korkudan iliklerine kadar donmuşlardı.

"Dinlenmemiz gerekiyor," dedi Caramon hissizleşmiş dudakları arasından, dudakları o kadar hissizleşmişti ki söylediği anlaşılmıyordu. Crysania gözleri kapalı ona dayanmıştı; zar zor nefes alıyordu. Caramon, kendisinin de bir basamak daha çıkamayacağını düşünüyordu; ki aslında fiziksel olarak mükemmel bir kondisyondaydı.

"Raist...Fistandantulus nerede?" diye sordu Crysania kekeleyerek, nefesi iyi kötü düzelir gibi olduktan sonra.

"İçeride." Hayalet yeniden işaret etti, bu kez kapalı bir kapıyı ve daha o işaret ederken kapı sessizce açıldı.

Odadan buz gibi bir hava, Caramonun saçını dağıtıp, Crysania'nın cüppesini savurarak karanlık bir dalga halinde aktı. Bir an için Caramon hareket edemedi. O odadan gelmekte olan kötülük hissi çok baskındı. Fakat eli Paladine'in madalyonunu sıkı sıkı kavramış olan Crysania ileri doğru yürümeye başladı.

Uzanan Caramon onu geri çekti. "Önce ben gireyim." Crysania ona yorgun bir edayla gülümsedi. "Bunun dışında herhangi bir durumda savaşçı," dedi, "sana bu ayrıcalığı veririm. Ama burada, benim tutmakta olduğum madalyon da en az senin kılıcın kadar alt edilmesi zor bir silahtır."

"Herhangi bir silaha ihtiyacınız yok," diye açıkladı hayalet soğukça. "Efendimiz size bir zarar gelmemesini emretti bize. Onun isteklerine uyarız."

"Ya öldüyse?" diye sordu Caramon sertçe, Crysania'nın yanında korkudan kaskatı kesildiğini hissederek.

"Ölmüş olsaydı," diye cevap verdi hayalet gözleri parlayarak, "ılık kanlarınız dudaklarımızda olurdu. Şimdi girin."

Crysania ile birbirlerine yapışacak kadar yaklaşmış olan Caramon-61 mon tereddütü laboratuvara girdi. Crysania meşaleyi kaldırdı, her ikisi de durmuş etraflarına bakarken tepelerinde tuttu.

"Orada," diye fısıldadı Caramon, ikizler arasında doğuştan var olan yakınlık sayesinde laboratuvarın arkasında, yerde belli belirsiz yatan kara yığını bularak.

Korkularını unutan Crysania aceleyle ilerledi; Caramon daha yavaş izliyor, gözleri dikkatle karanlığı tarıyordu.

Raistlin yan yatmış, yüzündeki kan çekilmişti. Işığı gitmiş olan Büyücülük Asası kendisinden biraz uzakta duruyordu, sanki hiddet anında, Raistlin onu fırlatmış atmış gibi. Uçuşu sırasında belli ki bir sürahiye kırmış, bir büyükitabını yere düşürmüştü.

Meşaleyi Cramon'a uzatan Crysania büyücünün yanına diz çökerek Raistlin'in nabzını kontrol etti. Nabızı zayıf ve düzensizdi ama yaşıyordu. Rahat bir nefes alan kız başım salladı. "İyi. Ama anlayamıyorum. Ona ne oldu?"

"Fiziksel olarak incinmedi," dedi hayalet, onlara doğru uçup gelerek. "Laboratuvarın bu tarafına, sanki bir şey arıyormuş gibi geldi. Sonra bir kapıdan söz ederek bu tarafa yürüdü. Asasını kaldırarak şu anda yattığı yerde durdu ve tam önüne baktı. Sonra çılgık attı, asasını fırlattı, yere yığıldı, bayılıncaya kadar da hiddetle lanetler yağdırıp durdu."

Kafası karışan Caramon meşaleyi daha da kaldırdı. "Ne oldu acaba?" diye mırıldandı. "Burada bir şey yok ki! Çıplak, boş bir duvardan başka!"

Borum 6

asil oldu?" diye sordu Crysania yavaşça, odaya girerken. Başındaki beyaz kukuleta'yı geri çeken kız, Caramon'un pelerinini omuzlarından alabilmesine olanak sağlamak için bağcıklarını açtı.

"Huzursuz," diye cevap verdi savaşçı, gölgeli köşeye bir göz atarak. "Senin geri dönmen için sabırsızlanıyordu."

İçini çeken Crysania dudaklarını ısırdı. "Daha iyi haberlerim olmuş olmasını dilerdim," diye mırıldandı.

"Ben olmadığına memnunum," dedi Caramon asık bir yüzle, Crysania'nın pelerinini katlayıp bir sandalyenin arkasına koyarken. "Belki bu delice fikirden vazgeçer de eve döner."

"Yapamam..." diye başladı Crysania ama sözü kesildi.

"Eğer siz ikiniz, orada karanlıkta her ne yapıyorsanız, bitirdiy-seniz hanımefendi, belki gelip bana neler bulduğunu anlatırsınız."

Crysania kıpkırmızı kesildi. Caramon'a huzursuzca bir bakış attıktan sonra, ateşin yanındaki bir ot şiltenin üzerinde yatan Raist-lin'e doğru hızlıca seğirtti.

Büyücünün öfkesinin bedeli ağır olmuştu. Caramon onu çalışma odasının boş duvarı önünde yatarken bulduktan sonra labora-tuvardan çıkartıp taşımıştı. Crysania yere bir yatak yaptıktan sonra Caramon'un kardeşine, hasta çocuğuna bakan bir annenin ihti-

62

63

mamıyla bakarken, seyretmekten başka bir şey yapamamıştı.Çün-kü koca adamın bile narin ikizi için yapabileceği çok az şey vardı. Raistlin bir günden fazla baygın yatmış, uykusunda garip sözler sayıklamıştı. Bir kere uyanıp, dehşetle haykırmış ama hemen sonra dolanmakta olduğu kim bilir hangi karanlıklarsa, ona geri dönmüştü.

Caramon'un bile dokunmaya cesaret edemediği ve laboratuvar-da bırakmak zorunda kaldığı asanın ışığından mahrum oldukları için Crysania ile Caramon, Raistlin'in yakınlarına büzüşmüş, oturmuşlardı. Ateşi tüm parlaklığıyla canlı tutuyorlardı ama her ikisi i de Kule'nin, durmuş onları seyreden muhafızlarının gölgelerinin farkındaydılar.

Sonunda Raistlin uyandı. İlk nefesiyle Caramon'a iksirini hazırlamasını emretti; bunu içtikten sonra muhafızlardan birini yollayıp asayı getirtebilmişti. Sonra Crysania'yı yanına çağırdı.

"Astinus'a gitmelisin," diye fısıldadı.

"Astinus!" diye tekrarladı Crysania anlayamadan, hayret içinde. "Tarihçi mi? Ama nasıl...anlayamıyorum..."

Raistlin'in gözleri pırıldadı, soluk yanağında bir noktaya hum- lı malı bir parlaklıkla bir renk gelmişti. "Kapı burada değil!" diye hır- * ladı güçsüz bir hiddetle dişlerini sıkarak. Elleri kasıldı ve neredeyse hemen öksürmeye başladı. Hiddetle Crysania'ya baktı.

"Zamanımı ahmakça sorularla boşa harcamam! Git, o kadar!" diye emretti o kadar büyük bir hiddetle ki kız olduğu yerde büzülerek, irkildi. Raistlin kendisini yere bırakıp, nefes almaya çalıştı.

Caramon, Crysania'ya endişeyle baktı. Kız çalışma masasına yürüyerek, görmeyen gözlerle masa üzerinde duran yıpranmış, kararmış büyük kitaplarma bakmaya başladı.

"Dur bir dakika hanımefendi," dedi Caramon yavaşça ayağa kalkıp kıza doğru giderek. "Gitmeyi düşünmüyorsun değil mi? Bu Astinus da kimin nesi? Ayrıca bu Koru'dan zarar görmeden geçebilmeyi nasıl düşünüyorsun?"

"Tılsımım var," diye mırıldandı Crysania, "ilk...ilk karşılaştığı mız zaman kardeşin tarafından bana verilmişti. Astinus'a gelince, o, Palanthas' m Büyük Kütüphanesi'nin bekçisidir, Krynn Tari- l hi'nin Tarihçi'si."

"Senin zamanında öyle olabilirdi ama şimdi burada olmayacaktır!" dedi Caramon sinirlenerek.

"Kafanı kullan hanımefendi!" "Kullanıyorum," diye sözünü kesti Crysania, adama hiddetle

bakarak. "O, Yaşı Olmayan Astinus diye bilinir. Krynn üzerine ilk ayak basan o olmuş, söylencelere göre; son ayrılacak olan da O olacakmış."

Caramon kıza kuşkuyla baktı.

"Geçtikçe, bütün tarihi kaydediyor. Geçmişte olmuş olan ve halen olmakta olan her şeyi biliyor. Fakat" -Crysanıa, Raistlin'e endişeyle baktı- " geleceği göremez. O yüzden bize ne gibi bir faydası olabileceğini bilemiyorum."

Hâlâ kuşku içinde olan ve belli ki kızın anlattığı çılgın hikayenin yarısına bile inanmayan Caramon, uzun süre kızın gitmesine karşı çıkararak ikna etmeye çalıştı. Fakat gitmek, gittikçe Crysanıa'nın daha çok aklına yatıyordu; sonunda Caramon bile başka çaresi olmadığını fark etti. Raistlin iyileşeceğine daha da kötüleşiyor-du. Teni ateşle tutuşmuştu, zaman zaman anlaşılmasız baygınliklar geçiriyordu, yeniden kendine geldiğinde neden hâlâ Crysanıa'nın Astinus'u görmeye gitmediğini kızarak bilmek istedi.

Böylece kız Kuru'nun ve en az Kuru kadar ürkütücü olan Palanthas sokaklarının dehşetini göze almıştı. Şimdi de büyücünün yatağı kenarına diz çökmüş, -kardeşinin yardımıyla- oturmaya çalışan, pırlıtlı bakışları heyecanla kıza dikilmiş büyücüyü kalbi ezilerek seyrediyordu.

"Her şeyi anlat bana!" diye emretti kabaca. "Aynen olduğu şekliyle. Hiçbir şeyi atlama."

Hiçbir söz söylemeden başıyla onaylayan, Kule'den yapmış olduğu dehşet verici yürüyüşün sarsıntısını üzerinden atamamış olan Crysanıa sakinleşip, düşüncelerini toparlamak için kendisini zorladı.

"Büyük Kütüphane'ye gittim ve...ve Astinus'u görmek istedim," diye başladı kız, sinirli bir şekilde, daha önce giymekte olduğu, kan revan içinde kalmış olan beyaz cüppesi yerine Caramon'un ona almış olduğu sade, beyaz elbisesinin kırışıklıklarını eliyle düzelterek.

"Aestheticler beni içeri almak istemediler ama onlara Pa-ladine'in madalyonunu gösterdim. Senin de tahmin edebileceğin gibi, bu onların kafalarını iyice karıştırdı." Gülümsedi. "Eski Tanrılardan bir işaret gelmeyeli bir yüzyıl olmuştu,o yüzden sonunda biri Astinus'a haber vermek için aceleyle ayrıldı.

"Bir süre bekledikten sonra onun bütün gün, bazen de gecenin ilerleyen vakitlerine kadar oturup dünyanın tarihini kaydettiği odasına götürüldüm." Crysanıa, aniden Raistlin'in bakışlarının yo-

65

64

ğunluğundan korakarak duraksadı. Sanki elinde olsa, sözleri kızın kalbinden koparıp alacaktı.

Kendini toparlamak için biraz başka tarafa bakan kız bakışları ateşin üzerindeneyken devam etti.

"Odaya girdim, o...o orada oturmuş, yazıyor, beni görmemezliğe geliyordu. Sonra yanımda olan Aesthetic adımı yüksek sesle bildirdi, senin bana söylememi söylemiş olduğun şekilde, 'Tarinius Hanedanı'ndan Crysanıa' diye. Son-

Kız belli belirsiz kaşlarını çatarak durdu.

Raistlin kıpırdandı. "Ne ?"

"O zaman Astinus bakışlarını kaldırdı," dedi Crysanıa kafası karışmış bir ses tonuyla, Raistlin'e bakmak için başını çevirerek. "Yazı yazmayı bırakarak, kalemimi masanın üzerine bıraktı. Ve bana, öylesine gümbürtülü bir sesle 'Sen!' dedi ki yerimden hopladım, benimle gelen Aesthetic neredeyse bayılıyordu. Ama daha ben bir şey söyleyemeden, ne demek istediğini, hatta beni nasıl tanıdığımı soramadan kalemimi eline aldı ve -henüz yazmış olduğu sözlerle dönerek- onları çizip sildi!"

"Çizip sildi," diye tekrarladı Raistlin düşünceli düşünceli, gözleri kararmış ve dalmış bir halde. "Çizip sildi," diye mırıldandı, kendisini ot şiltesine bırakırken.

Raistlin'in kendi düşüncelerine daldığını gören Crysanıa, adam yeniden kıza bakıncaya kadar sessiz kaldı.

"Ondan sonra ne yaptı?" diye sordu büyücü cılız bir sesle.

"Hatayı yapmış olduğu yerin üzerine bir şey yazdı, tabii yaptığı şey bir hata idiyse. Sonra bakışlarını yine bana kaldırdı, kızacağımı düşündüm. Aesthetic de aynı şeyi düşünmüş olmalı çünkü onun da titrediğini hissettim. Fakat Astinus oldukça sakindi. Aesthetic göndererek bana oturmamı söyledi. Sonra bana, neden geldiğimi sordu.

"Ona, Kapı'yı aradığınızı söyledim. Senin tembih etmiş olduğun gibi Kapı'nın Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde bulunduğu dair bilgiler edindiğimizi ama araştırınca elimizdeki bilginin yanlış olduğunu anladığınızı söyledim. Kapı yerinde yoktu.

"Sanki bu onu hiç şaşırtmamış gibi başını salladı. 'Kralahip Ku-le'yi ele geçirmeye kalktığında Kapı'nın yeri değiştirildi. Tedbir olarak tabii ki. Zamanla Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne geri gelebilir ama şimdi orada değil.'

66

" 'Nerede o halde?' diye sordum.

"Uzun bir süre bana cevap vermedi. Sonra..." Burada Crysania kekeleyerek korkuyla Caramon'a baktı, sanki adamın kendisini kötü bir şeye alıştırmasını ister gibi.

Kızın bakışlarını gören Raistlin ot şilte üzerinde doğruldu. "Söyle bana!" diye bilmek istedi sertlikle.

Crysania derin bir nefes aldı. Bakışlarını başka yöne çevirebilirdi ama Raistlin, zayıflığına rağmen onu bileğinden yakalamıştı; kız adamın, o ölümcül elinden kurtulamıyordu.

"Bu tür bilgilerin sana pahalıya patlayacağını soy..söyledi. Herkesin -onun bile- bir bedeli varmış."

"Bana pahalıya mı mal olacaktı!" diye tekrarladı Raistlin, duyulmayacak biçimde gözleri alev alev.

Adam elini, kızın canını gittikçe yakacak şekilde sıkarken Crysania boşu boşuna kurtulmaya çalıştı.

"Bedeli neymiş?" diye bilmek istedi Raistlin.

"Senin bileceğini söyledi!" dedi Crysania nefesi kesilerek. "Bunu ona çok önceden söz vermiş olduğunu söyledi."

Raistlin kızın bileğini bıraktı. Crysania adamdan uzaklaşıp, Ca-ramon'un acıyan bakışlarından da kaçınarak kolunu ovdu. Koca adam hemen ayağa kalkarak, iri adımlarla uzaklaştı. Onu ve Crysania'yı yok sayarak yüzü solan ve asılan Raistlin, yıpranmış minderlerine gömüldü; gözleri aniden kararmış ve gölgelemişti.

Crysania ayağa kalkarak, kendisine bir bardak su koymak için gitti. Fakat elleri o kadar titriyordu ki, çoğunu masanın üzerine döktüğü için, sürahiyi yerine bırakmak zorunda kaldı. Onun peşinden giden Caramon, yüzünde ciddi bir ifadeyle, suyu koyarak bardağı kıza uzattı.

Bardağı dudaklarına kaldıran Crysania aniden Caramon'un bakışlarının bileğine gittiğini fark etti. Bakışlarını bileğine indiren kız, teninde Raistlin'in elinin izlerini gördü. Bardağı masaya geri bırakan Crysania aceleyle elbisesinin koluyla bileğini örttü.

"Beni incitmek istememişti," dedi, Caramon'un sert, sessiz bakışına cevaben. "Acısı onu sabırsız yapıyor. Onunkinin yanında bizim ıstırabımız ne ki? Mutlaka bütün insanlar içinde en çok sen anlarsın bunu. Daha geniş olan bakış açısına o kadar kaptırmış ki kendisini, başkalarının canını ne zaman yaktığını fark edemiyor."

Dönerek Raistlin'in yattığı yere giderek, görmeyen gözlerle ateşe bakmaya başladı.

67

"Ah, gayet iyi biliyor," diye mırıldandı Caramon kendi kendine. "Ben de yeni fark etmeye başladım...her zaman biliyormuş!"

Krynn'in Tarihçisi Palanthaslı Astinus, odasında oturmuş yazıyordu. Geç, çok geç olmuştu, aslında KaranlıkSaat'i bile geçmişti. Aestheticler çoktan Büyük Kütüphane'nin kapılarını kapatıp sürgülemişlerdi. Gün boyunca çok az kişi içeri kabul edilirdi, gece ise hiç kimse. Fakat o anda Kütüphane'ye giren ve karanlık bir s>uret halinde Astinus'un önünde duran adam için sürgüler ve kilitlerin hiçbir anlamı yoktu.

Tarihçi bakışlarını kaldırmadı. "Nerede kaldığını merak etmeye başlamıştım," diyerek yazmaya devam etti.

"İyi değildim," diye cevap verdi suret kara cüppesi hışırdarken. Sanki aklına gelmiş gibi hafifçe öksürdü.

"Kendini daha iyi hissediyorsun umarım?" Astinus hâlâ başını kaldırmamıştı.

"Yavaş yavaş sağlığıma kavuşuyorum," diye cevap verdi suret. "Birçok şey gücümü zorluyor."

"O halde otur," diye düşüncesini belirtti Astinus, gözlerini işinden ayırmadan, tüy kaleminin arkasıyla bir sandalyeyi işaret ederek.

Suret, yüzünde çarpık bir tebessümle sandalyeye doğru, jpay-takça giderek oturdu. Birkaç dakika boyunca odaya, sadece Astinus'un kaleminin hışırtısı ve ara ara kara cüppeli davetsiz musafi-rin öksürüğüyle bozulan bir sessizlik hakim oldu.

Sonunda Astinus kalemini bırakarak, ziyaretçisinin bakışlarına karşılık vermek için bakışlarını kaldırdı. Ziyaretçi kara kuku leta-sını yüzünden geri itti. Uzun süre adamı seyreden Astinus bendi kendine başını salladı.

"Bu yüzü hatırlamıyorum Fistandantilus ama gözlerini tamıyorum. Gerçi gözlerinde garip bir şey var. Derinliklerinde geleceği görüyorum. Demek ki zamanın efendisi oldun ama kehanetteki gibi tam gücünle gelmedin."

"Adım Fistandantilus değil, Ölümsüz Kişi. Adım Raistlin; b>u da olanlar için yeterli bir açıklama." Raistlin'in yüzündeki tebesisüm yok oldu, gözleri kısıldı. "Ama tabii ki sen bunu biliyorsun, öyle değil mi?" Eliyle işaret etti. "Mutlaka aramızdaki son çatışma kaydedilmiştir..."

"Çatışmayı kaydettiğim gibi ismi de kaydettim," dedi Astinus

soğuk bir edayla. "Giriş bölümünü görmek ister misin...Fistandantilus?"

Raistlin kaşlarını çattı, gözleri tehlikeli bir biçimde parıldadı. Fakat Astinus istifini bozmadan duruyordu. Sırtını sandalyesinde dayamış başbüyücüyü sakın bir edayla inceledi. "İstedğim şeyi getirdin mi?"

"Getirdim," diye yanıtladı Raistlin sertçe. "Yapımı bana acı verdi ve gücümü emdi, yoksa daha önce gelirdim."

O zaman, ilk kez olarak Astinus'un soğuk, yaştan yoksun yüzünde bir duygu belirtisi parladı. Raistlin, kara cüppesinin katlarını yavaşça açıp göğüs boşluğunda asılı duran boş, kristal bir küreyi gözler önüne sererken şevkle uzandı.

Astinus dahi böylesine bir manzara karşısında hayretini gizleyememişti ama belli ki bu bir gözbağından başka bir şey değildi ve bir hareketle Raistlin kürenin ileri doğru havada yüzmesini sağladı. Diğer eliyle kara kumaşla yeniden göğsünü örtmüştü.

Küre kendisine yaklaştıkça Astinus ellerini kürenin üzerine koyarak sevgiyle okşadı. Adamın temasıyla küre ay ışığıyla doldu; gümüş, kırmızı hatta siyah ayın garip aurası bile görülebiliyordu. Ayların altında görüntüler birbirini kovalıyor dönüp duruyordu.

"Biz burada otururken bile zamanın geçip gittiğini görüyorsun," dedi Raistlin, sesinde kasıtsız bir gurur vardı. "Ve böylece Astinus, artık etrafındaki dünyada olup bitenleri öğrenmek için, öte düzlemlerden gelen, görünmeyen habercilerine bel bağlamak zorunda değilsin. Artık bu andan itibaren, kendi gözlerin, senin habercilerin olacaklar."

"Evet! Evet!" dedi Astinus nefes nefese; küreye bakan gözleri yaşarmış, kürenin üzerindeki elleri titremeye başlamıştı.

"Evet, şimdi sırada bu bedelin karşılığı var," diye devam etti Raistlin soğuk bir edayla. "Kapı nerede?"

Astinus bakışlarını küreden kaldırdı. "Tahmin edemiyor musun Geleceğin ve Geçmişin Efendisi? Tarih kitaplarını okudun..."

Raistlin hiç konuşmadan Astinus'a baktı; yüzü neredeyse bir ölüm maskesi halini alıncaya kadar gittikçe solup, buz kesti.

"Haklısın. Tarih kitaplarını okudum. Demek ki Fistandantilus o yüzden Zhaman'a gitti," dedi başbüyücü sonunda.

Astinus tek bir kelime etmeden başıyla onayladı.

"Dergoth Bozkırlarında bulunan büyülu kale Zhaman...dağ cücelerinin yurdu olan Thorbardin yakınlarında. Zhaman dağ cüce-

leri tarafından denetim altında tutulan topraklar içinde," diye devam etti Raistlin, sesi sanki bir kitaptan okuyormuş gibi ifadedden yoksundu. "Ve şu sıralarda, kuzenleri tepe cüceleri de -Afet'ten beridir dünyayı yutmuş olan kötülük tarafından sürülerek- kadim dağ yurtlarında kendilerine sığınacak bir yer talep etmek için oraya gidiyor."

"Kapı'nın yeri..."

"...Zhaman'ın zindanlarının derinliklerinde," dedi Raistlin buruk bir edayla, "burada Fistandantilus Büyük Cüce Savaş'ında savaşmıştı..."

"Savaşacak..." diye düzeltti Astinus.

"Savaşacak, diye mırıldandı Raistlin, "onun felaketini getirecek olan savaş!"

Büyücü sessizleşti. Sonra aniden ayağa kalkarak, Astinus'un çalışma masasına ilerledi. Ellerini kitabın üzerine koyarak, kitabı kendine doğru çevirdi. Astinus onu soğukkanlı, yansız bir ilgiyle inceliyordu.

"Haklısın," dedi Raistlin, parşömenin üzerindeki ıslak yazıyı gözleriyle tararken. "Ben gelecekten geldim. Senin kaleme almış olduğun şekliyle Tarihçe'ni okudum. Bazı bölümlerini en azından. Bu girişi okuduğumu da hatırlıyorum...oraya yazacak olduğun girişi." Boş alanı göstererek ezberinden tekrarladı. " 'Karanlıksaat 30'a düştükten Sonra, bu tarihte, Fistandantilus bana Geçmekte Olan Zaman Küresi'ni getirdi.' "

Astinus cevap vermedi. Raistlin'in eli titremeye başladı. "Bunu yazacak mısınız?" diye ısrar etti, hiddeti sesinde duyuluyordu.

Astinus duraksadıktan sonra, omuzlarını hafifçe silkerek razı oldu.

Raistlin içini çekti. "Öyleyse, daha önce yapılmamış olan hiçbir şey yapmıyorum!" Eli aniden kasıldı; yeniden konuşmaya başladığında sesi kendisini kontrol altında tutmak için harcadığı gayret nedeniyle gergindi.

"Birkaç gün önce Lady Crysania sana geldi. İçeriye girdiğinde senin yazıyor olduğunu ve onu gördükten sonra bir şeyleri sildiğini, söyledi. Bana onun ne olduğunu göster."

Astinus kaşlarını çattı.

"Göster!" Raistlin'in sesi çatladı, neredeyse bir hırlama gibi çıktı. Havada asılı kalmış gibi duran küreyi masanın bir tarafına geçiren Astinus, gönülsüzce ellerini kristal yüzeyden çekti. Işık söndü, 70

küre karardı ve boşaldı. Arkasına uzanan tarihçi kocaman, deri kaplı bir cilt çıkarttı ve hiç tereddüt etmeden istenen sayfayı buldu.

Kitabı Raistlin'in göreceği şekilde çevirdi.

Başbüyücü, yazılı olan şeyi okuduktan sonra düzeltmeyi de okudu. Doğrulduğunda, ellerini kara cüppesinin kolları içinde kavuştururken, cüppesi hışırdadı; yüzünde bir ölüm solukluğu vardı ama sakindi.

"Bu zamanı değiştirir."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Astinus soğuk bir edayla. "Onun yerine kız geldi, o kadar. Eşit bir değişim. Zaman, rahatsız edilmeden akmaya devam ediyor."

"Beni de birlikte mi götürüyor?"

"Nehirlerin akışını içine bir çakıl taşı atarak değiştirebiliyorsan o başka," diye dikkat çekti Astinus hoşnutsuzlukla.

Raistlin ona bakarak aceleyle, kısaca, gülümsedi. Sonra küreyi işaret etti. "Bak Astinus," diye fısıldadı, "çakıl taşına bak! Hoşça kal, Ölümsüz Kişi."

Aniden odada Astinus'tan başka kimse kalmamıştı. Tarihçi düşüncelere dalarak sessizce oturdu. Sonra kitabına dönerek, bir kez daha, Crysanian girdiğinde yazdığı şeyi okudu.

Saatsonrası 15'e Yükselirken, bu tarihte, büyük başbüyücü Fistandantilus tarafından yollanan, Paladine'm bir rahibi olan Denubis Kapı'nın yerini sormak için buraya geldi. Karşılık olarak Fistandantilus bana çok önce söz vermiş olduğu şeyi yapacak: Geçmekte Olan Zaman Küresi.... Denubis'in ismi silinerek yerine Crysanian'ın yazılmıştı.

71

Böföm T

Idüm," dedi Tasslehoff

Burrfoot.

Bir an, beklenti içinde kaldı.

"Öldüm," dedi tekrar. "Allah Allah. Bu Öteyaşam olmalı."

Biraz daha zaman geçti.

"Peki," dedi Tas, "söylenecek bir şey varsa, o da gerçekten karanlık olduğu."

Hâlâ bir şey olmamıştı. Tas, ölmüş olmaya olan ilgisinin gittikçe azaldığını fark etti. Anladığı kadarıyla son derece sert ve rahatsız, soğuk, taş gibi bir şeyin üzerinde sırt üstü yatıyordu.

"Belki de Huma'nın ki gibi taş bir sıra üzerinde yatıyorumdur," dedi, kendi kendine biraz heyecan yaratıp kendi ilgisini uyandırmak için. "Ya da Sturm'ün gömülü olduğu yerdeki gibi kahramanlar için yapılmış bir yer altı türbesindeyimdir."

Bu düşünce onu biraz eğlendirmişti, sonra, "Uff!" dedi. Birden ellerini yana yapıştırarak kaburgalarında insanın tenini deşen bir ağrı hissetti; aynı anda başında da başka bir ağrı olduğunu fark etti. Bir de titrediğini, sert bir taşın sırtına battığını ve boynunun tutulduğunu da hissediyordu.

"Eh doğrusu, böyle bir şey beklemiyordum kesinlikle," dedi tedirgin bir halde. "Yani anlatılanlara göre insanın öldükten sonra

72

hiçbir şey hissetmemesi gerek." Bunu, eğer kendisini dinleyen biri varsa duysun diye yüksek sesle söylemişti. "Hiçbir şey hissetmemek gerektiğini söyledim!" diye tekrarladı anlamlı anlamlı, ağrısı azalmayınca.

"Tüh be!" diye mırıldandı Tas. "Belki de bir karışıklık falan olmuştur. Belki de öldüm de, daha haberi bedenime ulaşmadı. Her tarafımın sertleşmediği kesin ve sanırım öyle olmuş olması gerekirdi. Dur bir bekleyeyim hele."

Rahat etmek için kıvranan (önce sırtına batan taşı çıkartmıştı) Tas, daha sonra ellerini göğsünde kavuşturup kesif, delinemez karanlığa gözlerini dikti. Bunu yaptıktan birkaç dakika sonra kaşlarını çattı.

"Eğer ölmek dedikleri buysa, öyle abartıldığı gibi bir şey değilmiş," diye açıkladı sertçe. "Sadece ölmekle kalmadım, can sıkıntısından da patladım. Eh," dedi birkaç dakika daha gözlerini karanlığa diktikten sonra, "ölme konusunda pek bir şey gelmez elimden ama canımın sıkıntısı için yapabileceğim şeyler var. Belli ki bir karışıklık oldu. Bu konuda biriyle konuşmam gerek."

Doğrulup oturduğunda, mermer sıradan atlamak için ayaklarını yere sallamaya çalışınca, aslında taş bir zeminde yattığını anladı. "Ne büyük kabalık!" diye kırılarak bir yorumda bulundu. "Bari beni birinin mahzenine atıverselermiş!"

Tökezlenircesine ayağa kalktıktan sonra bir adım atmıştı ki sert ve katı bir şeye çarptı. "Bir kaya," dedi morali bozularak, eliyle kayayı yoklayınca. "Hıh! Flint ölünce ona bir ağaç vermişlerdi! Ben ölüyorum, bana bir kaya veriyorlar. Belli ki biri her şeyi birbirine karıştırmış."

"Huu...!" diye seslendi karanlıkta el yordamıyla etrafı yoklayarak. "Birileri ...A, şu işe bakın. Hâlâ keselerim yanımda! Her şeyi yanımda getirmeme izin vermişler, büyülü aleti bile. En azından bu kadarı çok düşüncelice bir hareket. Yine de" -Tas dudaklarını kararlılıkla kilitledi- "birileri bu ağırlar için bir şeyler yapmalı. Buna katlanamayacağımı, o kadar."

Hiçbir şey göremediği için elleriyle etrafı araştıran Tas merakla koca kayayı yokladı. Üzeri yontularla doluydu sanki...belki de rün-ler vardı. Bu ona, bildik bir konu gibi geldi. Koca kayanın şekli de garipti.

"Bu bir kaya değil ki! Belli ki bu bir masa," dedi aklı karışarak. "Üzeri rünle dolu taş bir masa...." Derken hafızası yerine geldi.

73

"Raistlin, Caramon ve Crysania'yı bulmaya gittiğim ve beni bırakıp gitmiş olduklarını anladığım laboratuvarındaki koca taş masa. Ateşli dağ tepeme indiğinde orada duruyordum! Aslında öldüğüm yer burası!"

Boynunu tuttu. Evet, demir tasma hâlâ yerinde duruyordu...bir köle olarak satıldığında boynuna takılan tasma. Karanlıkta el yordamıyla etrafı yoklamaya devam eden Tas, bir şeye takıldı. Yere uzanınca, keskin bir şeyle kendisini kesti.

"Caramon'un kılıcı!" dedi, kabzasının tutarak. "Hatırlıyorum. Kılıcı yerde bulmuştum. Bunun da anlamı," dedi Tas, kabaran bir öfkeyle, "beni gömmemişler bile! Cesetimi olduğu yerde bırakıvermişler! Yıkılmış Tapınak'ın bodrumundayım." Kanayan parmağını emerek kara kara düşündü. Aklına ani bir fikir geldi. "Üstelik sanırım, Öteyaşam'da nereye gideceksem, oraya kendi başıma yürümemi bekliyorlar. Bir ulaşım aracı bile tedarik etmemişler! Bu gerçekten de bardağı taşıran son damla!"

Sesini yükselterek bağırdı. "Bana bakın!" dedi, minik yumruğunu sallayarak. "Yetkili her kimse, onunla konuşmak istiyorum!"

Ama hiç ses seda yoktu.

"Işık yok," diye homurdandı Tas, başka bir şeye takılıp düşerek. "Yıkık bir tapınağın dibinde kısıp kaldım, öldüm kaldım! Allah bilir İstar'ın Kan Denizi dibinde... Dur bakayım," dedi, düşünmek için duraksayarak, "belki de Tanis'in anlattığı gibi deniz elflerine falan rastlarım. Ama hayır, unuttum" -içini çekti- "ben bir ölüyüm ve anladığım kadarıyla insan öldükten sonra da başkalarıyla karşılaşmıyor. Tabii Lord Soth gibi bir ölmeyensen o başka." Ken-derin epey bir keyfi yerine gelmişti. "Acaba öyle bir iş nasıl bulunur? Sorayım. Ölü bir şövalye olmak oldukça heyecan verici olsa gerek. Ama, önce nerede olduğumu ve buraya neden geldiğimi bulmam gerekiyor.!"

Yeniden kendini toparlayan Tas, Tapınak'ın dibindeki odanın ön tarafı olduğunu düşündüğü yere doğru ilerlemeyi başardı. İstar'ın Kan Denizi'ni düşünüp neden bu kadar az su olduğunu merak ediyordu ki aklına bir şey geldi.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Tapınak, Kan Denizi'ne inmedi! Neraka'ya gitti! Karanlıklar Kraliçe'sini yendiğim zaman Mabet'teydim."

Tas, bir kapıya varmış, -kapının pervazını elleyerek anlamıştı kapıya varmış olduğunu- zifir zindan olan karanlığa bakıyordu.

74

"Nereka, hıh," dedi; bunun okyanusun dibinde olmaktan daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğunu düşünerek.

Dikkatle ileri doğru bir adım atınca ayağının altında bir şey hissetti. Eğilince minik eli bir şeye denk geldi. "Bir meşale! Kapının üzerindeki meşale olsa gerek. Şimdi, şuralarda bir yerlerde bir kav kutum vardı..." Birkaç kesesini karıştırdıktan sonra buldu.

"Garip," dedi, meşale ışıkla parlarken o da koridora bakınarak. "Bıraktığım zamanki gibi duruyor...depremden sonraki yıkık dökük durumda. İnsan, Kraliçe, birazcık etrafı toplar, diye düşünüyor. Neraka'dayken böyle olduğunu hatırlamıyorum. Acaba çıkış yolu nereden?"

Crysania ve Raistlin'i ararken indiği merdivenlere baktı. Çatlayan duvarların, devrilen sütunların hatıraları tüm canlılığıyla gözleri önüne geldi. "Bunun bir faydası olmadığı kesin," diye mırıldandı, başını sallayarak. "Uff, bu canımı yakıyor." Elini alına götürdü. "Ama hatırladığım kadarıyla tek çıkış yolu burasıydı." Bir an için morali bozularak içini çekti. Fakat kender neşesi kısa bir süre sonra su yüzüne çıktı. "Ama duvarda bir sürü çatlak olduğu kesin. Belki bir yol açılmıştır."

Başındaki ve kaburgalarındaki ağrıya dikkat ederek, yavaşça yürüyen Tas, koridora adımını attı. Holün sonuna varıncaya kadar, pek bir şey vaad eden şeyler görmese de her iki duvarı da dikkatlice inceleyerek ilerledi. Holün sonunda, diğerlerinin aksine, mermerde derinliği Tas'ın meşalesinin ışığının aydınlatmaya yetmediği bir açıklık oluşturan bir çatlak buldu.

Bir kenderden başka kimse o çatlağa sığamazdı; Tas için bile sıkışık bir durumdu, çatlaktan geçebilmek için keselerini ayarlayıp, yan yan gitmesi gerekmişti.

"Bütün söyleyebileceğim...ölü olmanın son derece zahmetli bir şey olduğu!" diye mırıldandı çatlağa girmeye çalışıp, mavi pantolonunda bir delik açarken.

İşler bununla da hallolmamıştı. Keselerinden biri taşlardan birine takılmış; kurtarabilmek için durup kesesine asılmak zorunda kalmıştı. Sonra çatlak o kadar daralmıştı ki, başarıp başaramayacağı konusunda güvenini yitirmişti. Keselerini çıkartarak, meşale ile keselerini başının üzerine kaldırmış, nefesini tutup, gömleğini yırttıktan sonra son bir kaç kez kıvranıp geçebilmişti. Ama bu arada her yanı ağrıyordu, ter içinde kalmış, sıcak basmış ve morali bozulmuştu.

75

"Hep insanların neden ölmeye karşı çıktıklarını merak ederdim," dedi yüzünü silerek. "Şimdi anladım."

Nefeslenmek ve keselerini yerleştirmek için duran kender, çatlağın uzak köşesinde bir ışık görünce son derece sevindi. Meşaleyi etrafa tutunca çatlağın gittikçe büyüdüğünü fark etti; öyle ki bir süre sonra- yoluna devam ederek, sonunda, ucuna- ışığın kaynağına vardı.

Açıklığa varan Tas, dışarıya bir göz atıp derin bir nefes aldı: "İşte bu benim düşündüğüm şeye daha çok benziyor!"

Etraf hayatında gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki, güneş yeni kavuşmuş veya uzakta bir yangın varmış gibi garip bir parlaklıkla aydınlanmış, engin, boş bir göğe doğru uzanıp giden dümdüz, çıplak bir arazi. Ama bütün gök o garip renkteydi, üzeri bile. Yine de bütün parlaklığa rağmen, etrafındaki her şey çok karanlıktı. Sanki toprak siyah bir kağıttan kesilerek garip görünümlü bir gök üzerine yapıştırılmıştı. Gökyüzü de bomboştı; güneş yoktu, aylar yoktu, yıldızlar yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Tas ileri doğru dikkatli bir iki adım attı. Toprağın hissi - o yürürken, toprağın gökyüzüyle aynı rengi aldığını fark etmesine rağmen- normal topraktan farklı değildi. Bakışlarını kaldırıncaya uzakta, yeniden siyaha dönüştüğünü gördü. Birkaç adım sonra, arkasındaki büyük Tapınak'ın harabesine bakmak için durdu.

"Ulu Reorx'un sakalı!" diye nefesi kesildi Tas'ın; elindeki meşaleyi neredeyse düşürüyordu.

Arkasında hiçbir şey yoktu! Gelmiş olduğu o yer, her neresiy-diye, yok olmuştu! Kender kendi etrafında bir daire oluşturacak şekilde döndü. Önünde, arkasında, baktığı herhangi bir yönde, hiçbir şey yoktu.

Tasslehoff Burrfoot moralman o kadar çöktü ki, onu avutmak mümkün değildi. Burası, kuşkusuz ki, tüm varlığı içersinde gördüğü en sıkıcı yerdi!

"Bu, Öteyaşam olamaz," dedi kender hüznüyle. "Bu doğru olamaz! Bir hata olması gerek. Durun bakayım! Burada FlintTe buluşmam gerekiyordu! Fizban öyle söyledi, Fizban bazı konuları biraz karıştırıyor olabilir ama bu konuda kafası karışmış değildir!"

"Durun bakalım...nasıldı o? Büyük bir ağaç vardı, güzel bir) ağaç, altında da homurdanıp duran, ahşap oyan yaşlı cüce....Hop- i pala! Ağaç orada işte! Şimdi, bu da nereden peydahlandı?"

Kender hayretle gözlerini kırıştırdı. Tam önünde, biraz önce]

.i

76

hiçbir şey olmayan yerde şimdi büyük bir ağaç duruyordu.

"Tam olarak benim güzel diyebileceğim bir ağaç değil," diye mırıldandı Tas ağaca doğru yürüyerek; yürürken de, zeminin ayaklarının altından kaymaya çalışmak gibi bir huy edindiğini fark etti. "Ama düşünüyorum da Fizban'ın garip bir zevki vardı, düşününce Flint de öyleydi."

Geri kalan her şey gibi siyah olan ve bir zamanlar görmüş olduğu bir cadı gibi iki büküm, eğri büğrü olan ağaca yaklaştı. "Bu şey en az yüzyıl önce ölmüş!" diye burun büktü Tas. "Eğer Flint Öteyaşamımı onunla birlikte ölü bir ağacın altına oturup geçireceğimi zannediyorsa, hayal kırıklığına uğrayacak. Ben...Hey Flint!" diye bağırdı kender ağaca varıp etrafına bakınırken. "Flint? Neredesin? Ben...işte buradasın," dedi, kısa boylu, sakallı bir suretin ağacın diğer yanında yere oturmuş olduğunu görünce. "Fizban seni burada bulabileceğimi söyledi. Eminim beni gördüğüne şaşırmışsındır! Be..."

Kender ağacın diğer tarafına dolanınca olduğu yerde kalakaldı. "Baksana," diye bağırdı hiddetle, "sen Flint değilsin! Kim...Arack!"

İstar'daki Oyunların Efendisi olan cüce, aniden başını çevirip, yüzünde öyle şeytanca bir sırıtışla kendere baktı ki, kender kanının donduğunu hissederek, geri geri tökezledi; bu alışılmadık bir histi, daha önce böyle bir şey yaşadığını hatırlamıyordu. Ama daha bu yeni hissin tadını çıkarmaya fırsatı olmadan cüce ayağa sıçrayarak tehlikeli bir hırıltıyla kendere saldırdı.

Boş bulunup bağırarak Tas, bir eliyle Arack'ı yaklaştırmamak için elindeki meşaleyi savururken, diğer eliyle belinde taşıdığı küçük bıçağı bulmaya çalışıyordu. Ama tam o bıçağını çektiği anda Arack yok oluverdi. Ağaç da yok oldu. Tas bir kez daha kendisini ateşle aydınlanmış bir göğün altındaki hiçliğin tam ortasında kalakalmış buldu.

"Tamam artık," dedi Tas, elinden geldiğince saklamaya çalışsa da sesinde minik bir titremeyle, "bunu hiç de eğlenceli bulmuyorum. Berbat, korkunç bir şey bu; Fizban, Öteyaşamın bitmeyen bir balo olacağını söylemişti ama eminim ki aklında böyle bir şey de yoktu!" Kender çektiği bıçağı ve meşaleyi önünde tutarak yavaşça arkasına döndü.

"Pek dindar olmadığımı biliyorum," diye ekledi Tas, burnunu bükerek, kasvetli manzaraya bakıp, garip zeminde ayakta durmaya çalışarak, "ama iyi bir yaşamım olduğunu düşünüyorum. Ka-7?

ranlıklar Kralçiesi'ni ben yendim. Tabii bana biraz yardım eden de oldu ," diye ekledi, bunun dürüst olmak için iyi bir zaman olduğunu düşünerek, " üstelik şahsen Paladine'in da arkadaşı olurum ve ..."

"Karanlıklar Majestesi'nin adına," dedi yumuşak bir ses arkasından, " ne arıyorsun burada?"

Tasslehoff telaşlanıp bir metre havaya zıplayarak -bu kenderin sinirlerinin tamamen gergin olduğunun bir kanıtıydı- arkasına döndü. Orada -biraz önce kimsenin durmadığı o yerde- ona Paladine'in rahibi Elistan'ı hatırlatan bir suret duruyordu; ama bu suret beyaz yerine siyah cüppe giymiş ve boynuna -Paladine'in madalyonu yerine- Beş Başlı Ejderha'nın madalyonunu asmıştı.

"Ay özür dilerim beyim," diye kekeleydi Tas, "ama ben de burada ne aradığımdan pek emin değilim, doğrusunu söylemek gerekirse ve...şey bu arada, benim adım Tasslehoff Burrfoot." Minik elini kibarca uzattı. "Seninki ne?"

Fakat suret kenderin elini görmemezliğe gelip kara başlığını geri iterek, bir adım yaklaştı. Tas, kukuletanın altından dökülen uzun, demir kırk saçları görünce oldukça hayrete düştü; gerçekten de eğer saçları, suretin kuru kelleye benzeyen yüzünden aniden bitmiş uzun gri sakalı gibi etrafında garip bir tarzda uçuşuyor olmasalardı, yere degeceklerdi.

"Ba...baksana, bu oldukça...dikkate değer", diye kekeleydi Tas, ağzı bir karış açılarak. "Nasıl yaptın bunu? Şey sanırım söylemek istemezsin ama neredeyim dediydin? Görü...rüyorsun..." Suret bir adım daha attı; Tas kesinlikle her ne idiyse, ondan korkmadığı halde her nedense o şeyin daha fazla yaklaşmasını istemediğini fark etti. "B...ben öldüm," diye devam etti Tas; geri geriye gitmeye çalışıyordu ama her nedense bir şey yolunu tıkıyordu, "ve...bu arada" -öfke korkuyu bastırmıştı- "buraların sorumlusu sen misin? Çünkü bu ölüm işinin hiç de doğru dürüst ele alındığını düşünmüyorum! Canım yanıyor!" dedi Tas, surete suçlarcasına kaşlarını çatıp bakarak. "Başım ve kaburgalarım ağrıyor. Sonra Mabet'in mahzeninden çıkıp bütün bu yolu yürümek zorunda kaldım..."

"Mabet'in mahzeni mi!" Suret, Tasslehoff tan birkaç santim ötede durmuştu. Ak saçları sanki sıcak bir rüzgâr tarafında karıştırılı-yormuş gibi yüzüyordu. Tas'ın artık görebildiği kadarıyla gözleri gökyüzüyle aynı kırmızı renkte, yüzü de kül gibi beyazdı.

"Evet!" diye yutkundu Tas. Her şey bir yana, suretin berbat bir

78

Jcokusu vardı. "Be...ben Lady Crysania'yı izliyordum; o da Raist-ün'i izliyordu ve..."

"Raistlin!" Suret bu ismi, Tas'ın başındaki saçları gerçekten dimdik eden bir sesle söylemişti.

"Benimle gel!"

Suretin eli -olabilecek en garip görünüşlü el- Tasslehoff un bileğini kavradı. "Of!" diye viyakladı Tas, ağrı kolu boyunca yayılırken. "Canımı yakıyorsun..."

Ama suret hiç umursamadı. Sanki derin bir konsantrasyon içersinde kaybolmuşçasına gözlerini kapatarak kendisi sıkı sıkı tuttu ve aniden Tas'ın etrafındaki zemin kaymaya ve kabarmaya başladı. Manzara hızlı sıvısal bir hareket kazanınca kender etrafını hayranlıkla seyretmeye başladı.

Biz hareket etmiyoruz, diye fark etti Tas huşu içinde, zemin hareket ediyor!

"İn," dedi Tas kısık sesle, "neredeyiz demiştin?" "Cehennem'desin," dedi suret mezardan gelirmiş gibi bir sesle. "Hay Allah," dedi Tas, hüzünle. "Kendimi o kadar da kötü bulmuyordum."

Burnundan aşağıya bir yaş yuvarlandı. "Demek ki Cehennem burası. İnşallah çok hayal kırıklığına uğradığımı söylemiş olmamdan alınmazsın. Her zaman Cehennem'in son derece büyüleyici bir yer olacağını düşünmüştümdür. Ama şu ana kadar hiç de öyle bulmadım. Birazcık bile. Son...son derece can sıkıcı ve ... çirkin... ve kabalaşmak istemem ama son derece de garip bir kokusu var." Burnunu

çekerek, burnunu koluna sildi; bir mendil almak için cebine uzanamayacak kadar mutsuzdu. " Nereye gidiyoruz demiştin?"

"Yetkili kişiyi görmek istemiştin," dedi suret ve eli boynuna takmış olduğu madalyon üzerinde kapandı.

Etraflarındaki manzara değişti. Bu, Tas'ın bulunduğu bütün şehirlerdi sanki ama hiçbiri de değildi. Tanıdık geliyordu ama yine de tanıdığı tek bir yer yoktu. Siyah, düz, yaşamsızdı ama yine de yaşamla dopdoluydu. Hiçbir şey göremiyor, duyamıyordu ama her yanında ses ve hareket vardı.

Tasslehoff yanındaki surete, suretin arkasında, üzerinde, altında değişen düzlemlere bakınca dili tutuldu. Tas'ın sadece hayatında ikinci kez (ilki ölmesi gerektiği halde Fizban'ın canlı olduğunu anladığı zamandı) dili tutulmuştu.

Krynn üzerindeki bütün kenderler 'en çok ziyaret etmek istenilen yerleri' sıralıyacak olsalardı, Karanlık Kraliçesi'nin yaşadığı

79

varlık düzlemi birçok listede son üçte olurdu herhalde.

Ama Tasslehoff Burrfoot burada, ulu ve korkunç Kraliçe'nin bekleme salonunda, insanlar ve kenderler için olabilecek en ilginç yerde durmuş bekliyordu; yalnız, hayatında kendisini hiç bu kadar mutsuz hissetmemişti.

Her şeyden önce beyaz saçlı, kara cüppeli rahibin, ona, durup, beklemesini söylediği oda tamamen boştu. Üzerlerinde ilginç, minik nesnelerin durduğu masa falan yoktu; hiç sandalye de yoktu (zaten o da o yüzden ayakta bekliyordu). Duvar dahi yoktu! Bir odada olduğunu da, kara rahibin ona "bekleme salonunda bekle" dediğinde anlamıştı. Tas, aniden bir odada olduğunu hissetmişti.

Ama gördüğü kadarıyla hiçliğin ortasında duruyordu. Bu noktada, neresinin yukarısı, neresinin aşağısı olduğunu bile bilmiyordu. Her taraf birbirine benziyordu; garip, parlak, alev benzeri bir renkle.

Tekrar ve tekrar kendisini Karanlık Kraliçe'yle karşılaşacağını hatırlatarak, teselli etmeye çalışıyordu. Tanis'in, Kraliçe ile Neraka Mabet'inde karşılaşmasını anlatışını hatırlıyordu.

"Büyük bir karanlıkla çevrelenmişim," demişti Tanis ve anlatırken olayın üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen sesi hâlâ titriyordu, "ama bu fiziksel varlıktan çok benim aklımdaki karanlığa benziyordu. Nefes alamıyordum. Sonra karanlık kalktı ve Kraliçe hiçbir sözcük söylemeden benimle konuştu. Onu aklımdan içinden duydum. Onu bütün şekilleriyle gördüm: Beş Başlı Ejderha, Kara Savaşçı, Kara Cazibe... çünkü tam olarak bu dünyada değildi. Henüz denetimi ele almamıştı."

Tas, Tanis'in başını sallamış olduğunu hatırladı. "Yine de majesteleri, majestelerinin kudreti çok büyüktü. Sonuç olarak, o, bir Tanrıça...dünyayı yaratanlardan biri. Kara gözleri ruhuma baktı; kendime hakim olamadım... dizlerimin üzerine çöküp ona tapındım..."

Ve şimdi Tasslehoff Burrfoot, Kraliçe ile kendi varlık düzleminde -tüm gücü ve kuvvetiyle- karşılaşacaktı. "Belki Beş Başlı Ejderha olarak çıkar karşıma," dedi Tas, kendi kendine moralini düzeltmek için. Ama daha önce, ejderha bir yana hiç beş başlı bir şey görmemiş olmasına rağmen bu harika olasılık bile bir işe yaramamıştı. Sanki bütün macera ve merak ruhu, kenderden, yaradan damlayan kan gibi sızıp gidiyordu.

"Biraz şarkı söyleyeyim," dedi kendi kendine, hani öylesine

80

kendi sesini duysun diye. "Bu genellikle moralimi düzeltir."

Aklına gelen ilk şarkıyı mırıldanmaya başladı; Altınay'ın ona öğretmiş olduğu bir Şafak ilahisini.

Gece dahi tükenmeli,
Çünkü ışık gözler içinde uyur.

Ve karanlık, karanlık üzerinde kararır,
Karanlık ölünceye kadar...

Sonunda gözler döndürür, Gecenin karmaşasını. Hareketsizliğe, kalbin efsanevi Işığına düştüğü yerde...

Tas, tam ikinci kıtaya başlamıştı ki dehşet içinde şarkısının sözlerinin yankılandığını fark etti ama sözler çarpıtılmış ve korkunçtu...

iii> Gece dahi tükenmeli,
,y Işık gözler içinde uyurken.

Ve karanlık, karanlık üzerinde kararır,
Ve karanlık içinde ölür.

Sonunda gözler döner, Alaycı geceyle şaşırarak, Kalbin hareketsizliğinde, Düşer gecenin efsanesine.

"Kes," diye bağırdı Tas, deliler gibi, şarkısıyla yeniden ses bulan, tutuşmuş, meşum sessizliğe. "Ben öyle söylemek istememiştim! Ben..."

İnsanı gafil avlayıp sıçratan bir anilikle, kara cüppeli rahip, sanki etrafındaki kasvetten birleşip meydana gelmiş gibi tam Tasslehoff'un önünde maddeleşti.

"Karanlıklar Majestesi şimdi seni görecektir," dedi rahip ve daha Tasslehoff gözünü bile kırpamadan kendini başka bir yerde buldu.

Vardığı yerin başka bir yer olduğunu, oradan oraya bir adım attığından veya burasının diğer yerden farklı görüldüğünden değil ama başka bir yerde olduğunu hissettiğinden biliyordu. Hâlâ aynı

81

garip parlaklık, aynı boşluk vardı ama terk bir farkla, şimdi kendisini yalnız hissetmiyordu.

Bunu hissettiği an kara, pürüzsüz, ahşap bir sandalyenin peydahlandığını gördü; sandalyenin sırtı ona dönüktü. Sandalyede karalar giymiş, kukuletası başına çekilmiş bir suret oturuyordu.

Belki de bir yanlışlık yapılmış olabileceğini, rahibin, onu başka bir yere götürmüş olabileceğini düşünen Tasslehoff -keselerini sinirli sinirli eline alarak- dikkatle suretin yüzünü görmek için sandalyenin diğer yanına yürüdü. Ya da, belki de sandalye onun yüzünü görmek için dönmüştü. Kender pek emin olamıyordu.

Fakat sandalye hareket ettikçe suretin yüzü de gözler önüne serildi. Tasslehoff bir hatanın yapılmış olduğunu biliyordu zaten.

Gördüğü, Beş Başlı Ejderha değildi. Kara, alevli bir zırh içinde koca bir savaşçı da değildi. Hatta Raistlin'in rüyalarını kâbusa dönüştüren Kara Cazibe bile değildi. Siyahlara bürünmüş, sıkı başlığını saçları üzerine çekerek yüzünü siyah bir ovalle çerçevelemiş olan bir kadındı. Teni beyaz, pürüzsüz ve yaştan arınmıştı; gözleri iri ve kara. Dar kumaşlar içine hapsolmuş kolları sandalyenin kollarında duruyor, beyaz elleri sandalye kolunun kenarından aşağıya doğru sükûnetle kıvrılıyordu.

Yüzündeki ifade korkunç, dehşet verici, tehdit edici veya korku uyandırıcı değildi; aslında bir ifadesi bile yoktu. Yine de Tas, onun kendisini didik didik incelediğinin, ruhunu deştüğünün, kendisinin dahi varlığından haberdar olmadığı bölümlerini incelediğinin farkındaydı.

"Be...ben Tasslehoff Burrfoot, M...majesteleri," dedi kender, düşünmeden minik elini uzatarak. Kusurunu fark ederek elini çekip eğilerek selam verdi ama çok geç kalmış, o sırada avuç içine beş parmağın değdiğini hissetmişti. Bu hafif bir temastı ama Tas, bir avuç ısırgan otunu avuçlamış olsaydı da aynı şeyi hissederdi. Dalgalanarak beş koldan giren bir ağrı, kolundan yükselip kalbini deşip nefesini kesti.

Ama dokundukları hızla ayrılmışlardı parmaklar. Tas, kendisini hoş, soluk renkli bir kadının yanı başında dururken buldu; gözündeki ifade o kadar uysaldı ki Tas, kadının o kadar acının müsebbibi olduğundan kuşkuya düşerdi ama -avuç içine bakınca- beş noktalı yıldız gibi parlayan izi gördü.

Anlat bana hikâyeni..

82

Tas hayrete düştü. Kadının dudakları kıpırdamamıştı ama o kadının konuştuğunu duymuştu. Ani bir korkuyla, kadının, kendi hikâyesini ondan daha iyi biliyor olabileceğini de fark etmişti.

Ter döken, sinirli sinirli keseleriyle oynayan Tasslehoff Burrfoot o gün bir tarih yazmıştı...en azından kender öykücülüğü açısından. Beş dakika içerisinde İstar'dan oraya olan yolculuğunun tüm öyküsünü anlatmıştı. Ve her kelimesi doğrudu.

"Par-Salian yanlışlıkla beni arkadaşım Caramon ile zamanda geriye yolladı. Fistandantilus'u öldürecektik ama Fistandantilus'un Raistlin olduğunu anladık ve öldürmedik. Ben büyülü bir aletle Afet'i durduracaktım ama Raistlin bana aleti kırdırdı. Raistlin'i bulmak ve aleti tamir etmesini sağlamak için İstar Tapınağı'nın altındaki bir laboratuvara kadar Lady Crysania adlı bir rahibeyi izledim. Tavan çöküp beni ezdi. Uyandığımda hepsi gitmişti, Afet yaşanmıştı; şimdi öldüm ve Cehennem'e yollandım."

Tasslehoff derin ve titrek bir nefes aldı, yüzünü uzun tepe saçıyla sildi. Sonra son söylediği şeyin pek de kibar olmadığını fark ederek aceleyle ekledi, "Yani şikayet ettiğimden değil Majesteleri. Eminim bunu kim ayarladıysa geçerli bir sebebi vardı. Sonuç olarak ben de bir ejderha küresi kırmıştım, sanki bir zamanlar birileri beni kendime ait olmayan bir şeyi almakla da suçlamıştı ve...ve sanırım Flint'e de gerektiği kadar saygılı davranmamıştım; sonra bir keresinde şaka olsun diye, Caramon yıkanırken onun giysilerini saklamıştım ve o, Solace içinden çınlıplak yürüyüp geçmek zorunda kalmıştı. Ama" -Tas burnunu çekmesine mani olamamıştı-"ama hep Fizban'ın şapkasını bulmasına yardım etmiştim!"

Ölü değilsin, dedi ses, buraya yollanmış da değilsin. Aslında burada hiç olmaman gerekiyordu.

Bu hayret verici açıklamayla Tas, bakışlarını kaldırıvererek Kraliçe'nin kara, gölgeli gözlerine baktı. "Öyle mi?" diye viyakladı, kendi sesi kendi kulaklarına garip gelmişti. "Ölü değil miyim?" Gayri ihtiyari eli, hâlâ ağrımakta olan başına gitti. "Şimdi oldu işte! Ben de birileri bu işi yüzüne gözüne bulaştırdı diyordum..."

Kenderlerin buraya girmesi yasaktır, diye devam etti ses.

"Bu beni hiç hayrete düşürmedi," dedi Tas, hüznüyle, artık ölü olmadığı için kendini daha çok kendi gibi hissediyordu. "Krynn üzerinde kenderlerin alınmadığı oldukça fazla yer var."

Ses belki onu duymamıştı bile. Fistandantilus'un laboratuvarına girdiğinde, onun oraya yapmış olduğu büyüyle korunuyordun. İsların

83

geri kalan kısmı Afet'in çarpmasıyla yerin çok dibine batmıştı. Ama ben Kralrahip'in Tapınak'ını kurtarmayı başarmıştım. Hazır olduğum zaman... dünyaya geri dönecek, benimle birlikte.

"Ama kazanamayacaksın," dedi düşünmeden konuşarak. "Ben bi...biliyorum," diye kekeledi, kara bakışlar onu delip geçerken. "Ben de o...oraydım."

Hayır, orada değildin, çünkü daha o yaşanmadı. Görüyor musun kender, Par-Salian'ın büyüünü bozarak zamanı değiştirmeyi olanaklı kıldın. Fistandantilus -ya da senin bildiğin haliyle Raistlin-bunu sana söyledi. O yüzden seni ölümüne yolladı, ya da o öyle ummuştu. O zamanın değiştirilmesini istemiyordu. Afet onun için gerekliydi, çünkü Paladine'in rahibesini, yer yüzünde başka hiçbir gerçek rahibinin olmadığı bir zamana getirmesi gerekiyordu.

Tasslehoff sanki ilk kez, kadının gölgeli gözlerinde karanlık bir zevk kıvılcımı görür gibi olmuştu; nedenini anlayamasa da ürper-di.

Ne zaman bu kararından pişmanlık duyacaksın, benim hırslı arkadaşım, Fistandantilus. Ama artık çok geç. Zavallı, çelimsiz ölümlü. Bir hata yaptın; sana pahalıya mal olacak bir hata. Kendi zaman ilmiğine yakalandın. Kendi felaketine koşuyorsun.

"Anlamıyorum," diye bağırdı Tas.

Evet, anlıyorsun, dedi ses sakince. Senin gelişin bana geleceği gösterdi. Bana geleceği değiştirmek için bir şans verdi. Ve sana zarar vererek, Fistandantilus, tek kurtuluş şansına zarar vermiş oldu. Bedeni yeniden ölecek, çok önceleri ölmüş olduğu gibi. Sadece bu kez, ruhu kendisini barındıracak başka bir beden aradığında, ben onu durduracağım. Böylece genç büyücü Raistlin, gelecekte Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki Sınav'ı alıp, orada ölecek. Benim planlarımı engellemek için yaşamayacak. Birer birer diğerleri de ölecek. Çünkü Raistlin'in yardımı olmazsa Altınay mavi kristalden asayı bulamazdı. Böylece...dünyanın sonu başlayacak.

"Hayır!" Tas dehşete düşerek sızlandı. "Bu...bu olamaz! Be...ben böyle olmasını istememiştim. Sa...sadece bu ma...macerada Cara-mon'la birlikte olmak istemiştim! Te...tek başına başaramazdı. Bana ihtiyacı vardı!"

Kender etrafına deliler gibi bakınarak bir kaçış yolu aradı. Ama her yere kaçabileceği halde, saklanabileceği bir yer yoktu. Kara giysili kadının önünde dizleri üzerine çöken Tas, kadına baktı. "Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?" diye ağladı deliler gibi.

Öyle bir şey yaptın ki, Paladine bile sana sırtını dönebilir kender.

84

"Bana ne yapacaksın?" Tas perişan bir halde ağlıyordu. "Ben nereye gideceğim?" Göz yaşları içinde kalmış yüzünü kaldırdı. "Beni Caramon'un yanına yollayamazsınız her halde? Ya da kendi zamanıma?"

Senin zamanın artık yok. Seni Caramon'un yanına göndermeye gelince, bu mümkün, senin de anlamış olabileceğin gibi. Hayır burada, benimle kalacaksın ki ben bir şeylerin yanlış gitmediğine emin olayım.

"Burada mı?" diye nefesi kesildi Tas'ın. "Ne kadar?"

Kadın gözleri önünden titreyerek, solmaya başladı ve sonunda etrafındaki hiçlik içinde yok oldu. Fazla değil tahminimce kender. Fazla uzun sürmez. Ya da hep...

"Ne demek istiyorsun...ne demek istiyor?" Tas, Karanlık Majestesinin yerini doldurmak için peydahlanan beyaz saçlı rahibe bakmak için döndü. "Fazla sürmeyecek mi, hep mi kalacağım?"

"Ölü olmasan da -şu anda bile- ölüyorsun. Yaşam gücün çekiliyor; yolu yanlışlıkla buraya düşen ve onu, içinden yiyip bitiren kötülükle savaşma gücü olmayan her ölümlü gibi. Öldüğün zaman Tanrılar akibetin hakkında bir karara varacak."

"Anlıyorum," dedi Tas, boğazı düğümlenerek. Boynunu büktü. "Sanırım bunu hak ediyorum. Ah Tanis, çok özür dilerim! Gerçekten böyle yapmak istememiştim..."

Kara rahip kolunu, canını acıtarak yakaladı. Etrafları değişti, yer ayağının altından kaydı. Ama Tasslehoff bunu fark etmedi bile. Gözleri dolarken kendini kara kederlere teslim edip, ölümün bir an önce gelmesini umdu.

şte geldik," dedi kara ra-

"Nereye?" dedi Tas, ilgisizce, umursadığından değil de daha çok alışkanlıktan sormuştu.

Rahip duraksadıktan sonra omuzlarını silkti. "Cehennemde hapishane diye bir yer olsaydı, orası burası olurdu."

Tas etrafına bakındı. Her zamanki gibi, etrafta hiçbir şey yoktu; sadece ürkütücü boşluğun engin ve çıplak bir uzantısı. Ne duvar vardı, ne hücreler, ne parmaklıklı pencereler, ne kapılar, ne kilitler, ne zindancılar. Ve -bu kez- derin bir katiyetle hiçbir kaçış olmadığını da biliyordu.

"Yığılıp kalıncaya kadar burada beklemem mi gerekiyor?" diye sordu Tas, ince sesiyle. "Yani en azından bir yatak ve b..bir t...taburem...ayy!"

Daha konuşurken gözleri önünde bir yatak ile üç ayaklı tahta bir tabure maddeleşivermişti. Ama bu bildik eşyalar bile o kadar korkunç görünüyordu ki, hiçliğin tam ortasında bulunan Tas, onlara daha fazla bakmaya dayanamadı.

"T...teşekkür ederim," diye kekeledi, içini çekip tabureye oturmak için ilerlerken. "Yiyecek ve içecekten ne haber?"

Bir süre bekledi, bunlar da öylece maddeleşiverecekler mi diye.

Ama maddeleşmediler. Kara rahip, beyaz saçları etrafında dönen bir bulut oluşturacak şekilde başını salladı.

"Hayır, burada olduğun sürece senin ölümlü bedeninin bütün ihtiyaçları karşılanacak. Ne açlık, ne susuzluk hissedeceksin. Senin yaralarını bile iyileştirdim."

Tas, aniden kaburgalarının artık ağrımadığını ve başındaki ağrının da geçmiş olduğunu fark etti. Boğazındaki demir tasma da yok olmuştu.

"Teşekkür etmene gerek yok," diye devam etti rahip, Tas'ın konuşmak için ağzını açtığını görerek. "İşimizi bölmeyesiniz diye, bunu hepinize yaparız. Evet, haydi hoşça kal..."

Belli ki ayrılmak için hazırlanan kara rahip ellerini kaldırdı.

"Dur!" diye bağırdı Tas, taburesinden atlayarak kara, dökük cüppeye yapıştı. "Seni bir daha göremeyecek miyim? Beni yalnız bırakma!" Ama dumanlan kucaklamaya kalkışsaydı da aynı şey olurdu. Dökük cüppe parmakları arasından kaydı, kara rahip yok oldu.

"Öldüğün zaman cesedini yukarıdaki topraklara geri götürür, verilecek hükme göre ruhunun yoluna koyulmasını... ya da burada kalmasını sağlarız. O vakte kadar seninle bir irtibat kurmamıza gerek yok."

"Tek başımayım!" dedi Tas, etrafındaki kasvetli manzaraya umutsuzca bakarak "Gerçekten tek başıma... ölünceye kadar bir başıma...Bu da çok uzun sürmez," diye ekledi hüznü. Gidip yeniden taburesine oturdu. "Bir an önce ölüp kurtulabilirim. En azından belki daha değişik bir yere giderim...inşallah." Boş enginliğe kaldırdı bakışlarını.

"Fizban," dedi yavaşça, "büyük bir ihtimalle beni ta buralardan duyamazsın. Sonra benim için yapabileceğin bir şey olduğunu da zannetmiyorum zaten ama ölmeden önce sana bütün bu karışıklığı yaratmak, Par-Salian'ın büyüünü bozarak gitmemem gerektiği halde zaman için geri gitmek istemediğimi söylemek isterdim."

İçini çeken Tas, minik ellerini birleştirdi, alt dudağı titriyordu. "Belki bunun pek önemi yoktur...sanırım -dürüst olmak gerekirse-bir parçanın Caramon'la gitmesinin nedeni" -burnundan yuvarlanıp süzülen gözyaşlarını yutarak- "böyle bir şeyin kulağa çok eğlenceli geliyor olmasındandı! Ama gerçekten de diğer yarım, onun geçmişe tek başına gidemeyeceğindendi! Cüce içkisinden dolayı kafası karışmıştı ya. Sonra Tika'ya da ona göz kulak olacağıma da-

ir söz vermiştim. Ah Fizban! Eğer yüzüme gözüme bulaştırdığım bu işlerden bir çıkış yolu olsaydı, her şeyi düzeltmek için elimden geleni yapardım. Gerçekten..."

"Selamordaki."

"Ne?" Tas, neredeyse taburesinden düşüyordu. Biraz Fizban'ı görmeyi umarak olduğu yerde dönünce, Fizban yerine kahverengi kısa pantolon, gri bir yelek ve kahverengi deri bir önlük giymiş olan kısa boylu bir suret gördü; kendinden de kısa.

"Selamordakidedim," diye tekrarladi ses, oldukça alıngan bir halde.

"Şey se...selam," diye kekeledi Tas, surete bakakalarak. Kara rahibe benzemediği kesindi, en azından Tas, hiç kahverengi deri önlük takan bir kara rahip duymamıştı. Ama, diye tahminde bulundu, söz konusu kahverengi deri önlük gibi son derece kullanışlı şeyler olunca, her konuda bir istisna olabilir. Yine de bu kişi, tanıdığı birine çok benziyordu, bir hatırlayabilse...

"Hah!" diye bağırdı Tas, aniden parmağını şıklatarak. "Sen bir gnome'sun! Şey, özür dilerim, böyle şahsi bir soru sorduğum için beni affet" -kender utancından kızardı- "ama sen...111...ölü müsün?" "Senölümüsün?" diye sordu gnome, kenderi kuşkuyla süzerek.

"Hayır," dedi Tas, oldukça alınarak.

"Eh bendeölüdeğilim!" diye yapıştırdı gnome.

"Şey biraz yavaşlayabilir misin?" diye teklif etti Tas. "Sizin hızlı konuştuğunuzu biliyorum ama bazen bu bizim anlamamızı zorlaştırıyor..."

"Ben de ölü değilim, dedim!" diye bağırdı gnome yüksek sesle.

"Teşekkür ederim," dedi Tas, kibarca. "Ama kulaklarım sağır değil. Normal sesinle, normal tonda konuşabilirsin...şey, normal ses tonunla yavaş yavaş konuş," diye ekledi kender aceleyle, gnome'unun derin bir nefes aldığı görerek.

"Senin...adın...ne?" diye sordu gnome, sümüklü böcek hızıyla konuşarak.

"Tasslehoff.-Burrfoot." Kender minik elini uzattı, gnome da bunu canı gönülden kabul ederek hararetle sıkı. "Senin ...adın...ne? Yani...seninki ne? Yo, hayır! Bunu demek istememiştim..."

Ama çok geç kalmıştı. Gnome başlamıştı.

"Gnimshmarigongalesefrahootspthturandotsamanella..."

"Kısa şekli!" diye bağırdı Tas, gnome soluklanmak için ara verdiğinde.

88

"Haa." Gnome biraz bozulmuş gibi görünüyordu. "Gnimsh."

"Teşekkür ederim. Seninle tanıştığıma memnun oldum ...m...Gnimsh," dedi Tas, rahat bir nefes alarak. Bütün gnomelerin isimlerinin, dikkatsiz bir dinleyiciye gnome'un bilinen (ya da var olduğu tahmin edilen) ilk atasından itibaren sülale tarihinin bir özetini vereceğini tamamiyle unutmuştu.

"Ben de memnun oldum Burrfoot," dedi gnome ve yine el sıkıştılar.

"Oturmaz mısın?" dedi Tas, kendisi yatağa oturup ona da kibarca tabureyi işaret ederek. Fakat Gnimsh tabureye sert bir bakış fırlattıktan sonra, tam altında maddeleşen bir sandalyeye oturdu. Tas'ın, bu görüntü karşısında nefesi kesildi. Gerçekten de kayda değer bir sandalyeydi; bir yukarı, bir aşağı oynayan ayak dayanacak bir yeri, altında sandalyenin ileri - geri sallanmasını hatta tamamen geriye yatarak dilediğinde içinde oturan insanın tamamen yatar duruma gelmesini sağlayan bir ayağı vardı.

Ne yazık ki Gnimsh otururken sandalye çok geriye yatarak gnome'u kafa üstü yere yuvarladı. Homurdanan Gnimsh yeniden sandalyeye tırmanarak manivela kolunu çekti. Bu kez de ayak koyulan yer yerinden fırlayıp burnuna vurdu. Aynı sırada sandalyenin sırtı ileri doğru geldi; çok geçmeden Tas, görünüşe göre, onu yemeğe çalışan sandalyeden, Gnimsh'i kurtarmak zorunda kalmıştı.

"Hay nefret.." dedi gnome elinin bir hareketiyle ve sandalyeyi nereden geldiyse oraya yollayarak kederli bir şekilde Tasslehoff'un taburesine oturdu.

Daha önce gnomeleri ziyaret edip icatlarını görmüş olan Tasslehoff söylenmesi gereken şeyleri mırıldandı. "Oldukça ilginç....sandalyeler arasında son derece gelişmiş bir tasarım..."

"Hayır, değil," diye yapıştırdı Gnimsh, Tas'ı hayretler içinde bırakarak. "Kokuşmuş bir tasarım. Karımın ilk kuzenine aitti. Bunu aklıma getirmeden daha iyi düşünmeliydim. Ama" -içini çekti- "bazen yurdumu özleyorum."

"Biliyorum," dedi Tas, boğazı düğümlenirken. "Eğer ayıp olmazsa burada ne işin var, eğer...111...ölü değilsen?"

"Sen bana burada ne aradığını söyler misin?" dedi Gnimsh cevaben.

"Tabii," dedi Tas, sonra aklına aniden bir şey geldi. İhtiyatla etrafına bakınarak ileri eğildi.

"Kimsenin umurunda değil, değil

89

mi?" diye sordu fısıldayarak. "Konuşuyor olmamız, demek istiyorum. Belki konuşmamamız gerekir..."

"Ha, onların umurunda değil," dedi Gnimsh küçümsercesine. "Onları kendi hallerine bıraktığımız sürece her yere gitmekte serbestiz. Tabii ki," diye ekledi, "her yer de hep buraya benziyor, o yüzden pek bir anlamı yok."

"Anlıyorum," dedi Tas, ilgiyle. "Nasıl seyahat ediyorsun?"

"Aklınla. Henüz bunu keşfetmedin mi? Hayır, belki de keşfet-memişsindir." Gnome burun kıvrırdı. "Kenderler pek akıllarıyla ünlü değillerdir."

"Gnomelar ile kenderler akrabadır," diye dikkat çekti Tas, alınarak.

"Ben de öyle duydum," diye cevap verdi Gnimsh kuşkuyla, belli ki buna inanmıyordu.

Tasslehoff barış uğruna konuyu değiştirmeyi uygun buldu.. "Yani bir yere gitmek istersem, o yeri düşünürsem, orada mı oluyorum?"

"Belli sınırlar içinde tabii ki," dedi Gnimsh. "Mesela kara rahiplerin gittiği kutsal bölgelerle giremezsin."

"Haa.." Diye içini çekti Tas, orası onun gezilecek ilginç turistik yerler listesinde en tepede olduğu için. Sonra yeniden neşelendi. "O sandalyeyi hiçten yarattın; şimdi düşününce anlıyorum ki bu yatağı ve tabureyi de ben yapmışım. Ne düşünürsem, hemen ortaya mı çıkıyor?"

"Bir dene," diye önerdi Gnimsh.

Tas bir şey düşündü.

Yatağın ayak ucunda beliren şapka askısını gören Gnimsh burnunu büktü. "Bak işte bu kullanışlı."

"Demene yapıyordum," dedi Tas, incinmiş bir tonda.

"Dikkatli olsan fena olmaz," dedi gnome, Tas'ın yüzünün aydınlandığını görünce. "Bazen şeyler, pek öyle beklediğin gibi çıkmıyorlar."

"Evet." Tas aniden ağacı ve cüceyi hatırlamıştı. Titredi. "Sanırım haklısın. En azından şu anda benim için sen, senin için ben varım. Konuşabilecek biri. Ne kadar can sıkıcıydı anlatamam." Kender yatağa yerleşti ama önce -dikkatle- bir yastık hayal ederek. "Evet, haydi. Bana öykünü anlat."

"Sen başla." Gnimsh, Tas'a gözünün ucuyla bakıyordu.

"Hayır, sen benim misafirimsin."

"Israr ediyorum."

"Ben ısrar ediyorum."

"Sen başla. Sonuç olarak sen burada daha uzun süredir varsın."

"Nerden biliyorsun?"

"Ben bilirim... Haydi başla."

"Ama..." Tas aniden bir yere varamadıklarını fark etti; görünüşe göre sonsuza kadar vakitleri olduğu halde bunu bir gnome'la tartışarak harcamaya hiç niyeti yoktu. Ayrıca öyküsünü anlatmaması için gerçek bir neden de yoktu. Zaten öykü anlatmayı severdi. Böylece rahatça arkaya dayanarak hikâyesini anlattı. Gnimsh ilgiyle dinledi; gerçi durmadan Tas'ın sözünü kesip en heyecanlı bölümlerinde 'devam etmesini' söyleyerek epey bir huzursuz etmişti.

Sonunda Tas sonuca ulaştı. "İşte buradayım. Şimdi sırada senin hikâyen var," dedi, soluklanmak için durduğuna memnun olarak.

"Şey," dedi Gnimsh tereddütle, sanki birinin dinliyor olabileceğinden korkuyormuş gibi suratını asarak etrafına baktı, "bu yıllar ve yıllar önce, ailemin Yaşam Macerası ile başlamıştı. Herhalde" - Tas'a ters ters baktı- "Yaşam Macerası'nın ne olduğunu bilirsin?"

"Tabii," dedi Tas, pek inandırıcı olmayan bir halde. "Dostum Gnosh'un da bir Yaşam Macerası vardı. Ama onunkisi ejderha kü-resiydi. Her gnome'un yaşamı süresince başarıyla tamamlaması gereken belirli bir projesi vardır, yoksa hiçbir zaman Ötelyaşam'a geçemez." Aniden Tas'ın aklına bir fikir geldi. "Sen bu yüzden burada değilsin, değil mi?"

"Hayır." Gnome bir tutam saçı olan başını salladı. "Benim ailemin Yaşam Macerası, bizi tek boyutlu bir varlık düzleminden bir başkasına taşıyabilecek bir icadı geliştirmektir. Ve" -Gnimsh derin bir iç geçirdi- "benimki işe yaradı."

"İşe yaradı mı?" dedi Tas, hayretle olduğu yerde doğrularak.

"Mükemmel hem de," diye cevap verdi Gnimsh, artan bir melankoliyle.

Tasslehoff afallamıştı. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı; işe yarayan bir gnome icadı...üstüne üstlük mükemmel işleyen!

Gnimsh ona baktı. "Aman tamam, ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Ben başarısızın tekiyim. Ama öykünün yansını bile bilmiyorsun. Yani...benim bütün icatlarım çalışıyor. Her biri." Gnimsh başını elleri arasına aldı.

"Peki bu...bu seni nasıl oluyor da seni başarısız yapmış oluyor?" diye sordu Tas, akli karışarak.

91

90

Gnimsh başını kaldırıp Tas'a baktı. "Eğer bir işe yarıyorsa, bir şey icat etmek ne işe yarar? Bunun heyecanı nerede? Yaratıcılık ihtiyacı? Düşünceyi ilerletmek? İlerlemeye ne olacak? Yani," dedi gittikçe artan bir kasvetle, "eğer ben buraya gelmeseydim, onlar beni sürecektirdi. Benim toplum için açıktan açığa bir tehdit olduğumu söylediler. Bilimsel çalışmaları yüz yıl geriye götürmüştüm."

Gnimsh'in boynu büküldü. "İşte o yüzden burada olmak umurumda değil. Senin gibi, ben de bunu hak ediyorum. Zaten eninde sonunda kendimi bulacağım yer burası."

"Aletin nerede?" diye sordu Tas, ani bir heyecanla.

"Ha, tabii ki elimden aldılar," diye cevap verdi Gnimsh elini şöylece havada sallayarak.

"Peki" -kender düşündü- "bir tane hayal edemiyor musun? O sandalyeyi hayal etmişin değil mi?"

"Ve sen de sandalyenin neler yaptığını gördün!" diye cevap verdi Gnimsh. "Büyük bir ihtimalle babamın icadını getiririm. O da onu başka bir varlık düzlemine götürmüştü bal gibi. Patlayan Aletler Komitesi aslında şu anda onu inceliyor; en azından ben buraya kaçtığım zaman inceliyorlardı. Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Ce- j hennemden bir çıkış yolu bulmaya mı?"

"Çıkمام şart," dedi Tas kararlılıkla. "Yoksa Karanlıklar Kraliçesi savaşı kazanacak ve bu benim kabahatim olacak. Ayrıca korkunç derecede tehlikede olan arkadaşlarım var. Aslında biri tam olarak arkadaş sayılmaz ama ilginç bir insandır; büyülu aleti bana kırdırarak beni öldürmeye çalışsa da eminim bu şahsi bir şey değildi. Geçerli bir nedeni vardı..."

Tas durdu.

"Tamam işte!" dedi, yataktan fırlayarak. "Tamam işte!" diye bağırdı öylesine büyük bir heyecanla ki yatağının etrafında şapka askılıklarından bir orman oluşuvermiş, gnome'u epey bir telaşa düşürmüştü.

Gnimsh tabureden kayıp inerek, Tas'ı ihtiyatla gözlemeye başladı. "Ne var?" diye bilmek istedi, şapka askılıklarından birine çarparken.

"Bak!" dedi Tas, keselerini karıştırırken. Önce bir keseyi, sonra diğerini açıyordu. "İşte burada!" dedi, Gnimsh'e göstermek için kesesinin ağzını açarak. Fakat tam gnome içine bakıyordu ki Tas aniden keseyi kapatıverdi.

"Dur bir dakika!"

"Ne var?" diye sordu Gnimsh, boş bulunup korkarak. "Seyrediyorlar mı?" diye sordu Tas, nefesi kesilerek. "Bilecekler mi?"

"Neyi bilecekler mi?"

"Öyle işte, bilecekler mi?"

"Hayır, sanmıyorum," diye cevap Gnimsh tereddütle. "Neyi bilip bilemeyeceklerini tam olarak bilemediğim için kesin olarak bir şey söyleyemem. Ama bütün bildiğim, anladığım kadarıyla şu aralar çok meşgul oldukları. Kötü ejderhaları falan uyandırıyorlar. Epey vakitlerini alıyor."

"İyi," dedi Tas, neşesizce yatağa oturarak. "Şimdi şuna bir bak." Kesesini açarak içindekileri boşalttı. "Bu sana ne hatırlatıyor?"

"Annemin bulaşıkları yıkamak için bir alet icat ettiği yılı," dedi gnome. "Mutfak diz boyu kırık dökük çanak çömlekle dolmuştu."

"Hayır!" diye atıldı Tas, alınarak. "Bak, şu parçayı bunun yanına koy, sonra..."

"Benim boyutsal seyahat aletim!" dedi Gnimsh nefesi kesilerek. "Haklısın! O da böyle bir şeye benziyordu. Benimkinin bu cicili bicili kıymetli taşları yoktu ama... Yo, baksana. Yanlış yapmışsın. Bence şu parça buraya gelecek, buraya değil. Evet. Gördün mü? Sonra bu zincir buraya takılacak ve böyle dolanacak. Hayır, tam böyle değil. Buradan...Dur, şimdi gördüm. Bunun, önce buraya takılması gerek." Yatağa oturan Gnimsh, değerli taşlardan birini alarak yerine taktı. "Şimdi, şu kırmızı zimbirtidan bir taneye daha ihtiyacım var." Değerli taşları karıştırmaya başladı. "Allaşkına bu şeye ne yaptın sen?" diye mırıldandı. "Kıyma makinesine mi koydun?"

Fakat işine dalmış olan gnome, Tas'ın cevabını dinlemedi bile. Bu arada kender fırsatı değerlendirerek öyküsünü bir kez daha anlatma fırsatı bulmuş oldu. Gnimsh, kenderin varlığını tamamen unutmuş onlarca taşı, biraz altın, gümüşten şeyleri, zincirleri bir araya toplayıp bunları düzgünce ayırırken, taburenin üzerine tüneyen Tas, bir süre sözü hiç kesilmeden, mutluluk içinde konuşup durdu.

Öte yandan Tas, bir yandan konuşurken bir yandan da umutlanarak Gnimsh'i seyreliyordu. İçinde bir sızıyla Fizban'a dua etmiş olduğunu hatırladı; eğer Gnimsh aleti çalıştırırsa her an için aletin onları bir aya savurması, bir tavuğa veya öyle bir şeylere çevirmesi ihtimali vardı. Ama, diye düşündü Tas, böyle bir olasılığı göze alacaktı. En azından işleri yoluna koymaya çalışacağına söz ver-

93

92

misti ve her ne kadar aklından geçen tek çare, başansız bir gnome olsa da oturup ölümü beklemekten daha iyiydi.

Bu arada Gnimsh bir parça kara tahtayla bir parça tebeşir hayal ederek bunun üzerine diyagramlar çiziktirerek mırıldanıyordu, "A taşını, B zimbirtısına kaydırırsak..."

Böfüm 9

ezil bir yer kardeşim," diye düşüncesini belirttikten sonra, her yanı tutulmuş bir halde atından indi Raistlin.

"Daha kötülerinde kaldık," diye fikrini beyan etti Caramon, Lady Crysanianın atından inmesine yardım ederken. "İçerisi ılık ve kuru; buradan bin kere iyidir. Sonra," diye ekledi kabaca, atının yanma çökmüş kalmış, öksürüp titreyen kardeşine bir bakarak, "hiç birimiz dinlenmeden daha ileriye gidemeyiz. Ben atlara bakarım. Siz ikiniz içeri girin."

Sırlıslıklam pelerinine sarman Crysanianın bileğe kadar çamurun içinde durup içi karararak hana baktı. Raistlin'in de söylemiş olduğu gibi rezil bir yerdi.

isminin ne olmuş olduğunu kimse bilemezdi çünkü kapının üzerinde asılı bir levhası yoktu. Gerçekten de burasının bir han olduğunu belirten tek şey, kırık ön camına takılmış, üzerine kabaca harflerle "HoşGeldünüz YolÇular" yazan karatahtaydı. Taş binanın kendisi eskiydi ve sağlamca inşa edilmiş bir binaydı. Fakat her ne kadar orası burası sazlarla yamanmaya çalışılmış olsa da, çatısı göçüyordu. Pencerelerden biri kırıktı. Pencere, herhalde yağmurdan korunmak amacıyla, eski, keçe bir şapkaıyla örtülmüştü. Avlusunda da çamur ve birkaç çiçeksiz ottan başka bir şey yoktu.

95

Raistlin önden gitmişti. Açık kapının eşğinde durmuş, Crysanian'a bakıyordu. İçeriden ılık yayılıyor; odun dumamı içeride bir ateşin varlığını vaad ediyordu. Raistlin'in yüzü sertleşip sabırsızlaşmıştı. Esen bir rüzgâr, Crysanianın kukuletasını geri savurarak, kırbaç gibi inen yağmuru yüzüne çarptı. İçini çeken kız ön kapiya ulaşabilmek için çamur içinden zar zor ilerledi.

"Hoş geldiniz efendi. Hoş geldiniz bayan."

Crysanianın gelen sesle irkildi...girdiğinde kimseyi görmemişti. Dönünce, kapı tam çarpılırcasına kapanırken kapının arkasındaki gölgeler içine sinmiş, çirkin bir adam gördü.

"Soğuk bir gün efendi," dedi adam, ellerini ovuşturarak. O hareket, yağ içinde kalmış bir önlük ve koluna atmış olduğu lime lime bir bez parçası adamın hancı olduğunu belli ediyordu. Pejmürde görünüşlü, pis hana bir göz gezdiren Crysanianın hanı yeterince uygun buldu. Adam ellerini ovuşturarak onlara yaklaştı; sonunda Crysanianın adamın bira kokan pis nefesini duyuncaya kadar diplerine geldi. Yüzünü pelerini ile örten kız adamdan uzaklaştı. Adam buna sırtıtmıştı sanki; eğer kısıp gözlerindeki o şeytani ifade olmasaydı, bu sarhoş birinin ahmakça sırtışı sayılabilirdi.

Adama bakan Crysanianın bir an için geri, fırtınaya dönmeyi bile tercih edebilirmiş gibi geldi. Fakat hancıya tek keskin ve delici bir bakış atan Raistlin soğuk bir edayla, "Ateş yakınında bir masa," dedi.

"Hayhay efendi, hayhay. Ateş yakınında bir masa, hayhay. Böylesine kötü bir günde pek iyi olur. Gelin efendi, hanım, böyle gelin." Bir kez daha gözlerindeki gizlenmiş o bakış ve yaltaklanan bir edayla yerlere kadar eğilip reveranslar yaparak ayaklarını yan yan sürüyen adam bakışlarını onlardan hiç ayırmayarak, onları pis bir masaya götürdü.

"Bir büyücü müsün sen efendi?" diye sordu hancı, Raistlin'in siyah cüppesine değmek için elini uzatarak ama büyücünün delip geçen bakışları karşısında elini hemen geri çekti. "Siyahlılardan he-mi de. Uzun zamandır böyle olanını hiç görmediydik," diye devam etti. Raistlin cevap vermedi. Başka bir öksürük nöbetinin etkisiyle bütün ağırlığını esasına verdi. Crysanianın ona yardım ederek ateşin yanındaki bir masaya götürdü. Kendini masaya bırakan adam, minnettarlıkla ateşin sıcaklığına doğru bürüldü.

"Sıcak su," diye emretti Crysanianın ıslak pelerininin bağlarını açarken.

96

"Nesi var bunun böyle?" diye sordu hancı kuşkuyla, geri çekilerek. "Hummalı falan değil de mi? Eğer öyleyse, dışarı çıkarsınız..."

"Hayır," diye atıldı Crysanianın pelerininin çıkartarak. "Onun hastalığı kendine ait, başkalarına zararı dokunmaz." Büyüçüye doğru iyice eğildikten sonra, yeniden hancıya baktı. "Sıcak su istemiştin," dedi münakaşaya yer bırakmayacak şekilde.

"Hay hay." Adamın dudakları kıvrıldı. Gitmeden önce ellerini ovuşturmayı bırakarak önündeki yağlı önlüğün altında soktu.

Kızın adama duyduğu tiksinti, Raistlin'e duyduğu endişe içinde yitip gitti; Raistlin'i biraz rahatlatmaya çalışırken hancıyı unuttu gitti. Büyücünün yolculuk pelerininin gevşeterek çıkartmasına yardımcı olduktan sonra kuruması için pelerini ateşin önüne serdi. Hanın genel salonuna bir göz gezdiren kız, birkaç dökülen sandalye minderi gördü; üzerindeki kire aldırış etmemeye çalışarak bunları getirip Raistlin'in yaslanıp daha rahat nefes alabilmesini sağlamak amacıyla dizdi.

Islak çizimlerini çıkarmasına yardım etmek için eğilen kız, birinin saçlarına dokunduğunu hissetti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Raistlin, kız başını kaldırıp ona bakarken.

Crysanıa mutluluktan kıpkırmızı kesildi. Adamın kahverengi gözleri ateşten daha sıcak görünüyordu; adam eliyle kızın ıslak saçını kibar bir temasla yüzünden geri çekti. Kız ne konuşabiliyor, ne de hareket edebiliyordu, adamın yanında diz çökmüş, bakışlar tarafından hapsedilmiş bir halde kalakalmıştı.

"Sen onun kadını mısın?"

Kızın arkasından gelen hancının kaba sesi, Crysanıa'yı irkiltti. Kız adamın yaklaşmasını ne görmüş, ne de ayaklarını sürüyüşünü duymuştu. Raistlin'e bakmadan ayağa kalkan kız, bir şey söylemeden aceleyle döndü.

"O Palanthas'ın soylu sülalelerinden birisinin kızı," dedi kapı eşiğinden derin bir ses. "Ve senin de onunla saygılı bir şekilde konuşman beni memnun edecektir."

"Hay hay efendi, hayhay," diye mırıldandı, bir rüzgâr ve yağmur tufanıyla birlikte içeri girmekte olan Caramon'un heybetli görünüşünden etkilendiği anlaşılan hancı. "Ben bi saygısızlık yapmak istemediydim, inşallah öyle de bir şey anlamamışımızdır." Crysanıa cevap vermedi. Biraz dönerek boğuk bir sesle, "Hay-

97

di, o suyu masaya getir," dedi.

Caramon kapıyı kapatıp onların yanına gitti; Raistlin, içinde iksiri için şifalı otların karışımı bulunan kesesine uzandı. Keseyi masaya fırlatan büyücü bir el hareketiyle Crysanıa'ya iksirini hazırlamasını emretti. Sonra nefesi ılık çalarken kendisini minderlere bırakarak alevlere dalıp gitti. Caramon'un huzursuz bakışlarını üzerinde hisseden Crysanıa bakışlarını hazırlamakta olduğu iksirden ayırmıyordu.

"Atları yemleyip sularını verdim. Onları yormadan kullandığımız için bir saatlik bir istirahattan sonra yola çıkabilirler. Akşam 1 çökmeden Solanthus'a varmak istiyorum," dedi Caramon, huzursuz geçen sessiz bir süreden sonra. Pelerinini ateşin önüne serdi. Üzerinden bulutlar halinde buhar yükseldi. "Yemek ısmarladınız mı?" diye sordu, Crysanıa'ya aniden.

"Hayır, sadece...sıcak su." diye mırıldandı kız, Raistlin'e içeceğini uzatarak.

"Hancı, hanımefendi ve büyücü için şarap, bana su ve yiyecek neyin varsa ondan," dedi Caramon, ateşin önüne, masanın başında kardeşinin karşısına otururken. Bu çıplak topraklarda Dergoth Bozkırları'na doğru yaptıkları haftalar süren yolculuktan sonra insanın yol kenarındaki hanlarda ne bulursa onu yemesi gerektiğini | öğrenmişlerdi; -tabii- eğer yiyecek bir şey varsa.

"Bunlar güz fırtınalarının başlangıcı sadece," dedi Caramon yavaşça kardeşine, hancı yeniden odadan gevşek adımlarla çıkarken. "Güneye gittikçe daha da kötüleşecektir. Bu güzergâhta ısrarcı mısın? Bu senin ölümün anlamına gelebilir."

"Ne demek istiyorsun?" Raistlin'in sesi çatladı. İrkilerek fincandaki sıcak iksirin bir kısmını döktü.

"Hiçbir şey Raistlin," dedi Caramon, kardeşinin delip geçen bakışlarına şaşırarak. "Sadece... sadece öksürüğün. Islak yerlerde hep daha kötüleşir."

İkizine dik dik bakıp, Caramon'un söylemiş olduğundan başka bir şey kastetmemiş olduğuna kanaat getiren Raistlin, bir kez daha kendisini yastıklara bıraktı. "Evet, bu güzergâhta kararlıyım. Sen de öyle olmalısın kardeşim. Çünkü kıymetli evine tekrar kavuşabilmenin tek yolu bu."

"Yolda ölürsen benim için çok iyi olur," diye homurdandı Caramon.

Crysanıa hayretler içersinde Caramon'a baktı ama Raistlin sade-

98

ce acı acı tebessüm etmekle yetindi. "Kaygı duyma beni pek etkiledi kardeşim. Ama eğer bu arada kendime aşırı yüklenmezsem, benim sıhhatim için üzülme. Gücüm oraya varıp son büyüyü yapmaya yeter."

"Senin kendine fazla yüklenmemen için uğraşan biri var gibi," diye cevap verdi Caramon asık bir yüzle, bakışları Crysanıa üzerindeydi.

Kız yine kızardı ve yanıt da verecekti ama hancı geri dönmüştü. Buharları tüten bir şeyin bulunduğu çaydanlık bir elinde, çatlak bir sürahi öbür elinde ihtiyatla onları gözleyerek yanlarında dikildi.

"Affedersiniz efendiler," diye sızlandı, "ama önce paranın rengini görmek isterim. Böyle bir zamanda..."

"Al," dedi Caramon cüzdanından bir sikke çıkartıp bunu masanın üzerine atarak. "Bu yeter mi?"

"Yeter efendi, yeter." Hancının gözleri en az gümüş parça kadar parladı. Çaydanlık ve sürahiye yerine bırakırken türünün suyunu masanın üzerine döken, bir yandan büyücüyü sanki parayı aniden görünmez yapmasından korkarmış gibi izleyen hancı, parayı açgözlülükle kaptı.

Parayı cebine sokan hancı, düzensiz içki tezgâhının arkasına gidip üç kâse, boynuzdan üç kaşık ve üç kupayla geri döndü. Bunları da masanın üzerine bıraktıktan sonra, ellerini bir kez daha

ovuşturarak, geriye çekilip durdu. Crysania kâseleri eline aldı; tiksinierek baktıktan sonra hemen kalan sıcak suyla bunları yıkamaya başladı.

"Başka arzularınız var mı efendiler, hanfendi?" diye sordu hancı öylesine yaltaklanarak ki, Caramon yüzünü ekşitti.

"Ekmeğin ve peynirin var mı?"

"Evet efendi."

"Biraz ekmekle peyniri sarıp bir sepete koyuver."

"Yolunuza...devam mı etçeniz?" diye sordu hancı.

Kâseleri tekrar masaya koyan Crysania, adamın sesindeki ani değişimi fark ederek başını kaldırdı. Onun da dikkat edip etmediğini kontrol etmek için Caramon'a baktı ama koca adam haşlamayı karıştırıyor, büyük bir iştahla kokluyordu. Görünüşe göre bir şey duymamış olan Raistlin sabit bakışlarla ateşi seyrediyor, boş kupasını gevşekçe tutuyordu.

"Geceyi burada geçirmeyeceğim kesin," dedi Caramon, haşlamayı kâselere boşaltırken.

99

"Bundan eyi yatçak yer bulamazsınız...Nereye gidiyoz dediniz-di?" diye sordu hancı.

"Seni hiç ilgilendirmez," diye cevap verdi Crysania, buz gibi bir edayla. Bir kâse dolusu haşlama alarak Raistlin'e götürdü. Fakat koyu, yağ kaplı şeye bir kere bakan büyücü, eliyle bunu geri yolladı. Ne kadar aç olursa olsun Crysania, bu karışımın ancak birkaç lokmasını boğulurcasına yutabilmişti. Kâseyi yana iterek hâlâ nemli olan pelerinine sarınarak koltuğunda kıvrılıp gözlerini kapatarak bir saat sonra yeniden atına binip kasvetli, fırtınalarla dolu topraklarda bir kez daha yolculuğa çıkacağını düşünmemeye çalıştı.

Raistlin uykuya dalmıştı bile. Tek ses, yaşlı bir nefer iştahıyla türlüşünü yemekte olan Caramon'un ve sipariş verilen sepeti hazırlamak için mutfağa dönen hancının çıkarttığı sest.

Bir saat içinde Caramon atları ahırdan çıkartıp getirdi; üç binek, bir de oldukça yüklenmiş, yükü bir battaniye ile korunup, iple sıkı sıkı bağlanmış olan bir yük atı. Kardeşinin ve Lady Crysania'nın ata binmesine yardım edip, dikkatle eyerlerine yerleşmiş olduklarını kontrol eden Caramon kendi devasa küheylâmna atladı. Hancı başı açık, elinde sepetle yağmur altında duruyordu. Yağmur üstünü başını sırlıslıkla edip iliklerine işlerken sırtıp eğilerek sepeti Caramon'a uzattı.

Kısa bir teşekkürle hancının ayakları dibine başka sikke daha atan Caramon yük hayvanının dizginlerini tutarak hareket etti. Sağanak yağmura karşı pelerinlerine sıkı sıkı sarınmış olan Crysania ile Raistlin onu izlediler.

Belli ki yağmura kayıtsız olan hancı, parayı yerden alarak peşlerinden seyretti. Ahırdan çıkan iki suret daha gidip onun yanında durdular.

Parayı havaya atan hancı onlara bakarak, "Solanthus yolundan gittiklerini söyle ona..." dedi. Pusuya çok kolay düştüler.

Kederli günün solmakta olan ışığında, suların dallarından monoton bir ritimle düştüğü, dökülmüş yapraklarının kendi atlarının seslerini bile boğduğu sık ağaçlar altından atlarını sürerken, hepsi, kendi kasvetli düşünceleri içinde kaybolmuşlardı. Hiç biri, çok geç oluncaya kadar dört nala gelen atların ve çınlayan parlak çeliğin sesini duymamıştı.

Daha ne olduğunu anlayamadan ağaçlardan kara suretler

100

devasa ve korkunç kuşlar misali atlayarak, onları kara pelerinden kanatlarıyla örtüvermişlerdi. Her şey sessizce ve büyük bir maharetle yapılmıştı.

Biri Raistlin'in arkasından tırmanarak, daha büyücü arkasına bile bakamadan büyücüyü bayılttı. Bir başkası Crysania'nın yakınındaki bir daldan aşağıya atlayarak eliyle kızın ağzını kapatıp hançerini tam boğazına dayadı. Ama Caramon'u atından aşağıya çekip adamı yere devirmek için üç kişi gerekmişti ve boğuşma bittiğinde haydutlardan biri ayağa kalkamadı. Görünüşe göre de bir daha hiç kalkamayacaktı. Yüzü yanlış tarafa doğru, çamur içinde kıpırdamadan yatıyordu.

"Boynu kırılmış," diye rapor verdi haydutlardan biri -her şey olup bittikten sonra- çıkan işi incelemek için olay yerine gelen bir surete.

"Güzel de becerilmiş," diye fikrini beyan etti haydut soğukkanlılıkla, dört kişinin zor zaptettiği, koca kolları yay kirişleriyle bağlanmış olan Caramon'u süzerek. Başındaki derin bir kesikten kan boşalıyor, yağmur sularıyla kanı yüzüne doğru akıtıyordu. Başını sallayıp kandan kurtulmaya çalışan Caramon, boğuşmaya devam ediyordu.

Lider konumundaki haydut, muhafızlarından birkaçı endişeyle bakıp hayranlıkla başlarını sallarken, Caramon'un güçlü, ıslak yay kirişlerini zorlayan güçlü adalelerine dikkat etti.

Sonunda başındaki sersemliği yenen ve yağmur suyuyla kanı başını sallayarak yüzünden silkeleyip atan Caramon etrafına bakındı. En az yirmi - otuz silahlı adam etraflarını sarmıştı.

Liderlerine bakan Caramon bir küfür mırıldandı. Bu adam kesinlikle Caramon'un o güne kadar gördüğü en cüsseli insandı!

Aklına hemen Raag ile İstar arenasındaki gladyatörler geldi. "Ogre melezi," dedi kendi kendine, dövüş sırasında kırılan bir dişini tükürürken. Oyunlarda Arack'ın gladyatörleri eğitmesine yardımcı olan devasa ogreyi tüm canlılığıyla hatırlayan Caramon, insan olduğu belli de olsa bu adamın teninde sarımsı, ogremsi bir ton olduğunu ve aynı yassı burun yapısına sahip olduğunu gördü. İnsanların çoğundan da daha iriydi -uzun boylu Caramon'dan bile bir omuz ve baş boyu daha uzundu- ve kolları da ağaç gövdelerini aratmıyordu. Fakat Caramon adamın garip adımlarla yürüdüğünü fark etti ve adam yerlere kadar inen, ayaklarını gizleyen bir de pelerin giyiyordu.

101

r
i

Arenada düşmanını süzüp, olabilecek bütün zayıf noktalarını bulmak için eğitilmiş olan Caramon adamı dikkatlice izledi. Rüzgâr adamı örten ağır kürk pelerini yana doğru savurunca Caramon, hayretler içinde adamın tek bir bacağı olduğunu gördü. Diğer çelikten takma bir bacağı.

Caramon'un takma bacağına baktığını fark eden ogre melezi, sırtarak, koca adama doğru bir adım daha yaklaştı. Devasa elini uzatan haydut Caramon'un yanağını kibarca okşadı.

"İyi dövüş çıkartan bütün adamları takdir ederim," dedi yumuşak bir sesle. Sonra, şaşırtan bir serilikle elini yumruk yaptı, kolunu geri çekti ve Caramon'un çenesine bir yumruk indirdi. Darbenin etkisiyle koca adam geriledi, neredeyse kendisini tutmakta olan adamları da geri savuracaktı. "Ama adamımın ölümünün bedelini ödeyeceksin."

Uzun, kürk pelerinin etrafına toplayan ogre melezi, haydutların birinin sıkı sıkı tuttuğu Crysania'mn olduğu yere doğru sert adımlarla ilerledi. Onu yakalayan haydut elini kızın ağzından çekmemişti; yüzü solgun da olsa kızın gözleri karaydı ve hiddet doluydu."

"Ne hoş değil mi?" dedi ogre melezi, yumuşak bir sesle. "Bir hediye, daha Yılbaşı da gelmemişti üstelik." Kahkahası ağaçlar arasında patladı. Uzanarak kızın pelerininin tutup boyundan aşağıya çekti. Yağmur hemen kızın beyaz cüppesini sırlıslamak yaparken bakışları hızla, kızın gözler önüne serilen yuvarlak hatları üzerinde oynadı. Adamın ağzı yayılıp gözleri pırıldadı. Koca elini uzattı.

Crysania, geriye çekilmeye çalıştı ama ogre melezi kahkahalar atarak, kızı kolayca kavradı.

"Neymiş bu boynuna taktığın süs böyle tatlım?" diye sordu, bakışları kızın narin boynuna takmış olduğu Paladine'in madalyonuna kayarken. "Bunu pek...yakışksız buldum. Saf platin, öyle mi?" Işık çaldı. "Onu, senin adına saklayıvereyim şekerim. Korkarım, tutkumuzun zevkiyle sarhoş olduğumuz sırada kaybolabilir..."

Bu arada Caramon, ogre melezinin madalyonu eline aldığı görece kadar kendine gelmişti. Adamın teması karşısında açık bir biçimde titrediği halde Crysania'mn gözlerinde gaddarca bir zevkin parıltısı vardı. Hızla yağın yağmurun içinde safi beyaz bir ışıkla bir şimşek çaktı. Ogre melezi elini tuttu. Acıyla hırlayarak elini çekerek Crysania'yi bıraktı.

102

Durup olanları seyreden adamlar arasında bir mırıltı dolandı. Crysania'yı tutan adam kızı bıraktı; kız kendini kurtararak adama hiddetle bakıp pelerinine sarındı.

Ogre melezi elini kaldırdı, yüzü şiddetli bir öfkeyle çarpılmıştı. Caramon, onun Crysania'ya vuracağından korkmuştu ki o anda adamlardan biri bağırды.

"Büyücü, kendine geliyor!"

Ogre melezi, gözleri hâlâ Crysania'mn üzerinde, elini indirdi. Sonra gülümsedi. "Eh cadı, görünüşe göre ilk raundu sen kazandın." Bakışlarını Caramon'a çevirdi. "Ben müsabakaları severim; hem dövüşte olsun, hem aşkta. Bu, her açıdan, zevkli bir gece olacağı benziyor."

Bir baş hareketiyle Crysania'yı tutan adama tekrar tutması için emir verdi; Caramon adamın bunu son derece büyük bir gönülsüzlükle yaptığını fark etti. Ogre melezi Raisltin'in inleyerek yerde yattığı yere doğru yürüdü.

"Hepsinin arasında en tehlikelisi büyücü. Ellerini bağlayın ve ağzını kapatın," diye emretti hayduta gıcırta gibi bir sesle. "Eğer gaklamaya kalkarsa dilini kesin. Bu büyü yapmasını kökünden engeller."

"Neden onu hemen öldürmüyoruz?" diye homurdandı adamlardan biri.

"Yap o halde Brack," dedi ogre melezi zevkle, konuşan adama bakmak için dönerek. "Bıçağımı al ve boğazını kes."

"Ellerimle değil tabii ki," diye mırıldandı adam, birkaç adım gerileyerek.

"Yapmayacak mısın? Siyah cüppeli birini öldürmenin lanetini benim mi üzerime almamı isterdin?" diye devam etti lider, hâlâ aynı, tatlı tonda. "Kılıç tuttuğum elimin kuruyup düşmesini görmek hoşuna mı giderdi?"

"Be...ben bunu kastetmemiştim tabii ki Çelikparmak. Sa...sadece düşünemedim o kadar."

"O halde düşünmeye başla. Şimdi bize bir zarar veremez. Şuna bir bak". Çelikparmak, Raistlin'i işaret etti. Büyücü sırt üstü yatmış, elleri önünde bağlanmıştı. Ağzı zorla açılarak içine bir şey tıklılıp bağlanmıştı. Ama gözleri kukuletasının gölgeleri içinden meşum bir hiddetle parlıyordu ve yumruğu o kadar aciz bir hiddetle sıkılmıştı ki etraftaki güçlü adamların büyük bir kısmı alınan tedbirin yeterli olup olmadığını merak etmeden edemedi.

103

Böyle bir şeyi kendi de hissetmiş olabilecek Çelikparmak, Raist-' lin'in acı bir nefret içinde ona baktığı, yattığı yere aksayarak gitti. Büyücünün yakınında duran ogre melezinin sarımsıtrak yüzünü bir tebessüm kırıştırdı; aniden takma bacağıyla çelik parmaklarıyla Raistlin'in kafasına tekme attı. Büyücü olduğu yerde gevşedi. Crysania telaşlanarak bağırdı ama onu tutan adam, daha da sıkı tutmaya başladı. Caramon bile kardeşinin çamurlar içinde yatan haline bakarken ani ve keskin bir acının kalbini sıkıştırmasına hayret etti.

"Bu onu bir süre sessiz tutar. Kampa vardığımızda gözünü bağlar, Kaya'nın üzerinde bir gezintiye çıkarırız. Eğer ayağı kayıp da uçurumdan düşerse, eh, bu iş de böyle oluyor değil mi beyler? Kanı elimize bulaşmış olmaz."

Orada burada birkaç kahkaha duyuldu ama Caramon birkaç kişinin huzursuzca başlarını sallayıp bakiştıklarını gördü.

Çelikparmak, tıka basa yüklenmiş yük atını incelemek için Raistlin'in yanından ayrıldı. "Bugün zengin bir parti vurduk beyler," dedi memnuniyetle. Topallayarak dönüp kendisini az çok huzursuzca tutmakta olan adamın elinde mihlanmış olan Crysania'nın durduğu yere gitti.

"Zengin bir parti ya," diye mırıldandı adam. Koca eliyle Crysania'nın çenesini kabaca kavradı. Eğilerek hayvanca dudaklarını kızın dudakları üzerine koydu. Kendini tutan adamın ellerinde tutsak kalan Crysania'nın yapabileceği bir şey yoktu. Boğuşmadı; belki de içinden bir ses, bunun adamın istediği şey olduğunu söyle-1 misti. Kaskatı kesilmiş bedeniyle dimdik duruyordu. Fakat Caramon, kızın ellerinin kasıldığını gördü ve Çelikparmak kızı bırakınca, kız siyah saçları yanağına düşecek şekilde başını çevirmekten kendini alamadı.

"Politikamı bilirsiniz beyler," dedi Çelikparmak, kızın saçlarıyla kabaca oynayarak, "ganimeti paylaşırız ...tabii ben hakkımı aldıktan sonra."

Buna daha çok gülen oldu ve orada burada birkaç tezahürat da duyuldu. Caramon, adamın neyi kastettiği konusunda şüpheli değildi ve duyduğu birkaç yorumdan da bunun 'paylaşılacak' ilk 'ganimet' olmadığını tahmin etti.

Fakat kaşlarını çatın, birbirlerine huzursuzca bakıp başlarını sallayan birkaç genç yüz de vardı. Hatta, 'Benim bir cadıyla işim yok!' ve 'Bir büyücüyü yatağa atsam daha iyi!' gibi fikirler beyan eden birkaç kişi de vardı.

"Cadı!" İşte, yine o terim. Caramon'un aklında belli belirsiz hatıralar kıpırdandı. Raistlin ile cüce demirci Flint'le gezdikleri günlerin hatıraları; gerçek Tanrıların dönmesinden önceki günler. Caramon bir keresinde, yaşlı bir kadını, cadı diye ateşte yaktıkları bir kasabaya vardıkları zamanın canlı hatırasıyla ürperdi. Kardeşi ile ezeli bir şövalye olan Sturm'un, aslında ikinci sınıf bir gözbağcıdan başka bir şey olmadığı ortaya çıkan kocakarıyı kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atışlarını hatırladı.

Fakat Caramon o ana kadar bu zaman insanlarının her hangi bir büyü gücü nasıl gördüklerini unutmuştu; üstelik Crysania'nın rahibe gücü -gerçek rahiplerin bulunmadığı o günlerde- daha da çok kuşku uyandırır. Ürperen Caramon daha sakın bir kafayla, mantıklı düşünmek için kendini zorladı. Yanmak, insafsızca bir ölümdü ama yine de böylesinden daha çabuktu...

"Cadıyı bana getirin." Çelikparmak yoldan, adamlarından birinin atını tuttuğu yere doğru aksayarak gitti. Atına bindikten sonra eliyle işaret etti. "Sonra diğerleriyle gel."

Crysania'yı tutan adam kızı ileri doğru sürükledi. Uzanan Çelikparmak, kızı, kolunun atlından tutup ata çekti, önüne oturttu. Dizginleri kavrayınca kollarıyla kızı tamamen sarılmış oldu.

Crysania buz gibi bir yüzle kayıtsızca dümdüz önüne bakıyordu.

Biliyor mu acaba? Diye merak etti Caramon, çaresizce şehvetli bir ifadeyle sarı yüzü çarpılmış olan Çelikparmak'ın atını yanından sürüşünü seyrederken. Belki de bu adamların ne kadar korkunç şeyler yapabileceklerinin farkında değildir.

O sırada Crysania dönüp Caramon'a baktı. Yüzü sakın ve solgundu ama gözlerinde öylesine bir dehşet, bir dehşet ve yakarış vardı ki Caramon'un kalbi paramparça olarak başı önüne düştü.

Biliyor... Tanrılar yardımcısı olsun. Biliyor... Biri Caramon'u arkasından itti. Birkaç adam onu

tutarak başı aşağıya gelecek şekilde atının eyerine attı. Baş aşağı sallanan, güçlü kolları etlerini kesen yay kirişiyle bağlanmış olan Caramon adamların kardeşinin baygın bedenini kaldırıp, kendi atının eyerine atışlarını seyretti. Sonra haydutlar atlarına binip tutsaklarını ormanın derinliklerine doğru götürdüler.

Atı, çamur içinde ilerleyip, onu sertçe sallarken, yağmur başından aşağıya dökülüyordu. Eyer kaşı alnın yanına batıyordu; başından akan kan başını döndürmüştü. Fakat bir yandan da giderler-

104

105

ken aklından kendisine dehşet dolu, yakaran bir ifadeyle bakan kara gözleri çıkartamıyordu.

Ve Caramon, insanı hasta eden bir kesinlikle hiçbir yardımın gelmeyeceğini biliyordu.

Böfiim 10

106

aistlin çayır çayır yanan

bir çölde yürüyordu. Önündeki kumda ayak izlerinden bir yol uzanıyordu; o da bu ayak izlerinin üzerinden geçiyordu. Ayak izleri onu güneş altında yanan parlak beyaz kum tepeliklerinden indirip, çıkartarak durmadan daha ileriye götürüp duruyordu. Hava çok sıcak geliyordu, yoruluyordu ve çok susamıştı. Baş çatlayacak gibiydi, göğsü ağrıyordu, uzanıp dinlenmek istiyordu. İleride, uzakta bir su çukuru vardı, ağaçların gölgeleri altında. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir türlü oraya varamıyor-du. Ayak izleri o tarafa doğru gitmiyordu ve o da ayaklarını başka yöne doğru çeviremiyordu.

Kara cüppesi tüm ağırlığı ile üzerinden dökülürken o da zorla devam etti durdu. Sonra, tam artık hiç hali kalmadığı bir sırada bakışlarını kaldırdı ve korkudan nefesi tıkanı. Ayak izleri bir idam sehvasına doğru gidiyordu! Kara kukuletalı bir suret, başı kütük üzerinde diz çökmüş duruyordu. Yüzünü göremese de korkunç bir kesinlikle orada diz çökmüş, ölmek üzere olanın kendisi olduğunu biliyordu. Cellat elinde kanlı bir baltayla tepesinde duruyordu. Cellat da siyah bir kukuleta takmıştı. Baltayı kaldırıp tam Raistlin'in boynu üzerinde tuttu. Ve balta inerken Raistlin son birkaç anında cellatının yüzünü görebildi...

"Raist!" diye fısıldadı bir ses.

Büyücü ağrıyan başını salladı. Sesle birlikte rüya görmekte ol-

107

düğünün tatlı duyguları da gelmişti. Kabusuyla boğuşarak uyan-', maya çalıştı.

"Raist!" diye tısladı ses, daha büyük bir telaşla.

Gerçek, rüyada gördüğü değil, gerçek bir tehlike büyücüyü bi- Jf raz daha uyandırdı. Tamamen uyanarak, bir an için gözleri kapalı l bir halde, olup biteni kesin olarak algılayıncaya kadar olduğu yerde kıpırdamadan yattı.

Islak toprak ü/erinde yatıyordu, elleri önünde, ağzına bir şey tıkanarak ağzı da bağlanmış durumdaydı. Başında zonklayan bir ağrı ve kulaklarında Caramon'un sesi vardı.

Etrafından insan sesleri ve kahkahalarını duyabiliyor, yemek ateşlerinin dumanlarının kokularını alabiliyordu. Ama kardeşinin- ' ki hariç seslerin hiç biri yakından gelmiyordu. Derken her şeyi hatırlayıverdi. Saldırını hatırladı; çelik ayaklı adamı hatırladı... Raistlin dikkatle gözlerini açtı.

Caramon, yakınında bir yerde çamur içinde, yüzükoyun uzatılmış, kolları yay kirişleriyle sıkıca bağlanmış yatıyordu. İkizinin kahverengi gözlerinde bildik bir kıvılcım vardı, eski günlerin, çoktan geçmiş günlerin -birlikte dövdükleri, çelik ile büyüü birleştirdikleri- günlerin hatıralarını yaşatıveren bir pırıltı.

Ağrılara ve etraflarındaki karanlığa rağmen Raistlin uzun zamandır hissetmediği bir keyif duymuştu.

Tehlikeyle birleşen ikizler arasındaki bağ artık güçlenmiş, hem sözle, hem düşünceyle iletişim kurmalarını olanaklı kılmıştı. Kardeşinin sıkıntılı durumlarının tamamen farkında olduğunu gören Caramon kıvrıla kıvrıla cesaret edebildiği kadar, Raistlin'e yaklaştı; sesi bir nefes sesinden biraz daha yüksekti.

"Ellerini kurtarmanın bir yolu var mı? Hâlâ o gümüş hançeri taşıyor musun?"

Raistlin, tek, kısa bir hareketle başını salladı. Zamanın başlangıcında büyük kullanıcılar, Tanrılar tarafından herhangi bir silah taşımak veya zırh kullanmaktan men edilmişler. Sözde, bunun nedeni, kendilerini silah sanatına adayacak olurlarsa çalışmalarına yeterince zaman ayıramayacaklarıydı. Fakat büyük kullanıcıları, Karanlık Kraliçesi'ni yenmesi için Huma'ya büyüü ejderha kürelerini yarattıklarından Tanrılarda Huma'nın hatırasına, onların da kendilerine ait hançerler taşımalarına izin vermişlerdi.

Gerektiğinde silahın eline rahatça kayması için bileğine ince bir deriyle bağlı olan gümüş hançer Raistlin'in, diğer bütün yollar ti-

108

kandığında...veya en azından böyle zamanlar için... son savunma aletiydi.

"Büyünü kullanacak halin var mı?" diye fısıldadı Caramon. Raistlin yorgunlukla gözlerini bir an için kapattı. Evet, yeterince güçlüydü. Ama bu, daha da zayıflaması, Kapı'nın muhafızlarıyla yüzleşmek için güç toplaması için daha çok vakit geçmesi anlamına geliyordu. Yine de, eğer o kadar yaşayamazsa...

"Tabii ki yaşamalıyım!" diye düşündü acı acı. Fistandantilus yaşamıştı! Kumların arasından ayak izlerini takip etmekten başka bir şey yapmıyordu.

Hiddetlenen Raistlin bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Yeterince güçlüyüm, dedi kardeşine aklından; Caramon rahat bir nefes aldı.

"Raist," diye fısıldadı koca adam, yüzü aniden asılmış, ciddileşmişti, "Crysanian...i...için... neler düşündüklerini anlamışsındır her halde."

Aniden Raistlin'in gözü önüne o iri, ogremsi adamın kaba ellerinin Crysanian üzerinde dolaşması geldi ve hayret verici bir şey hissetti: Daha önce hiç duymamış olduğu bir hiddet, bir kızgınlık her yanını kapladı. Kalbi sıkıştı ve bir an için gözünü kan bürüdü.

Caramon'un kendisine hayretle baktığını gören Raistlin hislerinin yüzünden anlaşıldığını fark etti. Kaslarını çatınca Caramon aceleyle devam etti. "Bir planım var."

Raistlin, kardeşinin aklında ne olduğunu zaten bilerek, huzursuzca başıyla onayladı. Caramon fısıldadı, "Eğer başaramazsam..." "Önce kızı, arkasından kendimi öldürürüm," diye bitirdi Raistlin. Ama tabii ki böyle bir şeye ihtiyaç olmayacaktı. O emniyeteydi...korunuyordu...

Sonra, adamların geldiğini duyan büyücü gözlerini kapattı ve büyük bir minnettarlıkla baygın numarası yaptı. Bu ona karışmış hislerini toparlamak ve denetimini yeniden kazanmak için kendisini zorlaması için zaman vermişti. Gümüş hançer koluna soğuk soğuk değiyordu. Kayışı serbest bırakacak olan kaslarını gerdi. Ve bütün bu süre zarfında, hiçbir şey hissetmediği bu kadın hakkındaki -tabii bir rahibe olarak ona yapacağı yardımı düşünmüyor değildi-o garip tepkiyi düşündü.

İki adam Caramon'u ayağa kaldırıp ileri doğru ittiler. Caramon,

109

adamların baygın olup olmadığını kontrol etmek için çabucak bir bakış fırlattıktan sonra Raistlin'le ilgilenmemiş olmalarına şükretmişti. Bozuk satırlı toprak üzerinde tökezlenerek giden, kramplar giren, buz gibi olmuş kaslarındaki ağrıya dişleri arasından küfreden Caramon, Lady Crysanian'dan söz ettiğinde kardeşinin yüzündeki o garip ifadeyi düşünüyor olduğunu fark etti. Caramon böyle bir ifadeye, başka birinin yüzünde rastlamış olsaydı, bir aşığın hiddetlenmiş ifadesi derdi. Ama kardeşinde? Raistlin böylesi bir duyguya yatkın mıydı? Caramon, İstar'dayken Raistlin'in değil, kendisinin tamamen kötülük tarafından yutulduğu kararına varmıştı.

Ama şimdi, ikizi çok farklı görünüyordu, daha çok eski günlerdeki Raistlin gibi, daha önce bir çok kez, canlarını birbirlerine emanet ederek, onunla omuz omuza çarpışan kardeşi gibi. Raistlin'in Caramon'a, Tas hakkında söylemiş oldukları da mantıklı geliyordu. Demek ki kenderi öldürmemişti. Bazen çabuk da kızsın Crysanian'a ya istisnasız her zaman kibar davranıyordu. Belki de...

Muhafızlardan biri kaburgalarından itip canını acıtarak Caramon'a içinde bulundukları durumun çaresizliğini hatırlattı. Belki de! Burnunu büktü. Belki de her şey burada ve şimdi bitecekti. Belki de kendi hayatıyla, diğer ikisinin çabuk ölümünü ödemiş olacaktı.

Haydutların kampı, saklanacak bir yerden çok, küçük bir kasabaya benziyordu. Kabaca inşa edilmiş ağaç barakalarda yaşıyorlar, hayvanlarını da büyük bir mağarada barındırıyorlardı. Belli ki uzun bir süredir buradaydılar ve hiçbir yasadın korkmadıkları da aşikârdı: Bunu da ogre melezi Çelikparmak'ın gücüne ve liderliğine borçluydular.

Fakat kendi zamanında azımsanmayacak miktarlarda hırsız yakalamış olduğu için Caramon, bu adamların çoğunun kaba saba adamlar olmadığını anlamıştı. Crysanian'a bakıp, olacak olanlar- j dan dolayı memnuniyetsizliklerini ifade edercesine başını sallayan birkaçını görmüştü. Paçavralar içinde olmalarına rağmen içlerinde ' bir kısmı iyi silahlar taşıyorlardı: Babadan oğula geçen cinsten, bir i ganimet değil de aile yadigarı olduğu için dikkatle bakılan çelik ki- l lıçlar. Ve bu fırtınalı günün azalan ışığında emin olamasa da Caramon'a, kılıçların çoğunda -Solamniya Şövalyeleri'nin kadim sembolü olan- Gül ile Yalıçapkını varmış gibi geliyordu.

Adamlar temizce tıraş olmuşlardı, bu tür şövalyelerin işareti olan uzun bıyıkları yoktu ama Caramon onların sert, genç yüzle-

rinde arkadaşı şövalye Sturm Brightblade'in izini görmüştü. Sturm'ü hatırlayan Caramon, aynı anda Afet'ten sonraki şövalyelik tarihiyle ilgili bilgisini de hatırlamıştı.

Korkunç felaketi getirdikleri gerekçesiyle komşularının çoğu tarafından suçlanan şövalyeler hiddetli insan yığınları tarafından yurtlarından koyulmuşlardı. Çoğu öldürülmüş, aileleri gözleri önünde katledilmişti. Hayatta kalanlar gizlenmişler, kendi topraklarında kaçmaya, -bunun gibi- yasa dışı haydut gruplarına katılmaya başlamışlardı.

Kampın orasında burasında silahların temizleyip, kısık sesle konuşan adamlara bakan Caramon adamların yüzlerinde kötü işlerin izlerini görmüştü ama aynı zamanda bir boyun eğme ve ümitsizliğin izlerini de fark etmişti. Kendisi de zor zamanlardan geçmişti. Bunun insana neler yaptırabileceğini gayet iyi biliyordu.

Bütün bunlar, planının bir işe yarayacağına dair ona ümit veriyordu.

Kamp yerinin ortasında, Raistlin ile birlikte onu yere attıkları yerden pek de uzakta olmayan bir yerde bir kamp ateşi yanıyordu. Arkasına bakınca kardeşinin hâlâ baygın numarası yaptığını gördü. Ama aynı zamanda, nereye bakacağını bildiği için, büyücünün, kendisini onu görüp, duyabileceği bir pozisyona getirdiğini de görebiliyordu.

Caramon ateşin aydınlattığı alana adım attığında adamların çoğu ellerindeki işi bırakıp, etrafında yarım daire olarak onu izlemeye başladı. Alevlerin yakınında kocaman tahta bir sandalyede, elinde koca bir masrapayla Çelikparmak oturuyordu. Yanında kahkahalarla şakalaşan birkaç adamın, liderlerine yaltaklanan dalkavuklar olduğunu hemen anlamıştı Caramon. Ayrıca kalabalığın kenarında çirkin hancının sırtıttığını görmek onu hiç hayrete düşürmemişti.

Çelikparmak'ın yanındaki bir sandalyede Crysania oturuyordu. Üzerindeki pelerini almışlardı. Elbisesi korsajından yırtılmıştı -kimin tarafından olduğunu tahmin etmek zor değildi- Caramon artan bir hiddetle kızın yanağında mor bir leke de gördü. Kızın dudağının bir kenarı da şişmişti.

Fakat bütün o yapılan kaba şakaları, birbirlerine anlattıkları korkunç hikâyeleri duymamazlığa gelmeye çalışarak önüne bakıyor, gergin bir saygınlıkla oturuyordu. Caramon takdirle acı acı tebessüm etti. İstar'ın son günlerinde kızın panikten sürüklenmiş oldu-

110

111

ğu o yarı deli durumu hatırlayarak, kızın daha önceki rahat ve emniyetli yaşamını düşünen Caramon, böylesine tehlikeli bir durumda bile, Tika'nın dahi kıskanacağı bir soğukkanlılıkla hareket etmesine sasırda da memnun olmuştu.

Tika...Caramon kaşlarını çatı. Tika'yı aklına getirmeyi düşünmemişti; özellikle de Lady Crysania ile ilgili bir durumda! Düşüncelerinin bulunduğu ana geri gelmesi için kendisini zorlayarak, soğuk bir edayla gözlerini kadından düşmanına çevirerek konsantre olmaya çalıştı.

Caramon'u gören Çelikparmak sohbetini yarıda keserek, yaklaşması için savaşçıya açıkça işaret etti.

"Ölme zamanı savaşçı," dedi Çelikparmak ona, hâlâ sesinde aynı tatlı tınıyla. Tembel bir edayla Crysania'ya baktı. "Şu işimi hal-ledinceye kadar randevumuzu birkaç dakika geciktirirsem pek alınmazsınız her halde hanımefendi. Bunu, yatak öncesi minik bir eğlenti olarak kabul et şekerim." Crysania'nın yanağını okşadı. Kendini adamdan çeken kızın gözleri hiddetten şimşekler çakıyordu; adam okşayışını bir tokada çevirerek kızın yüzüne vurdu.

Crysania bağırmadı. Başını kaldıran kız kendisine işkence eden bu adamın bakışlarına ciddi bir gururla karşılık verdi.

Kızı düşünerek dikkatini dağıtmaması gerektiğini bilen Caramon, bakışlarını liderden ayırmayarak adamı büyük bir sükunetle süzdü. Bu adam korku ve kaba kuvvetle hüküm sürüyor, diye düşündü kendi kendine. Onu izleyenlerin çoğu bunu gönülsüzce yapıyor. Hepsisi ondan korkuyor; büyük bir ihtimalle bu terk edilmiş yerdeki tek yasa onunkisi. Ama belli ki başka koşullarda çoktan yitip gidecek olan bu adamları iyi doyurup, hayatta kalmalarını sağlıyor. Sadıklar ama sadakatleri nereye kadar acaba?

Sesini iyice ayarlayan Caramon, kendini toparlayarak ogre melezone şöyle bir tepeden baktı. "Yiğitliğini böyle mi ispat ediyorsun? Kadınları döverek?" diye hor gördü Caramon. "Beni çözüp kılıcımı ver de senin ne biçim bir adam olduğunu görelim!"

Çelikparmak ona ilgiyle baktı; Caramon büyük bir tedirginlikle adamın hayvansı yüzünde bir zekâ belirtisi gördü.

"Senden daha özgün bir şeyler beklerdim savaşçı," dedi Çelikparmak bir ah edip ayağa kalkarken; bunun bir kısmı gösterişti, bir kısmı değildi. "Belki de ilk başta düşündüğüm gibi pek öyle benimle boy ölçüşecek biri değilsindir. Yine de bu akşam yapacak daha iyi bir işim yok. Yani, akşamın erken vakitlerinde demek istiyo-

ı-urn," diye düzeltti, kendisini görmemezliğe gelen Crysania'ya yan gözle bakıp abartılı bir reverans yaparak.

Ogre melezi, giymekte olduğu koca pelerini savurarak adamlarından birine kılıcını getirmesini emretti. Dalkavuklar dediğini yapmak için etrafa dağılırlarken diğer adamlar da kamp ateşinin bir yanındaki açık alanın etrafını sarmaya başladılar: Belli ki bu tür sahneler daha önce de onları eğlendirmişti. Bu kargaşa sırasında Caramon, Crysania ile göz göze gelmeyi becermişti.

Başını eğerek, Raistlin'in yatmakta olduğu yere doğru anlamlı anlamlı baktı. Crysania adamın söylemek istediğini hemen anladı. Büyücüye doğru bakıp hüznüyle tebessüm ederek başını salladı. Eli Paladine'm madalyonu üzerine kapandı, şişmiş dudakları kıpırdamaya başladı.

Caramon'u, muhafızlar, halkanın ortasına ittiler; artık kızı gö-remiyordu. "Bizi bu durumdan kurtarmak için Paladine'a dua etmekten daha çok şey gerekecek hanımefendi," diye mırıldandı kendi kendine biraz eğlenerek, bir yandan da kardeşinin de o anda, yardım için Karanlık Kraliçesi'ne dua edip etmediğini merak ediyordu.

Eh, onun dua edebileceği, kendi eti, kemiği ve kaslarından başka, ona yardım edebilecek kimsesi yoktu.

Kollarındaki bağları kestiler. Caramon kol ve bacaklarına geri dönen kanın ağrısıyla dişlerini sıktı ama tutulmuş kaslarını esneterek kan dolaşımına yardımcı olmak ve ısınmak için kaslarını ovdu. Sonra çıplak dövüşmek için sırlıklam olmuş gömleği ile pantolonunu çıkarttı. Giysiler insanın rakibine tutacak bir yer veriyor, diye öğretmişti ona eski hocası cüce Arack, İstar'daki Oyunlar Arena-sı'nda.

Caramon'un mükemmel vücudu karşısında halkanın etrafında durmakta olan adamlardan takdir uğultusu yükseldi. Yağmur yanık tenli, adaleli bedeninden aşağıya süzülüyor, ateş, güçlü omuzları ve göğsünde parlayarak sayısız savaş izini yansıtıyordu. Biri Caramon'a bir kılıç uzattı ve savaşçı bunu idmanlı bir rahatlık ve aşıkâr bir beceriyle savurdu. Hatta adamların oluşturduğu halkaya girerken Çelikparmak bile eski gladyatörün görüntüsü karşısında biraz endişelenmiş görünüyordu.

Belki Çelikparmak -bir an için- rakibi karşısında biraz hayrete düşmüştü ama Caramon da, Çelikparmak'ın görüntüsü karşısında az hayret etmemişti. Yarı ogre, yarı insan olan adam her iki ırkın da

en iyi özelliklerini almıştı. Bir öğrenin cüssesine ve kaslarına sahipti ama gözlerinde bir insanın tehlikeli zekâsını taşıyan hareketli ve çevik biriydi. O da deri bir kemer hariç, neredeyse çıplak dövüşüyordu. Fakat Caramon'un kendini tutamadan ıslık çalmasına neden olan ogre melezinin taşıdığı silahtı: Kesinlikle savaşçının bütün hayatında görmüş olduğu en harika kılıç.

Devasa bir boyutta olan kılıç çift ağızlı olarak yapılmıştı. Bir uzman gözüyle kılıca bakan Caramon kullanmak bir yana bunu kaldıracabilecek çok az insan tanıyordu. Ama Çelikparmak bunu rahatlıkla kaldırmak şöyle dursun, tek eliyle kullanıyordu! Ve güzel de kullanıyordu; bu kadarını Caramon, ogre melezinin idmanlı, iyi bir zamanlamayla yaptığı kılıç hareketlerinden anlamıştı. Kılıç havayı kestikçe çeliği de ateşin ışığını yalıyordu. Sanki karanlığı dilimlere ayırıp, ardında parlak bir iz bırakıyormuş gibi vızıldıyordu.

Çelik takma ayağı parlayan rakibi, halkanın içine aksayarak gelirken Caramon umutsuzlukla, beklentisi içinde olduğu hayvani, aptal bir rakiple değil de hünerli bir silahşor, iki bacaklı bir adamın kıskanacağı şekilde büyük bir ustalıkla dövüşecek kadar sakatlığını yenmiş, zeki bir adamla karşı karşıya olduğunu gördü.

Caramon birbirlerinin yanından ilk geçişlerinde, Çelikparmak'ın sadece sakatlığını yenmekle kalmamış, aynı zamanda ogre melezinin bunu en iyi biçimde değerlendirmiş olduğunu gördü.

Birbirlerinin etrafında dönüyor, her biri kendi rakibinin savunmadaki en zayıf yönünü bulmaya çalışıyordu. Sonra aniden, sağlam bacağı üzerinde rahatlıkla dengede duran Çelikparmak çelik bacağı başka bir silah gibi kullandı. Savrulurcasına dönerek Caramon'a çelik bacağıyla öyle büyük bir şiddetle vurdu ki, darbe koca adamı yere uçurdu. Kılıcı Caramon'un elinden uçup gitti.

Çabucak yeniden dengesini sağlayan Çelikparmak, belli ki bir an önce dövüşü bitirip eğlenceye devam etmek için koca kılıcıyla ilerledi. Gafil avlanmış bile olsa Caramon bu tür saldırılarla arena-da da karşılaşmıştı. Nefesi kesilmiş numarası yaparak yattığı yerde nefes almaya çalışan Caramon düşmanın kendisine yaklaşmasını bekledi. Sonra, uzanarak Çelikparmak'ın sağlam bacağına yapışıp çekiverdi.

Etraftaki adamlar tezahüratta bulunup alkışladılar. Ses, İstar'da-ki arenanın canlı anılarını yeniden tazeleyince Caramon heyecanının arttığını fark etti. Kara cüppeli kardeşi ve beyaz cüppeli rahibe için endişeleri uçup gitti. Yuvasının düşünceleri de. Kuşkuları da

vok oldu. Dövüşün heyecanı, tehlikenin sarhoş edici etkisi damarlarında dolaşmaya, onu aynı ikizinin büyü kullanırken hissettiğine benzer bir coşkuyla doldurmaya başladı.

Toparlanarak ayağa kalkarken düşmanın da aynı şeyi yaptığını gören Caramon kendisinden birkaç metre uzakta duran kılıcına doğru gözü dönmüşçesine bir hamle yaptı. Fakat Çelikparmak daha çevikti. Caramon'un kılıcına daha önce vararak bir tekme atarak kılıcı havalandırdı.

Gözlerini rakibinden ayırmayan Caramon başka bir silah bulabilmek umuduyla etrafına bakınca halkanın öte ucunda yanmakta olan kamp ateşim gördü.

Ama Çelikparmak, Caramon'un bakışını yakalamıştı. Onun amacını hemen tahmin ederek yolunu kesmek için harekete geçti.

Caramon koştu. Ogre melezinin kılıcı, tam karnını keserek ardında kandan parlak bir iz bıraktı. Sıçrayarak bir dalış yapan Caramon yuvarlanıp kütüklere yaklaşarak birini yakaladı ve tam Çelikparmak, bir iki salise önce koca adamın başının olduğu yere kılıcını saplarken ayağa kalktı.

Kılıç yeniden havada bir eğri çizdi. Caramon kılıcın havada vızıldadığını duydu ve hamleyi elindeki kütükle anca durdurabildi. Caramon ucu yanmakta olan bir kütük yakalamış olduğundan kılıç kütüğe inerken havaya tahta parçacıkları ve kıvılcımlar uçtu. Çelikparmak'ın vuruş şiddeti korkunçtu; kütüğün sivri köşeleri acı vererek etine batarken darbe elini titretmişti. Ama oğre melezi yeniden dengesini bulmaya uğraşırken, onu geri sürmek için, bütün gücünü kullanarak dayanabildiği kadar dayandı.

Oğre melezi, sonunda, takma bacağına yere saplayıp Caramon'u geri iterek kıpırdamadan durdu. İki adam yeniden birbirlerinin etraflarında dönmeye başlayarak pozisyonlarını aldılar. Sonra hava çeliğin şimşekler çakan ışığı ve alevli közlerle doldu.

Ne kadar dövüştükleri konusunda Caramon'un bir fikri yoktu. Zaman, her yanına batan ağrılar, korku ve yorgunluk sisi içinde boğulmuştu. Kesik kesik nefes alıyordu. Cığerleri kütüğün ucundaki kor gibi yaniyor, elleri yüzülmüş kanıyordu. Ama yine de bir avantaj elde edememişti. Hayatı boyunca böyle bir rakiple karşılaşmamıştı. Çelikparmak da dövüşe kendini beğenmiş bir güvenle başlamıştı ama şimdi düşmamyla ciddi bir kararlılıkla çarpışıyordu. Bütün dikkatlerini bu dövüşe vermiş olan etraflarındaki adamları da artık sessiz duruyorlardı.

115

114

Aslında duyulan tek ses ateşin çatırtısı, rakiplerin ağır nefes sesleri, bazen de çamur içine yuvarlanan bir bedenin şapırtısı veya bir darbe indiğinde çıkan bir inleme sesiydi.

Halka halindeki adamlar ve ateş ışığı Caramon'un gözünde bulanıklaşmaya başladı. Artık ağrıyan kollarına kütük, koca bir ağaç gövdesi gibi geliyordu. Nefes almak ise bir ıstıraptı. Caramon, kendisine avantaj sağlayacak bir hamleyi boş verip nefeslenmek için durmasından, rakibinin de en az kendi kadar yorulduğunu biliyordu. Ogre melezinin, Caramon'un kütüğünü yediği yerde, yan tarafında, boylu boyunca çirkin bir morartı vardı. Halka içinde duran herkes kaburgalarının kırılma sesini duymuş, sarımtırak yüzün acıyla çarpıldığını görmüştü.

Ama adam Caramon'u sendeleyerek gerileten, elindeki kütüğü darbeyi savuşturmak için deliler gibi savurmasına neden olan bir kılıç darbesiyle, karşı hamlede bulunmuştu. Artık her ikisi de kendi düşmanı dışında hiçbir şeyi duymadan ve umursamadan birbirleri etrafında dolanıyordu. Her ikisi de bir sonraki hatanın ölümcül olacağını biliyordu.

Derken Çelikparmak çamurda kaydı. Birazcık kaymış, takma bacağı ile denge sağlayıp sağlam dizi üzerine düşmüştü. Dövüşün başında olsaydı birkaç saniye içinde ayağa kalkardı. Ama gücü tükenmeye başlamıştı ve ayağa kalkmak için çabası bir an daha uzun sürmüştü.

O an, Caramon'un beklediği şeydi. İleri doğru yalpalayıp bedeninde kalan son gücü harcayan Caramon, kütüğü kaldırarak bütün gücüyle adamın takma bacağının bağlı olduğu dizine indirdi. Nasıl bir çekiç çiviye vurursa, Caramon'un darbesi de takma bacağı öylece ıslak toprağa sapladı.

Hiddet ve ağrıyla hırlayan oğre melezi, bir yandan kılıcının biçen hamleleriyle Caramon'u uzak tutmaya çalışıp, diğer yandan deliler gibi kıvranarak, bacağına çekip kurtarmaya çalıştı. Olağanüstü gücü o kadar fazlaydı ki neredeyse başaracaktı. O anda, rakibinin tuzağa düştüğünü gördüğü anda bile, Caramon, her yanı ağrıyan bedenini dinlendirmek ve rakibini bırakmak için duyduğu kıskırtıcı isteği bastırmak zorunda kalmıştı.

Ama bu müsabakanın sadece tek bir sonu olabilirdi. Her iki adam da, başından beri bunu biliyordu. Kütüğünü amansızca savurarak, tökezlercesine ilerleyen Caramon, oğre melezinin kılıcına vurarak elinden kurtarıp uçurdu. Caramon'un gözlerindeki ölü- mü gören Çelikparmak kendini kurtarabilmek için elinden geldiğince uğraştı. Son anda, koca adamın ellerindeki kütük havada ışıklar çalarken bile oğre melezinin devasa elleri Caramon'un kollarını yakalamaya çalışıyordu...

Kütük, ogre melezinin kafasına ıslak, sırlıslam bir gümbürtü ve kırılan kemiklerin çatırtısıyla inerek onu geriye doğru fırlattı. Bedeni önce seğirdi, sonra kıpırdamadı. Çelikparmak, takma bacağı hâlâ yere mihlanmış şekilde çamurlar içinde yatıyor, yağmur kel-lesindeki çatlaklardan sızan kanı ve beyni yıkıyordu.

Yorgunluk ve acıyla tökezleyen Caramon, dizleri üzerine çökerek kan -ve çamura- bulanmış kütüğe yaslanıp soluklanmaya çalıştı. Kulaklarında bir uğultu vardı: Onu öldürmek için ileri doğru kabaran adamların hiddetli bağırışları. Umurunda bile değildi. Artık bir önemi yoktu. İsterlerse gelsinlerdi...

Ama kimse saldırmadı.

Bundan akli karışan Caramon, bulanık gözlerini yanına diz çökmekte olan kara cüppeli surete kaldırdı. Kardeşinin ince kollarının onu korurcasına sarıldığını hissetti, büyücünün parmaklarından uyarı mahiyetinde şimşeklerin çıktığını gördü. Caramon başını kardeşinin narin göğsüne dayadı ve derin, titrek bir nefes aldı.

Derken serin ellerin tenine dokunup, yumuşak bir sesin Paladi-ne'a dualar mırıldandığını duydu. Caramon'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlık içinde kalan Crysania'yı itmişti ama çok geç kalmıştı. Kızın iyileştirici etkisi bedeninde yayılmaya başladı. Etrafındaki adamların kanayan yaraların yok olması, berelerin ortadan kalkması, ölü gibi beyaz yüzüne renk gelmesi karşısında hayretle nefeslerinin tıkanıldığını duyabiliyordu. Başbüyücü çatırtılı patırtılı bir gösteri bile hazırlasaydı, bu iyileştirmenin yarattığı telaşı ve hayret nidalarını yaratamazdı.

"Cadılık bu! Onu iyileştirdi! Cadıyı yakın!"

"Cadıyla büyücüyü birlikte yakın!"

"Savaşçıyı köle almışlar. Onları alırsak ruhu kurtulur!"

Kardeşine bakınca -Raistlin'in yüzündeki ciddi ifadeden- büyücünün de eski hatıraları yaşadığını, tehlikeyi fark ettiğini anladı.

"Durun!" dedi nefes nefese Caramon, homurdanan adamlar onlara yaklaşmaya başlayınca. Sadece Raistlin'in büyüünün korkusu adamların daha hızla atılmalarına mani olduğunu biliyordu; -kardeşinin aniden tutan öksürük nöbetini duyan- Caramon, Raistlin'in gücünün hemen biteceğinden korkuyordu.

117

116

Akli karışmış olan Crysania'yı yakalayan Caramon, korkmuş ve ı hiddetlenmiş kalabalığa dönerken, kızı korurcasına arkasına aldı.

"Bu kadına dokunacak olursanız, liderinizin öldüğü gibi ölür-; = sunuz," diye bağırdı; sesi tüm gücüyle yağan yağmurun altında ij yüksek ve net çıkmıştı.

"Neden bir cadının yaşamasına izin verecek inişiz?" diye hırsla- ' di biri; etraftaki adamlardan aynı fikirde olduklarını beyan eden homurtular yükseldi.

"Çünkü o benim cadım!" dedi Caramon sertçe, etrafına kararlı bir bakış savurarak. Arkasında Crysania'nın sinirli sinirli derin bir nefes aldığını duydu ama Raistlin kıza ikaz edici bir biçimde bakın-1 ca, kız konuşacaktıysa bile sağ duyusunu kullanarak sustu. "Beni esir etmiş falan değil, hem benim, hem büyücünün emirlerine uyuyor. Size bir zarar vermeyeceği konusunda yemin ederim."

Adamların arasında bir uğultu oldu ama Caramon'a çevrili olai gözleri artık tehditkâr görünmüyordu. Daha önce bir takdir varken artık hasetle karışık bir saygı vardı, onu dinlemeye can atıyorlardı.

"Haydi yolumuza devam edelim," diye başladı Raistlin hafifçe, "ve biz..."

"Bekle!" dedi Caramon dişleri arasından. Kardeşinin kolunu yakalayarak kendisine doğru çekti ve fısıldadı. "Bir fikrim var. Sen Crysania'ya dikkat et!"

Başıyla onaylayan Raistlin, gözleri artık sakinleşmiş olan haydut grubu üzerinde olan, kendisi de sakinleşen Crysania'nın yanında durmak için harekete geçti. Caramon, cesedi artık kızışmaya başlayan toprak üzerinde yatan ogre melezine doğru yürüdü. Eğilerek yerdeki koca kılıcı, Çelikparmak'ın ölü elinin yanından hırsla çekip çıkartarak başının üzerinde kaldırdı. Koca savaşçının muhteşem bir görüntüsü vardı: Ateşin ışığı bronz teninden yansıyor, katlettiği düşmanın cesedi üzerinde zaferle dururken kollarındaki kaslar dalgalanıyordu.

"Liderinizi öldürdüm. Şimdi onun yerini almak için hak iddia ediyorum!" diye bağırdı Caramon; sesi ağaçlar içinden yankılanıyordu. "Sadece tek bir şey istiyorum: Kasaplık, tecavüz ve hırsızlıkla dolu bu yaşamınızı terk etmenizi. Güneye gideceğiz..."

Bu beklenmedik bir tepki almıştı. "Güney! Güneye yolculuk ediyorlarmış!" diye haykırdı birkaç ses ve orada burada tezahürat duyuldu. Şaşırın Caramon bir şey anlamadan bunlara baktı. Yanına doğru ilerleyen Raistlin, Caramon'a yapıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye bilmek istedi büyücü, yüzü solmuştu.

Yaratmış olduğu tezahürata anlayamadığı bir hayretle bakan Caramon omuzlarını silkti. "Silahlı refakatçılarımızın olması hoş bir fikir gibi geldi Raistlin," dedi. "Herkesin anlattığına göre buranın güneyindeki topraklar, geçmiş olduklarımızdan daha vahşiy-rttiş. Bu adamların birkaçını yanımıza alabiliriz diye düşünmüştüm, hepsi bu. Anlayamıyorum..."

Soylu bir görünüşü olan ve diğerlerinin içinde Caramon'a Sturm'ü en çok hatırlatan genç bir adam ileri doğru bir adım attı. Diğerlerine susmalarını işaret ederek sordu: "Güneye mi gidiyorsunuz? Yoksa Thorbardin'deki cücelerin efsanevi hazinesini mi arıyorsunuz?"

Raistlin kaşlarını çatı. "Şimdi anladın mı?" diye hırladı. Boğulacak gibi olarak kendisini zayıf ve nefessiz bırakan bir öksürük nöbetine tutuldu. Eğer Crysania aceleyle gelip ona destek olmasaydı belki yere düşerdi.

"Anladığım kadarıyla dinlenmen gerek," diye cevap verdi Caramon sertçe. "Hepimizin buna ihtiyacı var. Ve eğer bir çeşit silahlı bir refakatçi grubumuz olmazsa da rahat rahat uyuyamayacağımız kesin. Thorbardin'deki cücelerin olanlarla ne alâkası var? Neler oluyor?"

Yüzü kukuletasının gölgeleri içinde gizlenmiş olan Raistlin yere baktı. Sonunda içini çekerek, soğuk bir edayla, "Onlara güneye gittiğimizi söyle. Cücelere saldıracağımızı," dedi.

Caramon'un gözleri büyüdü. "Thorbardin'e saldırmak mı?"

"Daha sonra izah ederim," diye hırladı Raistlin yavaşça. "Ne diyorsam onu yap."

Caramon tereddüt etti.

İnce omuzlarını silken Raistlin nahoş bir biçimde gülümsedi. "Bu senin tek, eve dönme yolun kardeşim! Ve belki de buradan sağ salım çıkabilmenin tek yolu."

Caramon etrafına bakındı. Adamlar, kardeşler arasındaki bu kısa konuşma sırasında, belli ki amaçlarından kuşkulandıkları için homurdanmaya başlamışlardı. Bir an önce bir karara varamazsa toptan kaybedeceğini -ve belki başka bir saldırıya maruz kalacağını- fark eden Caramon işleri yoluna koymak için zaman kazanmaya çalışarak arkasına döndü.

"Güneye gidiyoruz," dedi, "bu doğru. Ama bizim kendi nedenlerimiz var. Şu sözünü ettiğiniz Thorbardin hazinesi de neyin ne-

118

119

SIR

"Cücelerin dağın altındaki ülkelerine büyük bir servet gizledikleri söyleniyor," diye cevap verdi genç adam hemen. Etrafındakiler başlarıyla onayladılar.

"İnsanlardan çaldıkları hazineler," diye ekledi biri.

"Evet! Üstelik sırf para değil," diye haykırdı bir üçüncüsü, "ta hıl, büyük-küçük baş hayvan. Bizim karnımız aç kalırken onlar bu kış krallar gibi yiyerek geçirecekler!" ^

"Daha önce, payımızı düşeni almak için güneye gitmeyi konuş- fi muştuk," diye devam etti genç adam, "fakat Çelikparmak burada durumumuzun yeterince iyi olduğunu söylüyordu. Ama bu arada kendilerince başka düşünceleri olanlar vardı aramızda."

Caramon, tarihi daha iyi biliyor olmuş olmayı dileyerek düşündü. Tabii ki Büyük Cücekapısı Savaşları'm duymuştu. Eski cüce arkadaşı Flint'in ağzından düşmezdi. Flint bir tepe cücesiydi. Bu adamların söylediklerine benzer şeyler anlatarak Caramon'un kafasını hep Throbardin'in dağ cücelerinin zalimliklerinin hikayeleriyle doldururdu. Fakat Flint'in dediğine göre, dağ cüceleri bu hazineyi kuzenleri tepe cücelerinden çalmışlardı.

Eğer bu doğruysa Caramon verdiği kararda kendini haklı görecekti. Tabii ki kardeşinin emrettiğini yapabiliirdi. Fakat Caramon'un içindeki bir şeyler ıstar'da kapanmıştı. Kardeşini yanlış değerlendirdiğini düşünmeye başlamış olmasına rağmen, onu, güvensizliğine bir süre daha devam etmesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Bir daha hiçbir zaman Raistlin'e körü körüne inan- ı mayacaktı.

Ama derken Raistlin'in pırlıtlı gözlerini üzerinde gördü ve kardeşinin sesinin aklında yankılandığını duydu. |

Eve tek dönüş yolun!

Caramon ani bir hiddetle yumruklarını sıktı ama Raistlin'in onu köşeye kıştırmış olduğunu biliyordu. "Güneye, Thorbardin'e gidiyoruz," dedi kabaca, tedirgin bakışlarını elindeki kılıca indirmişti. Sonra etrafındaki adamlara bakmak için bakışlarını kaldırdı. "Bizimle gelecek misiniz?"

Bir anlık bir tereddüt yaşandı. Adamların birkaçı, artık onların sözcüsü haline gelmiş olan genç soylu adamla konuşmak için ilerledi. Adam onları dinledi, başıyla onayladı, sonra bir kez daha Caramon'a döndü.

"Seni hiç tereddüt etmeden izleriz büyük savaşçı," dedi genç

120

adam, "ama senin bu kara cüppeli büyücüyle ne işin var? Kim ki Onu izleyelim?"

"Adım Raistlin," diye cevap verdi büyücü. "Bu adam benim korumamdır."

Hiçbir tepki gelmedi, sadece kararsızlıkla çatılan kaşlar ve kuşkucu bakışlar.

"Doğru, onun korumağımı," dedi Caramon sessizce, "ama büyücünün asıl adı

Fistandantilus'tur."

Bunun üzerine adamlar arasından hayret nidaları yükseldi. Çatık kaşlar yerini saygı ifadelerine, hatta korku ve huşuya bıraktı.

"Benim adım Garic," dedi genç adam, başbüyücüye Solamniya Şövalyelerinin modası geçmiş tarzında eğilip selam vererek. "Seni duyduk Yüce Kişi. Yaptıklarınız giydiğiniz cüppe kadar kara da olsa, görünüşe göre zaten karanlık işlerin yaşandığı bir çağda yaşıyoruz. Sizi ve yanınızda getirdiğiniz büyük savaşçıyı izleyeceğiz."

İleriye doğru bir adım atan Garic, kılıcını Caramon'un ayağının dibine bıraktı. Diğerleri de ona uydu, kimi daha gönüllü, kimi daha ihtiyatlıydı. Birkaç tanesi de gölgelere gizlice süzüldü. Onların ödlele yağcı takımından olduğunu bildiği için Caramon sesini çıkartmadı.

Otuz kadar adamla kalmıştı; birkaç tanesi Garic'le aynı soylu görüntüdeydi ama çoğu pejmürde, kir pas içindeki hırsızlar ve serserilerdendi.

"Benim ordum," dedi kendi kendine Caramon o gece, ogre melezinin kendisi için yaptırmış olduğu kulübeye battaniyesini sererken. Kapının dışında Garic'in, Caramon'un nöbet tutabileceklerine ikna olduğu diğer adamlarla konuşuşunu duyabiliyordu.

Pestili çıkmış gibi yorulmuş olan Caramon hemen uykuya dalacağını düşünüyordu. Ama kendisini, karanlıkta yatmış, düşünüp, planlar yaparken buldu.

Genç askerlerin çoğu gibi Caramon da bir gün subay olmanın hayallerini kurmuştu. Şimdi hiç beklemediği bir anda, bir fırsat yakalamıştı. Belki bu pek öyle matah bir yetki değildi ama en azından bir başlangıçtı. Bu korkunç zamana geldiklerinden beri ilk kez bir zevk pırıltısı hissetti.

Kafasında plan üstüne plan yapıyordu. Eğitim, güneye giden en iyi güzergâh, erzak tedariki... Bunlar, eski paralı asker için yeni ve değişik sorunlardı. Mızrak Savaşı'nda bile genelde Tanis'i izlemişti. Kardeşi bu işleri hiç anlamazdı; Raistlin soğuk bir edayla bu işte

121

tek başına olduğunu belirtmişti ona. Caramon bunu bir çeşit meydan okuma gibi algılamıştı ve -garip bir biçimde- insanın ruhunu tazeleyici bir şey. Bunlar etten-kemikten sorunlardı, kardeşinin karanlık ve gölgeli sorunlarını aklından uzaklaştırıyorlardı.

Aklına ikizi gelen Caramon, Raistlin'in taştan, devasa bir şöminenin içinde parlayan ateşin yanında yattığı yere baktı. Ateşin sıcaklığına rağmen pelerinine ve Crysania'nın bulabildiği bütün battani-1 yelere sarınmıştı. Caramon kardeşinin nefesinin ciğerlerinde hırladığını duyabiliyordu; zaman zaman uykusunda öksürüyordu da.

Crysania ateşin diğer tarafında uyuyordu. Yorgun olmasına rağmen uykusu huzursuz ve bölük pörçüktü. Bir çok kez uykusunda çığlık atıp, titreyerek, benzi atmış bir halde doğrulup oturmuştu. Caramon içini çekti. Kızı avutmak isterdi, -onu kollarına alıp- sakinleştirip uyutmak. Aslında ilk kez bunu yapmayı ne kadar istediğini fark etti. Belki de adamlara, onun kendi kadını olduğunu söylemesindeki neden de buydu. Belki de bunun nedeni ogre melezinin ellerini kızın üzerinde görmesinden, kardeşinin yüzünden yansıyan aynı öfkeyi kendisinin de hissetmesinden kaynaklanıyordu.

Nedeni her ne idiyse Caramon o gece kendisini, kıza daha önce hiç bakmadığı bir gözle bakarken; o anda bile teninin yanmasına, nabzının artmasına neden olan düşüncelere dalarken yakalamıştı.

Gözlerini kapatarak karısı Tika'nın hayalinin gözleri önüne gelmesini diledi. Ama bu anıları o kadar uzun süredir aklından uzak-laştırmıştı ki bunlar artık ona yetmiyordu. Tika puslu, bulanık bir resimdi ve çok uzaktaydı. Crysania ise etten kemiktendi ve bura-1 daydı! Kızın yumuşak, düzenli nefesinin son derece farkındaydı...,

Lanet olasıca! Kadınlar! Caramon huzursuzca yüzü koyun do-' nerek kadınlar hakkındaki bütün düşüncelerini diğer sorunlarının örtüsü altına süpürmeye karar verdi. Bu işe yaradı. Sonunda yor-'(günlük galip geldi.

Uykuya dalarken tek şey onu huzursuz etmeye devam ediyor, aklının bir köşeciğine takılmış duruyordu. Bu lojistik değildi, kızıl < saçlı savaşçı kadınlarla da ilgili değildi, hatta tatlı, beyaz cüppeli ra-'| hibe ile de ilgili değildi.

Bu, Caramon'un "Fistandantilus" dediğinde, Raistlin'in yüzünde gördüğü o garip ifadeydi.

Bu, Caramon'un umabileceği bir hiddet veya huzursuzluk ifadesi değildi. Caramon'un uyumadan önce gördüğü son şey, Raistlin'in onu perişan eden dehşet ifadesiydi.

122

Fistandantilus'un Ordusu

Caramon'un komutası

altında bir grup adam güneye, Thorbardin'in büyük cüce krallığına doğru yolculuk yaparken şöhretleri -ve şöhretleriyle birlikte sayıları da- artmıştı. "Dağın altındaki hazine" uzun zamandır Solam-niya'nın sefil ve yarı aç insanları arasında dilden dile dolaşıyordu. O yaz, ürünlerinin çoğunun tarlalarında solarak kuruduğunu görmüşlerdi. Korkunç hastalıklar toprakları kasıp kavuruyor, açlık nedeniyle kadim yurtlarından çıkan goblin ve ogrelerin vahşi sürülerinden daha çok korku yaratıyor ve ölüm saçıyordu.

Hâlâ sonbahar olmasına karşın yaklaşmakta olan kışın soğuğu gece havasında hissediliyordu. Bu yeni Tanrıların rahiplerinin iyi-leştiremediği hastalıklardan, soğuktan ve açlıktan, çocuklarının eriyip gidişini seyretmekten başka ellerinden bir şey gelmeyen Solam-niya kadın ve erkekleri, kaybedecek bir şeyleri olmadığını düşünüyordu. Elllerinde kalan eşyalarını ve ailelerini toplayarak orduya katılmak ve güneye yolculuk etmek için evlerini terk ediyorlardı.

Otuz adamı nasıl doyuracağım, diye kara kara düşünen Cara-mon birden bire kendisini kadın ve çocuklara ilaveten birkaç yüz kişiden sorumlu buluverdi. Ve her gün kamplarına yenileri katılıyordu. Kimisi kılıç ve mızrak eğitimi almış şövalyelerdi; paçavralarından bile soylulukları belli oluyordu. Kimileri ise ellerinde ça-palarıyla çiftçilerdi. Ama onlarda da sert bir soyluluk vardı. Yıllarca çaresizlik içinde açlık ve yoklukla yüzleştikten sonra öldürülebi-lecek, ele geçirilebilecek olan bir düşmanla karşılaşmak için hazırlanmak keyif vericiydi.

Tam olarak nasıl olduğunu anlayamadan Caramon kendisini artık "Fistandantilus'un Ordusu" adı verilen bir ordunun komutanı olarak buldu.

İlk başlarda, büyük sayılardaki adamlar ve aileleri için yiyecek bulmak için elinden geleni yaptı. Fakat paralı askerlik yaşamının kıt kanaat geçtiği günlerin anıları geldi aklına. Usta avcı olanları ayırarak bunları uzak kırlarda ava yolladı. Kadınlar eti tütsüleyip kurutuyor böylece hemen kullanılamayanlar da saklanabiliyordu.

Gelenlerin çoğu yollarında toplayabildikleri kadar meyve ve tahıl getirmişlerdi. Caramon bunları bir araya toplayarak tahılların un yapılmasını, bu unun taş gibi sert ama hareket halindeki bir ordunun aylarca beslenebileceği cinsten peksimetler haline getirilmesini emretti. Çocukların bile işe katkıları vardı: Onlar da küçük av hayvanlarını vuruyor veya tuzağa düşürüyor, balık avlıyor, su taşıyor, odun kesiyorlardı.

Sonra eğitimsiz askerlerinin eğitimini üstlenmek zorunda kalmıştı: Onları mızrak ve yay, kılıç ve kalkan kullanma konusunda eğitmek zorunda kalmıştı.

Son olarak da bunlara mızrak, yay, kılıç ve kalkan bulmak zorundaydı.

Ordu amansızca güneye doğru ilerlerken, gelişlerinin haberi yayılmaya başlamıştı...

124

125

BöCüm t

ax Tharkas: Barışın anıtı. Artık bir savaş sembolü haline gelmişti.

Pax Tharkas'ın büyük taş kalesinin tarihinin kökleri, son derece inanılmaz bir efsaneye inmektedir: Kal-thax diye bilmen cücelerin kaybolmuş soylarının hikâyesine.

Nasıl insanlar çeliği geliştirip parlak silahlar dövüp, parıldayan sikkeler kestilerse; nasıl elfler ormanlarını geliştirip, yaşamı var edip yetiştirdilerse, cüceler de taşı geliştirmiş, dünyanın kemiklerine biçim vermişti.

Rüyalar Çağı'ndan önce, dünya tarihinin kendi şafağının pusla-ıryla örtülü olduğu Alacakaranlık Çağı vardı. Orada, Thorbardin'in büyük saraylarında, taş işçilikleri son derece mükemmel ve olağanüstü olan cüce ırkları yaşardı; bu işçilikler o kadar mükemmeldi ki Dünya'nın Dökümcüsü Tanrı Reorx bunlara bakıp çok beğendi. Bir kez böyle bir mükemmeliyetin insanlar tarafından elde edildiği takdirde yaşamda uğraşmak için başka bir amaçları kalmayacağını bilen Reorx, Kal-thax ırkını olduğu gibi, cennetin ocaklarında çalışmalarını için yanına almıştı.

Kal-thax ırkının bu kadim işlerinden çok az bir kalıntı o güne kalabilmişti. Bunlar da cücelerin Thorbardin Krallığı içinde tutuluyor ve her şeyden çok değer veriliyordu. Kal-thaxlar zamanından

sonra her cücenin hayatındaki en büyük amacı, taşçılık işinde o en mükemmel bir noktaya gelip, Reorx'la birlikte yaşamak için cennete kabul edilebilmektir.

Fakat zaman ilerledikçe bu saygın amaç çarpıtılarak sabit fikir haline getirilmişti. Taştan başka hiçbir şey düşünmeyen, taştan başka hiçbir şeyin hayalini kurmayan cüceler, yaptıkları işin mahiyeti gibi esnek olmayan, değişmeyen varlıklar haline gelmişlerdi. Dağların altındaki kadim saraylarının derinliklerini kazarak dış dünyadan uzak durdular. Dış dünya da onlardan uzak durdu.

Zaman ilerledi ve insanlar ile elfler arasında trajik savaşlar getirdi. Bu savaşlar Kılıçkabzası Parşömeni'nin imzalanması ve Kith-Kanan ile yoldaşlarının kadim elf yurdu Silvanesti'den kendi istekleriyle sürgüne girmeleriyle bitmişti. Kılıçkabzası Parşömeni'nin maddelerine göre (özgür bırakılmış ulus anlamına gelen) Qualines-ti elflerine yeni yurtlarını kurmaları için Thorbardin'in batı tarafındaki topraklar verilmişti.

Bu, hem insanlar, hem de elfler için makuldü. Ne yazık ki kimsenin aklına cücelere danışmak gelmemişti. Elflerin bu istilasını, yer altında sürdürdükleri yaşam biçimlerine bir tehdit olarak algılayan cüceler saldırıya geçti. Kith-Kanan büyük bir hüznle bir savaştan kaçıp, kendisini başka bir savaşa bulaştırdığını fark etmişti.

Uzun yıllar sonra, bilge elf kralı, inatçı cüceleri, elflerin onların taşlarını istemediklerine ikna etti. Onlar sadece kendi vahşi tabiatlarının canlı güzelliğini istiyorlardı. Değişkenlik gösteren ve vahşi olan bir şeye duyulan sevgi, cücelerin hiç anlayamadıkları bir şey olsa da sonunda bu fikri kabul etme noktasına gelmişlerdi. Elfleri artık bir tehdit olarak görmüyorlardı. Irklar artık dost olabiliyordu.

Bu uyuşmayı şereflendirmek için Pax Tharkas inşa edilmişti. Qualinesti ile Thorbardin arasındaki dağ geçidini koruyan kale, değişikliklerin anıtı olarak sunulmuştu: Birlik ve farklılığın sembolü.

Afet'ten önceki o günlerde bu muazzam kalenin siperlerini elfler ile cüceler birlikte dolduruyordu. Fakat artık, iki yüksek kulesinde sadece cüceler nöbet tutuyordu. Çünkü bu kötü zaman, bir kez daha iki ırk arasında bölünmeye neden olmuştu.

Qualinesti'nin ormanlık topraklarına çekilen, yalnızlığı tercih etmelerine neden olan yaraları sarmaya çalışan elfler, Pax Tharkas'ı terk etmişlerdi. Ormanlık arazilerinde kendilerini emniyette hissedince bütün sınırlarını kapalı tuttular. İzinsiz girenleri -ister insan, insan goblin, ister cüce, ister oğre olsun- sorgusuz sualsiz hemen

öldürüyorlardı.

Thorbardin Kralı Duncan güneşin dağlar ardına, gökyüzünden J Qualinesti'ye düşüşünü seyrederken bunları düşünüyordu. Aklına aniden elflerin, yurtlarına girmeye cüret ettiği için güneşe bile saldırdıklarına dair komik bir görüntü gelince alay edercesine burnunu büktü. Eh paranoyak olmakta da haklılar, dedi kendi kendine, î Dünyayı uzak tutmak için geçerli nedenleri var. Dünya onlar için ne yaptı ki?

Ülkelerine girildi, kadınlarına tecavüz edildi, çocukları öldürüldü, evleri yakıldı, yiyecekleri çalındı. Ve bunu yapanlar kötülüğün dölü olan goblinler miydi, oğreler mi? Hayır! Duncan gaddarca homurdandı. Güvenmiş oldukları, dost olarak kucak açtıkları insan-J lar yapmıştı bunları.

Ve şimdi de sıra bizde, diye düşündü Duncan, bir yandan siper-". leri arşınıyor, bir gözüyle de gökyüzünü kan rengine bulayan guruba bakıyordu. Kapılarımızı kapatıp, dünyaya uğurlar ola deme l sırası artık bizde! Kendi usulünüze göre Cehenneme gidin ve bizi de kendimizinkinde rahat bırakın!

Düşüncelere dalıp gitmiş olan Duncan, yavaşça, kendisine katılan birini fark etti; demir pabuçlu adımlarda ona ayak uyduruyordu. Yeni gelen cüce, kralından bir baş ve omuz boyu daha uzundu, ve uzun bacakları kralının iki adımına denk gelecek adımlar atabiliyordu. Fakat saygısından dolayı, hükümdarına ayak uydurmak için^ adımlarını küçültmüştü.

Duncan huzursuz olarak kaşlarını çatı. Başka bir zaman olsa,' bu kişinin yoldaşlığını hoş karşılayabilirdi. Şimdi ise ona uğursuz-j luk gibi gelmişti. Kavuşmakta olan güneş, dağ zirvelerinin ser" gölgelerinin uzamasına ve Pax Tharkas'a düşmesine neden olur-Il ken bu da onun düşüncelerine bir gölge düşürmüştü.

"Batı sınırlarımızı güzelce koruyacaklar," dedi Duncan konuşmak l için bir yol açmak istercesine, bakışlarını Qualinesti sınırlarına doğ-j ru çevirerek.

"Öyle Soylu Efendim," diye cevap verdi diğer cüce; Duncan kalın, gri kaşlarının altından dik dik baktı. Daha uzun boylu olan cüce, kralına karşı gelmemekle birlikte cücenin sesinde hoşnutsuzluğunun ifadesi olan bir çekingenlik, bir soğukluk vardı.

Alınarak burun bükten Duncan aniden topukları üzerinde dönerek tam aksi yöne yöneldi; yanındaki cüceyi de gafil avlamış olduğu için pek bir eğlenmişti. Fakat daha uzun boylu olan cüce ayak-

128

ları dolaşırcasına dönüp kralına yetişmeye çalışacağına öylece durdu ve Pax Tharkas'ın siperleri üzerinden hüznle gerideki, artık gölgeler içinde kalan elf topraklarına baktı.

Duncan huzursuzca, önce refakatçisi olmadan yoluna devam et-meyi düşündü sonra durup uzun boylu cüceye yetişmesi için zaman tanıdı. Öte yandan uzun boylu cüce hiç kıpırdamadı; sonunda Duncan yüzünde öfkelenmiş bir ifadeyse dönüp sert adımlarla diğerinin yanına gitti. "Reorx adına Kharas, ne var?"

"Bence Fireforge ile buluşman gerek," dedi Kharas yavaşça, gözleri artık kararıp morlaşmaya başlayan gökyüzündeydi. Uzakta yükseklerde, tek, parlak bir yıldız karanlık içinde pırıldıyordu. "Ona söyleyecek bir şeyim yok," dedi Duncan kısaca.

"Soylu Baronumuz bilgedir," diye tekrarladı törensel sözleri Kharas eğilip selam verirken ama bir yandan da derin derin içini çekmiş, ellerini arkasında kavuşturmuştu.

Duncan patladı. "Aslında, 'Baronumuz ahmak bir eşegin tekidir!' demek istiyorsun." Kral, Kharas'm kolunu dürttü. "Bu daha yakın değil mi?"

Kharas gülümseyerek, uzun, kıvrık sakalının, duvarlarda yakılmış olan meşalelerinin ışıyla parlayan ipek buklelerini okşayarak başını çevirdi. Tam cevap vermeye hazırlanıyordu ki aniden hava gürültülerle doldu: Çizmelerin gümbürtüsü, ayak sesleri, birbirine bağırان insan sesleri, çeliğe çarpan baltaların sesleri: Nöbetçiler değişiyordu. Komutanlar emirlerini haykırıyor, adamlar pozisyonlarını değiştiriyor, nöbetlerini devrediyordu. Tüm bunları sessizlikle izleyen Kharas, sonunda konuştuğunda tüm olanları söyleyeceği sözün anlamlı bir ispatı olarak kullanmıştı.

"Bence sana söyleyeceklerini dinlemelisin Baron Duncan," dedi Kharas. "Kuzenlerimizi savaşa kışkırttığına dair söylentiler var..."

"Ben mi!" diye gürledi Duncan hiddetle. "Ben onları savaşa mı kışkırtıyormuşum! Yürüyüşe geçmiş olan onlar, tepelerinden sıçan sürüleri gibi iniyorlar! Dağı terk eden onlardı. Biz onlardan atalarından kalma yurtlarından ayrılma istememiştik! Ama hayır, o domuz gibi inatlarıyla..." Hem hayali, hem gerçek yanlışların uzun bir tarihçesini anlatmayı sürdürerek heyecanla konuşmaya devam etti. Kharas, sinirinin yatışmasını bekleyerek Duncan'ın konuşmasını sabırla dinledi.

Sonra uzun boylu cüce sabırla şöyle dedi: "Dinlemek size bir

129

şey kaybettirmez Baronum, uzun vadede bize çok şey kazandırabilir. Kuzenlerimizden ayrı gözler de bizi izliyor, emin olabilirsiniz."

Duncan homurdandı ama düşünerek sessizleşti. Kharas'a irna ettiğini söylediğinin aksine Kral Duncan ahmak bir cüce değildi. Kharas' da onun öyle biri olduğunu düşünmüyordu. Tam tersine. Cüce krallığını yöneten yedi barondan biri olan Duncan diğer baronları kendi liderliği altında toplayıp yüzyıllar boyunca ilk kez Thorbardin'e bir kral vermeyi başarmıştı. Her ne kadar gönülsüzce de olsa, Devvarlar bile Duncan'ı liderleri olarak kabul etmişlerdi.

Devvarlar, ya da başka deyişle kara cüceler yerin çok altında, yaşamlarının çoğunu yer altında geçiren Thorbardin dağ cücelerinin bile girmekte tereddüt ettikleri, çok az aydınlatılmış, kötü kokulu mağaralarda yaşarlardı. Uzun bir zaman önce, bu klanda belirli bir deliliğe rastlanmış, onların diğerlerinden sakınmalarına neden olmuştu. Artık, tecrit edilmiş olmalarından kaynaklanan, yüzyıllar süren yakın akraba evliliği sonucu delilik daha da güçlenmiş, akli başında olanlar ise canlarından bezmiş, suratsız tipler olmuşlardı.

Ama onlar da bir işe yararlardı. Çok çabuk sinirlenen, öldürmekten zevk alan acımasız katiller olan Devvarlar, Baron'un ordusunun kıymetli bir bölümünü oluşturuyordu. Duncan bu yüzden ve aslında iyi, adil bir cüce olduğu için onlara iyi davranıyordu. Ama onlara sırtını dönmeyecek kadar da akıllıydı.

Aynı şekilde Duncan, Kharas'ın sözlerindeki irfana kulak verecek kadar da akıllıydı. "Diğer gözler de seyredecekler." Bu doğrudu. Geriye, batıya doğru baktı, bu kez bakışı dikkatliydi. Elfler sorun istemiyordu, bundan emindi. Bununla birlikte cüceler bir savaş çıkartmak istediklerini düşünüyorlardıysa, yurtlarını korumak için hızlı hareket ederlerdi. Dönerek kuzeye baktı. Abanasinia'nın savaşçı Bozkırlıların, ülke topraklarında konaklamalarına izin verdikleri tepe cüceleri ile bir ittifak düşündükleri söylentileri vardı. Aslında Duncan'ın bütün bildiği bu ittifakın yapılmış bile olabileceğiydi. En azından bu tepe cücesi Fireforge ile konuşursa, ne olduğunu öğrenecekti.

Sonra, daha kötü söylentiler de vardı...Solamniya'nın parçalanmış topraklarından yürüyüşe geçmiş bir ordunun söylentileri, güçlü, kara cüppeli bir büyücünün öncülük ettiği bir ordu...

"Pekâlâ!" diye hırladı Duncan pek de zarif olmayan bir halde. "Yine kazandın Kharas. Tepe cücesine Baron Sarayı'nda, bir sonraki saat başında onu beklediğimi söyle. Bak bakalım diğer baronlar-

130

dan birilerini bulabilecek misin. Senin de önerdiğin gibi bunu dürüstçe yapacağız."

Gülümseyen Kharas eğilerek selam verdi, uzun sakalı çizmesinin üstünü süpürüyordu. Duncan kendinden emin bir baş hareketiyle döndü ve memnuniyetsizliğini belirtircesine paldır küldür yürüdü. Kralları geçerken siperlerde duran diğer cüceler eğilerek selam verdiler ama neredeyse hemen, nöbetlerine geri döndüler. Cüceler başına buyruk tiplerdir, önce klanlarına, sonra liderlerine sadakat gösterirler. Herkes Duncan'a saygı göstersedeyse, sevilmiyordu; o da bunu biliyordu. Mevkiini korumak günlük bir uğraştı.

Kralın geçmesiyle kısa bir süre kesilen sohbetler neredeyse hemen devam etmeye başlıyordu. Bu cüceler savaşın yaklaşmakta olduğunu biliyordu, aslında savaş için hevesliydi de. Derin seslerini duyup, vuruşmalar ve çarpışmalar hakkındaki konuşmalarını dinleyen Kharas bir kez daha içini geçirdi.

Tam aksi yöne doğru dönerek tepe cücelerinin delegasyonunu aramaya koyuldu, yüreği en az taşıdığı devasa savaş baltası kadar ağırdı: Bu çok az cücenin kaldırabileceği cinsten bir baltaydı. Kharas' da savaşın yaklaştığını görüyordu. Küçük bir çocukken Tarsis şehrine gittiklerinde kumsalda durup hayretle dalgaların sahile çarpıp patlayışını seyrederken hissettiği şeyleri hissediyordu. Savaşın yaklaşışı da en az dalgalar kadar önlenemez ve durdurulamaz gibi görünüyordu. Ama buna engel olmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

Kharas savaştan ne kadar nefret ettiğini hiçbir zaman gizleme-mişti; barışa inancı çok güçlüydü. Cüceler arasında çok kimse bunu garipsiyordu, çünkü, Kharas, ırkı arasında tanınan bir kahramandı. Afetten önceki günlerde genç bir cüceyken İstar'ın Kralra-hip'inin kışkırtmasıyla yapılan Büyük Goblin Savaşları'nda goblin-ler ve ogrelerden oluşmuş askerlerle savaşanlar arasında o da vardı.

O günler, hâlâ ırklar arasında güvenin olduğu zamanlardı. Şövalyeler'in müttefiki olan cüceler, goblinler Solamniya'yı istila ettiği zaman yardım etmek için hemen koşmuşlardı. Cüceler ile şövalyeler omuz omuza savaşmış, genç Kharas şövalyelik Emir ve Ku-ralları'ndan derinden etkilenmişti. Buna karşılık Şövalyeler' de genç cücenin dövüş becerisinden çok etkilenmişlerdi.

İrkindaki herkesten daha uzun boylu ve daha güçlü olan Kharas -efsaneye göre Tanrı Reorx'un yardımıyla- kendi yaptığı deva-

131

sa bir baltayı kullanıyordu; sayısız kere arkasından yardım ulaşınca kadar istilacıları tek başına cephede oyalamayı başarmıştı.

Savaşta gösterdiği kahramanlıklardan dolayı Şövalyeler ona kendi dillerinde anlamı "şövalye" olan "Kharas" adını takmışlardı. Bir yabancıya bundan daha büyük bir şeref payesi verilemezdi.

Kharas yurduna geri döndüğü zaman ününün dört bir yana yayılmış olduğunu görmüştü. Cücelerinki askeri lideri olabilirdi; aslında kral dahi olabilirdi ama onun bu tür hırsları yoktu. Duncan'ın en büyük destekçilerinden biri olmuştu ve birçok kişi, klanında bu kadar güçlenmesini Kharas'a borçlu olduğuna inanıyordu. Yaşlı cüce ile genç kahraman yakın dost olmuşlardı; Duncan'ın taş gibi sert tecrübesi Kharas'ın idealizmine zemin hazırlıyordu.

Derken Afet yaşandı. Toprağın parçalanmasını izleyen o ilk, korkunç yıllarda Kharas'ın cesareti kuşatma altındaki halkı için büyük bir örnek olarak parlamıştı. Baronların bir araya gelip Duncan'ı kral ilan etmelerini sağlayan onun söyleviydi. Başka kimseye güvenmezken Dewarlar da, Kharas'a güveniyordu. Bu ittifak sayesinde cüceler hayatta kalabilmiş, hatta gelişmeyi bile başarmışlardı.

Artık Kharas en olgun zamanındaydı. Bir kez evlenmişti ama çok sevdiği eşi Afet sırasında vefat etmişti; cüceler evlendikleri zaman ömür boyu evlenirdi. Adını taşıyacak oğulları olmayacaktı; dünyayı bekleyen karanlık geleceği düşününce Kharas neredeyse bunun için minnettar bile sayılabilirdi.

"Tepe cücelerinden Reghar Fireforge ile refakatindekiler." Teşrifatçı tören mızrağının sapını sert, granit zemine vururken böyle seslendi. Tepe cüceleri girdi; Pax Tharkas kalesinde artık Baron Salonu adı verilen yerde, Duncan'ın oturmakta olduğu tahta doğru mağrur bir edayla yürüdüler. Duncan'ın arkasında, bu durum için aceleyle çekilmiş daha alçak sandalyelere, baronlarına şahitlik etmek üzere diğer klanlardan altı temsilci oturmuştu. Bunlar sadece şahitler, kendi baronlarına neler olduğunu ve konuşulduğunu anlatacaklardı o kadar. Savaş sırasında oldukları için bütün otorite Duncan'a aitti. (En azından sahip çıktığı kadarıyla.)

Şahitler aslında kendi tümenlerinin komutanlarından başkası değildi. Her klana ait cücelerden toparlanarak meydana getirilmiş tek bir birim olması gerektiği halde ordu, bir araya getirilmiş klanlardan başka bir şey değildi. Her klan, kendi liderleri olan kendi birimlerini oluşturuyordu; her klan birbirinden ayrı yaşıyordu. Klanlar arasında dövüşlere rastlanmıyor değildi. (Nesillerdir süre gelen kan davaları da vardı.) Duncan, bu kaynayan kazanların kapaklarını kapalı tutmak için elinden geleni yapıyordu ama -arada sırada-basınç çok artıyor ve kapak havaya uçuyordu.

Öte yandan şimdi, ortak bir düşmanla karşı karşıya kalınca klanlar birleşmişti. Hatta kirli yüzlü, Argat adında pejmürde görünüşlü bir komutan olan, sakalını barbarlar gibi düğüm düğüm yapmış ve gelişmeler sırasında kendi bıçağını büyük bir ustalıkla havaya atıp tutan Dewar temsilcisi bile konuşmaları her zamankinden daha az aşağılayarak, daha az tepeden bakarak dinledi.

Bunlara ilaveten bir de lağım cüceleri bölüğünün komutanı da hazır bulunuyordu. Yücegug denilen bu cüce sadece Duncan'ın kibarlığından burada bulunuyordu. Lağım cücesi dilinde "gug", "er" anlamına geliyordu, yani bu cüce "özel bir er"den başka bir şey değildi, yani ordunun geri kalanının yanında komik sayılacak bir rütbe. Öte yandan lağım cüceleri arasında ise müthiş bir şerefti ve kendi askerleri arasında Yücegug büyük bir korku salmıştı. Her zaman için politik bir kişiliği olan Duncan, Yücegug'a karşı saygıda kusur etmiyordu ve bu yüzden de onun bitmeyen sadakatini kazanmıştı. Bunun yarardan ziyade engel olduğunu düşünenlerin sayısı oldukça çok olduğu halde Duncan, bunlara, kimin ne zaman faydasının olacağını bilinmediğini söyleyerek cevap veriyordu.

Böylece çok az kişi onu görsede, Yücegug da buraya gelmişti. Ona da karanlık bir köşede bir sandalye verilmiş, sessizce kıpırdamadan oturması söylenmişti; o da talimatlara harfiyen uyuyordu. Hatta, bir seferinde, onu yerinden kaldırmak için iki gün sonra tekrar buraya gelmek zorunda kalmışlardı.

Tepe cüceleri ile dağ cüceleri arasındaki fark hakkında konuşurlarken, "Cüce cücedir" diye meşhur bir sözü vardır Krynn sakinlerinin geri kalanlarının.

Ama aslında farklılıklar vardı: Cüce aklına göre muazzam farklar; gerçi bunlar dışardan bakan birinin gözüne hemen çarpmaya-bilirdi. Ne elfler, ne de cüceler bunu kabul etmeseler de tuhaftır ki tepe cüceleri de kadim Thorbardin krallığını, Qualinesti elflerinin geleneksel yurtları olan Silvanesti'den ayrılmalarıyla aynı nedenlerle ayrılmışlardı.

Thorbardin cücelerinin katı ve planlı bir yaşamları vardı. Herkes kendi klanı içindeki yerini bilirdi. Klanlar arasında evlilik duyulmuş bir şey değildi; klana olan bağlılık her cücenin yaşamının

133

132

bağlayıcı gücüydü. Dış dünya ile ilişkiler yasaklanmıştı: bir cüceye verilebilecek en büyük ceza sürgündü; idam bile daha merhametli bir ceza olarak algılanıyordu. Bir cüce için ideal bir yaşam doğup, büyüyüp, burnunu Thorbardin kapıları dışına bile çıkarma- < dan ölmektir.

Ne yazık ki bu yalnızca bir rüyaydı ya da en azından eskiden öyle olmuştu. Arazilerini savunmak için sürekli savaşa çağırılan cüceler dış dünyaya karışmak zorunda kalıyordu. Ve -eğer savaş yoksa bile- her zaman için yapı ustalığı konusunda cücelerin hünerini arayan ve bunun için muazzam paralar ödeyecek olan birileri oluyordu. Güzel Palanthas şehri, tam bir cüce ordusu tarafından inşa edilmişti, aynı Krynn üzerindeki diğer birçok şehir gibi. Böylece çok seyahat etmiş, özgür ruhlu, bağımsız bir cüce nesli oluşmuştu. Bunlar klanlar arası evliliklerden bahsediyor, insanlar ve elflerle ticaret yapmak hakkında normal birşeyden söz edermiş gibi konuşuyorlardı. Hatta açık havada yaşama arzularını bile dile getiriyorlardı. Ve -hepsinden de çirkin- yaşamda taşı işlemekten daha önemli şeylerin olabileceğine olan inançlarını belirtmeleriydi.

Bu, tabii ki, daha katı cüceler tarafından cüce toplumuna doğru dan bir tehdit olarak algılanıyordu; böylece kaçınılmaz olarak bir parçalanma yaşanmıştı. Kendi başlarına buyruk cüceler Thorbar din'de dağın altındaki yurtlarını terk ettiler. Bu ayrılık barış içersin de gelişmedi. Her iki tarafta kaba sözler kullandı. O zaman, yüzlerce yıl süren kan davaları başladı. Ayrılanlar, yaşamın tam istedikleri gibi olmamasına rağmen en azından hür olduğu tepelere göçtüler; seçtikleri eşlerle evlenebiliyorlar, istedikleri gibi gidip geliyorlar, kendi paralarını kendileri kazanıyorlardı. Geride bırakılan cüceler saflarını sıklaştırıp daha da sertleştiler; tabii böyle bir şey ne kadar mümkünse. 1,

O anda, birbirine bakan cüceler, birbirlerini süzerken bunları î düşünüyordu. Belki aynı zamanda bunun tarihi bir an olduğunu -yüzyıllardır iki tarafın ilk kez karşılaştıklarını- da düşünüyorlardı.

İkisinden daha yaşlı olanı Reghar Fireforge tepe cücelerinin en güçlü klanlarından birinin başında bulunuyordu. Yaşam Armağanı Günü'nün ikiyüzüncüsüne yaklaşıyor olmasına rağmen yaşlı cüce hâlâ dinç ve sağlıklıydı. Uzun ömürlü bir klandan geliyordu. Gerçi aynı şey oğulları için söylenemezdi. Anneleri kalp hastalığından f ölmüştü ve aynı illet bütün ailede dolaşüyor gibiydi. Reghar büyük f oğlunu gömecek kadar yaşamış ve daha şimdiden bu erken Ölü-134

belirtilerini ikinci büyük oğlunda, -daha yeni evlenmiş olan-75 yaşındaki gencecik oğlunda da görmüştü.

Kürkler ve hayvan derileri içinde, (daha temiz de olsa) en az De-War kadar barbar bir görüntüsü olan Reghar ayaklarını açmış, kalın kaşları altından parlayan taş gibi sert gözlerle Duncan'a bakarak duruyordu; kaşları o kadar gürdü ki kimisi onun nasıl gördüğünü bile merak ediyordu. Saçları demir kınydı, aynı sakalı gibi; sakalını tepe cücelerinin usulünce tarayıp, örüp, kemerine kıstırmıştı. Etrafında -hepsi hemen hemen aynı giyinmiş- tepe cücelerinden bir refakatçi grubuyla duran yaşlı cücenin görüntüsü etkileyiciydi.

Kral Duncan, Reghar'ın bakışlarına gözlerini kırpmadan karşılık veriyordu: Bu birbirine bakma yarışması eski bir cüce adeti idi; eğer rakipler çok inatçı çıkarsa, tarafsız üçüncü bir şahıs da müdahale etmezse, tarafların yorgunluktan dizleri üzerine çökünceye kadar devam ettiği bilinirdi. Regha/a sertçe bakan Duncan, koca göbeği üzerine serbestçe akan kendi kıvrıkcık, ipek sakalını okşamaya başladı. Bu bir aşağılama belirtisiydi; bunu fark ettiğini itiraf etmeden bunu fark eden Reghar hiddetle kızardı.

Altı klan üyesi, uzun süre orada oturma beklentisiyle sandalyelerinde sabırla oturuyordu. Reghar'ın refakatçileri ayaklarını açıp gözlerini hiçliğe diktiler. Dewar, herkesin canını sıkacak şekilde, bıçağını havaya atmaya devam ediyordu. Yücegug, serin odayı dolduran lağım cücesi kokusu olmasa fark bile edilmeyecek bir şekilde köşesinde oturuyordu. Olanlara bakılınca, daha kimse konuşmaya başlamadan Pax Tharkas zamanla insanların kafasına ufalanıp dökülecekti. Sonunda derin bir nefes alan Kharas, Reghar ile Duncan'ın arasına bir adım attı. Görüş çizgileri kırılmış olduğu için her ikisi de saygınlıklarından bir şey kaybetmeden bakışlarını indirebilirdi.

Eğilerek krala selam veren Kharas, dönerek, Reghar'a da derin bir saygıyla eğilerek selam verdi. Sonra yerine çekildi. Her iki taraf da artık eşit zeminlerde konuşmakta özgürdü; gerçi her iki tarafın da gizliden gizliye bu eşitliğin ne olacağı konusunda kendi fikirleri vardı.

"Seni dinleme lûtfunda bulundum," diye beyan etti Duncan, sakın bir tonda kibarca ki cüceler arasında bu hal pek uzun sürmezdi, "Reghar Fireforge; bulundum ki, akrabalarımızı uzun zaman önce kendi istekleri ile ayrıldıkları diyara kadar, bu kadar uzun bir yolculuğa çıkartan şeyin, ne olduğunu anlayayım."

135

"Kertenkeleler gibi kayaların altına gizlenmektense dürüst bir adam gibi açıkta yaşamak için, ayaklarımızdan küflü eski mezarın tozunu silkelediğimiz gün/" diye hırladı Reghar/"kutlu bir gündü." Reghar örgülü sakalını okşadı; Duncan da kendisinininkini. Her ikisi de birbirine öfkeyle bakıyordu. Reghar'ın refakatçileri kendi reisleri ilk sözlü sınavdan daha iyi geçmiş gibi başlarını salladılar. "Madem öyle, mezar soyguncusu olarak gelmedilerse, neden bu dürüst adamlar küflü, eski mezara geri döndü?" diye yapıştırdı Duncan, büyük bir memnuniyetle arkasına yaslanarak.

Baronlarının bir puan aldığını büyük bir katıyetle düşünen altı dağ cücesinden takdir mırıltıları yükseldi.

Reghar kızardı. "İlk başta kendisinden çalman bir şeyi geri alan adama hırsız mı denir?" diye bilmek istedi.

"Ben bu sorunun mânâsını kavrayamadım galiba," dedi Duncan hoş bir sesle, "sizde pek öyle birilerinin çalmak isteyeceği değer de bir şey yoktur ki. Kenderlerin dahi kendilerini sizin topraklardan sakındıkları söyleniyor."

Bu son derece ağır bir hakaret olduğu için tepe cüceleri hiddetle titrerken, dağ cücelerinden takdir kahkahaları duyuldu. Kharas içini çekti.

"Şimdi ben sana hırsızlığı gösteririm!" diye hırladı Reghar, sakalı hiddetten titrerken.

"Sözleşmeler...işte siz onları çaldınız! Bize hakkımızdan azını vererek, ağzımızdan lokmamızı aldınız! Ayrıca topraklarımızı talan ettiniz; tahıllarımız ve hayvanlarımız çalındı! Bir araya getirdiğiniz zenginliğin hikâyelerini duyduk ve kendi hakkımız olanı almaya geldik! Ne fazlasını, ne azını!"

"Yalan!" diye kükredi Duncan, hiddetle ayağa sıçrayarak. "Hepsi yalan! Dağın altındaki bütün hazineyi kendimiz çalışarak, alınımızın teriyle yaptık! Şimdi savurgan çocuklar gibi gelmiş, çalışmanız gerekirken günün eğlencesinden sonra boş mideyle sızlanıyorsunuz!" Onları suçlarcasına bir harekette bulundu. "Hatta dilencilere benziyorsunuz!"

"Dilenci, öyle mi?" diye kükredi Reghar karşılık olarak, yüzü morarmaya başlamıştı. "Hayır, Reorx'un sakalı adına! Hayır, açlıktan ölüyor olsaydım ve sen bana bir parça ekmek kabuğu verseydin, pabuçlarıma tüküreyim! Bu yere, özellikle de sınır bölgelerine kuvvet takviyesinde bulunduğunuzu inkâr edin bakalım! Elfleri bize karşı kıskırttığınızı, onların ticareti kesmelerine neden olduğunuzu inkâr edin! Dilenciymiş! Hayır! Reorx'un sakalı, ocağı ve çe-

136

içi adına, geri geleceğiz; ama fatih olarak! Hakkımız olanı alacağız ve çizmelerinize kadar size bir ders vereceğiz!"

"Geleceksiniz ya sümüklü korkaklar" -Duncan dudak büktü-"kara cüppeli büyücünün etekleri, insan savaşçıların parlak kalkanları arkasına saklanıyor, ganimetlere tamah ediyorsunuz! Sırtınızdan bıçaklayarak cesetlerinizi soyacaklar!"

"Eh, ceset soymasını sizden daha iyi kim bilebilir ki!" diye bağırdı Reghar. "Bizimkileri yıllardır soyuyorsunuz!"

Altı klan üyesi sandalyelerinden sıçradılar, Reghar'ın refakatçileri de ileri atıldı. Devarın yüksek perdeden çıkan kahkahası güm-bürdeyen bağırtıları ve tehditleri bastırmıştı. Yücegug'un ağzı bir karış açılarak bir köşeciğe sindi.

Eğer boyu herkesi geçen Kharas iki tarafın arasına girmemiş olsaydı savaş o anda ve orada başlayabilirdi. İtip kakarak, her iki tarafı da geri itti. Yine de, iki taraf birbirlerinden ayrılmış olmalarına rağmen birbirlerine alaylı sözler bağıyor, arada bir de hakaret ediyorlardı. Fakat - Kharas'ın sert bir bakışıyla- kısa bir süre bunlar da bitti ve kasvetli, öfkeli bir sessizlik çöktü.

Kharas konuştu, derin sesi hırçındı ve hüznüldü: "Uzun zaman önce adaletsizlik ve dünyadaki kötülüğe karşı savaşılabilmem için Tanrıya bana güç vermesi için dua etmiştim. Reorx bana, kendi ocağını kullanmama izin vererek dualarıma cevap verdi ve orada, Tanrının ocağında baltamı yaptım. O gün, bugündür dünyanın kötülükleriyle savaşırken ve yurdumu, halkımın yurdunu korurken hep parlamaya devam etti. Şimdi sen kralım, benim akrabalarım karşı savaşmamı mı istiyorsun? Ve sen akrabam, beni yurduma savaş açmakla mı tehdit ediyorsun? Sözlerinizin sizi götürdüğü yer orası mı: Yani baltamı kendi kanıma karşı mı kullanacağım?"

İki taraf da konuşmadı. Her ikisi de orman gibi kaşlarının altından ateş gibi oldular, her ikisi de sanki utanır gibi oldu. Kharas'ın içten sözleri birçoğunu etkilemişti. Bunu dinleyenler arasında sadece ikisi hiç etkilenmemişti. İkisi de yaşlı adamlardı, ikisi de çok önceden dünya hakkındaki düşlerini yitirmişlerdi, her ikisi de bu çatlağın sözden köprülerle geçilmeyecek kadar genişlediğini biliyordu. Fakat bir hareket yapmak gerekiyordu.

"Sana önerim şudur, Thorbardin Kralı Duncan," dedi Reghar ağır ağır nefes alarak. "Adamlarını bu kaleden çek. Pax Tharkas ile etrafındaki toprakları bize ve bizim insan müttefiklerimize ver. Dağın altındaki hazinenin yarısını -yarısı zaten bizim hakkımız- bize

137

ver ve eğer bu topraklardaki kötülük artarsa, dağın güvencesi altına gelmeyi seçenlerin, emniyet içinde geri dönmelerine izin ver. Elfleri ticari engellerini kaldırmaları için ikna edin ve bütün taş işleriyle ilgili anlaşmalarını yarı yarıya bölüştürün.

"Karşılığında biz de Thorbardin sınır topraklarını işler, bunları size, yer altında sizin ürettiğinizden daha ucuza satarız. Eğer gerekirse sınırlarınızı ve dağın kendisini korumanıza yardım ederiz."

Kharas, baronuna, düşünmesi için yalvaran bakışlarla baktı: En azından görüşmeye devam etmesi için. Ama görünüşe göre Dun-can'ın sağduyulu davranmaya niyeti yoktu.

"Defol!" diye hırladı. "Kara cüppeli büyücünüze geri dönün! İnsan dostlarınıza geri dönün! Bakalım büyücünüz bu kalenin duvarlarını havaya uçuracak veya dağımızın kayalarını yerinden oynatacak kadar güçlü mü. Bakalım kış rüzgârları kamp ateşleri arasından esmeye başladığında ve kanlan karlar üzerine damlarken, insan arkadaşlarınız sizinle ne kadar arkadaş kalacaklar!"

Reghar, Duncan'a o kadar büyük bir düşmanlık ve nefretle son bir bakış fırlattı ki, neredeyse fiziksel bir darbe gibiydi. Sonra topukları üzerinde dönerek kendisini izleyenleri eliyle çağırdı. Baron Salonu ve Pax Tharkas'tan azametle yürüyerek çıktılar.

Söylentiler hemen yayıldı. Tepe cüceleri gitmeye hazır olduklarında, mazgallı siperler alay ederek bağran, yuhalayan dağ cücele-riyle dolmuştu. Reghar ve yanındakiler atlarına atlayıp gittiler; yüzleri sert ve ciddiye ve bir kez bile arkalarına bakmadılar.

Öte yandan Kharas, kralla (ve unutulmuş olan Yücebub ile) birlikte Baron Salonu'nda kalmıştı. Altı şahit klanlarına dönmüş, haberi yayıyordu. Kara bira maşrapaları ile cüce içeceği diye bilinen güçlü içki o gece kutlamalarda su gibi aktı. Söylenen şarkıların ve kaba kahkahaların sesleri daha şimdiden barış için yapılmış büyük taş abideden yankılanıyordu.

"Görüşmek neye zarar verirdi Baronum?" diye sordu Kharas, sesinde derin bir hüznün vardı.

Ani öfkesinin geçtiği her halinden belli olan Duncan uzun boylu cüceye bakarak başını salladı; gri sakalı saltanat cüppesini süpürdü. Böylesine saygısız bir soruya cevap vermeyi reddetme hakkına sahipti. Aslında Kharas'tan başka Duncan'ın kararını sorgulamaya cesaret edecek biri çıkmazdı.

"Kharas," dedi Duncan, elini arkadaşının koluna şefkatle koyarak, "söyle bana; dağın altında bir hazine var mı? Biz akrabaları-

soyduk mu? Onların topraklarını talan ediyor muyuz, ya da insanların? Suçlamalarında haklı mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Kharas, gözlerini hükümdarının gözlerinden ayırmıyordu.

Duncan içini çekti. "Haşatı gördün. Hazineye kalan azıcık parayı da bu kış için alabileceklerimize harcıyacağız."

"Onlara söyle bunu!" dedi Kharas şevkle. "Onlara gerçeği söyle! Onlar canavar değil! Onlar senin akrabaları, anlayacaklardır..."

Duncan hüznüyle, bezginlikle gülümsedi. "Hayır, onlar canavar değil. Ama daha kötüsü, çocuklaştılar." Omuzlarını silkti. "Evet onlara gerçeği söyleyebiliriz, hatta gösterebiliriz de. Ama bize inanmazlar. Kendi gözlerine inanmazlar. Neden mi? Çünkü tam tersine inanmak istiyorlar!"

Kharas kaşlarını çatıyordu ama Duncan sabırla devam etti. "İnanmak istiyorlar dostum. Dahası, inanmak zorundalar. Hayatta kalmak için ümit edebilecekleri tek şey bu. Bu ümitten başka hiçbir şey, hiçbir şeyleri yok. O yüzden bu uğurda savaşmaya gönüllüler. Onları anlıyorum." Yaşlı kralın gözleri bir an için karardı, -onu hayretle seyretmekte olan- Kharas o zaman bütün o hiddetinin numaradan, göstermelik olduğunu anladı.

"Artık karılarına, aç çocuklarına gidip, 'Zorbalarla savaşacağız! Kazandığımızda yeniden karnınız doycak,' diyebilecekler. Bu bir süre açlıklarını unutmalarını sağlar."

Kharas'ın yüzü elemle ekşidi. "Ama bu kadar ileriye götürmek! En azından bu kadarını paylaşabiliriz..."

"Dostum," dedi Duncan yavaşça, "Reorx'un Baltası adına yemin ederim: Eğer onların şartlarını kabul etseydim hepimiz ölürdük. İrkımız sona ererdi."

Kharas ona bakakaldı. "O kadar mı kötü?" diye sordu.

Duncan başıyla onayladı. "Evet, o kadar kötü. Çok az kişi bunu biliyor: Klanların liderleri ve şimdi bir de sen. Ve senin de bunu gizli tutman için söz vermeni istiyorum. Mahsuller bir felaketti. Ambarlarımız neredeyse tamamen boş ve şimdi de elimizde olanı bu savaş için saklamak zorundayız. Kendi halkımız için bu kış yiyecekleri karneye bağlamak zorunda kalacağız. Elimizde olanlarla bu kışı çıkarabileceğimizi tahmin ediyoruz: Ancak çıkartabileceğimizi. Yüzlerce başka ağzı ekle..." Başını salladı.

Kharas düşüncelere dalarak durdu; sonra başını kaldırdı, kara gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Eğer bu doğruysa, öyle olsun!"

139

138

dedi sertçe. "Hep birlikte açlıktan ölmek, birbirimizle savaşırken ölmekten iyidir!"

"Soylu sözler, dostum," diye cevap verdi Duncan. Davulların sesi odanın içinde gümbürdüyor, derin sesler Pax Tharkas'tan daha eski, -belki de- dünyanın kemiklerinden bile eski, kıskırtıcı savaş türkülerıyla yükseliyordu. "Ama soylu sözler karın doyurmaz Kharas. Onları su gibi içemezsin, ayaklarına saramazsın, ocağında da yakamazsın, açlıktan ağlayan çocuklarına da veremezsin."

"Peki babaları ayrılıp hiç geri dönmeyen çocuklar ne yapacak?" diye sordu Kharas sertçe.

Duncan kaşlarını kaldırdı. "Bir ay ağlayacaklardır," dedi "o kadar, sonra onun hakkını da yiyecekler. O da öyle olmasını istemez miydi?"

Bu sözle dönerek, Baronlar Salonu'nüü terk ederek bir kez daha mazgalı siperlere doğru ilerledi.

Duncan, Baronlar Salonu'nda Kharas ile görüşürken, Reghar Fi-reforge ile yanındakiler kulaklarında akrabalarının yuhalamaları ve kahkahaları cınlarken, kısa yapılı, kaba tüylü tepe midillilerini Pax Tharkas kalesinden çıkartıyorlardı.

Reghar uzun saatler boyunca, çift kuleli devasa kale iyice göz-i den kayboluncaya kadar tek bir kelime etmedi. Sonra bir yol ayrı-J mına vardıklarında yaşlı cüce dizginlere asıldı.

Grubun en gencine dönerek kasvetli, ruhsuz bir sesle, "Kuzeye J doğru devam et Darren Ironfist," dedi. Yaşlı cüce yıpranmış deri < bir kese çıkarttı. İçinden son altınını çıkarttı. Uzun bir süre paraya baktı durdu, sonra parayı cücenin eline sıkıştırdı. "Al. Bu parayla Yeni Deniz'den geç. Fistantantilus'u bul ve ona de ki...ona de ki..."

Reghar yaptığı işin ne kadar aşağılıkça olduğunu fark ederek bir an duraksadı. Oysa daha ayrılmadan buna karar vermişlerdi. Kaşlarını çatarak hırladı, "Ona, buraya geldiğinde, onun için sava-j saçak olan bir ordunun kendisini beklemekte olduğunu söyle."

Böfüm 2

olamniya toprakları üzerinde gece, soğuk ve karanlıktı. Tepedeki yıldızlar kıvılcımlar saçan, narin bir ışıkla parlıyordu. Platin Ejderha Paladine ile Karanlıklar Kraliçesi Takhisis takımyıldızları, Gilenan'ın Denge Tartıları etrafında, sonsuza doğru birbirleri çevresinde dolanıp duruyorlardı. Tanrılar ve insanların, Krynn üzerinde savaşları, bu takımyıldızların ortadan kaybolmalarından en az iki yüz yıl önceydi.

Şimdilik, her ikisi de birbirini gözlemekle yetiniyordu.

Eğer Tanrılardan biri bakışlarını aşağıya çevirecek olsa, belki, insanoğlunun onların göksel görkemlerini taklit etmek için yaptıkları güçsüz girişimleri görmekten mutluluk duyardı. Solamniya bozkırlarında, Garnet şehri dağ kalesinin dışında kamp ateşleri düz, otluk araziye benekleyerek, nasıl yıldızlar yukarıdaki geceyi aydınlatıyorsa, aşağısını aydınlatıyordu.

Fistantantilus'un ordusu.

Kamp ateşlerinin alevleri kalkanlardan ve göğüs zırhlarından yansıyor, kılıçların ağızlarında oynayıp, mızrakların tepesinden çıkıyordu. Ateşler; umut ve yeni kavuştukları gururla aydınlatmış yüzler üzerinde parlıyor, kampı izleyenlerin kara gözlerinde yanıyor, çocukların neşeli oyunlarını aydınlatmak için sıçırıyordu.

Kamp ateşlerinin etrafında adamlar gruplar halinde ya otur-

141

140

muş, ya da ayakta durmuş konuşuyor, gülüyor, yiyor, içiyor, teçhizatlarını tamir ediyorlardı. Geceyi şakalar, küfürler ve hikâyeler doldurmuştu. Orada burada, adamlar alışıktı olmadıkları idmanlardan dolayı ağrıyan omuz ve kollarını ovdukları ağır iniltileri duyuluyordu. Çapa sallamaktan nasırlaşan eller mızrak kullanmaktan su toplamıştı. Fakat bunlar iyimser bir omuz silki ile kabulleniliyordu. Çocuklarının kamp ateşi etrafında oynayışlarını seyredebiliyor, çok olmasa da en azından o gece yeterince bir şeyler yediğini biliyorlardı. Karıların yüzüne gururla bakabiliyorlardı. Yıllardır ilk kez bu adamların yaşamda bir amaçları, bir hedefleri olmuştu. Aralarında bu amacın ölüm olabileceğini bilenler de vardı ama bunu bilenler, bunu kabul ediyor, anlıyor ve seçimlerini yine de kalmak yönünde kullanıyorlardı.

"Sonuç olarak," dedi Garic kendi kendine, nöbetini devralacak olan arkadaşı geldiğinde, "ölüm herkes için. İnsan ölümle, gece ona sinsice fark ettirmeden yaklaşırken veya onu kötü, hastalıklı elleriyle kavırken karşılaşacağına, parlak güneş altında, elinde şimşekler çakan kılıcıyla karşılaşsın daha iyi."

Artık görevi bitmiş olduğu için genç adam kamp ateşine dönüp yatak denkinden kalınca bir pelerin aldı. Tavşan yahnisini çabuk çabuk yiyerek, kamp ateşleri arasında yürümeye başladı. H

Kampın kenarına doğru yollanan adam, ateşlerinin etrafında kendilerine katılmalarını teklif eden dostlarının davetlerini duyma-mazlığa gelerek kararlılıkla yürüyordu. Teklifleri güler yüzle el edip geçiştirerek yoluna devam ediyordu. Gölgeler yumuşak iç çekişler, mırıltılar ve tatlı kahkahalarla sıcacıktı.

Garic'in gölgeler içinde bir randevusu vardı; kamptaki bir sürü genç kadın, bu genç, yakışıklı, soylu gençle bir gece geçirmekten son derece mutlu olurlardı mutlaka ama onun bu randevusu bir-j sevgiliyle değildi. Kamptan ve diğer insanlardan uzakta, büyük j bir kayaya yaklaşan Garic pelerinine sarınıp, oturarak beklemeye! başladı.

Çok uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

"Garic?" dedi tereddüt içinde bir ses.

Michael!" diye seslendi Garic sıcak bir ifadeyle, ayağa kalka-j rak. İki adamın elleri birleşti, sonra kendilerini tutamayıp dostç» birbirlerine sarıldılar.

"Bugün senin kampa girdiğini gördüğümde gözlerime inanai madım kuzen!" diye devam etti Garic, diğer genç adamın eliniS

142

sanki gitmesinden, karanlık içinde yok olmasından korkarmış gibi sıkı sıkı tutarak.

"Ben de seni gördüğümde," dedi Michael akrabasına sıkı sıkı sarılıp/ boğazını temizlemeye çalışarak; belli ki boğazında bir rahatsızlık peydahlanmıştı. Öksürerek taşın üzerine oturdu; Garic de Ona katıldı. Her ikisi de boğazlarını temizleyip sert ve asker gibi görünmeye çalışarak bir süre sessiz kaldılar.

"Hayalet gördüm zannettim," dedi Michael gülmeye çalışarak. "Senin öldüğünü duymuştuk..." Sesi kısıldı, yeniden öksürmeye başladı. "Nemli hava her şeyi allak bullak ediyor..." diye mırıldandı, "insanın nefes borusunu tıkıyor."

"Kaçtım," dedi Garic yavaşça. "Ama babam, annem ve kız kardeşim o kadar şanslı değildi." "Anne?" diye mırıldandı Michael, sesinde bir ıstırapla. "Çok çabuk öldü," dedi Garic sessizce, "annem gibi. Kalabalık babamı öldürmeden önce...babam çabuk ölmelerini sağladı. Bu onları daha da çıldırttı. Cesedini deştiler..."

Garic boğulur gibi oldu. Michael anlayışla kolunu tuttu. "Soylu bir adamdı baban. Evini koruyarak gerçek bir Şövalye gibi öldü. Bazılarının karşılaştıklarından daha iyi bir ölüm," diye ekledi ciddiyetle; bu sözü Garic'in sert ve delici bakışlarını aniden ona çevirmesine neden olmuştu. "Peki senin hikâyen ne? Sen o güruhtan nasıl kurtuldun? Son bir yıldır neredeydin?"

"Onlardan kurtulmadım," dedi Garic acıyla. "Her şey olup bittiğinde gitmiştim. Nerede olduğum önemli değil" -genç adam kızardı- "ama onlarla olmalıydım, onlarla ölmeliydim!"

"Hayır, baban bunu istemezdi." Micheal başını salladı. "Sen yaşıyorsun. İsmi taşıyacaksın."

Garic kaşlarını çatı, gözleri kara kara parladı. "Belki. Gerçi o günden beri bir kadınla bile yatmadım..." Başım salladı. "Sonuç olarak onlar için yapabileceğim şeyi yaptım. Şatoyu ateşe verdim..."

Michael'in nefesi tıkanır gibi oldu ama Garic duymadan anlatmaya devam etti.

"... ki o guruh orayı ele geçirmesin. Ailemin külleri orada, bü-yük-büyük-büyükbabamın inşa ettirmiş olduğu sarayın kararan taşları arasında. Sonra bir süre amaçsızca at sürdüm, bana ne olduğu pek umurumda değildi. Sonunda bir grup adamla karşılaştım, çoğu benim gibiydi; çeşitli nedenlerle yerlerinden, yurtlarından ol-

143

muşlardı.

"Hiç soru sormuyorlardı. Güzel kılıç kullanmak dışında benim hakkımda hiçbir şey onları ilgilendirmiyordu. Onlara katıldım ve deliler gibi yaşadık."

"Haydutlar mı?" diye sordu Michael, elinden geldiğince hayretini sesine yansıtmamaya çalışmıştı ama belli ki bunu pek başaramamıştı çünkü Garic ona doğru kasvetle baktı.

"Evet, haydutlar," diye cevap verdi genç adam soğuk bir edayla. "Bu seni şaşırttı mı? Bir Solamniya Şövalyesi, Emir ve Kuralları o kadar unutacak ki haydutlara katılacak. Sana şunu sormama izin ver Michael: Benim babamı ve senin amcamı öldürdüklerinde Emir ve Kurallar neredeydi? Bu sefil toprakların neresindeydiler?"

"Hiçbir yerinde belki de," diye cevapladı Michael hemen "kalplerimiz dışında."

Garic sessizdi. Sonra ağlamaya başladı, bedenini hırpalayan sert hıçkırıqlarla. Kuzeni kollarını dolayarak, ona sarıldı. Garic gözyaş-1, larını elinin tersiyle silerek, derin bir ah çekti. jji,

"Onları bulduğumdan beri hiç ağlamamıştım," dedi boğuk birjf sesle. "Haklısın kuzen. Hırsızlarla yaşayarak, belki de komutan olmasaydı hiç çıkamayacağım bir çukura düşmüştüm..." "Şu Caramon mu?"

Garic başıyla onayladı. "Bir gece onu ve yanındakileri pusuya düşürdük. Ve bu olay gözlerimi açtı. Daha önce insanları pek düşünmeden soyuyordum; hatta bazen hoşuma bile gidiyordu: Ken dime babamı öldürenlerin bunlar gibi köpekler olduğunu soylu- , yordum. Fakat bu grupta bir kadınla bir de büyükkullanıcısı vardı.'. Büyücü hastaydı. Ona vurdum ve benim elimin altında narin bir '. taş bebek gibi ufanıverdi. Kadına gelince: Kadına ne yapacakları*^ nı biliyordum ve bu düşünce bile beni hasta ediyordu. Ama lider-' den korkuyordum, ona Çelikparmak diyorlardı. Bir hayvandı! Og-r re meleziydi. A

"Ama komutan ona meydan okudu. O gece gerçek soyluluğu* gördüm: Kendilerinden daha zayıfları koruyabilmek için kendi ha-i yatını feda eden bir insan. Ve kazandı." Garic sakinleşti. Konuşur*! ken gözleri hayranlıkla parlıyordu. "O zaman hayatımın ne hale-geldiğini anladım. Caramon onunla gelip gelmeyeceğimizi sorduğunda, çoğu gibi ben de kabul ettim. Ama zaten onlar önemli dr göldi...onunla her yere giderdim."

"Şimdi de kişisel korumalarından biri mi oldun?" dedi Micha-

144

gülümseyerek.

Garic, mutlulukla kızarak başıyla onayladı. "O...ona diğerlerinden -haydutlardan, hırsızlardan- daha iyi olmadığını söyledim. Ama o, sanki ruhumu görüyormuş gibi bana baktı, gülümsedi ve her adamın karanlık, yıldızsız bir geceden geçmesi gerektiğini ve sabahı gördüğünde, daha iyi olacağını söyledi."

"Garip," dedi Michael. "Acaba neyi kastetti?"

"Sanırım ben anlıyorum," dedi Garic. Bakışları kampın öbür ucuna, Caramon'un koca çadırının bulunduğu yere kaydı; ateşlerden çıkan duman, çırpınan, yıldızlar arasında siyah bir yolu gösteren ipek bayrak etrafından dönerek yükseliyordu. "Bazen onun kendi 'karanlık gece'sinde yürüyüp yürümediğini merak ediyorum. Bazen yüzünde bir ifade oluyor..." Garic başını salladı. "Biliyor musun," dedi aniden, "büyücüyle ikiz kardeşler."

Michael'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Garic söylediğini başının bir hareketiyle doğruladı. "Garip bir ilişki. Aralarında kaybolan bir sevgi yok."

"Kara Cüppelilerden biriyle mi?" dedi Michael, burun bükerek. "Hiç zannetmem. Büyücünün bizimle birlikte seyahat etmesi bile beni hayrete düşürüyor. Duyduğum kadarıyla büyücüler gece rüzgârına binip, savaşlarına mezarlardan güçler çağırabilirlermiş."

"Bu da söylediklerini yapar, hiç kuşum yok," diye cevap verdi Garic, komutanın çadırının yanındaki daha küçük çadıra kötü kötü bakarak. "Büyüsünü kullandığını sadece bir kere -haydut kam-pındayken- görmüş olsam da güçlü olduğunu biliyorum. O gözlerle bir baktı mı midem bir yumak oluyor, kanım sulanıyor. Ama söylemiş olduğum gibi, onlarla ilk karşılaştığımızda iyi değildi. Geceler boyunca, kardeşinin çadırında kalırken, artık sonunda boğuldu diye düşünmeme neden olacak kadar öksürdüğünü duyardım. Bir adam bu kadar büyük bir ıstırapla nasıl yaşayabilir, diye sordum kendi kendime birçok kez."

"Ama onu bugün gördüğümde iyi görünüyordu."

"Sıhhati çok büyük ölçüde iyileşti. Ama sıhhatini zorlayacak bir şey yapmıyor. O koca sandıklarda yanından ayırmadığı büyü kitaplarını inceleyerek bütün gününü çadırında geçiriyor. Fakat o da kendi 'karanlık gece'sinde yürüyor," diye ekledi Garic. "Etrafında bir kasvet var ve güneye yaklaştıkça da büyüyor. Korkunç rüyalar peşini bırakmıyor. Uykusunda bağırdığını duydum. Korkunç çığlıklar...ölüyü uyandırır."

145

Michael ürperdi, sonra içini çekerek Caramon'un çadırına doğru baktı. "Kara Cüppelilerden birinin yönettiği rivayet edilen bir orduya katılma konusunda kaygılarım vardı. Ve söylendiğine göre gelmiş geçmiş büyücüler arasında bu Fistandantilus en güçlüsü-müş. Bugün atımı sürdüğümde, tam olarak katılmaya ikna olmamıştım. Olup bitene bir bakar, gerçekten dağ cücelerine karşı yaptıkları savaşta Abanasinia'nın ezilmiş halkına yardım için mi güneye gidilip gidilmediğini anlarım, diyordum."

Tekrar içini çekerek sanki uzun bir bıyığı sıvazlarmış gibi bir hareket yapıyordu ki durdu. Yüzyıllardır Şövalyelerin sembolü -bugünlerde insanların ölümüne olan bir sembol- olan uzun bıyıklarını kesmiş, tertemiz tıraş olmuştu.

"Babam hâlâ hayatta olsa da Garic," diye devam etti Michael, "eminim kendi hayatını, babanın ölümüyle seve seve değiştirdi. Vingaard Kalesi lordu tarafından bize bir seçim sunuldu: Ya şehirde kalıp ölecektik, ya da terk edip canımızı kurtaracaktık. Babam ölmeyi tercih ederdi. Ben de, eğer ki kendimizden başka düşünecek kimsemiz olmasaydı. Fakat onurlu olma lüksüne sahip değildik. Toplayabildiğimiz her şeyi kaba bir arabaya yükleyip Konak'tan ayrıldığımız gün çok acı bir gündü. Onları Throyt'da sefil bir kulübeye yerleştirdim. Orada idare ederler, bu kış en azından. Annem güçlüdür ve bir erkeğin bile işini yapar. Küçük kardeşlerim iyi '% avcılardır..."

"Baban?" diye sordu Garic kibarca, Michael düşünmek için du-raksayınca.

"O gün kalbi dayanmadı," dedi Michael sadece. "Kılıcı kucağında, oturup pencereden dışarı bakıyor. Aile konağından ayrıldığımızdan beri kimseyle tek bir kelime bile konuşmadı."

Michael aniden yumruğunu sıktı. "Neden sana yalan söylüyorum Garic? Abanasinia'nın ezilmiş insanları umurumda bile değil! Ben hazineyi bulmaya gidiyorum! Dağın altındaki hazineyi! Ve o ihtişamı! Babamın gözlerine ışığı geri getirecek o ihtişamı! Eğer kazanırsak Şövalyeler bir kez daha başlarını dik tutabilir!"

O da büyük çadır yanındaki küçük çadıra çevirdi bakışlarını-üzerinde büyücünün yaşadığını belirten işaretin asılı olduğu çadıra, kamptaki herkesin mümkün olduğunca sakındığı küçük çadıra.

"Ama bir de bakıyorum, bu ihtişama insanları Karanlık Kişi denilen bir adam götürüyor. Eski Şövalyeler olsaydı, böyle bir şey yapmazdı. Paladine..."

146

"Paladine bizi unuttu," dedi Garic, acımasızca. "Kendi L/açını-za kaldık. Kara cüppeli büyücüler hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu da pek umurumda değil. Burada oluşumun ve onları izleyişimin nedeni bir tek o adam: Komutan. Eğer beni bir servete götürürse ne âlâ. Eğer götürmezse..."-Garic derin derin iç geçirdi- "en azından benim kendi içimdeki huzuru bulmama yardımcı olmuş oldu. Aynı şeyi onun için de dilerim," dedi kendi kendine. Sonra ayağa kalkarak, karamsar düşüncelerden kendini kurtardı.

Michael de ayağa kalktı.

"Kampa dönüp biraz uyumalıyım. Yarın erken kalkılacak," dedi Garic. "Duyduğuma göre bir hafta içinde harekete geçecekmişiz. Eee kuzen, kalacak mısın?"

Michael, Garic'e baktı. Caramon'un çadırına, dokuz köşeli yıldız-zılla serin havada çırpınan parlak renkli bayrağına baktı. Büyücünün çadırına baktı. Sonra başıyla onayladı. Garic'in yüzüne bir tebessüm yayıldı. İkisinin elleri kavuştu, birlikte, omuz omuza kamp ateşlerine geri yürüdüler.

"Ama bana şunu söyle," dedi Michael alçak bir sesle, yürürlerken, "Caramon'un bir cadısı olduğu doğru mu?"

147

Böfüm 3

ereye gidiyorsun?" diye bilmek istedi Caramon sertçe. Çadıra adım atınca, dışarıdaki güz güneşinin soğuk parlaklığından sonra gölgeli karanlığa alışabilmek için gözlerini kırptırıyordu. ,

"Başka yere gidiyorum," dedi Crysania, beyaz rahibe cüppesini \ dikkatlice katlayıp yatağının altında sakladığı sandığa yerleştirirken. Sandık artık yanında, açık duruyordu.

"Daha önce bunu konuşmuştuk," diye hırıldadı Caramon alçak bir sesle. Arkasına, çadırın girişindeki muhafızlara bakarak dikkatlice çadırın girişini örten perdeyi indirdi.

Caramon'un çadırı, gurur kaynağıydı. Aslen zengin bir Solam-niya Şövalyesi'ne ait olan çadır, Caramon'a, genç, sert yüzlü iki adam tarafından hediye olarak getirilmişti; gençler onu 'bulduklarını' iddia etseler de çadırı o kadar büyük bir hüner ve sevgiyle kuruyorlardı ki, çadırı kendilerinden bir parçaymış gibi iyi tanıdıkla- j rı belli oluyordu.

O gün ve çağda kimsenin anlayamadığı bir kumaştan yapılan çadır o kadar zekice dokunmuştu ki dikiş yerlerinden dahi içeri hava sızmıyordu. Yağmur üzerinden yuvarlanıp gidiyordu; Raistlin kumaşın bir çeşit yağla bir işleminden geçirilmiş olduğunu söylemişti. Caramon'un yatağını ve Yüksek Büyücülük Kulesi'nden getir-

148

Onış oldukları haritaları, paraları, mücevherleri, giyecekleri ve zırhları barındıran birkaç sandığa ilaveten Crysania'nın yatağını ve kızın giysilerini sakladığı sandığı da içine alacak kadar büyüktü. Üstelik, Caramon ziyaretçilerini kabul ettiğinde bile, ortalık çok sıkışık görünmüyordu.

Raistlin aynı kumaştan yapılmış, aynı yapıya sahip, kardeşinin çadırının yanına kurulmuş daha küçük bir çadırdaki yatıyor ve çalışıyordu. Caramon, daha büyük olan çadırı paylaşmayı önerse de büyücü tek başına kalma konusunda ısrar etmişti. İkiz kardeşinin yalnızlık ve sessizliğe ne kadar ihtiyacı olduğunu bilen ve zaten kardeşinin yakınında olmaktan da pek zevk almayan Caramon kabul etmişti. Öte yandan Crysania, Caramon'un çadırında kalması gerektiği kendisine söylendiğinde açıktan açığa isyan etmişti.

Caramon boşu boşuna bunun kendisi için daha emniyetli olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Onun "cadılığıyla" ilgili söylentiler, boynunda taşıdığı, lanetlenmiş bir Tanrının garip madalyonu ve koca savaşçıyı hızla iyileştirmiş öyküsü kampta hızla yayılmış ve şevkle her yeni gelene de aktarılmıştı. Rahibe çadırdan dışarı çıkmıyordu ki, kara bakışlar onu izlemesinler. Kız yaklaştığında kadınlar bebeklerini göğüslerine yapıştırıyorlardı. Küçük çocuklar yarı oyun, yarı gerçek bir korkuyla ondan kaçıyorlardı.

"Düşüncelerinin gayet iyi farkındayım," dedi Crysania, koca adama bakmadan giysilerini katlayıp kaldırmaya devam ederek. "Ve bunları kabul etmiyorum. A" -adam tam konuşmak için nefes almıştı ki kız onun sözünü kesti- "senin o yakılan cadılar hikâyelerini dinledim. Bir kereden fazla üstelik. Bunların gerçek olduğuna kuşkum yok ama o, bu gün ve çağdan çok farklı bir zamandaydı."

"O halde kimin çadırına taşınacaksın?" diye sordu Caramon, yüzü kızararak. "Kardeşimin mi?"

Crysania eşyalarını katlamayı bıraktı, uzun süre bunları ellerinde tutup gözlerini ileriye dikti. Yüzü renk değiştirmede. Sanki, hani mümkün olsa, bir ton daha solardı. Dudakları sıkı sıkı

kapandı. Sonra cevap verdiğinde, sesi bir kış günü gibi soğuk ve sakindi. "Buna benzeyen başka bir ufak çadır daha var. Ben onda yaşayacağım. Eğer gerekli görüyorsan önüne bir nöbetçi dikersin."

"Cryasina, özür dilerim," dedi Caramon, kıza doğru hareket ederek. Kız hâlâ ona bakmıyordu. Adam ellerini uzatarak kibarca kızın kollarını tuttu, kızı döndürerek kendisine bakmaya zorladı. "Ben...ben bunu kastetmemiştim. Lütfen beni affet. Ve evet, bir no-

149

betçinin şart olduğunu düşünüyorum! Ama kendimden başka güvendiğim kimse yok Crysanıa. O zaman bile..." Nefesleri sıklaştı, kızın kollarında elleri belli belirsiz kasıldı.

"Seni seviyorum, Crysanıa," dedi yavaşça. "Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun! Böyle olmasını istememişim. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ben...ben seninle ilk karşılaştığımda seni beğenmemiştim bile. Senin soğuk, başkalarını umursamaz, kendine ait o dine kapanmış biri olduğunu düşünüyordum. Ama seni o ogre melezinin kollarında görünce, senin cesaretini görünce ve sana - sana neler yapabileceklerini- düşününce..."

Adam kızın gayri ihtiyari titrediğini hissetti; kız hâlâ o gecenin kâbuslarını görüyordu. Kız konuşmaya çalıştı ama Caramon kızın verdiği tepkiden yararlanarak konuşmasını sürdürdü.

"Seni kardeşimleyken gördüm. Bu bana, eski günlerdeki kendi halimi hatırlattı" -sesi hüzünlendi- "ona karşı o kadar müşfik, o kadar sabırlısın ki."

Crysanıa kendisini adamın ellerinden kurtarmadı. Sadece olduğu yerde kalıp adama berrak, gri gözleriyle bakarak, beyaz cüppesini bağrına basıp durdu. "Bu da başka bir neden Caramon," dedi hüzünle. "Senin bana karşı artan" -şimdi yanakları biraz pembeleşmişti- "düşünlüğünü hissettim; benim hoş karşılamayacağım bir ilgiyi zorla göstermeyeceğini bilecek kadar seni çok iyi tanıdığım halde seninle aynı çadırda tek başıma kalmak beni rahatsız ediyor."

"Crysanıa!" diye başladı Caramon, yüzü keder içindeydi, kızı tutan elleri titremeye başlamıştı.

"Bana karşı hissettiklerin aşk değil, Caramon," dedi Crysanıa yavaşça. "Yalnızsın, karını özlüyorsun. Senin aşık olduğun o. Biliyorum, Tika hakkında konuşurken gözlerindeki şefkati gördüm."

Tika'nın ismini duyunca adamın yüzü karardı.

"Sen aşktan ne anlarsın?" diye sordu aniden Caramon, kızı bırakıp bakışlarını çevirerek. "Tika'ya aşığım, tabii. Bir sürü kadına aşık oldum. Tika da kendi namına bir sürü adama aşık olmuştur bahse girerim." Hiddetle derin bir nefes aldı. Bu doğru değildi ve o da bunu biliyordu. Ama bu kendi suçluluk duygusunu, aylardır boğuştuğu suçluluk duygusunu biraz hafifletiyordu. "Tika bir insan!" diye devam etti huysuzlukla. "Etten ve kemikten yaratılmış ...bir buz parçasından değil!" "Ben aşktan ne mi anlarım?" diye tekrarladı Crysanıa, sükuneti elinden gitmiş, gri gözleri hiddetle kararmaya başlamıştı. "Sana aşk hakkında ne bildiğimi söyleyeyim. Ben..."

"Söyleme!" diye haykırdı Caramon alçak sesle, tamamen kendisine olan hakimiyetini kaybedip kızı kollarına alarak. "Sakın Ra-istlin'i sevdiğini söyleme! O senin sevgini hak etmiyor! Beni nasıl kullandıysa, seni de aynen öyle kullanıyor! Ve işi bittiğinde seni de fırlatıp atacak!"

"Bırak beni!" dedi Crysanıa, yanakları pembeye boyanmış, gözleri koyu bir griye dönmüştü.

"Görmüyor musun?" diye haykırdı Caramon, neredeyse çaresizlik içersinde kızı sallayarak. "Kör müsün?"

"Eğer bölüyorsam," dedi yumuşak bir ses, "özür dilerim. Ama acilen verilmesi gereken haberler var."

O yumuşak ses karşısında Crysanıa'nın yüzü önce bembeyaz, sonra kıpkırmızı kesildi. Caramon' da ses karşısında boş bulunmuş, ellerini gevşemişti. Crysanıa kendini ondan uzaklaştırıp acele edeyim derken sandığa takılmış ve dizleri üzerine düşmüştü. Yüzü uzun, siyah, dökük saçlarıyla örtülmüş sandığın yanında dizleri üzerinde kaldı; titreyen elleriyle sanki eşyalarını topluyormuş numarası yapıyordu.

Kendi yüzü çirkin bir kırmızıya dönen Caramon, kaşlarını çatarak ikizine bakmak için döndü.

Raistlin cam gibi gözleriyle kardeşine soğuk bir edayla baktı. Yüzünde hiç ifade yoktu, aynı içeri ilk girdiğinde sesinde hiçbir ifade olmadığı gibi. Fakat Caramon, bir saniyenin bir anında, gözlerin çatladığını görmüştü. İçindeki kara ve ateşli kıskançlığın görüntüsü onu sarsmış, sanki ona fiziksel bir darbe gibi inmişti. Ama bakış hemen kaybolmuş, Caramon'un gördüğüne bile şüphe etmesine neden olmuştu. Sadece karın boşluğundaki kasılmış, düğüm olmuş bir his ve ağzında bıraktığı buruk tat, böyle bir şey yaşamış olduğunun kanıtı gibiydi.

"Haber neymiş?" diye hırladı, boğazını temizleyerek.

"Güneyden haberciler geldi," dedi Raistlin.

"Eee?" diye acele ettirdi Caramon, kardeşi duraksayınca.

Kukuletasını geri iten Raistlin ileri doğru bir adım attı, bakışları kardeşinin bakışlarını hapsetmiş, onları birbirlerine bağlamış, aralarındaki benzerliği daha da belirginleştirmişti. Bir an için büyücünün maskesi düştü.

"Thorbardin cüceleri bir savaşa hazırlanıyorlar!" diye tısladı

151

150

Raistlin, ince eli yumruk olmuştu. O kadar yoğun bir hırsla konuşuyordu ki, Caramon, hayret içinde gözlerini kırıştırdı; Crysartia ise endişeyle bakarak başını kaldırdı.

Kafası karışarak huzursuz olan Caramon, kendisini, kardeşinin ateşli bakışlarından kurtarıp masa üzerindeki bazı haritaları karıştırmış gibi yaparak döndü. Savaşçı omuzlarını silkti. "Başka ne bekliyordun bilemiyorum," dedi soğuk bir edayla. "Sonuç olarak bu senin fikrindi. Gizli bir hazine söz etmek. Nereye gittiğimizi kimseden saklamadık. Aslında bu özellikle bizim propaganda sloganımız olmuştu! 'Fistandantilus'a katıl ve dağı talan et!'"

Caramon bunu düşünmeden söyleyivermişti ama etkisi çok hayret verici olmuştu. Raistlin öfkeden kudurmuştu. Konuşmaya çalışır gibi olmuştu ama dudaklarından anlaşılır bir söz değil kanlı köpükler çıkmıştı. Buz kaplı bir göldeki ayın aksi gibi, içine kaçmış gözleri alevlendi. Ellerini yumruk yaparak kardeşine doğru bir adım attı.

Crysania ayağa fırladı. Gerçekten telaşlanan Caramon'un eli kılıcının kabzasına giderek geriye doğru bir adım attı. Fakat yavaşça ve belirgin bir gayretle Raistlin, tekrar kendini kontrol altına alabildi. Huysuz bir hırıltıyla dönüp çadırdan dışarı çıktı, ama yoğun öfkesi hâlâ belirgindi, öyle ki geçerken muhafızları titretti.

Caramon, kardeşinin neden o şekilde tepki verdiğini anlayama-yarak, akli karışmış, korku içinde ayakta kaldı. Crysania' da sonunda, çadırın dışından gelen bağırış çağırış ikisini de düşüncelerinden çıkartıncaya dek, Raistlin'in ardından şaşkınlıkla bakakalmıştı. Başını sallayan Caramon çadırın girişine doğru yürüdü. Girişte, hafifçe dönerek Crysania'ya bakmadan konuşmaya başladı.

"Eğer gerçekten savaşa hazırlanıyorsak," dedi soğuk bir edayla, "seni düşünecek zamanım olmayacak. Daha önce de söylemiş olduğum gibi tek başına bir çadırda emniyette olamazsın. O yüzden burada uyumaya devam edeceksin. Seni rahat bırakırım, emin olabilirsin. Sana şeref sözü veriyorum."

Bu sözle birlikte çadırdan dışarı çıkarak muhafızlarla konuşmaya başladı.

Utancıdan kızaran fakat hiddetten konuşamayan Crysania, bir an için çadırda kalıp kendine çekti düzen verdi. Sonra o da, çadırdan dışarı çıktı. Muhafızların yüzüne bir kez bakınca hemen Caramon'la alçak sesle konuştukları halde konuşmalarının bir bölümü-, nün duyulmuş olduğunu anladı.

152

Meraklı, alaycı bakışları görmezliğe gelerek hızla etrafına bakındı ve kara bir cüppenin orman içinde kayboluşunu gördü. Çadıra dönerek pelerinini kaplığı gibi aceleyle omuzlarına atarak aynı yöne yöneldi.

Caramon, Crysania'nın kampın kenarından ormana girdiğini gördü. Raistlin'i görmemiş olmasına rağmen Crysania'nın o tarafa yönelişinin nedenini gayet iyi tahmin edebiliyordu. Kıza seslenmeye yeltendi. Bu huzursuz zamanlarda, Garnet Dağları eteğindeki cılız çam ormanında bir tehlike olduğunu duymamış olmasına rağmen, işi şansa bırakmamak gerekirdi.

Ama tam kızın ismi dilinin ucuna gelmişti ki adamlarının ikisinin manâli manâli bakiştığını gördü. Caramon'un gözüne aniden kendisinin aşktan perişan olmuş bir genç gibi rahibenin ardından seslenişi canlanıverdi ve ağzını kapattı. Ayrıca Garic de arkasında yorgun görünümlü bir cüce ile barbarların kürkleri ve tüyleri ile süslenmiş uzun boylu, esmer bir genç adamla ona doğru geliyordu.

Haberciler olduklarını fark etti Caramon. Onlarla görüşebilirdi. Ama... Bakışları bir kez daha ormana kaydı. Crysania gözden kaybolmuştu. Bir tehlike önsezisi Caramon'un her yanını kapladı. Bu o kadar güçlüydü ki hemen o anda neredeyse ağaçları devirerek kızın peşinden koştu. Her savaşçının önsezisi vardır. Bu korkusuna bir mânâ veremezdi ama korkuyordu ve bu gerçektir.

Yine de ulakları arkasında bırakarak böyle koşup, bir kızın peşinden gidemezdi. Adamları onu bir daha asla saymazlardı. Bir muhafız gönderebilirdi ama bu da onu en az şimdiki kadar aptalca bir duruma sokardı. Çaresi yoktu. O halde Paladine ona göz kulak olsundu, madem ki kızın da istediği buydu. Dişlerini sıkarak Caramon, habercileri karşılayıp onları çadırına almak için döndü.

Bir kez içeri girip onları rahat ettirdikten, resmi ve anlamsız hoş sözleri karşılıklı birbirlerine sarf ettikten, yiyecekler getirilip, içecekler döküldükten sonra izin isteyerek arkadan süzüldü...

Kum üzerindeki ayak izleri beni götürüyor...

Başımı kaldırıp baktığımda bir idam sehvası görüyorum; kukuletalı suretin başı kütüğün üzerinde, celladın kukuletalı sureti, yanan güneş altında parlayan keskin baltanın ağızı...

Balta iniyor, kurbanın acı içindeki başı tahta platforma düşüyor, kukuletası düşüyor... "Benim başım!" diye fısıldadı Raistlin hummalıca, ince ellerini

153

kederle birleştirip sıkarken.

Cellat gülerken kukuletasını açıyor ve gözler önüne...

"Benim yüzüm!" diye mırıldandı Raistlin, korkusu hastalık^ bir oluşum gibi bütün bedenine yayılıp onun bir terleyip, bir ürper-mesine neden olarak. Başını elleri arasına alarak her gece peşini bırakmayan, gündüzleri de onu huzursuz etmek için bir türlü aklından gitmeyen, yediği ve içtiği her şeyi burnundan getiren, bu kötü görüntülerden kurtulmaya çalıştı.

Ama bir türlü gitmiyorlardı. "Geçmişin ve Zamanın Efendisiymiş!" diye güldü Raistlin yankılanan bir sesle: Acı, alaycı bir kahkahaydı bu. "Ben hiçbir şeyin Efendisi değilim! Bütün bu güç ile kapana kısıtım! Kapana kısıtım! Onun ayak izlerini izleyerek, geçen her saniyenin daha önce geçmiş olduğunu bilerek! Daha önce görmediğim insanlarla karşılaşıyorum, yine de onları tanıyorum! Daha söylemeden kendi sözlerimin yankısını duyuyorum! Bu yüz!" Elini yanaklarına bastırdı. "Bu yüz! Onun yüzü! Benim değil! Benim değil! Kimim ben? Ben kendi celladımı!"

Sesi bir çılgılık gibi çıkmaya başlamıştı. Ne yaptığının farkında bile olmadan bir delilik halinde, yüzü sanki bir maskeymiş gibi suratını tırmalamaya başladı; tenini derisinden ayırabiliyordu da.

"Dur! Raistlin ne yapıyorsun? Lütfen dur!"

Sesi duymuyordu bile. Sıkı ama nazik eller bileklerini kavrayarak onunla boğuşmaya başladı. Ama derken o delilik geçti, içinde boğulduğu karanlık ve korkunç sular çekilerek onu sakın ve tükenmiş bıraktı. Bir kez daha görebiliyor, hissedebiliyor, duyabiliyordu, ş Yüzü ağrıyordu. Bakışlarını indirince tırnaklarındaki kanı gördü.

"Raistlin!" Bu, Crysania'nın sesiydi. Bakışlarını kaldırıncı kızın önünde durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, endişeyle, ellerini ken- , dışından uzak tutmaya çalıştığını gördü.

"İyiyim," dedi Raistlin soğuk bir edayla. "Beni yalnız bırak!" Ama daha konuşurken içini çekip yine başını eğdi, rüyanın dehşet- ti üzerine inerken titremeye başladı. Cebinden temiz bir bez çıkar-j tarak yüzündeki yaralara dokunmaya başladı.

"Hayır, değilsin," diye mırıldandı Crysania, bezi adamın titre-yen ellerinden alarak dikkatlice kanayan çiziklere dokunmaya başladı. "Bırak ben yapayım bunu," dedi, bir yandan da anlaşılmas bir (şeyler homurdanırken. "Seni iyileştirmeme izin vermediğini biliyo-1 rum ama yakında berrak bir dere var. Gel, biraz su iç, dinlen ve ben de bunları yıkayayım." Raistlin'in dilinin ucuna sivri, acı sözler gelmişti. Onu itmek için bir elini kaldırdı. Ama sonra kızın gitmesini istemediğini fark etti. jQZ onun yamındayken rüyanın karanlığı çekiliyordu. Sıcak, insan teninin teması, ölümün soğuk parmaklarından sonra rahatlatıcıydı. Böylece, yorgun bir yakınmayla kabul etti. Yüzü keder ve endişeyle solan Cryasina adamın aksak adımlarına destek olabilmek için kolunu adama doladı; Raistlin de, yanındaki bedeninin sıcaklığı ve hareketlerinin bilinciyle kızın onu ormandan götürmesine izin verdi.

Derenin kıyısına varınca başbüyücü güz güneşiyle ısınmış büyük, düz bir kayanın üzerine oturdu. Crysania kumaşı suya batırdı, adamın yanında diz çökerek yüzündeki yaraları temizledi. Ölen yapraklar etraflarına düşüyordu: Sesleri boğuluyor, su tarafından sürüklenip götürölmek için dereye düşüyorlardı.

Raistlin konuşmadı. Bakışları yaprakların yolunu izliyor, her birinin son, cılız gücüyle dala tutunuşlarını seyrediyordu; amansız rüzgâr onları tutundukları yerden kopardıkça seyrediyordu; suya düşerken havada döndükçe onları seyrediyordu; hızla akan derenin dikkatsizliğiyle sürüklenip giderken seyrediyordu. Yaprakların sudan geçişlerini seyrederken, kendi yüzünün aksinin orada dalgalamışım gördü. Her iki yanağındaki iki uzun, kanlı izi gördü, gözlerini gördü: Artık ayna gibi değillerdi, karanlık ve korkunçtular. Korkuyu gördü ve alayla kendisine dudak büktü.

"Söylesene," dedi Crysania tereddütle, işine ara verip elini onun eli üzerine koyarak, "bana nelerin yanlış gittiğini söyle. Anlamıyorum. Kule'den ayrıldığımızdan beri düşünüp duruyorsun. Bunun Kapı'nın yok oluşuyla bir ilgisi mi var? Palanthas'da Astinus'un sana söyledikleriyle mi ilgisi var?"

Raistlin cevap vermedi. Kıza bakmadı bile. Güneş kara cüppesini ısıtıyordu, kızın teması ise güneşten bile sıcaktı. Fakat, bir yer, aklının köşesinde bir yer soğukkanlılıkla dengeliyor, hesap ediyordu: Kıza söylese mi? Ne kazanacağını? Sessiz kaldığımdan fazla ne kazanacağım?

Evet...kızı kendine çek, sarıl ona, sarmala onu, karanlığa alıştır... "Biliyorum," dedi sonunda, sanki gönülsüzce konuşmuş gibi yaparak yine de -her nedense- konuşurken kıza bakmıyordu da önündeki suya bakıyordu, "biliyorum ki Kapı, Thorbardin yakınlarındaki, Zhaman adında büyü bir kalede. Bunu Astinus'tan öğrendim."

155

154

"Efsaneler, Fistandantilus'un, Cücekapısı Savaşlarına, Thorbar-din dağ krallığında hak iddia edebilmek için katıldığını anlatır. As-tinus da Tarihçe'sinde hemen hemen aynı şeyi anlatır" - Raistlin'in sesi buruklaşmıştı- "hemen hemen aynı şeyi! Ama satır aralarım okuduğunda, yakından okuduğunda, benim daha önce yapmış olmam gerektiği gibi çünkü kendi kibrim yüzünden okumadım, o zaman gerçeği okursun!"

Elleri kasıldı. Crysania ıslak, kanlı bezi sıkı sıkı tutmuş, büyülenmiş bir halde dinlerken, ne tuttuğunu unutmuş adamın önünde oturuyordu.

"Fistandantilus benim yaptığım şeylerin tamamen aynılarını yapmak için buraya gelmişti!" Raistlin'in sözleri garip, meşum bir hırsla tıslamıştı. "Thorbardin umurunda değildi! Her şey numaraydı, bir oyundu! Tek bir şey istiyordu: Kapı'ya varmak! Cüceler yolunu tıkiyordu, aynı benim yolumu tıkadıkları gibi. O zaman da kaleyi koruyorlardı, etrafındaki millerce toprağı da. Kapı'ya varmasının tek yolu bir savaş çıkartıp Kapı'ya yaklaşmayı sağlamaktı! Yani, tarih kendini tekrarlıyor.

"Çünkü ben de onun yaptıklarını yapmak zorundayım...onun yaptıklarını yapıyorum!" Yüzünde buruk bir ifadeyle suya bakmaya devam etti.

"Astinus'un Tarihçesi 'nden okuduğum kadarıyla," diye başladı Crysania tereddütle konuşarak, "savaş zaten yaşanacaktı. Uzun zamandır tepe cüceleri ile kuzenleri arasında kan davası varmış. Kendini suçlayamazsın..."

Raistlin sabırsızca hırladı. "Cüceler umurumda bile değil! İsterlerse Sirrion'a batsınlar." Artık buz gibi ifadeyle ve bakışlarını çırmadan kıza bakıyordu. "Astinus'un bu konudaki eserini okudu ğunu söylüyorsun. Eğer öyleyse, düşün! Cücekapısı Savaşlarının sonuna neden olan neydi?"

Crysania hafızasını yoklayıp, hatırlamaya çalışırken gözleri boşluğa bakar gibi oldu. Sonra kızın yüzü soldu. "Patlama," dedi yavaşça. "Dergoth Bozkırları'nı mahveden patlama. Binlerce kişi öl" dü, aynı..."

"Aynı Fistandantilus gibi..." dedi Raistlin, kasvetli bir vurguyla.

Uzun bir süre Crysania'nın elinden adama bakmaktan başka bil şey gelmedi. Sonra adamın ne dediğini iyice kavramaya başladı "Ama mutlaka öyle değildir!" diye bağırdı, elindeki kanlı bezi düşürüp, iki eliyle birlikte Raistlin'in ellerine sarılarak. "Sen aynı i

156

san değilsin! Koşullar farklı. Öyle olmak zorunda! Bir yanlışlık yap-mışsmdır!"

Raistlin alaycı bir ifadeyle gülümseyerek başını salladı. Kibarca ellerini kızıdan kurtardı, uzanarak kızın çenesinden tutup, doğrudan kızın gözlerine bakabilecek şekilde başını kaldırdı. "Hayır, koşullar farklı değil. Bir yanlışlık yapmadım. Zaman içinde kısıp kaldım, kendi sonuma doğru koşuyorum." "Nasıl bilebilirsin? Nasıl emin olabilirsin?" "Biliyorum çünkü; o gün Fistandantilus ile birlikte biri daha yok olmuştu."

"Kim?" diye sordu Crysania ama daha adam cevap vermeden, ölen yapraklar gibi yumuşak bir hışırtıyla etrafına düşen, kara bir korku örtüsünün omuzlarına çöktüğünü hissetti.

"Senin eski arkadaşlarından biri." Raistlin'in tebessümü çarpıldı. "Denubis."

"Denubis!" diye tekrarladı kız, sesi dahi çıkmamıştı. "Evet," diye cevap verdi Raistlin, farkına bile varmadan parmaklarını kızın sert çenesi boyunca gezdirerek, çenesini eline aldı. "O kadarını Astinus'tan öğrendim. Anımsa rahip arkadaşın, Fistandantilus'un çekim alanına girmişti bile, gerçi o bunu kendisine bile itiraf edemiyordu. Onun da kilise hakkında kuşkuları vardı, aşağı yukarı seninkiler gibi. İstar'ın o son, korkunç günlerinde Fistandantilus onu gitmesi için ikna etmiş olabilir, diye düşünüyorum..."

"Sen beni ikna etmedin," diye atıldı Crysania sertçe. "Ben gelmeyi seçtim! Bu benim karanındı."

"Tabii ki," dedi Raistlin kibarca, kıza bırakarak. Ne yapıyor olduğunun, yani kızın yumuşak tenini okşadığının kendisi de farkında değildi. Şimdi, birden bire kanının kaynadığını fark etmişti. Bakışlarının kızın dudaklarının kıvrımına, beyaz boynuna gittiğini fark etti. Aniden gözünde kıza, kardeşinin kollarında canlandırdı. Hissettiği o çılgın kıskançlık dalgasını hatırladı.

"Bu olmamalı!" diye kınadı kendi kendini. Bu benim planlarımı karıştırır...Ayağa kalkmaya başlamıştı ama Crysania her iki eliyle onun elini yakalayarak, yanağını avucunun içine dayadı.

"Hayır," dedi kız yavaşça; ağaçlardan süzülüp gelen parlak güneş ışığıyla parlayan gri gözleri ona bakıyor, sabit bakışlarıyla onu alıkoyuyordu, "biz seninle birlikte zamanı değiştireceğiz! Sen Fis-tandantilus'tan daha güçlüsün! Benim inancım ise Denubis'inkin-den daha güçlü! Kralrahip'in Tanrılardan ne istediğini duydum.

157

Hatasının ne olduğunu biliyorum! Paladine, eskiden olduğu gibi benim dualarıma cevap verecektir. Birlikte sonu değiştireceğiz...sen ve ben..."

Kendi sözlerinin tutkusuna kapılan Crysania'nın gözleri koyu bir maviye doğru karardı, Rasitlin'in elindeki teni narin bir pembeye döndü. Parmakları altında adam kızın boynundaki nabzı hissedebiliyordu. Kızın narinliğini, yumuşaklığını, pürüzsüzlüğünü hissedebiliyordu...aniden kendisini kızın yanında dizleri üzerinde buldu. Kız artık kollarındaydı. Ağzı kızın dudaklarını arıyordu, dudakları gözlerine, boynuna dokunuyordu. Parmakları saçlarına karışmıştı. Kızın kokusu burun deliklerini dolduruyor, tutkunun tatlı ağrısı bedenini sarıyordu.

Kız da adamın ateşine karşılık vermişti, aynı adamın büyüüne karşılık vermiş olduğu gibi; o da içtenlikle öpüyordu adamı. Raistlin ölü yaprakların yumuşak halısına çöktü. Yere uzanırken Crysa-nia'yı da kollarına alarak kendisiyle birlikte yere çekti. Mavi göz göğündeki güneş ışığı, tüm parlaklığıyla, gözünü kör ediyordu. Güneş tahammül dışı, neredeyse bedeninin içindeki acı kadar tahammül dışı bir sıcaklıkla kara küppesini ısıtıyordu.

Crysania'nın teni adamın ateşli dokunuşlarını serinletiyordu, dudakları susuzluktan ölen bir adama verilen su gibiydi. Gözlerini ışığa karşı kapatarak kendini ışığa teslim etti. Sonra, bir yüzün gölgesi aklında belirdi: Bir Tanrıça; kara saçlı, kara gözlü, coşkulu, muzaffer, kahkahalar atan...

"Hayır!" diye haykırdı Raistlin. "Hayır!" diye inledi, Crysa-nia'yı kendisinden uzaklaştırırken boğulur gibi bir sesle. Titreyerek, başı dönerek zorla ayağa kalktı.

Gözleri güneş ışığında yanıyordu. Küppesi üzerindeki ısı boğucuydu; zor nefes aldığını fark etti. Kara kukuletasını başına geçirerek durdu; titriyor, kendine olan hakimiyetini, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışıyordu.

"Raistlin!" diye bağırdı Crysania adamın eline yapışarak. Sesi tutkuyla sınırsızdı. Teması, bir yandan rahatlığı vaat ederken, bir yandan acıyı daha da arttırıyordu. Adamın kararlılığı çözülmeye mm başladı; acı adamı parçalıyordu...

Raistlin hiddetle elini çekip kurtardı. Sonra asık bir yüzle uzandı, kızın küppesinin narin beyaz kumaşını yakaladı. Aniden asılarak omzundan çekip yırttı; diğer eliyle de kızın yan çıplak bedenini yapraklar içine itti.

158

"Bunu mu istiyorsun!" diye sordu; sesi hiddetle, alaycı bir tını kazanmıştı. "Eğer istediğin buysa, burada kardeşimi bekle. Yakında burada olur!" Durdu, nefes almaya çalıştı.

Yapraklar arasında yatmış, kendi çıplaklığının o ayna gibi gözlerden, olduğu gibi, yansıdığı gören Crysania parçalanmış kumaşla göğsünü kapatarak, tek bir söz söylemeden adama baktı.

"Bunu elde etmek için mi geldik buraya?" diye devam etti Raistlin acımasızca. "Ben senin amacının daha yüce olduğunu sanıyordum Saygıdeğer Kızkardeş! Paladine hakkında atıp tutuyorsun, kendi güçlerin hakkında atıp tutuyorsun. Sence bu dualarının cevabı olabilir miydi? Benim senin cazibene kapılmam?"

Bu tam isabetti! Adam kızın büzüştüğünü, bakışlarının dalgalandığını gördü. Gözlerini kapatan kız yuvarlanarak döndü; ıstırap içinde hıçkırıyor, yırtılmış küppesiyle bedenini kapatmaya çalışıyordu. Siyah saçları çıplak omuzlarına dökülmüştü; sırtı beyaz, yumuşak ve pürüzsüzdü...

Aniden dönen Raistlin yürüyerek uzaklaştı. Hızla yürüyordu ve yürüdükçe sakinleştiğini hissetti. Tutkunun acısı yatışmış, bir kez daha açık açık düşünmesini olanaklı kılmıştı.

Gözüne bir kıpırtı, bir zırlık şimşegi takıldı. Tebessümü alaycı bir hal aldı. Tahmin etmiş olduğu gibi işte Caramon gidiyordu; kız aramaya koyulmuştu. Eh birbirlerini hoş tutsunlardı. Bu onu hiç ilgilendirmezdi, öyle değil mi?

Çadırına varan Raistlin kendi sınırlarının serinliğine ve karanlığına girdi. Dudaklarındaki alay hâlâ duruyor, ona kendi zayıflığını, başarısızlığa ne kadar yaklaşmış olduğunu hatırlatıyordu; ona - istemese de- kızın yumuşak, sıcak dudaklarını hatırlatıyordu; derken tebessümü geçti. Titreyerek sandalyesine çöktü, başı ellerinin arasına gömüldü.

Fakat yarım saat sonra, Caramon çadırına daldığında tebessümü geri geldi. Koca adamın yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gözleri açılmış, eli kılıcının kabzasındaydı.

"Seni öldürmeliyim lanet olasıca piç kurusu!" dedi boğulur gibi olan bir sesle.

"Bu sefer ne var kardeşim?" diye sordu Raistlin rahatsız olarak, bir yandan da çalışmakta olduğu büyük kitabını okumaya devam ediyordu. "Yoksa başka bir evcil kenderini mi öldürdüm?"

"Ne için olduğunu gayet iyi biliyorsun!" diye hırladı Caramon,

bir küfür savurarak, ileri doğru yalpalayarak büyükitabım yakala- 4 dığı gibi sert bir hareketle kapattı. Gece mavisii cildine değen parmakları yandı ama o acıyı duymuyordu bile. "Lady Crysania'yı or_ manda buldum; üzerindekiiler yırtılmıştı, kendini telef edercesine i ağlıyordu. Yüzündeki o izler..."

"Kendi ellerimle yaptım. Sana neler olduğunu anlattı mı?" diye kesti sözünü Raistlin.

"Evet, ama..."

"Sana kendisini bana sunduğunu anlattı mı?"

"İnanmıyorum..."

"Ve benim onu reddettiğimi," diye devam etti Raistlin soğuk bir edayla, gözleri kardeşinin gözlerine hiç kırışmadan bakıyordu.

"Seni küstah oro..."

"Ve şu anda da büyük bir ihtimalle çadırında oturmuş, onu, namusuna zarar vermeyecek kadar çok sevdiğim için Tanrılarına şük-rediyordur." Raistlin, Caramon'u zehirli bir hançer gibi parçalayan acı, alaycı bir kahkaha attı.

"Sana inanmıyorum!" dedi Caramon yavaşça. Kardeşinin cüppesine yapışarak çektiği gibi Raistlin'i sandalyesinden kaldırdı. "Ona da inanmıyorum! Senin bu sefilliğini korumak için her şeyi söyler..."

"Çek ellerini kardeşim!" dedi Raistlin, donuk, yumuşak bir fısıltıyla,

i

"Seni Cehhennem'e göndereceğim!" "

"Sana, çek ellerini dedim!" Mavi bir şimşek çaktı, bir çatırtı ve cızırtı sesi oldu; sarsan, felç eden bir şok dalgası bedeninde yayılırken Caramon acıyla bağırarak ellerini gevşetti.

"Seni uyarmıştım." Raistlin cüppesine çeki düzen verip, yeniden yerine oturdu.

"Tanrılar adına, seni bu kez öldüreceğim!" dedi Caramon, sıkıdığı dişleri arasından, titreyen eliyle kılıcını kınından çekti.

"Öyleyse yap," diye atıldı Raistlin, yeniden açtığı büyükitabın-dan bakışlarını kaldırarak, " ve bitsin bu iş. Bu sürekli tehditler insanı sıkıyor!"

Büyücünün gözlerinde garip bir parıltı vardı -neredeyse sabırsız bir parıltı -bir davet pırıltısı.

"Dene!" diye fısıldadı, kardeşine bakarak. "Beni öldürmeye çalış! Bir daha eve dönemezsin..."

"Bunun önemi yok!" Gözünü kan bürümüş, kıskançlık ve nef-

retle kendini kaybetmiş olan Caramon, oturmuş, yüzünde o garip ve hevesli ifadeyle onu bekleyen kardeşine doğru bir adım attı.

"Dene!" diye emretti Raistlin yine.

Caramon kılıcını kaldırdı.

"Komutan Caramon!" diye telaşlı bir ses geldi dışarıdan; koşuşturan insanların ayak sesleri duyuluyordu. Küfreden Caramon, sa-vuracağı kılıcı tutarak tereddüt etti; öfkeli gözyaşlarıyla yarı körleş-miş bir halde kasvetle kardeşine bakıyordu.

"Komutanım! Neredesiniz?" Sesler daha yakından geliyordu; ayrıca bu seslere karşılık olarak kendi muhafızlarının sesleri duyulmuş, gelen sesi Raistlin'in çadırına yönlendirmişti.

"Buradayım!" diye bağırıldı sonunda Caramon. Kardeşine sırtını dönerek kılıcını kınına sokup sert bir hareketle çadırın kapısını açtı. "Ne var?"

"Komutanım, ben...Efendim, elleriniz! Yanmış...Nasıl...?"

"Önemli değil. Sorun nedir?"

"Cadı beyim. Gitmiş!"

"Gitmiş mi?" diye tekrarladı Caramon telaşla. Kardeşine gaddarca bakan koca adam, hızla çadırdan dışarı çıktı. Raistlin adamın gümbürtülü sesinin açıklama yapmalarını emredişini, adamların da cevap verişini duyuyordu.

Raistlin dinlemedi. İçini çekerek gözlerini kapattı. Caramon'un onu öldürmesine izin verilmemişti.

Önünde, dümdüz, dar bir çizgi halinde uzanan ayak izleri karşı konulmaz bir biçimde onu davet ediyorlardı.

ir keresinde Caramon, kızı, iyi ata bindiği için övmüştü. Güneydeki büyülü VVayreft Orma-m'ru aramak için Tanis Yarımelf le birlikte, Palanthas'tan ayrılıncaya kadar,

Crysanıa, atlara en çok babasının zarif arabalarını çekerken yaklaşmıştı. Palanthaslı kadınlar ata binmezlerdi, Solamniyah kadınlar gibi zevk için bile binmezlerdi. Ama bütün bunlar kızın diğer hayatındaydı.

Diğer hayatı... Binek hayvanının boynuna doğru iyice eğilmiş, topuklarını hayvanın böğürlerine saplamış, tırısı kaldırmaya çalışırken Crysanıa kendi kendine gülümsedi. Ne kadar uzak geliyordu insana; hem uzakta, hem de uzun bir süre önce.

İçini çekip, alçak dallara takılmamak için başını iyice eğdi. Arkasına bakmıyordu. Onu hemen izlemeye başlamayacaklarını umuyordu. Haberciler vardı; -Caramon önce onlarla ilgilenmek zorundaydı- sonra, muhafızlarından kimseyi, kendi olmadan onun peşine yollamaya cesaret edemezdi. Bir cadının peşinden yol-layamazdı!

Aniden Crysanıa gülmeye başladı. Doğru, cadıya benzeyen biri varsa, o da benim! Parçalanmış cüppesini değiştirmek için uğraşmamıştı bile. Caramon, onu ormanda bulduğunda kızın cüppesini kendi pelerinin tokalarıyla bağlamıştı. Cüppesi zaten çok uzun sü-

162

redir kar beyazlığını kaybetmişti; yolculuktan, giymekten, derelerde yıkanmaktan kumru rengi bir griye dönmüştü. Artık yırtılmış ve çamurlanmış bir halde, kızın etrafında, dağınık tüyler gibi uçuyordu. Kız atını sürerken pelerini arkasını kırbaç gibi dövüyordu. Kara saçları düğüm düğüm olmuştu. Saçları arasında önünü bile doğru dürüst göremiyordu.

Ormandan dışarı sürdü atını. Önünde otluk bir arazi uzanıyordu; kız bir an, önünde uzanan yerleri incelemek için atının yularına asıldı. Yavaş yavaş ilerleyen orduya uygun adım refakat etmeye alışmış hayvan, bu alışık olmadığı hareketlilikten dolayı heyecanlanmıştı. Başını sallayarak, yana doğru birkaç adım atarak, özlem dolu gözlerle önünde uzanan otluğun pürüzsüz uzantısına bakarak koşup gitmek için adeta yalvardı. Crysanıa hayvanın boynunu okşadı.

"Haydi oğlum," diye ileri sürdü atı, yularını rahat bırakarak.

Burun delikleri alevlenen at kulaklarını geri yatırdı, yeni bulduğu bu özgürlükle heyecanlanarak ileri doğru atılıp açık, otluk arazide dört nala gitmeye başladı. Hayvanın boynuna yapışan Crysanıa da, ilk kez yaşadığı bu yeni özgürlüğün zevkine bırakmıştı kendisini. Yüzünü ısıran sert rüzgâr ile akşam üstü güneşinin sıcaklığı tatlı bir tezat oluşturunuyordu. Hayvanın dört nala gidişinin ritmi, binişin heyecanı, ne zaman ata binse hissettiği o korkunun kıyısındaki his aklını uyuşturarak, ağrıyan kalbini rahatlatıyordu.

Bir yandan atını sürerken, diğer yandan tasarladığı planları be-lirginleştirdi, daha da kesinleştirdi. Önündeki topraklar, bir çam ormanının gölgesiyle kararıyordu; tepesinde, sağ yanında Garnet Dağları'nın kar kaplı zirveleri parlak güneş ışığında parlıyordu. Hayvana denetimin kendisinde olduğunu hatırlatmak için yularlara aniden asılan Crysanıa atın çılgın gidişini yavaşlatıp onu uzaktaki ormanlara doğru yönlendirdi.

Caramon, işlerini ayarlayıp onun peşinden yola koyulduğunda, Crysanıa'nın kamptan ayrılışı neredeyse bir saati bulmuştu. Crysanıa'nın da tahmin etmiş olduğu gibi, bu aciliyeti habercilere açıklaması ve ayrılmadan önce onların alınmamalarını sağlaması gerekiyordu. Bu da biraz zaman gerektiriyordu çünkü Bozkırlı çok az Ortak Dil biliyordu, cüce lisanını ise hiç bilmiyordu; bu arada cüce Ortak Dili oldukça iyi konuştuğu halde (haberci olarak seçilmesinin bir nedeni de buydu)

Caramon'un garip aksanını anlayamıyor ve

163

sürekli koca adamın söylediklerini tekrarlamasını istiyordu.

Caramon, Crysanıa'nın kim olduğunu ve onunla ne ilgisi oldu, günü anlatmaya çalışmıştı ama bu hem cüce hem de Bozkırlı için anlaşılabilir bir şeydi. Sonunda Caramon pes ederek onlara zaten kampta duyacak oldukları şeyi açık açık söyledi: Kadın onun kadınıydı ve kaçmıştı.

Bozkırlı anlayışla başını salladı. Kendi kabilesinin, özellikle vahşi olarak tanınan kadınları da zaman zaman başlarını alıp aynı şeyi yaparlardı. Caramon'a, kızı yakalayınca saçlarını kesmesini söyledi; bu itaatkâr olmayan bir eşin işareti sayılıyordu. Cüce biraz şaşırılmıştı: Bir cüce, nasıl sakallarını tıraş etmeyi düşünemezse; bir cüce kadını da, kocasından ve evinden kaçmayı öyle düşünemezdi. Ama suratsızca, kendi kendine, insanlar arasında olduğunu ve zaten ne umabileceğini hatırlattı.

Her ikisi de Caramon'a hızlı ve başarılı bir yolculuk dileyip, kampın içki stoğunun keyfini çıkarmaya başfcdılar. Rahat bir nefes alan Caramon, bir at eyerletmiş ve atı hazır bekleten Garic'i bulmak için aceleyle çadırdan dışarı çıkmıştı.

"İzini bulduk Komutan," dedi genç adam, işaret ederek. "Küçük bir keçi yolunu izleyerek kuzeye, ormanın içine doğru sürmüş atını. Hızlı atı almış..." Garic bir an takdirle başını salladı. "En iyilerinden birin çalmış, bunu söyleyebilirim beyim. Fakat çok uzaklaştığını zannetmem."

Caramon atına atladı. "Teşekkür ederim Garic," diye başladıktan sonra başka bir atın daha getirildiğini görerek durdu. "Bu ne?" diye homurdandı. "Tek başıma gideceğimi söylemiştim..." "Ben de geliyorum kardeşim," diye geldi bir ses, gölgelerden.

Caramon etrafına bakındı. Siyah yolculuk pelerini ve çizmelerini giymiş olan başbüyücü çadırından çıktı. Caramon kaşlarını çatı ama Garic, Raistlin'in sevdiği, ince, sinirli kara ata binmesine yardım ediyordu bile. Caramon adamların önünde bir şey söylemeyi göze alamadı; kardeşi de bunu biliyordu. Başını kaldırırken, güneş ışığı gözlerinin ayna gibi yüzeyine çarptığında Raistlin'in gözlerinde, eğlendiğini belli eden bir ifade olduğunu gördü.

"O zaman gidelim," diye mırıldandı Caramon hiddetini gizlemeye çalışarak. "Garic, ben yokken komuta sende. Çok uzun süreceğini zannetmiyorum. Konuklarımızın iyice doyurulmalarını sağla ve o çiftçileri de tarlaya sok. Döndüğümde mızrakları birbirlerine değil, içi saman dolu maketlere saplıyor olduklarını görmek istiyorum!"

"Anlaşıldı efendim," dedi Garic ciddiyetle, Caramon'a şövalye selamı vererek.

Caramon'un gözlerinde Sturm Brightblade canlandı ve o görüntüyle birlikte gençlik günleri; kardeşiyle birlikte arkadaşlarıyla dolaştıkları günler: Tanis, cüce demirci Flint, Sturm... Başını sallayıp, atını kamptan çıkartırken bu düşünceleri de uzaklaştırmaya çalıştı.

Fakat ormandaki keçi yoluna varıp da yanında at sürmekte olan kardeşini gözünün ucuyla görünce, bu düşünceler daha güçlü olarak geri geldi; büyücü, her zamanki gibi atını kardeşininkinden bir adım geride tutuyordu. At sürmeyi çok sevmese de Raistlin ata güzel binerdi, aynı istediği zaman her şeyi çok iyi yapabildiği gibi. Konuşmuyor, hatta kardeşine bakmıyordu bile; kukuletasını başına geçirmiş, kendi düşüncelerinde kaybolup gitmişti. Bu olağandışı değildi: İkizler bazen çok az konuşarak günlerce seyahat ederlerdi.

Ama yine de aralarında bir bağ vardı; bir kan, ilik ve ruh bağı. Caramon o eski, rahat yol arkadaşlığı ruh haline kaydığını fark etti. Öfkesi erimeye başlamıştı, zaten bu hiddetin bir kısmı da kendi-sineydi.

Biraz geri dönerek omzunun üzerinden konuştu.

"O...orada...yaptıklarım...için özür dilerim Raist," dedi kabaca, Crysania'nın belirgin izlerini takip edip ormanın içine doğru ilerlerlerken. "Söylemiş oldukların doğruduydu...o da bunları bana anlatmıştı...kendisinin..." Caramon kekeleydi, kızardı. Eyerin üzerinde döndü. "Yani kendisinin, lanet olsun Raist! Neden ona o kadar kaba davrandın sanki?"

Raistlin kukuletalı başını kaldırdı; kardeşi artık yüzünü görebiliyordu. "Kaba olmak zorundaydım," dedi yumuşak sesiyle. "Ayaklarının dibinde açılmakta olan uçurumu, eğer birlikte düşmüş olsak, herkesi de mahvedeceğimiz uçurumu göstermek zorundaydım!" Caramon ikizine hayretle baktı. "Sen insan değilsin!"

Onu hayretler içinde bırakırcasma Raistlin içini çekti. Büyücünün sert, parlak gözleri bir an için yumuşadı. "Ben, senin tahmin edemediğin kadar insanım kardeşim," dedi doğrudan Caramon'un kalbine işleyen hüzünlü bir tonda.

"O halde sev be onu adam!" dedi Caramon, atını kardeşinin yanında sürmek için geriye kalarak. "Bu uçurumlar, kuyular veya her neyse bu saçmalıkları bir yana bırak! Sen güçlü bir büyücü, o kut-

165

164

sal bir rahibe olabilir ama o cüppeler altında siz de etten kemikten insanlarsınız! Onu kollarına al ve...ve..."

Caramon o kadar etkilenmişti ki atının yularına asılıp tam yolun ortasında durdu; yüzü tutku ve heyecanla aydınlanmıştı, Raistlin de atını durdurdu. İleri abanarak elini kardeşinin koluna koydu; alev gibi yanan parmakları Caramon'un tenini dağlamıştı. Yüz ifadesi sertleşmişti; gözleri bir kez daha cam gibi kırılğan ve soğuktu.

"Dinle beni Caramon ve anlamaya çalış," dedi Raistlin; öyle his-II siz bir tonda konuşmuştu ki ikizi ürpermişti. "Ben sevme yetisine sahip değilim. Daha bunu anlamadın mı? A, evet, haklısın; bu cüppelerin altında ben de etten kemikten bir adamım ne yazık ki. Her adam gibi ben de şehvetli olabilirim. Hepsi bu... şehvet." 't

Omuzlarını silkti. "Eğer şehvete geçit veririm bu benim için çok önemli olmayabilir, belki kısa bir süre için beni güçsüzleştirir, o kadar. Büyümü etkilemeyeceği kesin. Fakat" -bakışları Cara-

mon'u buzdan bir kılıç gibi delip geçmişti- "bunu öğrenmek Crysa-nia'yı mahveder. Ve bunu öğrenir de!"

"Seni kara kalpli piç kurusu!" diye tısladı Caramon. \

Raistlin kaşlarından birini kaldırdı. "Ben mi?" diye sordu sadece. "Öyle olsaydım elime geçince keyfine bakmaz mıydım? Ben

-diğerlerinin aksine- kendimi anlama ve denetleme yetisine sahibim."

Caramon gözlerini kırptırdı. Atını mahmuzlayarak, akli karışmış bir halde bir kez daha patikada öne geçti. Her nasılsa kardeşi bir kez daha her şeyi alaşağı etmeyi başarmıştı. Aniden Caramon,

-kendisi- kendini büyük bir suçluluk duygusu içinde buldu; hayvansal dürtülerinin kurbanı olan kendisi, kendini denetleyecek kadar adam değilken kardeşi -sevebilme yetisine sahip olmadığını itiraf ederek- soylu ve fedakâr görünüyordu. Caramon başını salladı.

İkisi birlikte Crysanianın ormanının içine doğru dalan izini takip ettiler. Rahat ilerliyorlardı; kız yoldan ayrılmamış, hiç yön değiştirmemiş, hatta hiç izlerini gizlemeye uğraşmamıştı.

"Kadınlar!" diye mırıldandı Caramon, bir süre sonra. "Madem canı dolaşmak istiyordu neden adam gibi yürümedi! Neden at sırtında memleketin yarısını dolandı?"

"Onu anlamıyorsun kardeşim," dedi Raistlin, bakışları yoldayken. "Onun böyle bir amacı yok. Onun bu yolculukta bir hedefi var, inan bana."

166

"Pöh!" diye burun büktü Caramon. "Bunu söyleyen kadın uzmanına bakın hele! Ben evliydim! Bilirim! Onu izleyeceğimizi bilerek, huysuzluk edip sürdürdü atını. Onu buralarda bir yerlerde, atı yere saplanmış, büyük bir ihtimalle de sakatlanmış bulacağız. Üşümüş ve kibirli bir halde olacak. Özür dileyeceğiz ve...ve ben o kadar istiyorsa o kahrolasınca çadırı ona vereceğim ve ...bak işte! Ne demiştin?" Atını durdurarak, otluk araziye işaret etti. "Bak kör bir lağım cücesinin bile bulabileceği bir iz! Haydi gel."

Raistlin cevap vermedi ama kardeşinin peşinden dört nala giderken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. İki kardeş, Crysanianın otluk arazi üzerinde bıraktığı izi izledi. Yeniden ormana girdiği yeri de buldular, bir dereye gelip geçtiler. Fakat orada, derenin kıyısında Caramon atını durdurdu.

"Bu da n..." Atını bir daire şeklinde sürerek sağa, sola bakındı. Raistlin de durup içini çekti ve eyer kaşı üzerinden eğildi.

"Sana söylemiştim," dedi ciddiyetle. "Bir hedefi vardı. Akıllı bir kız o, kardeşim. Seni ve aklının nasıl çalıştığını -o da çalıştığı zamanlar- bilecek kadar akıllı!"

Caramon kaşlarını çatarak ikizine baksa da bir şey söylemedi.

Crysanianın izi yok olmuştu.

Raistlin'in de söylemiş olduğu gibi Crysanianın bir hedefi vardı. Zeki ve akıllıydı, Caramon'un ne düşüneceğini tahmin etmiş ve bile bile onu yanlış yöne çekmişti. Kendisi ormanı pek tanımasa da, aylardır ormanı tanıyanlarla birlikte olmuştu. Genellikle yalnız olduğu -çok az kişi bir 'cadı'yla konuşuyordu- ve komuta konusunda çözmesi gereken sorunları olan Caramon ve kendini çalışmalarına vermiş olan Raistlin tarafından, kendi başına bırakıldığı için Crysanianın kendi başına at sürmekten, etrafındakilerin öykülerini dinleyip, onlardan bir şeyler öğrenmekten başka pek yapacak şey bulamıyordu.

Böylece kendi izlerinden atını geri sürmek, derenin ortasından giderek izlenecek bir iz bırakmamak onun için pek zor olmamıştı. Kıyıda, atının iz bırakmayacağı kayalık bir yere gelince derenin ayrılmıştı. Ormana girerek ana yoldan sakınmış, suya giden daha küçük hayvan yollarını tercih etmişti. Bir kez yola koyulduktan sonra mümkün olduğu kadar izlerini gizlemişti, izlerini geliş güzel sakladığı halde Caramon'un kendisini, o kadar bile ciddiye almayacağını biliyordu, o yüzden adamın kendisini izleyeceği yönünde bir

167

korku duymuyordu.

Eğer Crysanianın, Raistlin'in de kardeşiyle birlikte at sürdüğünü bilseydi o zaman kaygı duyardı, çünkü, sanki büyücü kızın aklının içindekileri, kızıdan iyi biliyordu. Ama kız bunu bilmiyor, o yüzden de acele etmeden yoluna devam ediyordu: Bunu hem atını dinlendirmek, hem de ne yapacağı konusunda bir plan geliştirmek için yapıyordu.

Eyerinde, Caramon'un çadırından aldığı bir haritası vardı. Bu haritada dağların bir yerinde yuvalanmış küçük bir köy işaretlenmişti. O kadar küçüktü ki bir ismi bile yoktu, -en azından harita üzerine yazılmamıştı.- Ama kızın hedefi bu köydü. Burada bir taşla iki kuş vuracaktı: Zamanı değiştirerek, -hem Caramon'a, hem kardeşine, hem kendisine- oradan oraya taşınan gereksiz bir sepet olmadığını, hatta tehlike de yaratmadığını ispat edecekti. Ne kadar kıymetli olduğunu gösterecekti.

Burada, bu köyde, Crysiana, kadim Tanrılara yeniden inanılmasını sağlayacaktı.

Bu onun aklına yeni gelmemiştir. Bu, her zaman yapmaya niyetlendiği bir şeydi ama birçok nedenden dolayı gerçekleştiremiyor-du. İlk başta, hem Caramon, hem Raistlin, onun kampta rahibelik yeteneklerini kullanmasını yasaklamışlardı. Her ikisi de gençliklerinde yakılan cadıları gördüklerinden onun hayatı için endişeleniyorlardı. (Hatta Raistlin, Sturm ve Caramon tarafından kurtarılmaya saymış, kendisi de bu konuda bir kurban olacaktı.)

Crysania'nın, ordu ile birlikte seyahat eden adamların ve ailelerinin hepsinin, baştan, kızın bir cadı olduğuna kesin olarak inandıkları için, onu dinlemeyeceklerini bilecek kadar sağduyusu vardı. Aklına, onu hiç tanımayan insanlarla karşılaşır, onlara öyküsünü anlattığında, onlara Tanrıların insanları terk etmediğini, asıl terk edenlerin insanlar, olduğu haberini verdiğinde, onu, nasıl iki yüz yıl sonra Altınay'ı izledilerse, o şekilde izleyecekleri gelmişti.

Fakat Raistlin'in acımasız sözleri canım yakıncaya kadar bu düşüncesini harekete geçirmek için yeterince cesaret toplayamamıştı. Şimdi bile, alacakaranlıkta, atını sakın orman içinde yürütürken hâlâ adamın sesini kulaklarında duyuyor, ona kınayarak bakan; gözlerini görebiliyordu.

Hak etmişim, diye itiraf etti kendi kendine. İnancından ayrıl- j dım. Onu Paladine'a yaklaştırmak için bir örnek teşkil edecek yer- i de onu, kendime yaklaştırmak için 'cazibemi' kullandım. İçini çe- kerek, ne yaptığının farkına bile varmadan parmaklarını karışmış saçları arasında gezdirdi. Eğer onun irade gücü olmasaydı, şimdi jnahvolmuştum.

Başbüyücüye karşı duyduğu hayranlık zaten yeterince güçlüydü ama daha da derinleşmişti; Raistlin'in de tahmin etmiş olduğu gibi. Adamın inancını yeniden kazanıp, değerini kanıtlayarak bir kez daha güven ve saygısını elde etmek istiyordu. Çünkü artık, kı-zararak, adamın onun hakkında pek iyi şeyler düşünmüyor olduğuna hükmetmişti. Kampa inananlardan, gerçek inanç sahiplerinden bir orduyla dönerek sadece ona yanıldığı göstermekle yetinmeyip -daha önce bir rahibin yaşamadığı bir dönemde rahipler yetiştirerek- zamanın değiştirilebileceğini ispatlamayı planlıyor ve böylelikle öğretisini bütün orduya yaymayı umuyordu.

Bunları düşünerek plan yapmakta olan Crysania, bu zaman dilimine geldikleri andan beri, aylardır ilk kez kendisiyle bu kadar barışık olabiliyordu. Çünkü ilk kez kendi başına bir şey yapıyordu. Raistlin ile bir yerlere sürüklenmiyor veya Caramon tarafından kendisine emirler yağdırılmıyordu. Kızın morali düzelmişti. Yaptığı hesaplara göre hava kararmadan köye varabilirdi.

Kızın üzerinde olduğu patika, bir dağın yamacından yukarı doğru tırmanıyordu. O sırada ise bir tepeden aşır küçük bir vadiye doğru inmeye başlamıştı. Crysania atını durdurdu. Orada, vadiye çöreklenmiş duran, hedefi olan köyü sonunda görmüştü.

Köyde bir şeyler tuhafına gitmişti ama henüz, bu tür konularda içgüdülerine güvenmesi gerektiğini bilecek kadar deneyimli bir gezgin sayılmazdı. Aklında, hava kararmadan köye varması gerektiğinden başka bir şey olmayan, bir an önce planım harekete geçirmekten başka bir şey düşünmeyen Crysania bir kez daha atın atlayarak, atını patikadan aşağıya sürmeye başladı; eli boynuna takmış olduğu Paladine madalyonu üzerindeydi.

"E, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Caramon atının sırtında dere aşağı ve yukarı bakarak.

"Kadınlar konusunda uzman olan sensin," diye burun büktü Raistlin.

"Tamam, bir hata yaptım," diye homurdandı Caramon. "Bunun bize bir faydası yok. Yakında hava kararacak, o zaman onun izini de bulamayız. Senin de işe yarar bir teklifte bulunduğunu duymadım," diye geveledi, kardeşine nefretle bakarak. "Büyünle bir şey-

168

169

ler yapamaz mısın?"

"Eğer elimden gelseydi, büyümle sana bir beyin yapardım," dı, ye yapıştırdı Raistlin hırçınlıkla.

"Ne yapmamı isterdin; onu yoktan var etmemi mi, ona kristal küremle bakmamı mı? Hayır, gücümü harcayacak değilim. Sonra bu gerekli de değil. Bir haritan var mı, ya da başka bir deyişle, bu kadarını akıl edebilmiş miydin?"

"Bir haritam var," dedi Caramon sertçe, haritayı kemerinden çıkartıp kardeşine uzatarak.

"Atları sulayıp biraz dinlendiren fena olmaz," dedi Raistlin, atından kayıp inerken. Caramon da attan inip, Raistlin haritaları in» çelerken atları dereye doğru götürdü.

Caramon atları bir çalığa bağlayıp kardeşinin yanına döndüğünde güneş kavuşmaya başlamıştı. Raistlin, bu alacakaranlıkta haritayı okuyabilmek için neredeyse burnuna sokmuştu. Caramon onun öksürdüğünü ve pelerinine sarındığını gördü.

"Gece dışarıda olmamalıydın," dedi Caramon sertçe.

Tekrar öksüren Raistlin ona sert sert baktı. "Bir şeyim kalmaz."

Omuzlarını silken Caramon, kardeşinin omuzu üzerinden hari-taya baktı. Raistlin ince parmağıyla, dağın ortalarında bir yerde kü*| çük bir noktayı gösterdi.

"İşte," dedi.

"Neden? Neden öyle, kuş uçmaz, kervan geçmez, bir yere git-J sin?" diye sordu Caramon kaşlarını çatarak, aklı karışmıştı. "Bu bu anlam ifade etmiyor."

"Çünkü sen hâlâ onun amacını anlayamadın da ondan!" diye karşılık verdi Raistlin. Düşünceli bir halde haritayı rulo yaptı, gö: leri solan ışığa dalmıştı. Kaşları arasında kara bir çizgi oluştu.

"Eee?" diye sıkıştırdı Caramon kuşkuyla. "Deminden beri bah-1 settiğin bu büyük hedef ne? Mesele nedir?"

"Kendisini çok büyük bir tehlikeye attı," dedi aniden Raistlin, soğuk sesinde bir öfke tınısı vardı. Caramon ona telaşla baktı.

"Ne? Nereden biliyorsun? Gördüğün bi..."

"Tabii ki göremiyorum, koca ahmak!" diye hırladı Raistlin omzunun üzerinden, atına doğru hızla yürürken. "Düşünüyorum! Beynimi kullanıyorum! Köye, eski dini yeniden kurmak için gidi-J yor. Onlara gerçek Tanrıları anlatmaya gidiyor!"

"Cehennem adına!" diye sövdü Caramon, gözleri fal taşı gibi.' açılarak. "Haklısın Raist," dedi, bir an düşündükten sonra. "Onun | bu iş için uğraşmak hakkında konuştuğunu hatırlıyorum şimdi, ^üşününce. Gerçi ciddi olduğu hiç aklıma gelmemişti."

Sonra, kardeşinin atını çözüp binmeye hazırlandığını görünce aceleyle ilerleyerek elini kardeşinin yularına koydu. "Bir dakika Raist! Şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Sabaha kadar beklememiz gerek." Dağları işaret etti. "Hava karardıktan sonra o rezil patikalarda at sürmeye cüret edilemeyeceğini benim kadar iyi bilirsin.. Atların ayağı bir çukura girip, bacaklarını kırabilirler. Üstelik o terk edilmiş ormanlarda nelerin yaşadığını işe katmıyorum bile."

"Işık için asam var," dedi Raistlin, eyerin kenarındaki deri kılıfta duran Büyücülük Asası'nı işaret ederek. Tam kendini ata çekecekken, bir öksürük nöbeti durup, soluklanabilmek için eyere tutunmasına neden oldu.

Caramon nöbet geçinceye kadar bekledi. "Bak Raist," dedi daha yumuşak bir tonda, "ben de, onun için en az senin kadar endişeleniyorum -ama bence- abartıyorsun. Makul olmalıyız. Goblinlerin inine gitmiyor ya! Büyü ışığı, orada gezinen ne varsa, ateşe koşan pervaneler gibi, onları bize çekecek. Atlar nefessiz kaldı. Bırak mecbur kaldığında dövüşmeyi, yola devam edebilecek halde bile değilsin. Bu gece burada kamp kurarız. Biraz dinlenirsin, sabah dinç bir halde devam ederiz."

Elleri eyerde olan Raistlin kardeşine bakarak duraksadı. Sanki tartışacak gibiydi ama bir öksürük nöbeti daha tuttu. Elleri yanma kaydı, başını atının böğrüne dayadı, kıpırdamayacak kadar yor-gunmuş gibi.

"Haklısın kardeşim," dedi konuşabildiği zaman.

Bu alışılmadık zayıflık gösterine hayret eden Caramon neredeyse kardeşine yardım etmeye gidecekti ki tam zamanında kendine hakim oldu: Ona ilgi göstermek sadece acımasızca azarlanmasına neden olurdu. Sanki ters giden bir şey yokmuş gibi hareket ederek, kardeşinin yatak denkini açmaya başladı; bir yandan da ne dediğine dikkat etmeden sohbet ediyordu.

"Şunu bir sereyim de, sen dinlen. Belki küçük bir ateş yakmayı göze alabiliriz, sen de öksürüğüne iyi gelen iksirini ısıtırsın. Burada, Garic'in hazırlamış olduğu biraz etle, sebze var." Caramon ne dediğini düşünmeden konuşmaya devam ediyordu. "Ben bir türlü yapıvereyim. Aynı eski günlerdeki gibi olacak."

"Tanrılar adına!" Bir an sırtarak sustu. "Bir sonraki lokmamızın nereden geleceğini bilmediğimiz halde, o günlerde ne yedik! Hatırlıyor musun? Senin bir baharatın vardı. Onu tavaya atardın.

171

170

Neydi o?" Bakışları ileri doğru gitti, sanki zamanın puslarını gözleriyle aralayabilirmiş gibi.

"Hangisinden bahsettiğimi hatırladın mı? Onu büyü yaparken de kullanıyordun. Ama yahniye de ne yakışıyordu! Adı...sanki bizimki gibi bir şeydi...marjere, merjanke müydü? Hah!" -Caramon güldü- "Senin o eski ustanın bizi büyü malzemesiyle yemek yaparken yakaladığı zamanı hiç unutmam! Patlayacak zannetmiştim!"

İçini çeken Caramon işine geri döndü, düğümleri çekiştiriyordu. "Biliyor musun Raist," dedi yavaşça bir süre sonra, " o günden beri harika yerlerde, harika yemekler yedim: Saraylarda, elf ormanlarında falan. Ama hiçbir şeyin tadı onu tutmuyor. Yine tatmak isterdim, bakalım hatırladığım kadar var mıymış. Aynı eski günlerdeki gibi olacak..."

Yumuşak bir kumaş sesi duyuldu. Caramon durdu, kardeşinin kara kukuletalı başını döndürmüş dikkatle kendisine baktığını bili

yordu. Yutkunan Caramon bakışlarını çözmeye çalıştığı düğümler den ayırmadı. Kendisini böyle yem etmek istemezdi ama artık \ içinde bir kasvetle Raistlin'in alayını beklemeye başladı. t

Yine yumuşak bir kumaş sesi duyuldu; o zaman Caramon eline *1 yumuşak bir şeylerin tutuşturulduğu hissetti: minik bir kese.]

"Mercanköşk," dedi Raistlin yumuşak bir fısıltı halinde. "Baharatın adı mercanköşk..."

Böfüm

5

rysania, atını köyün e-teklerine sürünceye kadar bir şeylerin tuhaf olduğunu fark edememişti.

Caramon olsaydı, tabii ki, daha tepeden aşağıya ilk baktığında bunu hemen fark ederdi. Yemek pişirilmesi gereken ocakların dumanlarının eksikliğini hemen görürdü. Doğal olmayan o sessizlik dikkatini çekerek: Ne çocuklarını çağıran annelerin sesleri, ne otlaklardan yavaş yavaş gelen ineklerin gümbürtüleri, ne de uzun ve yorgun geçen bir günden sonra selamlaşan komşuların sesleri vardı. Demircinin ocağından da duman tütmediğini görür, pencerelerden parlamayan mum ışıklarını merak ederdi. Başım kaldırıp baktığında telaşla gökyüzünde halkalar çizen leşçi kuşların sayılarının çokluğunu fark ederdi....

Bütün bunları Caramon veya Tanis Yarımelf veya Raistlin veya onlardan herhangi biri fark edebilirdi ve yollarına devam etmek zorunda kalırlarsa da, ya bir elleri kılıçlarında ya da dudaklarında bir büyüyle yaklaşırlardı.

Fakat Crysania köye girip, etrafına bakınıp, insanların nerede olduklarını merak etmeye başlamıştı ki anca, ilk huzursuzluk kıpırtılarını yaşamaya başladı. O zaman kuşları fark etti; o zaman kızın varlığıyla rahatsız olarak attıkları kaba çığlıklar, kızın düşünceleri-

173

172

ni rahatsız etti. Yavaşça toplanmakta olan karanlığa doğru kanat çırpıtlar veya gölgeler içinde erircesine ağaçlar ü/erine kasvetle tü-nediler.

Sallanmakta olan levhasından bir han olduğu anlaşılan bir binanın önünde atından inen Crysania, atını direğe bağlayarak ön kapıya doğru yaklaştı. Eğer burası bir handıysa bile, küçük bir handı ama dikkatle inşa edilmiş, pencerelerinde büzgülü perdeleri, genel olarak insanı kucaklayan bir havası vardı; gerçi bu garip sessizlikte tüm bunlar insana tehditkâr görünüyordu. Pencereden ışık gelmiyordu. Karanlık, küçük kasabayı hızla yutuyordu. Kapıyı iterek açan Crysania içersini ancak seçebildi.

"Merhaba!" diye seslendi tereddütle. Kızın sesine gelen yanıt, dışarıdaki leş kuşlarının boğuk bir sesle gıkıltıları oldu ve bu da kızı ürpertti. "Kimse yok mu? Bir oda rica edecektim..."

Ama kızın sesi boğuldu. Bu yerin boş, terk edilmiş olduğunu kesin olarak biliyordu. Belki de herkes orduya katılmak için ayrılmıştı? Köylerin bütünüyle böyle yaptıklarına tanık olmuştu. Fakat etrafına bakınca, bu durumda söz konusu olanın bu olmadığını anladı. Öyle olsaydı burada mobilyadan başka bir şey kalmazdı; insanlar eşyalarını yanlarına alırlardı.

Burada ise sofra akşam yemeği için kurulmuştu...

Gözleri karanlığa alışıkça içeriye doğru ilerleyen kız, bardakların hâlâ şarap dolu olduğunu, şişelerin masanın ortasında durmaya devam ettiğini gördü. Yemek yoktu. Tabakların bir kısmı ters dönmüş, yerde kemirilmiş bazı kemiklerin yanında, kırılmış duruyordu. Etrafta dolanmakta olan, aklıktan bir deri bir kemik iki köpek ile bir kedi, bunun nasıl olduğu hakkında bir fikir veriyordu.

İkinci kata bir merdiven çıkıyordu. Crysania merdivenden tırmanmayı düşündü ama bir türlü cesaret edemedi. Önce kasabaya bir göz atacaktı. Elbette birilerini bulurdu, ona neler olduğunu anlatabilecek birilerini.

Bir lamba alarak, çıkınındaki kav kutusundan bunu tutuşturup yeniden, artık tamamen kararmış olan sokağa çıktı. Ne olmuştu? Herkes neredeydi? Kasaba saldırıya uğramış gibi görünmüyordu./. Bir çatışmaya ait izler yoktu: Ne kırık bir mobilya, ne kan, ne etra- fa saçılmış silahlar. Hiç ceset de yoktu.

Hanın kapısından çıkarken huzursuzluğu da arttı. Kızı gören at! kişnedi. Crysania ata atlayıp, bütün hızıyla kaçıp gitmek için duyduğu çılgınca dürtüyü bastırdı. Hayvan yorgundu; dinlenmeden daha ileri gidemezdi. Yemlenmesi gerekiyordu. Bunu düşünen Crysania hayvanı çözüp, hanın arkasındaki ahıra götürdü. Ahır boştu. Bu garip değildi -bugünlerde- atlar büyük bir lüks sayılıyordu. Ama saman doluydu ve su da vardı; en azından han, yolcuları ağırlamaya hazırdı. Lambasını bir rafa koyan Crysania, yorgun hayvanının eyerini çıkartıp hayvanın sırtını kaşıyaladı;

bunu kabaca ve sakarca yaptığını biliyordu çünkü daha önce hiç yapmamıştı. Ama atın yeterince hoşuna gitmişti; kız ayrılırken bir yemlikte bulduğu yulafları çiğnemeye başlamıştı bile.

Lambasını eline alan Crysania, yeniden boş, sessiz sokaklara döndü. Karanlık evlere, kararmış vitrinlere baktı. Hiçbir şey. Kimse. Sonra, yürümeye devam ederken bir ses duydu. Kalbi bir an için atmayı durdurdu, titreyen elindeki lambanın ışığı dalgalandı. Durup dinleyerek, kendi kendisine, bunun bir kuş veya bir hayvan olduğunu söyledi.

Hayır, işte yine duyulmuştu. Ve yine. Garip bir sestti: Önce bir hışırtı, ardından da plap diye bir ses duyuluyordu. Sonra yeniden hışırtı ve hışırtıyı izleyen yine o plap sesi. Bunun tehditkâr veya uğursuz bir tarafı olmağı kesindi. Ama yine de Crysania orada, tam sokağın ortasında, sesin ne olduğunu araştırmak için ilerlemeye gönülsüzce duruyordu.

"Ne büyük saçmalık!" dedi kendi kendisine sertçe. Kendisine kızan, başarısız olduğu kesinleşen planlarına üzülen ve neler olup bittiğini öğrenmeye kararlı olan Crysania, cesaretle ilerlemeye başladı. Ama gergin sınırlarla fark ettiği kadarıyla eli, sanki kendiliğinden Tanrısının madalyonuna doğru uzanmıştı.

Ses daha da yükseldi. Evlerin ve minik dükkanların oluşturduğu dizi bitmişti. Bir köşeyi dönüp yavaşça yürüyen kız aniden lambasının ışığını söndürmüş olması gerektiğini fark etti. Ama düşünce aklına çok geç gelmişti. Bu garip sesleri çıkartan suret ışığı görünce hemen dönmüş, gözlerini korumak için kolunu kaldırmış ve kızı bakmıştı.

"Kimsin sen?" diye seslendi bir erkek sesi. "Ne istiyorsun?" Sesinde korku yoktu; sadece son derece yorgundu; sanki kızın varlığı ona fazladan büyük bir yük getirmiş gibi.

Fakat Crysania cevap vereceği yerde adama daha da yaklaştı. Çünkü artık sesin ne olduğunu anlamıştı. Adam toprağı kürekli-yordu! Elinde bir kürek vardı. Hiç ışığı yoktu. Belli ki çalışmaktan kendisini kaybetmiş ve havanın karardığını bile fark edememişti.

174

175

*

Lambayı, her ikisini de aydınlatacak şekilde kaldıran Crysania adamı merakla inceledi. Adam gençti -kızdan daha genç- ya yirmi, ya da yirmi bir yaşlarındaydı. Solgun, ciddi yüzü bir insandı; cüppe giymişti, üzerlerinde garip, anlaşılmas bazı semboller olmasa, kız giysinin bir rahip giysisi olacağını düşünebilirdi. Yaklaştıkça, Crysania, genç adamın sendelediğini gördü. Eğer küreğini yere dayamış olmasaydı, adam düşebilirdi. Ama adam, sanki artık dayanı-lamayacak kadar bitap düşmüş gibi küreğe dayanıyordu.

Kendi korkularını unutan Crysania, adama yardım etmek için ilerledi. Fakat, kız hayret içinde adamın kendisini tek bir el hareketiyle durdurmaya çalıştığını gördü.

"Uzak dur!" diye bağırdı adam.

"Ne?" diye sordu Crysania hayretler içersinde kalarak.

"Uzak dur!" diye tekrarladı adam daha büyük bir aciliyet içersinde. Ama kürek onu daha fazla tutamıyordu. Midesini ıstırapla tutarak dizleri üzerine çöktü.

"Uzak duracak değilim," dedi Crysania sertçe, genç adamın hasta veya yaralı olduğunu anlayarak. Aceleyle ilerleyerek, tam kalksın diye yardım etmek için adama sarılmaya başlamıştı ki, bakışları adamın yapmakta olduğu işe kaydı.

Kız dehşetle bakarak durdu.

Adam bir mezarı dolduruyordu...toplular bir mezarı.

Koca çukura bakan kız, cesetler gördü: Kadın, erken, çocuk cesetleri. Cesetlerin üzerinde hiçbir iz yoktu, hiçbir kan izi. Yine de hepsi ölüydü; bütün kasabanın ölmüş olduğunu fark etti kız uyuşmuş gibi. Sonra dönerek genç adamın yüzünü gördü, yüzünden akan teri, cam gibi ateşli gözleri. O zaman anladı.

"Seni uyarmaya çalışmıştım," dedi adam bitap bir halde, boğulur gibi olarak. "Yakan humma!"

"Haydi gel," dedi Crysania, sesi kederle titriyordu. Sırtını arkasındaki o korkunç görüntüye kararlılıkla çevirerek, genç adama sarıldı. Adam güçsüzce boğuşmaya çalıştı.

"Hayır! Yapma!" diye yalvardı adam. "Sana da bulaşacak! Birkaç ... saat içinde öldürüyor..."

"Hastasin. Dinlenmen gerek," dedi kız. Adamın karşı koymalarını duymamazlığa gelerek onu götürdü.

"Fakat mezar..." diye fısıldadı adam, dehşet içindeki gözleri leş kuşlarının halkalar çizdiği gökyüzüne doğru gitti. "Cesetleri bırakamayız..."

176

"Ruhları Paladine'la birlikte," dedi Crysania, biraz sonra yaşanacak tüyler ürpertici ziyafet düşüncesiyle kalkan midesini bastırmaya çalışarak. Daha şimdiden zafer gırtlaklarını

duyabiliyordu. "Burada yatanlar onların kabukları sadece. Onlar, önceliğin yaşayanlarda olduğunu biliyor."

Tartışamayacak kadar zayıf olan genç adam içini çekti, başını eğerek kolunu Crysania'nın boynuna doladı. Kız adamın, inanılmayacak kadar zayıf olduğunu fark etmişti, -ona yaslanırken- adamın ağırlığını hissetmiyordu bile neredeyse. Adamın en son ne zaman doğru dürüst bir yemek yemiş olduğunu merak etti.

Yavaş yavaş yürüyerek mezarlıktan ayrıldılar. "Benim evim, orada," dedi adam, köyün kenarındaki küçük bir kulübeyi güçsüzce işaret ederek.

Crysania başıyla onayladı. "Neler olduğunu anlat bana," dedi; hem kendi, hem de adamın aklını, arkalarındaki kuş kanadı seslerinden ayırmak için.

"Anlatacak pek fazla bir şey yok," dedi adam, ürpererek. "Büyük bir hızla geldi, hiç belli etmeden. Dün, çocuklar evlerin avlularında oynuyorlardı. Dün gece, annelerinin kollarında ölüyorlardı. Kimsenin yiyemediği yemekler için sofralar kurulmuştu. Bu sabah, hâlâ hareket edebilen birkaç kişi mezarları kazdılar, o zaman hepimiz anlamıştık..."

Sesi kesildi, bir ağrı ürpertisi bütün bedenini kapladı.

"Artık her şey yoluna girecek," dedi Crysania. "Sana bir yatak bulalım. Serin su ve uyku. Ben de dua edeceğim..."

"Dualar!" Genç adam acı acı güldü. "Ben onların rahibiyim!" Elini mezara doğru salladı. "Görüyorsun, dualar ne işe yaradı!"

"Sus, gücünü harcama," dedi Crysania küçük eve yaklaşırlarken. Yatağa yatmasına yardım ettikten sonra kapıyı kapattı; odunların ocakta çatılmış olduğunu görerek, lambasındaki alevle tutuşturdu. Kısa bir süre sonra alevler yükseldi. Mumları yaktıktan sonra hastasının yanına gitti. Adamın ateşli gözleri kızın her hareketini izliyordu.

Yatağın yanına bir sandalye çekerek kâsenin içine su döktü, bir bez parçasını suya batırdıktan sonra adamın yanına oturarak serin bezi adamın yanan alnına koydu.

"Ben de bir rahibeyim," diye açıkladı adama, boynunda taşıdığı madalyona hafifçe dokunarak, "ve seni iyileştirmesi için kendi Tanrıma dua edeceğim."

177

T

İçi su dolu kâseyi yatağın yanındaki küçük masaya koyarak ellerim adamın omzuna koydu. Sonra dua etmeye başladı. "Paladine... ne..."

"Ne ?" diye sözünü kesti adam, kızı yanan elleriyle yakalayarak. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni iyileştireceğim," dedi Crysania, yumuşak bir sabırla adama tebessüm ederek. "Ben Paladine'in bir rahibesiyim."

"Paladine!" Genç adam acıyla yüzünü ekşitti, sonra -nefesine hakim olup- gözlerine inanamayarak kıza baktı. "Ben de öyle söylediğini düşünmüştüm. Nasıl olur da onun rahibelerinden biri olabilirsin? Tam Afet'ten önce onların yok oldukları söyleniyor."

"Bu uzun bir hikâye," diye cevap verdi Crysania, yatak örtülerini adamın titreyen bedeni üzerine çekerek, "sana daha sonra anlatacağım bir hikâye. Ama şimdilik benim bu büyük Tanrının gerçek bir rahibesi olduğuma ve seni iyileştireceğime inan yeter!"

"Hayır!" diye haykırdı genç adam, eli kızın elini o kadar sıkı tutuyordu ki kızın canını yakmıştı. "Ben de bir rahibim, Arayanlar Tanrılarının bir rahibiyim. Halkımı iyileştirmeye çalıştım" -sesi çattı- "ama yapabileceğim...yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Öldüler!" Gözleri ıstırapla kapandı. "Dua ettim! Tanrılar...cevap vermediler."

"Çünkü senin dua ettiğin bu Tanrılar sahte Tanrılar," dedi Crysania ciddiyetle, adamın ter içinde kalmış saçlarını geri itmek için uzanarak. Gözlerini açan adam kıza dikkatle baktı. Crysania adamın yakışıklı olduğunu gördü, klasik bir yakışıklılığı vardı. Gözleri mavi, saçları altın sarıydı.

"Su," diye mırıldandı adam çatlamış dudakları arasından. Kız, adamın oturmasına yardımcı oldu. Büyük bir susuzlukla kâseden su içmeye başladı; sonra kız yeniden adamı rahatça yatağa yatırdı. Kıza bakmaya devam ederek başını salladıktan sonra yorgunlukla gözlerini kapattı.

"Paladine ile kadim Tanrılar biliyor musun?" diye sordu Crysania yavaşça.

Genç adamın gözleri açıldı, gözlerinde bir kıvılcım vardı. "Evet," dedi buruklukla. "Onları duydum. Onların yeri dümdüz ettiklerini biliyorum. Üzerimize fırtınaları ve salgın hastalıkları saldıklarını biliyorum. Bu topraklarda kötülüklerin salıverildiğini biliyorum. Ve onlar gittiler. Tam onlara ihtiyacımız olduğu anda bizi terk ettiler!"

178

Şimdi bakakalma sırası Crysania'daydı. Kız adamın inkâr etmesini, inanmamasını; hatta Tanrılarını hiç bilmemesini bekliyordu. Böyle bir şeyle başa çıkabileceğini biliyordu. Ama bu acı öfke ? Bu

kendisini hazırladığı şey değildi. Batıl inançlı bir kalabalık beklerken toplu bir mezar ve ölmekte olan genç bir rahiple karşılaşmıştı. "Tanrılar bizi terk etmediler," dedi kız, sesi azmiyle titriyordu. "Buradalar, tek bekledikleri bir dua sesi. Krynn üzerindeki kötülük insanlara, insanlar tarafından getirildi; insanların kendi gurur ve inatçı cahilliği yüzünden."

Altınay'ın ölmekte olan Elistan'ı iyileştirmesi ve adamı bu kadim inanca çevirmesi tüm canlılığıyla geldi Crysania'nın aklına ve kızı coşkuyla doldurdu. O da bu genç rahibi iyileştirip onu yola döndürecekti...

"Sana yardım edeceğim," dedi kız. "O zaman konuşacak vaktimiz olacak, senin anlayacak vaktin."

Bir kez daha yatağın yanında diz çökerek boynuna taktığı madalyonu iki eliyle kavrayarak yeniden başladı, "Paladine..."

Bir el kızı kabaca kavrayıp canını yaktı, kızın madalyonu elinden kaydırmasına neden oldu. Hayret eden kız bakışlarını kaldırdı. Bu, genç rahipti. Oturduğu yerde biraz doğrulmuş, hâlâ ateşle titreyerek kıza bakmaya devam ediyordu; bakışları yoğun ama sakindi.

"Hayır," dedi kararlılıkla, "anlamalısın. Beni ikna etmene gerek yok. Ben sana inanıyorum!" Tepesindeki gölgelere acı ve buruk bir tebessümle baktı. "Evet, Paladine seninle. Onun ulu varlığını hissedebiliyorum. Belki de ölüme yaklaşırken gözlerim açıldı."

"Bu harika bir şey!" diye haykırdı Crysania coşkuyla. "Ben..." "Dur!" Rahip, kızın elini bırakmadan soluklanmaya çalıştı. "Dinle! İnandığım için reddediyorum...beni iyileştirmeni."

"Ne ?" Crysania hiçbir şey anlamadan adama bakakaldı. Sonra, "Hastasın, hayal görüyorsun," dedi sertçe. "Ne söylediğini bilmiyorsun."

"Biliyorum," diye cevap verdi adam. "Bana bak. Aklım başımda mı? Evet mi?"

Adamı inceleyen Crysania başıyla onaylamak zorunda kaldı. "Evet, itiraf etmelisin. Ben...ben hayal görmüyorum. Bilincim tamamen açık, her şeyi algılıyorum." "O halde neden...?" "Çünkü," dedi adam yavaşça, her nefesi belli ki büyük bir ısı-

179

raptı, "eğer Paladine buradaysa -ki artık burada olduğuna inanıyorum- neden o halde...bunların olmasına izin veriyor! Neden halkımın ölmesine izin verdi? Neden bu azaplara göz yumuyor? Niçin bunlara neden oldu? Cevap ver bana!" Kıza öfkeyle yapıştı. "Cevap ver bana!"

Kızın kendi soruları! Raistlin'in soruları! Crysania aklının karmaşık karanlık içinde tökezlendiğini hissetti. Kendisi de çaresizlik içinde aynı soruların yanıtını ararken ona nasıl cevap verebilirdi?

Hissizleşmiş dudakları arasından Elistan'ın sözlerini tekrarladı. "İnancımız tam olmalı. Tanrıların yaptıklarını biz anlayamayız, göremeyiz..."

Arkasına yaslanan genç adam başını yorgun bir edayla salladı; Crysania bu kadar vahşi ve yoğun bir hiddet karşısında kendisini çaresiz hissederek kendiliğinden sessizleşti. Adamın hem bedeni, hem de ruhu hasta ve zayıftı. Anlaması beklenemezdi...

Sonra kız içini çekti. Başka bir ortamda olsaydı Paladine izin verebilirdi. Tanrı dualarına cevap vermeyecek, diye düşündü Crysania çaresizlikle. Kendi ulu bilgesiyle genç adamı kendisine getirecek ve her şey açıklığa kavuşacak.

Ama bu şimdi yapılamazdı.

Aniden Crysania tatsız bir şekilde zamanın değiştirilemeyeceğini, en azından bu şekilde, kendisi tarafından değiştirilemeyeceğini anladı. Altınay, bu tür korkunç öfkenin geçtiği, insanların dinlemeye ve anlamaya başladıkları bir zamanda kadim Tanrılara olan inancı yeniden yaratabilecekti. Daha önce değil.

Yenilgisi kızı boğmuştu. Hâlâ yatağın yanında, dizleri üzerinde başını eğerek, elleri arasına aldı ve anlamaya, kabul etmeye gönüllü olmamış olduğu için af diledi.

Bir elin saçına dokunduğunu hissedince bakışlarını kaldırdı. Genç adam bitik bir halde kıza gülümsüyordu.

"Özür dilerim," dedi kibarca, ateşten kurumuş dudakları seğirirken. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için...özür dilerim."

"Anlıyorum," dedi Crysania sessizce, "ve isteklerine saygı duyacağım."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi adam. Sessizdi. Uzun süre duyulan tek ses adamın büyük bir zahmetle alıp verdiği nefesiydi. Crysania ayağa kalkmaya yeltenmişti ama adamın sıcak elini kendi eli üzerinde hissetti. "Benim için bir şey yap," diye fısıldadı adam.

"Ne istersen," dedi kız, adamı gözyaşları arasında zar zor görmesine rağmen gülümsemek için kendisini zorlayarak. "Bu gece yanımda kal...ben ölürken..."

181

180

dam sehпасına doğru yükselen merdivenleri çıkıyorum. Başım öne eğik. Ellerim arkadan bağlanmış. Daha merdivenlerden çıkarken, bir faydası olmadığını bilsem de kendimi kurtarmak için çırpıyorum; günlerimi, hiçbir işe yaramasa da, haftalarımı kendimi kurtarmaya harcadım.

Kara cüppe ayağıma takılıyor. Tökezleniyorum. Biri beni yakalıyor, düşmeme engel oluyor ama kaldırıp beni ileri doğru sürüklüyor. Yukarıya vardım. Kanla kapkara olmuş kütük tam önümde. Şimdi deliler gibi ellerimi kurtarmaya çalışıyorum! Ah ellerimi bir serbest bırakabilsem! Büyümü kullanabilirim! Kaçabilirim! Kaçabilirim!

"Kaçış yok!" diye gülüyor celladım; konuşanın da ben olduğumu biliyorum! Benim kahkaham! Benim sesim! "Diz çok beş para etmez büyücü! Başını soğuk ve kanlı yastığa koy!"

Hayır! Dehşetle haykırıyorum ve çaresizlik içinde boğuşuyorum ama arkamdan beni tutuyorlar. Gaddarca bana diz çöktürüyorlar. Çekilen tenim buz gibi, yapış yapış kütüğe değişiyor. Onlar zorla beni yere yıkıncaya kadar kıvrılmaya, bağırma, tepinmeye devam ediyorum.

Başıma siyah kukuleta geçiriliyor...ama celladın yaklaştığını duyabiliyorum, bileklerine dolanan siyah cüppesinin hışırısını duyabiliyorum, baltasını kaldırdığını duyabiliyorum...kaldırıyor...

"Raist! Raistlin! Uyan!"

Raistlin'in gözleri açıldı. Dehşetle afallamış ve çılgına dönmüş bir halde bakışlarını kaldırdı; o an için nerede olduğu veya onu kimin uyandırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Raistlin, ne oldu?" diye tekrarladı ses.

Güçlü eller onu sıkı tutmuştu; duyduğu ses bildik bir sest; endişe yüklü, sınısıcak bir ses, celladın inen baltasının ıslık çalan çılgını bastıran bir ses...

"Caramon!" diye haykırdı Raistlin, kardeşine sarılarak. "Yardım et bana! Durdur onları! Beni öldürmelerine izin verme! Durdur onları! Durdur onları!"

"Şışt, sana bir şey yapmalarına izin vermem Raist," diye mırıldandı Caramon, kardeşini bağrına basıp yumuşak kahverengi saçlarını okşayarak. "Şışt, her şey geçecek. Ben buradayım...buradayım."

Başını Caramon'un göğsüne yaslayarak ikizinin muntazam, yavaş kalp atışlarını dinleyen Raistlin, derin ve titrek bir nefes aldı. Sonra gözlerini karanlığa kapatarak bir çocuk gibi hıçkırmaya başladı.

"İronik, değil mi?" diye mırıldandı, Raistlin, bir süre sonra acı acı, kardeşi ateşi karıştırıp, iç su dolu demir çaydanlığı ateşin üzerine yerleştirirken. "Gelmış geçmiş en güçlü büyücüyken; bir rüyadan yaygara kopartan bir bebeğe döndüm!"

"E, tabii ki, sen de bir insansın," diye homurdandı Caramon, çaydanlığın üzerine eğilmiş, sanki bütün dikkatini çaydanlığa verirse suyu daha çabuk kaynatabilecekmiş gibi. Omuzlarını silkti. "Kendin söyledin."

"Evet...insan!" diye tekrarladı Raistlin vahşice; kara cüppesi ve yolculuk pelerini içine büzülmüş, titriyordu.

Bunun üzerine Par-Salian ile Yüksek Büyücülük Kulesi'nde toplanan Meclis'te diğer büyücülerin söylemiş olduklarını hatırlayan Caramon ona huzursuzca baktı. Kardeşin Tanrılara meydan okumayı amaçlıyor! Kendisi bir Tanrı olmaya çalışıyor!"

Fakat Caramon kardeşine bakarken, Raistlin, dizlerini kendine doğru çekmiş, ellerini dizleri üzerine koyarak, yorgun başını da ellerine dayamıştı. Kardeşinin teselli için kendisine uzandığında hissettiği o sıcak ve harika duyguyu bütün keskinliğiyle hatırlayınca boğazının düğümlendiğini hisseden Caramon, dikkatini yeniden suya verdi.

182

183

Aniden Raistlin'in başı dikiliverdi.

"Neydi o?" diye sordu; Caramon'un da sesi duymasıyla ayağa kalktığı sırada.

"Bilmiyorum," dedi Caramon yavaşça, dinleyerek. Parmaklarının ucuna basan koca adam, inanılmayacak bir serilikle döşeginin yanına gidip kılıcını kavrayarak, kınından çekip çıkarttı.

Aynı anda harekete geçen Raistlin'in eli, yanında duran Büyücülük Asası'nı kavradı. Bir kedi gibi dönüp ayağa kalkarak, çaydanlığı ateşe boşaltıp ateşi söndürdü. Kömürler çatırdayıp sönerken karanlık da üzerlerine yumuşak, sönen bir sesle çöktü.

Gözlerine, bu ani değişikliğe alışmaları için biraz zaman tanıyan kardeşler, kıpırdamadan durup bütün dikkatlerini kulaklarına verdiler.

Yanına kamp kurmuş oldukları dere, kayalar arasından köpü-rüp, çırpınarak akıyor, çıkan sert rüzgârla güz gecesini biçen dallar gıcırdayıp, yapraklar hışırıyordu. Ama onların duydukları ne ağaçlar arasındaki rüzgâr, ne de suyd.

"İşte orada," dedi Raistlin bir fısıltıyla, kardeşi yanına gelip dururken. "Derenin karşı yakasında, ormanda."

Bu, eşelenme sesi gibi bir şeydi; sanki birisi tanımadığı bir bölgede sessizce ilerlemeye çalışıyormuş gibi. Birkaç saniye süren ses durduktan sonra tekrar başladı. Ya birisi ya da bir şey araziye tanımiyordu; ayağı çizmeli, sakar birisi.

"Goblinler!" diye tısladı Caramon.

Kılıcını sıkı sıkı kavrayan Caramon kardeşiyle bakıştı. Karanlıkta geçen yıllar, aralarındaki yabancılaşma, kıskançlık, nefret: Bir anda hepsi yok oluvermişti. Paylaştıkları tehlikeye karşı tepki verirken bir olmuşlardı, aynı annelerinin rahminde oldukları gibi.

İhtiyatla hareket eden Caramon bir ayağını dereye soktu. Kızıl ay Lunitari ağaçlar arasından pırıldıyordu. Ama ay, yeni aydı. Bir parça mumun fitiline benzeyen ay, çok az ışık veriyordu. Bir taşa takılmaktan korkan Caramon, ağırlığını vermeden önce her adımını dikkatle yokluyordu. Raistlin kararttığı asa bir elinde, diğer eli de dengesini sağlamak için kardeşinin omzuna hafifçe koyarak i-lerliyordu.

Dereyi suyun üzerinde fısıldayan yel kadar sessizce geçerek karşı kıyıya vardılar. Hâlâ sesi duyabiliyorlardı. Sesi, canlı bir şeyin yaptığına kuşku yoktu. Rüzgâr durduktan sonra bile hışırtı sesi duyulmaya devam etti.

184

"Bir artçı. Yağmacılar!" dedi ağız hareketleriyle Caramon, başı-nl kardeşinin anlayabileceği kadar hafifçe çevirerek.

Raistlin başıyla onayladı. Goblin akıncıları, bir köyü yağmalamak için yola çıktıklarında, yollarını gözlesinler diye, izci gönderirlerdi. Fakat bu, sıkıcı bir iş olduğundan ve bu iş için seçilen goblinin cinayetlerde ve yağmada bir payı bulunmadığından, bu görev genellikle en alt rütbedekilere kalıyordu: Bölüğün en yeteneksiz, rahatlıkla gözden çıkarılacak elemanları olanlara.

Aniden Raistlin, Caramon'un omzundaki elini sıkarak onu bir anlığına durdurdu.

"Crysanial!" diye fısıldadı büyücü. "Köy! Yağmacı bölüğün nerede olduğunu öğrenmeliyiz!"

Caramon'un kaşları çatıldı. "Canlı yakalarım!" bunu, ellerini hayali bir goblin boğazını sıkın koca elleriyle belirtmişti.

Raistlin anlayarak neşesizce gülümsedi. "Ve sorguya çekerim," diye fısıldadı, kendine göre bir işaret yaparak.

İkizler birlikte patikadan, ayın en ufak bir ışığının dahi bir tokadan veya kılıç kabzasından yansımaları engellemek için, gölgeler içinde kalmaya dikkat ederek ilerlediler. Sesi hâlâ duyabiliyorlardı. Arada sırada kesilse de hep yeniden başlıyordu. Ses aynı bölgede kalmıştı. Her ne veya kim idiyse, belli ki onların yaklaştığından ha-bersizdi. Tahminlerine göre tam karşısına gelinceye kadar, yolun kıyısından gitmeye özen göstererek, yaklaştılar.

Artık ses, patikanın beş altı metre kadar ilersinde, ormanın içindeydi. Çabucak etrafına bakman Raistlin'in keskin gözlerine ince bir yol çarptı hemen. Ay ve yıldızların solgun ışıklarında belli belirsiz seçilen yol, ana yoldan ayrılıyordu: Büyük bir ihtimalle dereye inen minik bir keçi yolu. Bu izcilerin pusuya yatabilecekleri, saldırmaya karar verilerse rahatlıkla ana yola inebilecekleri, rakipleri çok çetin çıkarsa rahatlıkla kaçabilecekleri bir yerdi.

"Burada bekle!" dedi Caramon işaretle.

Raistlin'in yanıtı kara bir kukuletanın hışırtısıydı. Sarkmış alçak bir dalı kenara çekmek için uzanan Caramon, son derece yavaş ve sessizce hareket ederek, aşağı yukarı o silik keçi yolunun yarım metre kadar ilersinden ormana girdi.

Raistlin bir ağacın yanında durmuş, ince parmakları gizli ceplerinden birine uzanmış, bir parça kükürdü yarasa pisliğinden minik bir topun içine yuvarlıyordu. Büyünün sözleri aklındaydı. Kendi kendine tekrar etti. Ama bunu yaparken kardeşinin sesini de ya-

185

kından dinliyordu.

Caramon sessiz olmaya çalışsa bile Raistlin kendisinden uzaklaşan koca adamın deri zırhının gıcirtısını, metal tokaların tıngirtısını, ayağının altında kırılan dalların çatırtısını duyabiliyordu. Allah-tan avları o kadar çok gürültü yapıyordu ki büyük bir ihtimalle, savaşçının yaklaşmasını duymamıştı...

Gecenin içinden dehşet verici bir haykırış cınladı; bunu korkut tucu bir haykırış ile dövünme sesleri izledi, sanki yüzlerce adanı' vahşi orman içinde koşturuyormuş gibi. Raistlin irkildi. Sonra bir ses ona bağırdı, "Raist! Yardım et! Ayyy!" Biraz daha dövünme sesleri, bir ağaç dalının kırılma sesi ve yumruk sesleri...

Saklanmak ve gizlilik zamanı artık geçtiği için Raistlin, cüppesini topladığı gibi hızla keçi yoluna doğru koştu. Hâlâ kardeşini ba-, ğırtılarını duyabiliyordu. Ses boğuklaşmıştı ama netti, yani acı çe*] kiyormuş gibi değildi.

Yüzüne çarpan dallara ve eteklerine dolanan çalılara aldırış etmeyen başbüyücü ormanın içinden koştu. Aniden ve beklenmedik bir anda açık bir alana dalan adam durdu ve bir ağacın yanına sindi. Önünde bir kıpırtı seçebiliyordu: Havada uçar, yerden yukarılarda yüzer gibi görünen devasa bir gölge vardı. Bu gölge gibi yaratıkla dövüşen, bağırıp korkunç küfürler savuran -sesinden anlaşıldığı kadarıyla- Caramon'du.

Ast kiranann Soth-aran/Suh kali Jalaran. Raistlin bu sözleri mırıldanarak minik kükürt topçuğu tepesine, ağaçların yaprakları arasına fırlattı. Dallar arasında anlık patlayan bir ışıkla birlikte alçak bir infilak sesi duyuldu. Ağaçların tepesi alev alarak aşağıdaki manzarayı aydınlattı.

Büyü sözleri dudaklarında, büyülü yıldırımlar parmak uçlarında hazır olan Raistlin ileri doğru fırladı.

Sonra hayretler içinde bakakalarak donup kaldı. Önünde, ağacın birinin dalından sarkan bir ipe bacağından asılmış, baş aşağı sallanan Caramon duruyordu. Yanında, alevlerden korkarak deliler gibi çırpınan bir de tavşan aslıydı.

Raistlin bakışlarını ayırmadan kardeşine bakakalmıştı. Yardım etmesi için bağırان Caramon, etrafına alevli yapraklar dökülürken rüzgârın da etkisiyle asılı olduğu yerde yavaş yavaş dönüyordu. "Raist!" Bağırmaya devam ediyordu. "İndir be...ay..."

Caramon biraz daha dönünce taş kesilmiş ikizini gördü. Kan basına hücum ettiği için yüzü iyice kızaran Caramon utangaç bir edayla gülümsedi. "Kurt kaparı," dedi.

Orman parlak kavuniçi bir ışıkla tutuşmuştu. Yangın, koca adaşın yere düşürmüş olduğu kılıcından yansiyordu. Yeniden yavaşça sallanarak geri dönen Caramon'un parlak zırhından da pırıldıyordu. Alevler, çıldırmış, paniğe kapılmış tavşanın gözlerinde de parlıyordu.

Raistlin kıs kıs gülmeye başladı.

Şimdi, kardeşine incinmiş bir hayretle bakmak sırası Cara-mon'daydı. Yeniden onu görecektir şekilde dönen Caramon başını eğerek, Raistlin'i düz görmeye çalıştı. Acınacak, yalvaran bir bakışı vardı.

"Haydi Raist! Beni aşağı indir!"

Raistlin sessizce gülüyor, omuzlan titriyordu.

"Lanet olsun Raist! Hiç komik değil!" diye bağırđı ellerini kollarını sallayarak. Bu hareket tabii ki kapana düşmüş savaşçının dönmesini durdurup, yana doğru sallanmasına neden olmuştu. Tuzanın diğer yanındaki tavşan da sallanmaya başlayınca havayı pençeleriyle daha da bir çılgınca dövmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra ikisi ayrı ayrı yönlerde sallanmaya, birbiri etrafında halkalar çizmeye başlamışlar, kendilerini taşıyan ipleri dolaştırmışlardı.

"Beni aşağıya indir!" diye kükredi Caramon. Tavşan da dehşetle garip sesler çıkarıyordu.

Bu kadarı çok fazlaydı. Gençlik hatıraları başbüyücünün aklında tüm tazeliğiyle canlanarak, ruhundan, insana bitmek tükenmek bilmeyen yıllarmış gibi gelen bir süredir yakalamış olan karanlık ve dehşeti uzaklaştırmıştı. Bir kez daha gençleşmiş, umutlanmış ve hayallerle dolmuştu. Bir kez daha kardeşile, ona herkesten daha yakın olmuş olan ve olacak olan kardeşile birlikteydi. Her şeye homurdanan, kalın kafalı, sevgili kardeşi... Raistlin iki büküm olmuştu. Nefes almakta zorlanan büyücü otların üzerine düşerek çılgınlar gibi gülmeye başlamıştı; göz yaşları yanaklarından süzülüyordu.

Caramon kaşlarını çatmış ona bakıyordu; ama bir ayağından baş aşağı asılmış bir adamın bu kötülük dolu bakışları, ikizinin gülmesini arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Raistlin, sonunda içindeki bir şeyler kopacakmış gibi oluncaya kadar güldü. Gülmek hoş gelmişti. Bir süre için karanlığı uzaklaştırmıştı. Alev almış

186

187

ağaçların ışııyla aydınlanmış açıklıkta yatan Raistlin, gülmeye devam ederken, neşenin, bedeninde iyi bir şarap gibi yayıldığını hissedebiliyordu. Sonra Caramon da ona katıldı, patlayan böğürtüsü bütün ormanda yankılanıyordu.

Sadece ağaçların yanan dallarının yere düşen parçaları, Raist-lin'in kendisine gelmesine neden olmuştu. Yaş içinde kalmış gözlerini silerek, gülmekten ayakta bile duracak hali olmadığı halde, tökezlenerek ayağa kalktı. Bileğinde gizli tuttuğu hançeri bir hareketle eline aldı.

Uzanıp, parmakları ucuna kalkan büyücü, kardeşinin bileğine dolanmış olan ipi kesti. Caramon, küfrederek, gürültüyle yere düştü.

Kendi kendine kıkırdamaya devam eden büyücü, gidip, arka ayaklarından bağlanmış olan tavşanın da başını keserek hayvanı kucağına aldı. Hayvancık dehşetle yarı delirmişti ama Raistlin hayvanın başını kibarca okşayarak tatlı sözler mırıldandı. Hayvan zamanla sakinleşti, sanki bir transa geçti.

"Evet, canlı geçirdik elimize," dedi Raistlin, dudakları kıvrılarak. Tavşanı tuttu. "Ama yine de ağzından pek bir şey alamayacağız galiba."

Yüzü sanki bir boya fıçısına düşmüş izlenimi verecek kadar kırmızı olan Caramon oturup incinen omzunu ovmaya başladı.

"Çok komik," diye mırıldandı hayvana utangaç bir tebessümle bakarak. Ortalık duman içinde kalmış ve orada burada otların tutuşmuş olmasına rağmen ağaçların tepesindeki alevler geçiyordu. Allahtan nemli, yağmurlu bir sonbahar günüydü de bu küçük yangınlar çabucak geçiyordu.

"Güzel büyü," diye konuştu Caramon, etraftaki ağaçların tepesinde yanmaya devam eden yerlere bakarak; bu arada küfürler edip homurdanarak ayağa kalkmıştı.

"Bu büyüyü hep sevmişimdir," diye cevap verdi Raistlin, sakince. "Bunu bana Fizban öğretmişti. Hatırlıyor musun?" Dumanlan tüten ağaçlara bakarak gülümsedi. "Bence o yaşlı adam bunu pek beğenirdi."

Tavşanı kucağında bir bebek gibi tutmuş, farkına bile varmadan yumuşak, ipeksi kulaklarını okşayan Raistlin, duman dolu ormandan uzaklaşmaya başladı. Büyücünün kendisini okşayan parmaklarından ve büyüleyen sözlerinden sakinleşen tavşanın gözleri kapanmıştı. Caramon kılıcını, düşürmüş olduğu çalılar arasından

188

alıp/ hafifçe aksayarak onları izledi.

"Lanet olasıca tuzak, kan dolaşımını kesti." Kan dolaşımını hızlandırmak için bacağına sallıyordu.

Ağır bulutlar gelerek yıldızları örtmüş, Lunitari'nin alevini tamamen söndürmüştü. Ağaçlardaki alevler de söndükçe orman o kadar büyük bir karanlığa gömülmüştü ki kardeşler önlerindeki yolu bile görememeye başlamıştı.

"Sanırım artık saklanmanın bir anlamı kalmadı," diye mırıldandı Raistlin. "Shirak." Büyücülük esasının üzerindeki kristal, parlak, büyülu bir parıltıyla yanmaya başladı. İkizler, sessizlik, paylaşılan, rahatlatan bir sessizlik, yıllardır paylaşmadıkları bir sessizlik içinde ,kamplarına döndüler. Gecenin tek sesi, atlarının huzursuz kı-pırdanışı, Caramon'un zırhının gacirtısı ve tıngırtısı, yürürken büyücünün cüppesinin çıkardığı hisırtıydı. Arkalarından bir kez, bir çatırtı sesi duyular: Kömürleşmiş bir dalın yere düşüşü.

Kamp kurdukları yere varınca Caramon, pişmanlıkla ateşten kalanları karıştırdıktan sonra Raistlin'in kollarındaki tavşana baktı.

"Onu kahvaltı yapmayı düşünmezsın her halde."

"Goblin eti yemem," diye cevap verdi Raistlin tebessüm edip hayvanı yola bırakarak. Patilerinin altındaki soğuk toprağı hissedene tavşan irkildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Nerede olduğunu anlamak için şöyle bir etrafına bakındıktan sonra, aniden orman içinde saklanacak bir yer bulmak için fırladı.

İçini çeken Caramon kendi kendine kıkırdayarak, döşeginin yanında yere bıraktı kendini. Çizmesini çıkartarak berelenen bileğini ovuşturdu.

"Dulak," diye fısıldadı Raistlin ve asa karardı. Asasını döşeginin yanına bırakarak kendisi de uzandı ve battaniyeleri üzerine iyice çekti.

Karanlığın geri dönmesiyle rüya belirmişti. Bekliyordu.

Raistlin ürperdi; bedeni aniden ürpertilerle şiddetle sarsıldı. Alnı ter içinde kaldı. Cesaret edip de gözlerini kapatamıyordu! Ama çok yorgundu... çok bitap. Uyumayalı kaç gece olmuştu?..

"Caramon," dedi yavaşça.

"Efendim?" diye cevap verdi Caramon, karanlıktan.

"Caramon," dedi Raistlin biraz duraksadıktan sonra,"ha...hatırlıyor musun, çocukken nasıl o korkunç rüyaları görürdüm...o korkunç rüyaları?... " Bir an için sesi çıkmadı. Öksürdü. İkizinden hiç ses çıkmıyordu.

189

Böfüm 7

Raistlin boğazını temizledikten sonra fısıldadı, "Sen de benim uykumu korurdun kardeşim. Onları uzak tutardın..."

"Hatırlıyorum," diye geldi boğuk bir ses.

"Caramon..." diye başladı Raistlin ama bitiremedi. Acı ve yorgunluk çok fazla gelmişti. Karanlık sanki üzerine geliyor, rüya saklandığı yerden yaklaşıyordu.

Derken bir zırh tangırtısı duyuldu. Koca, hantal bir gölge belirdi yanında. Derileri gıcırdayan Caramon, kardeşinin yanına oturdu, sırtını bir ağaç gövdesine dayayarak kılıcını kucağına aldı.

"Sen uyu Raist," dedi Caramon kibarca. Büyücü, kaba, sakar bir elin omzunu okşadığını hissetti.

"Ben uyanık durur, nöbet tuta- .

W

rim...

Battaniyesine iyice sarıyan Raistlin gözlerini kapattı. Tatlı ve huzur dolu uyku üzerine çöktü. Hatırladığı son şey, kısa süreli bir rüya imgeleminin kemikli elinin, ona uzandığı ama bunun da Caramon'un kılıcından çıkan ışık tarafından uzaklaştırıldığıydı.

190

oca adam oturduğu yerden ileri eğilip vadideki köye bakarken, altındaki at huzursuzca burnundan soludu. Kaşlarını çatan adam kardeşine baktı. Raist-lin'in yüzü kara kukuletasının içine saklanmıştı. Şafak vakti sağanak bir yağmur başlamış, şu anda da etraflarına donuk ve monoton bir ritimle yağıyordu. Tepelerinde ağır, boz bulutlar sarkıyor, sanki karanlık, yüksek ağaçlara dayanmış asılı duruyorlardı. Yapraklardan damlayan damlalar dışında bir ses yoktu.

Raistlin başını salladı. Sonra atına nazikçe konuşarak ilerledi. Caramon, ona yetişmek için acele ederek peşinden gitti; kınından çekilen bir kılıç sesi duyuldu.

"Kılıcına ihtiyacın olmayacak kardeşim," dedi Raistlin arkasına bakmadan.

Atın nal sesi yoldaki çamurdan duyuluyor; bu ses yoğun, yağmurla ıslanmış havada, çok yüksek sesle gümbürdüyordu. Raist-lin'in söylediklerine rağmen Caramon, küçük köyün eteğine varıncaya kadar, elini kılıcının kabzasından çekmedi. Burada attan inerek, kendi atının dizginlerini kardeşine verdikten sonra ihtiyatla, Crysania'nın oraya gittiğinde ilk gördüğü yer olan hana yaklaştı.

İçeri bir göz atınca masanın akşam yemeği için hazırlanmış olduğunu ve kırık çanak çömleği gördü. Köpeğin biri umutla ona

191

doğru koştu, ellerini yalayarak mıyklamaya başladı. Kediler suçluluk dolu, sinsî bir havayla gölgeler içinde kaybolarak, sandalyelerin altına sessizce süzülüler. Ne yaptığının farkına bile varmadan köpeği okşayan Caramon, tam içeriye girecekti ki Raistlin seslendi.

"Bir at sesi duydum. Orada..."

Kılıcını çeken Caramon binanın köşesinden döndü. Biraz sonra kılıcı kınında, kaşları çatık geri döndü.

"Onun atı," diye rapor etti. "Eyeri çıkarılmış, yemlenmiş ve sulanmış."

Sanki bu bilgiyi bekliyormuş gibi kukuletalı başını sallayan Raistlin, pelerinine daha sıkı sarındı.

Caramon huzursuzca köye bir göz attı. Evlerin saçaklarından sular damlıyor, hanın kapısı, paslı menteşeleri üzerinde sallanıyor, tiz bir gıcırta sesi çıkartıyordu. Evlerin hiç birinden ışık gelmiyordu; ne gülen çocukların, ne birbirlerine seslenen kadınların, ne de işe giderken hava koşullarından şikâyet eden adamların sesleri vardı. "Nedir bu Raist?"

"Salgın," dedi Raistlin.

Boğulur gibi olan Caramon hemen ağzını ve burnunu pelerini ile örttü. Başlıklı cüppesinin gölgesinden Raistlin'in dudakları alaycı bir tebessümle çarpıldı.

"Korkma kardeşim," dedi atından inerek. Dizginleri alan Caramon her iki hayvanı da bir direğe başlayarak tekrar kardeşinin yanına gitti. "Yanımızda gerçek bir rahibe var, unuttun mu?"

"O halde nerede?" diye homurdandı Caramon boğuk bir sesle, hâlâ yüzünü kapalı tutarak.

Büyücü başını çevirdi; boş duran sessiz ev dizisine baktı. "Orada tahminimce," dedi sonunda. Caramon onun bakışlarını izleyerek, köyün diğer ucunda küçük bir evin penceresinde titreyen tek ışığı gördü.

"Bir kamp dolusu öğrenin arasına dalmayı yeğlerim/' diye homurdandı Caramon; o ve kardeşi çamurlu, terk edilmiş sokaklarda yürümeye çalışırken. Sesi gizleyemediği bir korkuyla sertleşmişti. Karnında on beş santimlik soğuk bir çelikle ölme ihtimalini soğukkanlılıkla karşılayabilirdi. Fakat dövüşemediği, görünmeden havada uçan bir şey nedeniyle çaresizce ölmek, koca adamı dehşete düşürüyordu.

Raistlin cevap vermedi. Yüzü hâlâ gizliydi. Ne düşünüyor olduğunu, kardeşi tahmin bile edemiyordu. İkisi birlikte ev dizisi-sonuna vardılar, yağmur etraflarına gürültülü şırıltılarla sıcırdı. Eve yaklaşmışlardı ki Caramon sol yanına baktı.

"Tanrılar adına!" diye fısıldadı aniden durup kardeşinin de koluna yapışırken.

Toplu mezarı işaret etti.

İkisi de konuşmadı. Yaklaştıkları için hiddetle gıklayan leş kargaları, havaya yükselerek kara kanatlarını çırpıyorlardı. Caramon ağzını eliyle kapadı. Yüzü kül rengi kesildi, hızla başka tarafa döndü. Raistlin manzaraya biraz daha bakmaya devam ettikten sonra ince dudaklarını düz bir çizgi halinde sıkı.

"Gel kardeşim," dedi soğuk bir edayla, yeniden küçük eve doğru yürümeye devam ederek.

Eli kabzasında, pencereden içeri bakan Caramon rahat bir nefes aldı; başını sallayarak kardeşine bir işaret verdi. Raistlin kibarca kapıyı itti; kapı bir dokunuşuyla açılıvermişti.

Genç bir adam karışık bir yatak üzerinde yatıyordu. Gözleri kapanmış, elleri göğsünde kavuşturulmuştu. Kapalı gözleri bir deri bir kemik kalmış, şakakları içine çökmüş ve dudakları ölümün so-ğuşuyla morarmıştı ama hareketsiz, kül rengi yüzünde bir huzur vardı. Bir zamanlar beyaz olan cüppesi içindeki bir rahibe yanında, yere diz çökmüş, başına kavuşmuş ellerine yaslanmış duruyordu. Caramon tam bir şey söyleyecekti ki Raistlin, kızın rahatsız edilmesine gönlü razı olmadığı için, onu, koluna dokunup kukuletalı başını sallayarak durdurdu.

Yağmur altında sırlısıklam olan ikizler sessizce kapının eşiğinde durdular.

Crysanıa Tanrısıyla birlikteydi. Kendini dualarına vermiş olduğu için, sonunda, Caramon'un zırhının tıngırtı ve gıcirtısı, onu yeniden gerçeği döndürünceye kadar ikizlerin girdiğini fark etmemişti. Başını kaldırdı, kara saçları omuzlarına dökülürken onlara hiç hayret etmeden baktı.

Yüzü yorgunluk ve hüznle solgun da olsa sakindi. Paladine'a, onları getirmesi için dua etmemiş bile olsa, Tanrının, onun gönülden geçen dualarına da, açıkça söylenmiş duaları kadar cevap vereceğini biliyordu. Bir kez daha başını eğip şükrederek, içini çektikten sonra ayağa kalkarak, onlara bakmak için döndü.

Raistlin'le göz göze geldi; sönmekte olan ateşin ışığı, kukuletasının derinliklerinde de olsa adamın gözlerinden parlamıştı. Kız konuştuğunda, sesi kendisine bile yağmurun damlalarına karıştı-

192

193

yormuş gibi geldi.

"Beceremedim," dedi.

Raistlin rahatsız olmamış gibi duruyordu. Genç adamın cesedine baktı. "İnanmadı mı?"

"Yoo, inandı..." Kız da cesede bakıyordu. "Onu iyileştirmemi reddetti. Onun öfkesi ...çok fazlaydı." Kız eğilerek hareketsiz suretin üzerine çarşafı çekti. "Onu Paladine aldı. Artık emin olduğumu biliyor."

"O biliyor," dedi Raistlin. "Ya sen?"

Crysanıa başını eğdi, kara saçları her yanma döküldü. O kadar uzun süre kıpırdamadan durdu ki, bir şey anlamayan Caramon, boğazını temizleyerek huzursuzca kıpırdandı.

"Şey, Raist..." diye başladı yavaşça.

"Şışışt!" diye fısıldadı Raistlin.

Crysanıa başını kaldırdı. Caramon'u duymamıştı bile. Gözleri artık koyu gri renkteydi, o kadar koyulmuştu ki sanki başbüyücü-nün siyah cüppesini yansıtıyordu. "Anlıyorum," dedi sert bir sesle. "İlk kez olarak ne yapmam gerektiğini anladım ve gördüm. İstar'da Tanrılara olan inancın kaybolduğunu gördüm. Paladine duamı duyarak bana Kralrahip'in ölümcül zayıflığını gösterdi: Gurur. Tanrı, bana o hatadan kendimi nasıl koruyacağımı gösterdi. Bana, bir şey sorduğumda, cevap vereceğini gösterdi.

"Ama Paladine, İstar'da bana ne kadar zayıf olduğumu da gösterdi. O sefil şehri terk edip buraya sizinle geldiğimde, karanlık bir gecede size yapılmış ürkek bir çocuk sayılırdım. Artık gücümü geri kazandım. Bu trajik görüntü ruhuma nüfuz etti."

Crysanıa konuşurken Raistlin'e yaklaşıyordu. Gözlerini kırpmadan bakan adam, kızın gözlerini kendi gözleri içine hapsetmişti. Kız kendisini adamın gözlerinin düz yüzeyinde görüyordu. Boynunda asılı duran Paladine madalyonu soğuk, beyaz bir ışıkla parlıyordu. Sesi coşmuştu; ellerini sıkı sıkı birleştirmişti.

"O görüntü gözlerimin önünden gitmeyecek," dedi yavaşça, gelip başbüyücünün önünde dururken, "inancımla silahlanmış, seninle birlikte karanlığı bu dünyadan sonsuza kadar süreceğimize içten inanarak, Kapı'dan senin yanında geçerken!"

Uzanan Raistlin kızın ellerini tuttu.

"Zamanı değiştirmemize gerek yok!" dedi Crysanıa. "Fistan-dantilus kötü bir adamdı. Ne yaptıysa, hepsini kendi şan ve şerefi için yapmıştı. Ama biz seninle umursuyoruz. Bu bile sonu değiştir-

194

meye yeter. Biliyorum: Tanrım benimle konuştu!"

İnce dudaklarındaki tebessümle Raistlin, yavaşça Crysanıa'mın ellerini dudağına götürerek, gözlerini kızıdan hiç ayırmadan öptü. Crysanıa yanaklarının kızardığını hissetti; sonra nefesini tuttu.

Boğulur gibi olan bir sesle, Caramon, aniden dönmüş ve kapıdan çıkıp gitmişti.

Yağmur tepesine yağarken, zalim bir sessizlik içinde duran Caramon, etrafına düşen damlalarla aynı monoton, donuk sesle, beyninin içinde bir ses duyuyordu. Kendisi Tanrı olmaya çalışıyor! Kendisi Tanrı olmaya çalışıyor!

Kendisini iyi hissetmeyen, korkmaya başlayan Caramon başını kederle salladı. Orduya olan ilgisi, bir 'komutan' olmanın heyecanı, Crysania'ya ve tüm o binlerce savaşıya olan ilgisi, onun buraya gelişinin asıl nedenini aklından uzaklaştırmıştı. Şimdi -Crysania'mın sözleriyle- asıl nedeni hatırlayıvermişti, bu neden, yüzüne buz gibi bir dalga halinde çarpmıştı.

Ama bütün düşünebildiği Raistlin'in dün geceki haliydi. Kardeşinin o şekilde güldüğünü görmeyeli ne kadar olmuştu? O sıcaklığı, o yakınlığı paylaşmayalı ne kadar olmuştu? İkizinin uykusunu korurken Raistlin'in yüzünü seyrediş geldi aklına tüm canlılığıyla. Şeytaniliğinin sert çizgilerinin yumuşadığını, ağzının etrafındaki buruk kırışıkların solduğunu görmüştü. Genç büyücü yeniden gençleşmişti sanki; Caramon birlikte geçirdikleri çocuklukları ile ilk gençlik yıllarını hatırladı: Hayatının en mutlu günlerim.

Fakat istemediği halde çirkin bir anı geldi aklına; sanki ruhu ona işkence edip, aklını karıştırmaktan büyük bir haz almış gibi. Kendisini bir kez daha, ilk kez kardeşinin engin kötülük yeteneğini, tüm netliğiyle fark ettiği, İstafdaki o karanlık hücrede gördü. Kardeşinin ölmesi gerektiği konusundaki o kesin kararlığını hatırladı. Tasslehoff u düşündü...

Ama Raistlin bütün bunları açıklamıştı! Her şeyi İstar'da açıklamıştı. Caramon bir kez daha başarısız olduğunu hissetti.

Ya Par-Salian yanılıyorsa, ya hepsi yanılmışsa? Ya gerçekten Raist ile Crysania dünyayı bu tür dehşet ve acıdan koruyabilecekse?

"Kıskanç, mızımız bir ahmaktan başka bir şey değilim," diye mırıldandı Caramon, yağmuru yüzünden, titreyen eliyle silerken. "Belki de o yaşlı büyücülerin hepsi benim gibidir, hepsi onu kısıka-nıyordur."

195

Etrafındaki karanlık koyulaştı, tepesindeki bulutlar daha da yoğunlaştı, renkleri griden siyaha döndü. Yağmur daha ağır yağmaya başladı.

Raistlin kapıdan çıktı, Crysania da yanındaydı, büyücünün koluna girmişti. Kalın pelerinine sarınmış, grimtrak beyaz kukuletasını başına geçirmişti. Caramon boğazını temizledi.

"Onu dışarı çıkartıp diğerlerinin yanına koyacağım," dedi kabaca, kapıya doğru ilerleyerek. "Sonra da mezarı doldururum..."

"Hayır kardeşim," dedi Raistlin. "Hayır. Bu görüntü toprağa gizlenmeyecek." Kukuletasını geriye attı, bulutlara bakarken yağmurun yüzünü yıkamasına izin verdi. "Bu görüntü Tanrıların gözlerinde alevlenecek! Yok oluşlarının dumanı göklere varacak! Sesler onların kulaklarında yankılanacak!"

Bu alışılmadık patlama karşısında şaşırان Caramon ikizine bakmak için döndü. Raistlin'in ince yüzü, neredeyse minik evin içindeki ceset kadar sıska ve soluk, sesi de hiddetle gergindi.

"Benimle gelin," dedi, aniden Crysania'nın kolundan çıkıp küçük köyün merkezine doğru ilerleyerek. Crysania, insana kamçı gibi çarpan rüzgâr ve yağmur kukuletasını çıkarmasını diye, eliyle tutuyordu. Caramon arkalarından daha yavaş ilerliyordu.

Çamurlu, yağmur içindeki sokağın ortasında duran Raistlin, } kendisine doğru gelmekte olan Crysania ve kardeşine doğru dön- f dü.

"Atları al Caramon: Hem bizimkileri, hem Crysania'mnkini. Onları köyün dışındaki ormana götür" -büyük işaret etti- "gözlerini bağla, sonra bana dön."

Caramon, Raistlin'e bakakaldı.

"Dediğimi yap!" diye emretti Raistlin, sesi nefes nefeseydi.

Caramon kendisine söyleneni yaparak, atları götürdü.

"Şimdi burada dur," diye devam etti Raistlin, kardeşi geri döndüğünde. "Bu noktadan ayrılma. Ne olursa olsun bana yaklaşma kardeşim." Bakışları önce yakınında duran Crysania'ya kaydıktan sonra tekrar kardeşine gitti. "Anlıyor musun Caramon!"

Caramon hiç sesini çıkartmadan başıyla onayladı, uzanarak kıbarca Crysania'nın elinden tuttu.

"Ne oluyor?" dedi kız kendini çekerek.

"Büyüsü," diye cevap verdi Caramon.

Raistlin ona sert, buyurucu bir bakış atınca sustu. Raistlin'in yüzündeki garip, aşırı sabırsız ifadeden telaşlanan Crysania aniden titreyerek Caramon'a yaklaştı. Gözleri narin ikizinde olan Caramon kıza sarıldı. Etraflarını döven yağmur altında birlikte durup neredeyse rahatsız etmekten korkarak, nefes bile almadan başbüyükü-yü seyretiler.

Raistlin'in gözleri kapandı. Başını göğe çevirerek, avuç içleri yukarı, alçalmakta olan havaya bakacak şekilde kollarını kaldırdı. Dudakları kıpırdamaya başladı ama -bir an için- onu duyamadılar. Sonra, o sesini yükseltmemiş olsa bile sanki kelimeler dudaklarından dökülmeye başlamışlardı: Büyünün örümcekvari sözleri. Aynı sözleri tekrar ve tekrar tekrarladı; yumuşak sesi ezgisi içinde bir yükselip, bir alçalıyordu. Sözler hiç değişmedi ama onun sözleri söyleyiş tarzı, her birinin çekimi, sözleri her tekrarla-yışında değişiyordu.

Vadiye bir sessizlik çöktü. Hatta yağmakta olan yağmurun sesi bile silindi Caramon'un kulaklarından. Bütün duyabildiği yumuşak bir ses, kardeşinin sesinin garip ve meşum ezgisiydi. Kara gözleri fal taşı gibi açılmış Crysania ona daha da yaklaştı; Caramon teselli edercesine kızın sırtını okşadı.

Raistlin'in büyüü devam ederken Caramon'a bir korku hakim olmaya başladı. Sanki dayanılmaz bir şekilde Raistlin'e doğru çekiliyordu, hatta sanki bu dünya üzerindeki her şey başbüyücüye doğru çekiliyordu; gerçi -korkuyla etrafına bakınca- bir milim bile kıpırdamamış olduğunu gördü. Fakat dönüp kardeşine baktığında bu his daha da kuvvetli bir şekilde yeniden kendini belli etti.

Raistlin, dünyanın merkezinde durmuş, elleri ileri uzanmış; bütün sesler, bütün ışıklar ve hatta hava dahi, sanki onun kucığına koşuyorlardı. Caramon'un ayaklarının altındaki toprak dahi dalgalar halinde, bir nabız gibi atarak başbüyücüye doğru akmaya başlamıştı.

Raistlin ellerini daha da yukarı kaldırdı, sesi belli belirsiz yükselmişti. Sonra duraksadı ve söylediği şeyleri yavaş yavaş, tek tek ve açıkça söylemeye başladı. Rüzgâr şiddetlendi, toprak kabardı. Caramon, bütün dünya kardeşine koşuyormuş gibi çılgınca bir kaniye kapılmıştı; kendisi de başbüyücünün kara girdabı tarafından emilmemek için ayaklarını sıkı sıkı yere basmıştı.

Raistlin'in parmakları gri, kaynayan gök yüzüne doğru çevrildi. Yerden ve havadan çektiği enerji kendi içinde kabarmaya başlamıştı. Parmaklarından çıkan gümüş rengi şimşekler bulutlara çarpıyordu. Cevaben parlak, sivri uçlu bir ışık çatallanarak indi ve genç

196

197

rahibin yattığı minik eve değdi. Her şeyi parçalayan bir patlamayla, mavi-beyaz alevden bir top binayı yuttu.

Raistlin bir kez daha konuştu ve bir kez daha parmaklarından gümüş rengi şimşekler çıktı. Bir kez daha ışıktan bir çizgi cevap verdi, büyücüye çarparak! Bu kez kırmızı-yeşil bir alev tarafından yutulan Raistlin olmuştu.

Crysania bir çığlık attı. Caramon'un kolları arasında çırpınarak kendisini kurtarmaya çalıştı. Fakat kardeşinin sözlerini hatırlayan Caramon kızı sıkıca tutarak onun Raistlin'in yanına gitmesini engelledi.

"Bak!" diye fısıldadı boğuk bir sesle, kızı sıkıca tutarak. "Alevler ona dokunmuyor!"

Ateşin ortasında duran Raistlin ince kollarını daha da yukarı kaldırdı, kara cüppesi sanki korkunç bir fırtınanın içinde duruyormuş gibi savruluyordu. Yine konuştu. Etrafına alevden hiddetli parmaklar yayılarak karanlığı aydınlattı, ıslak otlar arasından ilerledi, suyun üzerinden, sanki suyun üzeri yağla kaplıymış gibi oynasarak geçti. Raistlin tekerlek şeklindeki engin alevlerin tam göbeğinde duruyordu.

Crysania kıpırdıyamıyordu. Daha önce hiç yaşamamış olduğu bir korku ve dehşet kızcağızı felç etmişti. Caramon'a sarılıyordu ama adamın ona verebileceği bir teselli yoktu. Alevler etraflarına yayılırken, ikisi de korku içinde kalmış çocuklar gibi birbirlerine sarılmış duruyorlardı. Sokaklardan geçen alevler binalara vararak, hepsini birbiri ardı sıra, büyük bir infilakla anında tutuşturmuştu.

Mor, kırmızı, mavi ve yeşil rengeyle büyüü yangın, yukarı doğru alevleniyor, göğü aydınlatıyor, bulutların örttüğü güneşin yerini alıyordu. Tünedikleri ağaç canlı bir meşale halini alan leş kuşları, korkuyla halkalar çiziyordu.

Raistlin yine konuştu, son bir kez. Saf, beyaz bir ışığın patlak vermesiyle alevler gökten aşağı yağarak toplu mezardaki cesetleri yuttu.

Alevlerden çıkan rüzgâr, Crysania'nın etrafında esiyor, kızın kukuletasını başından çıkartıyordu. Isı çok yoğundu; kızın yüzüne çarpıyordu. Duman kızcağızı boğmuş, nefes almasını engelliyordu. Etrafına kıvılcımlar dökülüyor, ayaklarının dibinde alevler oynasıyordu, sanki o da bu büyük yangının bir parçası olacakmış gibi. Ama hiçbir şey ona dokunmuyordu. Caramon'la birlikte bu ateşin ortasında güven içinde duruyorlardı. Derken Crysania, Raistlin'in i üzerindeki bakışlarını fark etti.

İçinde durmuş olduğu alevden cehennem içinden, büyücü, kızı çağırıyordu. Caramon'a doğru büzüşen Crysania'nın nefesi tikanır gibi oldu.

Yarattığı ateş fırtınasının rüzgârıyla dalgalanan kara cüppesi bedeni etrafında çırpınan Raistlin tekrar kızı çağırdı. Alevlerin merkezinde durmuş ellerini Crysania'ya uzatmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Caramon, kızı sıkı sıkı tutarak. Fakat gözlerini Raistlin'den hiç ayırmayan kız kibarca koca adamın ellerini açarak ileri doğru yürümeye başladı.

"Gel bana Saygıdeğer Kızkardeş!" Raistlin'in yumuşak sesi bütün o kaos içinde kıza ulaşmıştı; kız bu sesi kalbinde duyduğunu biliyordu. "Bana alevlerin içinden geçip gel. Gel de Tanrıların gücünü tat..."

Başbüyücüyü çevrelemiş olan alevli ateşin ısısı kızın ruhunu yakıp kavuruyordu. Kıza, teni kararmış ve porsumuş gibi geliyordu. Saçlarının çıtırdadığını duyuyordu. Nefesi ciğerlerinden emilip alınıyor, ciğerlerini dağlayıp canını acıtiyordu. Ama bir yandan Raistlin'in yumuşak sesi kızı kendisine doğru cezbederken, bir yandan da ateşin ışığı kızı büyülemişti; alevler dans ederek kızı ileri çekiyordu.

"Hayır!" Kız, arkasından Caramon'un haykırışını duyuyordu ama bu ona pek bir şey ifade etmiyordu, sanki kendi kalp atışı gibiydi. Kız alevden perdeye ulaştı. Raistlin elini uzattı ama bir an için kız tereddüt ederek duraksadı.

Adamın eli yandı! Kız elinin pörsümesini, teninin kararıp kömürleşmesini gördü.

"Bana gel Crysania..." diye fısıldadı adamın sesi.

Titreyerek elini uzatan kız, elini aleve soktu. Bir an için insanı dağlayan, kalbini durduran bir ağrı hissetti. Dehşet ve ıstırapla haykırdı, derken Raistlin'in eli kızın elini kavrayarak onu alevden perdeden içeri çekti. Kız istemeden gözlerini kapattı.

Serin bir rüzgâr kızı rahatlatmıştı. Tatlı bir hava soluyordu. Hissettiği tek ısı, büyücünün bedeninden yayılan o ılık, bildik ısıydı. Gözlerini açınca adamın yakınında durduğunu gördü. Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı...ve kalbinde ani, keskin bir acı hissetti.

Raistlin'in ince yüzü terle parlıyor, gözleri yanmakta olan cesetlerin saf, beyaz alevlerini yansıtıyor, sık sık soluyordu. Kaybolmuş, etrafındakilerin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Yüzünde bir

198

199

coşku ifadesi vardı, bir sevinç, bir zafer ifadesi vardı.

"Anlıyorum," dedi Crysania kendi kendine, adamın eline sarılarak. "Anlıyorum. İşte bu yüzden beni sevmeyiz. Hayatta tek bir aşkı var, o da büyü. Bu aşk için her şeyi feda eder, bu aşk için her şeyi göze alır!"

Düşünce acı vericiydi ama bu hoş bir melankolisi olan acıydı.

"Bir kez daha," dedi kız kendi kendine, gözleri yaşlarla kararırken, "o bana örnek oluyor. Çok uzun zamandır kendimi bu dünyanın ufak işleri, kendi işlerimle meşgul ettim. O haklı. Şimdi Tanrıların gücünü tadıyorum. Ben de hem onlara...hem de ona layık olmalıyım!"

Raistlin gözlerini kapattı. Ona sarılmış duran Crysania, yaradan akan bir kan gibi büyüünün akıp kurduğunu hissetti. Adamın kolları yanına düştü. Adamı çevreleyen alev topu oynaşarak öldü.

Fısıltı gibi çıkan bir iç çekişle Raistlin, kararmış toprağa, dizleri üzerine çöktü. Yağmur devam ediyordu. Crysania, hâlâ dumanları tüten köyün kömürleşmiş kalıntılarına düşen yağmurun tıslayan sesini duyabiliyordu. Havaya buhar yükseliyor, binaların iskeletleri arasından uçuşuyor, caddeden, kasabanın eski sakinlerinin hayaletleri gibi sürükleniyordu.

Başbüyücünün yanına diz çöken Crysania, adamın kahverengi saçını eliyle geriye itti. Raistlin gözlerini açarak, kıza, onu tanımadan baktı. Ve kız, bu gözlerde derin, ölmeyen bir hüznü gördü: Bu ölümcül, tehlikeli güzellikler diyarına girmeye hak kazanıp girdikten sonra bir kez daha kendisini gri, yağmurla yıkanmış bir dünyada bulan birinin bakışıydı.

Büyücü, kolları iki yana doğru boşalmış, başı öne eğik bir halde olduğu yere yığıldı. Koca adam onlara doğru aceleyle seğirtirken Crysania bakışlarını Caramon'a kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu adam kıza.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı kız. "O nasıl?"

Birlikte Raistlin'in ayağa kalkmasına yardım ettiler. Onların varlıklarından tamamen habersiz gibi görünüyordu. Yorgunluktan sendeleyerek, kardeşine yaslandı.

"Bir şeyi kalmaz. Hep böyle olur." Caramon'un sesi kısıldı; sonra mırıldandı, "Hep böyle olur! Ben neler söylüyorum? Hayatımda böyle bir şey görmedim! Tanrılar adına" -kardeşine korkuyla baktı- "hayatımda böyle bir güç görmedim! Bilmiyordum! Bilmiyordum..."

Kendisini Caramon'un güçlü kollarına bırakan Raistlin ikizine yaslandı. Nefes almaya çalışarak öksürmeye başladı; ayakta duramayacak hale gelecek kadar boğulur gibi oldu. Caramon onu sıkı sıkı tuttu. Ayaklarının dibinde sis ve dumanlar dönüyor, yağmur etraflarına düşüyordu. Oradan,

buradan yanan bir tahtanın çatırtıyla düşüşü, alevler üzerine inen suyun tıslaması duyuluyordu. Öksürük nöbeti geçince Raistlin, başını kaldırdı; gözlerine yaşam ve hatıralar geri gelmişti.

"Crysanian," dedi yavaşça, "Bunu yapmanı istedim çünkü bana ve gücüme kesin olarak inanmanı istiyordum. Eğer maceramızda başarılı olursak Saygıdeğer Kızkardeş, o zaman Kapı'dan geçerek, gözlerimiz açık olarak Cehennem'de yürüyeceğiz: Orası hayal bile edilemeyecek dehşetlerin olduğu yerdir."

Adamın pırıltılı gözleri tarafından büyüyle hapsedilen kız kendine hakim olamadan titremeye başlamıştı.

"Güçlü olmalısın Saygıdeğer Kızkardeş," diye devam etti azimle. "Seni bu yolculuğa çıkartmamın nedeni de buydu. Ben kendi sınavlarımı verdim. Sen de kendininkileri vermeliydin. İstar'da rüzgâr ve suyun sınavıyla karşılaştın. Kule'de karanlık sınavından geçtin; şimdi de ateş sınavına dayandın. Ama seni bir sınav daha bekliyor Crysanian! Bir tane daha; hepimiz gibi senin de buna hazırlıklı olman gerek."

Gözleri yorgunlukla kapandı, sendeledi. Caramon, yüzü ciddileşen ve aniden bitkinlesin ikizini yakalayarak, kucağına aldı ve onları beklemekte olan atlara doğru taşıdı.

Crysanian da hızla arkalarından gidiyordu; endişe yüklü bakışları Raistlin'den hiç ayrılmıyordu. Zayıflığına rağmen yüzünde yüce bir huzur ve coşku vardı.

"Nesi var?" diye sordu kız.

"Uyuyor," dedi Caramon, sesi derin ve sertti; kızın tahmin edemediği bir duygusunu gizliyordu. Atların yanına varınca Crysanian bir an için geri döndü.

Köyün kömürleşmiş kalıntıları arasından dumanlar tütüyordu. Binaların iskeletleri bembeyaz kül yığınlarına dönüşmüş, ağaçlardan ise, göklere yükselen duman dallarından başka bir şey kalmamıştı. O seyrederken, yağmur külleri dövüyor, çamur yapıp bunları yıkayıp götürüyordu. Sis parçalanmış, duman da fırtına rüzgârları tarafından süpürülüp gitmişti.

Köy, sanki hiç var olmamışçasına yok olmuştu.

200

201

Titreyen Crysanian pelerinine sıkıca sarılarak, Raistlin'i eyerine yerleştirmekte olan Caramon'a döndü; Caramon atının üzerinde durabilecek bir hale gelmesi için uyandırmak amacıyla Raistlin'i sarsıyordu.

"Caramon," dedi Crysanian, savaşçı yardım etmek için kızın yanına gelince. "Raistlin ne demek istedi, 'başka bir sınav' ile yani. Bunu söylediği zaman senin yüzündeki ifadeyi gördüm. Sen biliyorsun, değil mi? Sen anlıyorsun öyle değil mi?"

Caramon hemen cevap vermedi. Yanlarında Raistlin, eyeri üzerinde dermansız bir halde sallanıyordu. Sonunda başı önüne düşen büyücü bir kez daha uykuya daldı. Crysanian'ya yardım ettikten sonra Caramon kendi atına doğru yürüyerek, atına bindi. Sonra uzanarak dizginleri uyuklamakta olan kardeşinin halsiz ellerinden aldı. Yağmur altında dağa tırmandılar; Caramon bir kez bile dönüp arkasına, köye bakmadı.

Sessizlik içinde atları patikadan yönlendirdi. Yanında Raistlin binek hayvanının boynuna bırakmıştı kendisini. Caramon kardeşini sert ama kibar bir elle sarstı.

"Caramon?" diye seslendi Crysanian yavaşça dağın tepesine vardıklarında.

Savaşçı, Crysanian'ya bakmak için döndü. Sonra içini çekerek bakışlarını uzağa, güneye Thorbardin'e doğru çevirdi. Fırtına bulutları ufuk üzerinde tüm yoğunluğu ve karallığıyla birikmişti.

"Huma'nın Karanlıklar Kraliçesi ile karşılaşmadan önce Tanrılar tarafından sınandığı, eski bir efsanede anlatılır. Rüzgâr, ateş ve su sınavlarından geçmiştir. Son sınavı ise," dedi Caramon, yavaşça, "kan sınavıydı."

Huma'nın Şarkısı

Kül ve kan arasından, ejderhaların hasadından,

Geçti Huma, Gümüş Ejderha'nın hayaliyle avunup,

Hep var olan Geyik, önünde bir işaret. Sonunda liman, doğuda çok uzaklarda bir tapınak
Doğunun bittiği yerde duran. Burada belirdi Paladine Yıldızlar ve ihtişamdan oluşan bir göl içinde anlattı;

Sınavların en korkuncunun Huma'ya nasip olduğunu.

Çünkü Paladine gönlün, Yanıp tutuşmanın yuvası olduğunu biliyordu, Biliyordu sonsuza kadar güneşe doğru yolculuk edip, Hiçbir zaman Olamayacağımız şey olacağımızı.

202

203

UIXJfTAP

Kumdaki Ayak izleri...

Ağaçların dallarındaki son yapraklar düşer, kışın dondurucu eli, toprağı sıkı sıkı kavrarken Fistandantilus'un Ordusu da güneye ilerleyerek Caergoth'a varmıştı.

Yeni Deniz'in kıyıları orduyu durdurmuştu. Fakat denizi geçmesi gerektiğini bilen Caramon, hazırlıklarına çok önceden başlamıştı. Ordunun ana bölümünün kumandasını kardeşine ve altındaki kumandanlara veren Caramon, en iyi eğitim almış adamlarından bir grubu Yeni Deniz'e doğru götürmüştü. Yanında, orduya katılmış olan demirciler, ahşap ustaları ve marangozlar da vardı.

Caramon garnizonunu Caergoth şehrine kurmuştu. Bu ünlü liman şehrinin bütün hayatı boyunca duymuştu; eski hayatı boyunca. Af et'ten üç yüz yıl sonra burası gelişmiş, kalabalık bir liman kenti olacaktı. Ama şimdi, ateş dağı Krynn'e çarptıktan yüz yıl sonra, Caergoth karışıklık içinde bir kasabaydı. Bir zamanlar Solamniya Bozkırlarının ortasında küçük bir çiftçi kasabası olan Caergoth hâlâ, denizin kapı eşiklerinde aniden belirmesi sorunuyla uğraşıyordu.

Kasabının, dik uçurumlardan tehlikeli bir düşüşle aşağıdaki kumsallara varan yollarının -aniden bittiği yerdeki kışlasından bakan Caramon -benzemese de- Tarsis'i hatırlamıştı. Afet, o şehri de denizinden kopartmış, teknelerini kumlar üzerinde ölüp karaya vuran deniz kuşları gibi bırakmışken, burada Caergoth'da, Yeni Deniz bir zamanlar ekili olan arazileri kucaklıyordu.

Caramon özlemle Tarsis'te karaya vurmuş olan o gemileri düşündü. Burada, Caergoth'da da birkaç tekne vardı ama onun ihtiyaçlarına cevap verecek kadar değil. Her çeşit deniz taşıtını almaları veya el koymaları için -eğer mümkünse mürettebatlarıyla birlikte- adamlarını sahil boyunca, her iki yöne doğru yüzlerce mil yollamıştı. Bu tekneleri, demirci ve zanaatkarların Schallsea Boğa-zı'ndan Abanasinya'ya yapılacak kısa yolculukta mümkün olduğu kadar çok yük taşıyacak biçimde değiştirdikleri Caergoth'a getirmişlerdi.

Caramon her gün cüce ordularının gelişimi hakkında raporlar alıyordu: Pax Tharkas'ın nasıl güçlendirildiği; nasıl cücelerin köle (lağım cüceleri) gücüne baş vurarak gece gündüz madenleri ve

ce-

205

lik ocaklarını çalıştırarak silah ve zırh yaptıkları; bunların nasıl Thorbardin'e, arabalarla götürülüp dağın içine alındıkları gibi.

Aynı zamanda tepe cüceleri ve Bozkırlı ajanlarından da haberler alıyordu. Hayatta kalabilmek ve birlikte savaşmak için kan davalarını bir yana bırakan kabilelerin, Abanasinya'da bir araya geliş hakkında bilgiler almıştı. Tepe cücelerinin hazırlıkları hakkında da bilgiler almıştı, onlar da silah yapıyorlar, kuzenleri dağ cüceleri gibi aynı lağım cücelerini köle işçi olarak kullanıyorlardı.

Hatta Qualinesti'deki elflere, kibarca yaklaşma girişimlerinde bulunmuştu. Bu, Caramon'a bir garip gelmişti çünkü haber yolladığı adam, -sadece birkaç hafta önce- Caramon'un kendi zamanında ölmüş olan Güneşlerin Sözcüsü Solostaran'dan başkası değildi. Onun elfleri savaşa çekme girişimlerini duyan ve cevaplarının ne olabileceğini gayet iyi tahmin eden Raistlin alay etmişti. Gerçi baş-büyücü de gizliden gizliye ümit beslemiyor değildi; gecenin karanlık saatlerinde bu kez bazı şeylerin değişebilecek olmasını o da! umut ediyordu...

Değişmedi.

Caramon'un adamları Solostaran ile konuşma fırsatı bulama-1 mıştı bile. Daha atlarından aşağıya inmeden, havada oklar vızü-j dayarak toprağa saplanmış, her adamın çevresinde ölümcül bireri halka oluşturmuştu. Toz ağacı ormanına bakan adamlar gerçekten! de okları yaylarına takılmış hazır bekleyen yüzlerce okçu görmüş- j lerd. Hiç konuşulmamıştı. Haberciler, cevap olarak bir elf oku alıp 1 Caramon'a geri dönmüştü.

Savaşın kendisi de Caramon'a bir garip gelmeye başlamıştı. Ra-J istlin ve Crysania'mn tartışmalarından duyduklarını bir araya ge-J tirdiğinde, aniden yaptığı her şeyin, aslında daha önceden yapılmış! olduğunu fark etmişti. Bu düşünce neredeyse ona da, kardeşine ol-j düğü kadar bir karabasan gibi gelmeye başlamıştı; gerçi onun ne deni tamamen farklıydı.

"Sanki İstar'da boynumda taşıdığım o demir halka yeniden boy-1] numa takılmış gibi geliyor," diye mırıldandı Caramon kendi kendi-1 ne, Caergoth'da garnizon olarak kullandığı handa bir gece oturur-J ken. "Yine bir köle oldum, aynı o zamandaki gibi. Ama bu kez da-; ha kötü çünkü -köle olduğum zaman bile- en azından o gün nefes alıp almama özgürlüğüne sahiptim. Yani ölmek istesem, kendi kılı-1 cimin üzerine düşüp ölebilirdim! Ama şimdi, belli ki bana böyle bil seçim hakkı bile tanınmıyor."

Bu Caramon için garip ve dehşet verici bir kavramdı; geceler boyu düşündüğü ve anlayamadığını bildiği bir kavram. Bunu kardeşiyle konuşmak isterdi ama Raistlin, orduyla birlikte iç kısımda-jci

kamptaydı; birlikte olsalardı bile Caramon kardeşinin bu konuyu tartışmayı reddedeceğinden emindi.

Bu zaman zarfında Raistlin, gücünü günden güne arttırıyordu. Ölmüş köyü, büyük bir cenaze ateşiyle yok eden büyüünden sonra başbüyücü neredeyse iki gün ölü gibi yatmıştı. Ateşli uykusundan uyandığında acıktığını söylemişti. Bunu izleyen birkaç gün boyunca aylardır yiyemediği kadar çok katı yiyecek tüketmişti. Öksürüğü geçmişti. Hızla gücünü geri kazanmış ve etlenmişti.

Ama hâlâ kâbusları ona işkence ediyordu, en güçlü uyku iksirleri bile bu kâbusları uzaklaştıramıyordu. Raistlin gece gündüz bu sorunu üzerinde kafa patlatıyordu. Fistantantilus'un ölümcül hatasını bir anlayabilse, onu düzeltebilirdi!

Aklına çılgın planlar geliyordu. Hatta başbüyücü, araştırma yapmak için kendi zamanına bir yolculuk yapma düşüncesiyle bile oynuyordu ama aklına gelen bu fikirden hemen vazgeçmişti. Eğer bir köyü ateşe vermek onu iki gün yatağa düşürüyorsa, zaman yolculuğu büyüü daha da yorucu olabilirdi. Normal zamanda iyileşmek için sadece bir iki gün geçecek olsa bile, geçmiş zamanda çok uzun bir zaman uçup gidebilirdi. Sonuç olarak, geri dönebilse bile, Karanlık Kraliçesi ile dövüşmek için ihtiyacı olan gücü bulamazdı.

Ve tam o anlarda, tam umutsuzluğa yenik düşecekken, yanıt geldi...

206

207

Böfüm t

aistlin çadırın kapısındaki perdeyi kaldırarak dışarı çıktı. Nöbetteki muhafız irkilerek, huzursuzca kıpırdandı. Başbüyücünün ortaya çıkması, her zaman insanların, hatta kendi hizmetindeki muhafızların dahi sınırlarını geriyordu. Onun yaklaştığını duyan kimse olmamıştı daha. Sanki, havadan peydahlanıveriyordu. Varlığının ilk belirtisi çıplak bir kola değen yakıcı parmaklar veya fısıltı halinde çıkan yumuşak sözler ya da kara cüppenin hisirtisi oluyordu.

Kimse garip bir şey olduğunu görmemiş olsa bile, büyüünün çadırına merak ve korkuyla bakılırdı. Birçok kişi de -özellikle çocuklar- tabiidir ki başbüyücünün denetiminden çıkıp kamp içinde dört dönerek, sonunda onlar, bir parça zencefilli ekmekle ehlileşti-rinceye kadar önüne gelen her şeyi yutan korkunç bir canavar görme umuduyla bakardı.

Ama öyle bir şey olmadı. Başbüyücü dikkatle gücünü geliştirip, korudu. Bu gece farklı olacak, diye düşündü Raistlin içini çekip kaşlarını çatarak. Ama bunun bir çaresi yoktu.

"Muhafız," diye mırıldandı.

"Bu...buyur e...efendim?" diye kekeleydi muhafız eli ayağı birbirine dolanarak. Başbüyücü, bir muhafızla konuşması bir yana insanlarla çok az konuşurdu.

208

"Lady Crysania nerede?"

Cadının, bildiği kadarıyla, Komutan Caramon'un çadırına çekilmiş olduğunu bildirirken, muhafız dudaklarının alayla kıvrılmasına mani olamamıştı.

"Birini yollayayım mı efendim?" diye, öylesine aşıkâr bir gönülsüzlükle sordu ki Raistlin'e, büyüü, her ne kadar kara kukuletasının gölgesine gizlenmiş olsa da tebessümüne engel olamadı.

"Hayır," diye cevap verdi Raistlin, sanki bu haber kendisini çok memnun etmiş gibi başını sallayarak. "Ya kardeşim, ondan bir haber aldınız mı? Ne zaman dönmesi bekleniyor?"

"Komutan Caramon yarın geleceğine dair haber yollamış efendim," diye devam etti muhafız, şaşırması bir tonda; büyüünün bunu zaten biliyor olduğundan emindi çünkü. "Burada hem onun gelişini, hem de erzak konvoyunun bize yetişmesini beklememiz gerekiyor. İlk arabanın bu akşamüstü gelmesi bekleniyor,efendim." Muhafızın aklına aniden bir şey gelmişti. "E...eğer bu emirlerin değişmesini düşünüyorsunuz efendim, Muhafız Komutam'm çağırmam gerek..."

"Hayır, hayır, öyle bir şey yok," diye cevap verdi Raistlin ikna edercesine. "Bu gece...ne bir insan, ne bir olay tarafından... rahatsız edilmeyeceğimden emin olmaya çalışıyordum o kadar. Anladın değil mi, şey ...neydi senin adın?"

"M...micheal beyefendi hazretleri," diye cevap verdi muhafız. "Tabii ki efendim. Eğer emriniz buysa, baş üstüne efendim."

"Güzel," dedi Raistlin. Başbüyücü bir an için sessizleşerek soğuk ama Lunitari ve yıldızların ışığıyla parlak olan geceye doğru baktı. Küçülmekte olan Solinari, gökyüzünde gümüş bir çizgiden başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Raistlin'in gözlerinde, sadece kendisinin görebildiği ay daha büyük bir anlam ifade ediyordu. Kara ay Nunitari dolunay halindeydi: Yıldızların ortasında karanlık bir delik.

Raistlin, muhafıza doğru bir adım daha attı. Kukuletasını başından hafifçe sıyrarak, kızıl ayın ışıklarının gözlerine yansımaya sağladı. İrkilen muhafız gayri ihtiyari geriye doğru bir adım attı ama bir Solamniya Şövalyesi olarak almış olduğu katı eğitim, kendisine hakim olmasına neden olmuştu.

Raistlin, adamın bedenini gerildiğini hissetti. Bu tepkiyi fark ederek yeniden gülümsedi. İnce elini kaldırarak muhafızın zırhlı göğsüne koydu.

209

"Kimse, ne pahasına olursa olsun benim çadırıma girmemeli/" diye tekrarladı büyücü, etkili kullanmasını son derece iyi bildiği yumuşak, ılık gibi çıkan bir sesle. "Her ne olursa olsun! Hiç kimse: Lady Crysanıa, kardeşim, sen...hiç kimse!"

"A...anlıyorum efendim," diye kekeleydi Michael.

"Bu gece garip şeyler duyup görebilirsin," diye devam etti Ra-istlin, gözleri muhafızı o büyüleyici bakışıyla hapsedmişti. "Duyduklarını ve gördüklerini duymamazlığa gel. Bu çadıra giren herkes hem kendi...hem de benim hayatımı tehlikeye atar!"

"E...Evet efendim!" dedi Michael, yutkunarak. Hava bir güz gecesi için aşırı soğuk olduğu halde yüzünden bir ter damlası yuvarlanıp düştü.

"Sen bir Solamniya Şövalyesi misin, ya da Şövalyesi miydin?" diye sordu Raistlin aniden.

Michael rahatsız olmuş gibiydi, bakışlarında bir tereddüt vardı, Ağzını açtı ama Raistlin başını salladı. "Boş ver. Bana bir şey anlat- ^ mak zorunda değilsin. Bıyıklarını tıraş etmiş olmana rağmen bunu yüzünden okuyabiliyorum. Bir zamanlar bir Şövalye tanıyordum da. O yüzden, istediğim şeyleri yapacağına dair bana Emir ve Kurallar adına yemin et."

"Emir ve...Kurallar adına ant içerim..." diye fısıldadı Michael.

Görünüşe göre tatmin olmuş olan büyücü, başıyla onaylayarak tekrar çadırına girmek için döndü. Sadece kendi yansımaları gördüğü o gözlerden kurtulmuş olduğuna memnun olan Michael ağır, yün pelerini altında titreyerek nöbet yerine döndü. Gerçi son anda cüppesi etrafında kıpırdarak hışırdayan Raistlin duraksamıştı.

"Şövalye," diye fısıldadı.

Michael döndü.

"Eğer bu çadıra girecek olan," dedi büyücü kibar, hoş bir sesle, "ve büyü yaparken beni rahatsız edecek olan olursa ve -eğer ben hayatta kalırsam-, seni bağışlamamın tek şartı, soğuk cesedini yerde görmemdir. Başarısızlığın için kabul edebileceğim tek gerekçe budur."

"Baş üstüne efendim!" dedi Michael daha sertçe, gerçi sesini alçak tutuyordu. "Esi Sularas oth Mithas. Şerefim Hayatımdır."

"Öyle." Raistlin omuzlarını silkti. "Genellikle öyle olur."

Başbüyücü yeniden çadırına girerek Michael'ı, arkasındaki çadırda yeni -Tanrılar bilir- ne olacaksa, onu bekler durumda karanlıkta bıraktı. Adamcağız kuzeni Garic'in de burada olup, bu garip

ve tehlikeli görevi onunla paylaşmasını diledi. Fakat Garic, Cara-mon'un yanındaydı. Kamburunu iyice çıkartıp, pelerinine sarılan ivlichael, özlemle kampa doğru baktı. Kamp ateşlerinden, baharatlı şarap, dostluk ve kahkaha sesleri geliyordu. Burada ise her şey yoğun, kırmızı tonlu yıldız ışığının aydınlatığı bir karanlığa bürünmüştü. Michael'in duyabildiği tek ses, denetleyemediği titremesinden dolayı zırhının çıkarttığı tıngırtıydı.

Çadırın içinde ilerleyen Raistlin, yatağının yanında duran tahta ve büyük bir sandığın yanında durdu. Büyülü rünlerin oyulmuş olduğu sandık Raistlin'in, kendisinden başka kimsenin dokunmasına izin vermediği -Büyücülük Asası dışında- yegâne eşyasıydı. Kimsenin de zaten bunlara dokunmak gibi bir isteği yoktu. Sandığı yanlışlıkla kaldırmaya çalışan bir muhafızın anlattıklarından sonra özellikle.

Raistlin tek bir söz söylememiş, nefesi kesilir gibi olan muhafız bunu elinden düşürürken seyretmekle yetinmişti.

O gece, ateşin etrafında, diğer muhafız arkadaşlarına, sandığın dokunulduğunda yakan bir soğuğu olduğunu söylemişti, muhafız. Sadece bu kadarla kalsa iyi, bir de üzerine o kadar büyük bir korku hissi çökmüştü ki çıldırmadığına şaşıyordu.

O zamandan beri sandığı sadece Raistlin taşıyordu, gerçi bunu nasıl yapabildiğini bilen yoktu. Sandık her zaman çadırında bulunurdu ama kimse bu sandığın atlara nasıl yüklenmiş olduğunu hatırlamıyordu.

Sandığın kapağını açan Raistlin soğukkanlılıkla içindekileri inceledi: Gece mavisi ciltli büyü kitapları, büyü malzemesi dolu kavanozlar, şişeler ve keseler, kendi kara kaplı büyük kitapları, birkaç parşömen rulosu ile en altta katlanmış birkaç kara cüppe. Daha basit büyücülerin

sandıklarında bulunan cinsten büyülü yüzükler veya süsler yoktu. Raistlin bunların, zayıf büyücülere layık olduğunu söylüyordu.

Bakışları; tesadüfen sandığın içine bakan birinin bu kadar müstesna değeri olan eşyalar arasında görmekten durup hayrete düşeceği, yıpranmış ince bir kitap da dahil olmak üzere, hızla bütün eşyaları taradı. Sözü geçen kitabın -alıcıların dikkatini çekmesi için gösterişli harflerle yazılmış- adı Hayrete Düşürmek ve Eğlendirmek için Tasarlanmış El-Çabukluğu Teknikleri idi! Bunun altında da Arkadaşlarınızı Hayretler İçinde Bırakın! Safları Kandırın! yazıyordu. Kitap

211

210

belki de daha kalındı ama çok zaman önce genç, hevesli ve sevgi dolu eller tarafından yıpratılıp gitmişti.

Bakışları bu kitap üzerinden geçerken, o anda bile, geçmişi hatırlayarak hafifçe tebessüm eden Raistlin cüppelere doğru uzanarak, aralarından küçük bir kutuyu çekip çıkarttı. Bu kutu da üzerine kazınmış rünlerle korunuyordu. Bu rünlerin etkilerini geçersiz kılmak için büyülü sözler mırıldanan büyücü büyük bir saygıyla kutuyu açtı. İçinde tek bir şey vardı: Süslü, gümüş bir kaide. Raistlin dikkatle bu kaideyi alarak ayağa kalktı ve çadırın ortasına yerleştirilmiş olan masaya gitti.

Bir sandalyeye yerleşen büyücü elini cüppesindeki gizli ceplerden birine sokup, minik kristal bir nesne çıkarttı. İçinde renkler dönen nesle ilk bakışta bir çocuğun misketinden başka bir şeye benzemiyordu. Ama bu nesneye daha yakından bakan biri içeride hap-solmuş renklerin canlı olduğunu görürdü. Renkler durmadan hareket ediyor, yer değiştiriyordu; sanki kaçmaya çalışıyorlarmış gibi.

Raistlin misketi kaidenin üzerine koydu. Kaidenin üzerinde çok komik duruyordu, misket kaide için çok küçüktü. Sonra aniden, her zamanki gibi, tam gelmeye başladı. Misket büyümüş, kaide çekmişti...ya da belki Raistlin küçülüvermişti, çünkü artık kendisini komik bulan Raistlin'di.

Bu bildik bir histi ve buna alışmıştı; çünkü ejderha küresinin -bu parıldayan, dönen renkli kristal küre bir ejderha küresiydi- kendisini kullananı, her zaman uygunsuz bir duruma düşürmeye çalışma eğilimi vardı. Fakat uzun zaman önce (yo!, gelecekte bir zamanda) Raistlin ejderha küresine hükmetmeyi başarmıştı. Kürenin içinde sakın olan ejderha türünün özünü denetimi altına almayı öğrenmişti.

Bedenini gevşeten Raistlin, gözlerini kapatarak kendisini büyüsüne verdi. Uzanarak parmaklarını ejderha küresinin soğuk kristaline koyup kadim sözleri söyledi.

Ast bilak moiparalan/Suh akvlar tatangusar.

Kürenin soğuğu parmaklarına yayılarak kemiklerinin, iliklerinin ağrmasına neden oldu. Dişlerini sıkın Raistlin sözleri tekrarladı.

Ast bilak moiparalan/Suh akvlar tatangusar.

Kürenin dönüp duran renkleri tembel dönüşlerini bırakarak deliler gibi dönmeye başladılar. Raistlin baş döndüren girdabın ortasına bakıyor, üzerine çöken baş dönmesi hissiyle savaşıyor ellerini

212

slkı sıkı kürenin üzerinde tutuyordu.

Yavaşça, kelimeleri bir kez daha fısıldadı.

Renkler dönmeyi kesti, tam ortasında bir ışık parladı. Raistlin önce gözlerini kırptırdı, sonra kaşlarını çattı. Işık ne beyaz, ne de siyah, hem bütün renkler, hem de hiçbir olmalıydı yani küre içindeki ejderhaların özünü bir araya getiren iyi, kötü ve tarafsız sembolize etmeliydi. Daima, küreye ilk bakıp, onu denetimi altına almaya çalıştığından beri böyle olmuştu.

Ama şimdi gördüğü ışık, daha önce görmüş olduğuna çok benzese de, sanki karanlık gölgelerle çevrelenmişti. Işığa daha yakından, soğukkanlılıkla, hayal gücünün yaratacağı her türlü görüntüyü aklından uzaklaştırarak, baktı. Kaşları daha da çatıldı. Kenarlarda oynayan gölgeler vardı...kanatların...gölgeleri!

Işığın içinden iki el uzandı. Raistlin bu elleri yakalayınca nefesi kesilir gibi oldu.

Eller ona öyle bir asılmıştı ki, tamamen hazırlıksız olan Raistlin neredeyse denetimini yitirecekti. Ancak, gölgeli ışık içinden çıkan eller tarafından kürenin içine çekildiğini hissettiği zaman kendi irade gücünü kullanarak elleri kendisine doğru çekti.

"Bunun anlamı nedir?" diye bilmek istedi Raistlin sertçe. "Neden bana meydan okuyorsun? Çok uzun zaman önce senin efendin olmuştum."

O çağırıyor...O çağırıyor ve bizim ona uymamız gerek!

"Kimi çağırıyor benden daha mı önemli?" diye sordu Raistlin alayla, gerçi aniden kanı, kürenin temasından da daha fazla buz kesmişti.

Kraliçemiz! Onun sesini duyuyoruz, rüyalarımızda hareket edip uykumuzu rahatsız edişini hissediyoruz. Gel efendimiz, seni alacağız! Çabuk gel!

"Kraliçe!" Raistlin gayri ihtiyari, kendisini tutamadan titredi. Onun zayıfladığını hisseden eller, onu bir kez daha çekmeye başladı. Hiddetlenen Raistlin ellerini bir kez daha kuvvetle çekip, en az küredeki renkler gibi delice dönmekte olan düşüncelerini toparlamak için durdu.

Kraliçe! Tabii ya, o da bunu önceden görmüş olmalıydı. O da -kısmen de olsa- dünyaya girmişti ve şimdi de kötü ejderhalar arasında dolanıyordu. Solamniya Şövalyesi Huma'nın fedakârlığıyla ejderhalar, hem iyi, hem kötü ejderhalar derin ve gizli yerlerde uykuya dalmışlardı.

213

İyi ejderhaların uykusunu bölmeyen Karanlık Kraliçe, Beş Baş Ejderha Takhisis kötü ejderhaları uyandırıp, dünyayı denetimi altına almak için savaşıırken, onları da kendi amacı için bir araya topluyordu.

Bütün ejderhaların -iyi, kötü ve tarafsız- özünden meydana gelmiş olsa bile ejderha küresi tabiidir ki Kraliçe'nin emirlerine güçlü bir tepki verecekti; özellikle -o an için- efendisinin doğası tarafından etkilenen kötü tarafı baskın olduğundan.

O gördüğüm gölgeler ejderhaların kanatları mı, yoksa kendi ruhumun gölgeleri mi? diye meraklandı Raistlin küreye bakarken.

Ama düşünme lüksüne sahip değildi. Bütün bu düşünceler aklından o kadar büyük bir hızla geçiyordu ki, nefes alıp verinceye kadar başbüyücü içinde bulunduğu büyük tehlikeyi kavrıdı. Bir an için bile kontrolünü kaybetse Takhisis ona sahip olacaktı.

"Hayır Kraliçem," diye mırıldandı, kürenin içindeki ellere daha da sıkıca sarılarak. "Hayır, bu, o kadar kolay olmayacak."

Küreye yavaşça ama sertçe konuştu, "Hâlâ senin efendimim. Seni Silvanesti ile deli elf kralı Loraç'tan kurtaran bendim. Seni İs-tar'ın Kan Denizi'nden sağ salım geçiren bendim. Ben, Rai..." Tereddüt etti, ağzına gelen ani acı tadı yutkunarak, sıkıdığı dişleri ara-sından, "Ben...Fistandantilus: Geçmiş ve Şimdiki Zamanın Efendisi; ve sana bana itaat etmeni emrediyorum!"

Kürenin ışığı söndü. Raistlin tutmakta olduğu ellerin titreyip, elinden kayıp gitmeye başladığını hissetti. Her yanını hiddet ve korku kapladı ama bu hisleri hızla bastırarak elleri sıkı sıkı tutmaya devam etti. Titreme geçti, eller gevşedi.

İtaat ediyoruz Efendimiz.

Raistlin rahat bir nefes almayı bile göze alamadı.

"Pekâlâ," dedi sesini, uslandırmaya çalıştığı çocuğuyla (ama ne yaramaz çocuk diye düşündü kendi kendine!) konuşan bir baba gibi sert tutmaya çalışarak. Soğuk bir edayla devam etti, "Palanthas'daki Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki çırağımla irtibat kurmam gerek. Emirlerime kulak ver. Sesimi zamanın enginliği içinden taşı. Sesimi Dalamar'a götür."

Sözleri söyle efendimiz. Kendi kalp atışlarını duyduğu gibi duyacak sesinizi; siz de onun cevabını aynı şekilde duyacaksınız.

Raistlin başıyla onayladı...

214

Böfüm 2

alamar büyü kitabını kapatarak hüsrarla yumruklarını sıkı. Her şeyi doğru yaptığına, kelimeleri gerektiği şekilde söylediğine, sözleri yazılmış olduğu sayıda tekrarladığına emindi. Gereken her şeyi yerine getirmişti. Raist-lin'in bu büyüü yapışını yüzlerce kez görmüştü. Yine de o, yapamıyordu.

Başını yorgun bir edayla elleri arasına alarak gözlerini kapatıp Shalafi 'sini hatırlamaya çalıştı; Raistlin'in yumuşak sesini aklında canlandırarak kesin tonu ve ritmi, yanlış yapıyor olabileceği her hangi bir hareketi hatırlamaya çalıştı.

Bir işe yaramamıştı. Her şey aynıya benziyordu! Eh, diye düşündü Dalamar yorgun bir iç çekerek, o dönünceye kadar beklemem icap edecek.

Ayağa kalkan kara elf, bir büyü sözcüğü söyledi ve Raistlin'in kütüphanesindeki masasında durmakta olan kristal küreden yayılan sürekli ışık büyüü göz kırptırarak sona erdi. Mangalda ateş yanmıyordu. Palanthas'taki baharın son gecelerine rastlayan gece ılık ve hoştu. Dalamar, pencereyi bile biraz aralık bırakmayı göze almıştı.

Raistlin en iyi zamanlarında bile netameli bir sıhate sahipti. Temiz havadan nefret eder, gül, baharat ve rutubet kokan ılık havada

215

oturmayı yeğlerdi. Genellikle Dalamar bunu pek umursamazdı. Ama bazen, özellikle baharda elf ruhunun, sonsuza kadar terk etmiş olduğu orman yurdunu özlediği zamanlar olurdu.

Pencerenin yanında durmuş, Shoikan Korusu'nun dehşetinin dahi Kule'ye erişmesine engel olamadığı, tazelenmiş yaşamın kokusunu ciğerlerine çeken Dalamar bir an, Silvanesti'yi düşündü.

Kara bir elf...ışktan ayrılmış biri. Dalamar'ın halkı öyleydi. Alt seviyeden ve mevkiden elflere mistik sanatların yasak olduğu toplumda, onun, hiçbir elfin çekinmeden bakmaya bile cesaret edemeyeceği Kara Cüppeyi giydiği anlaşıldığında, elf lordları, Dalamar'ın ellerini, ayaklarını ve gözlerini bağlayıp, ağzını tıkamışlardı. Sonra onu bir yük arabasına atıp, ülkelerinin sınırlarına kadar götürülmüşlerdi.

Hiçbir şey göremeyen Dalamar'ın Silvanesti hakkındaki son anıları toz ağaçlarının, açan çiçeklerin ve verimli toprakların kokusuydu. O zamanın da bahar olduğunu hatırladı.

İstese geri dönebilir miydi? Dönmek için bunları bırakır mıydı? Hüzün veya pişmanlık duyuyor muydu? Gayri ihtiyari Dalamar'ın eli göğsüne gitti. Kara cüppenin altında, göğsündeki yarayı hissedebiliyordu. Raistlin'in elleri ona dokunup, teninde yanan beş delik açtığından bu yana bir hafta geçmesine rağmen yaralar hâlâ iyileşmemişti. Dalamar acı bir katiyetle, bunların geçmeyeceğini de biliyordu.

Hayatının geri kalan kısmında, her zaman bunların acısını duyacaktı. Ne zaman çıplak dursa, onları, o yaraların, hiçbir derinin kapatamayacağı irinli kabuklarını görecekti. Shalafi 'sine karşı gösterdiği vefasızlığın cezasını böyle ödemişti.

Tarikatlarının başı, Wayreth'teki Yüce Büyücülük Kulesinin efendisi -ve aslında kara elfin, tarihleri boyunca hiçbir ölümlüden Raistlin'den korktukları kadar korkmayan ve ondan rahatsız olmayan Büyücüler Tarikatı'nın bir ajanı olduğuna göre, bir yerde Dalamar'ın da efendisi olan- Ulu Par-Salian'a da söylemiş olduğu gibi: Bunu hak etmişti.

Bu tehlikeli yerinden ayrılır mıydı? Yurduna, Silvanesti'ye geri döner miydi?

Shalafi'si Raistlin gibi Dalamar da neşesiz, alaycı bir tebessümle pencereden dışarı bakıyordu. Dalamar'ın bakışları neredeyse isteksizce huzur dolu, yıldızlarla aydınlanmış gece göğünden ayrılıp yeniden içeri, kütüphanenin duvarlarını kaplayan sıra sıra gece

216

mavisi ciltli büyükitaplarına gitti. Gözünde yine, Raistlin'in çırağı olarak tanık olma ayrıcalığına eriştiği o harika, korkunç, güzel sahneler geldi. Ruhunun içinde gücün kıpırdadığını hissetti; bu acısını bastıran bir zevkti.

Hayır, hiçbir zaman dönmezdi. Hiçbir zaman ayrılmazdı...

Dalamar'ın düşünceleri gümüş çingirağın sesiyle kesilmişti. Çingirak tek, tatlı, alçak bir sesle çınlamıştı. Fakat Kule içindeki tüm canlılar (ve ölümler) üzerinde, havayı paramparça eden bir gong etkisi bırakmıştı. Birisi içeri girmeye çalışıyordu! Birisi tehlikeli Shoikan Korusu'ndan geçmeyi başarmış, Kule'nin kapısına kadar dayanmıştı!

Aklına hemen Par-Salian gelen Dalamar, aniden kapısının eşğinde duran güçlü, beyaz cüppeli büyücüyü, istemese de gözünde canlandırıvermişti. Aynı zamanda, aklına daha birkaç gece önce Di-van'a söylemiş olduğu sözler de gelmişti: "Eğer o yokken Kule'ye girmeye kalkarsanız olursa, sizi öldürürüm."

Birkaç büyü sözüyle Dalamar kütüphanede yok olarak, göz açıp kapayıncaya kadar Kule'nin girişinde belirivermişti.

Ama karşılaştığı gözleri şimşekler çakan büyücülerin meclisi değildi. Ejderha pullarından mavi bir zırh giymiş, korkunç bir boynuzlu Ejderha Yüceefendisi maskesi takan bir suretti. Bu suret eldivenli elinde, kara bir mücevher tutuyordu -bunun bir gecetaşı olduğunu gördü Dalamar- ve bu suretin arkasında, korkunç bir gücün -ölüm şövalyesinin- varlığını göremese de hissedebiliyordu.

Ejderha Yüceefendisi, Kule'nin Muhafızlarının birkaçını kendisinden uzak tutmak için mücevheri kullanıyordu; muhafızların canlı kana susamış soluk çehreleri, gecetaşının karanlık ışığında görülebiliyordu. Dalamar, Yüceefendi'nin yüzünü, maskenin altından göremese de, kadının hiddetinin ısınısını hissedebiliyordu.

"Lord Kitiara," dedi Dalamar ağırbaşlılıkla eğilerek. "Bu kaba karşılamayı mazur görünüz. Eğer geldiğinizi bize haber vermiş olsaydınız..."

Başlığına asılarak çıkartan Kitiara, Dalamar'a, ona ister istemez Shalafi 'si ile olan akrabalığını hatırlatan soğuk, kahve rengi gözleriyle baktı.

"...benim için çok daha ilginç bir karşılama töreni planladın kuşkusuz!" diye hırladı kadın kara, kıvrıkcık saçlarını kızgın bir edayla arkasına atarak. "İstedğim gibi gelir giderim, özellikle de kardeşimi ziyaret edeceksem!" Sesi gazabından titriyordu. "O Tan-217

rıların lanetlediği ağaçlarınızın arasından geçtikten sonra, bu ön kapınızda bana saldırdılar!" Kılıcını çekti. İleri doğru bir adım attı. "Tanrılar adına, sana bir ders vermeliyim elf pisliği."

"Özürlerimi tekrarlıyorum," dedi Dalamar soğukkanlılıkla ama çekik gözlerinde, Kit'in pervasızca hareket ederken tereddüt etmesine neden olan bir pırıltı vardı.

Savaşçıların çoğu gibi Kitiara'nın da büyücüleri, soğuk çelik kullanmakla geçirecekleri zamanı, kitap okuyarak harcayan zavallılar olarak görme eğilimi vardı. A, tabii, bazı ışıltılı sonuçlar elde ediyorlardı kuşkusuz ama ikisini tarttığında kendi kılıcına ve hünerine, onların o garip sözcüklerinden ve yarasa pisliklerinden daha çok güveniyordu.

Üvey kardeşi Raistlin'i aklında böyle canlandırıyordu; onun çırağı Dalamar için düşünceleri de farklı değildi, üstelik Dalamar'ın bir de fazladan elf olması vardı; elfler zayıflıklarıyla tanınırlardı.

Ama başka bir açıdan bakacak olursanız Kitiara farklı bir savaşçıydı: Kendisine karşı koyanlara rağmen hayatta kalmasının en önemli nedeni de buydu. Rakiplerini tartma becerisi vardı. Kadının hiddeti karşısında Dalamar'ın soğuk gözlerine ve kendine hakim duruşuna bir bakınca, Kitiara'nın aklına kendisine denk bir düşmanla karşı karşıya olup olmadığını kuşkusu düşmüştü.

Onu anlayamamıştı, henüz anlayamamıştı, -hiçbir şekilde- Ama bu adamdaki tehlikeyi görmüş ve tanımıştı; bu tehlikeye karşı tetikte olması ve mümkünse bunu kullanması gerektiğini aklının bir köşesine yazsa da adamı çekici bulmaktan kendisini alamamıştı. Bu tehlikenin yanı sıra, böylesine yakışıklı hatlar (düşününce onun hiç de bir elfe benzemediğini fark etmişti), bu kadar güçlü ve adaleli bir vücut (kara cüppesini hayran bırakacak bir biçimde doldu-ruyordu) aniden kadının aklına ona bir göz dağı vermektense, dost olmaya çalışmanın daha çok çıkar sağlayabileceğini getirmişti. Kesinlikle, diye düşündü, gözleri, adamın kara cüppesinin biraz açılarak kadının görebileceği kadar ortaya çıkarttığı bronz tenine kayınca, böylesi çok daha zevkli olabilir.

Kılıcını kınına geri yerleştiren Kitiara ileriye doğru bir adım daha attı; artık, biraz önce kılıcındaki pırıltı gözlerine geçmişti.

"Özür dilerim Dalamar...ismin buydu, öyle değil mi?" Kızgın bakışları erimiş, yerini birçok adamın kalbini çalmış olan o kayık, çekici bir tebessüme bırakmıştı. "O lanet olasıca Koru sinirlerimi bozuyor. Haklısın. Kardeşimi geldiğim konusunda uyarmalıydım arna ani bir kararla hareket ettim." Artık Dalamar'a çok yakın, çok fazla yakın duruyordu. Kukuletasının gölgelerinde gizli kalmış da olsa yüzüne bakarak ekledi, "Ben...genellikle ani kararlarla hareket ederim."

Dalamar tek bir el hareketiyle Muhafızları uzaklaştırdı. Sonra elf, önünde duran kadına, kadının kime rakip olabilecek çekicilikte bir tebessümle baktı.

Adamın gülümsediğini gören Kitiara eldivenli elini uzattı. "Affedildim mi?"

Dalamar'ın tebessümü daha da derinleşti ama sadece, "Eldiveninizi çıkartın lordum," dedi.

Kitiara irkildi ve bir an için kahverengi gözleri tehlikeli bir biçimde açıldı. Ama Dalamar kadına gülümsemeye devam ediyordu. Omuzlarını silken Kitiara, eldiveninin parmaklarından birine asılarak, elini çıplak bıraktı.

"Al işte," dedi kadın, sesinde bir sitem tınısı vardı, "gizli bir silah taşımadığımı sen de görüyorsun."

"A, ben onu zaten biliyordum," diye cevap verdi Dalamar, kadının elini elleri arasına alarak. Gözlerini kadından ayırmayan kara elf, kadının elini dudaklarına götürerek uzun uzun öptü. "Kendimi bu zevkten mahrum etmemi mi istediniz yoksa?"

Adamın dudakları sıcak, elleri güçlüydü; Kitiara adamın teması karşısında bedenindeki kanın hareketini hissetmeye başlamıştı. Fakat kadın adamın gözlerinde, adamın, kendi oyununu bildiğini görmüştü; aynı zamanda adamın da oyun oynadığını görüyordu. Kadının saygısı arttı, aynı savunmasının arttığı gibi. Dikkate değer bir düşman olduğu kesindi; tüm dikkatine değer üstelik.

Elini, adamın elinden sıyrıp kurtaran Kitiara, zırhı ve erkekva-ri, savaşçı duruşuyla bir zıt teşkil eden işveli, kadınsı bir hareketle arkasına götürdü. Bu hem karşısındakini cezbetmek, hem de aklını karıştırmak için yapılmış bir hareketti; ve elfin hafifçe kızaran yüz hatlarından başarıya ulaşmış olduğunu gördü.

"Belki de zırhımın altına da silah gizlemişimdir, bir ara onlara da bir bakarsın artık," dedi alaylı bir sırıtsılla.

"Tam tersine," diye karşılık verdi Dalamar, ellerini kara cüppesinin içinde kavuşturarak, "silahlarınız bence yeterince göz önünde. Eğer lordum, ben sizi arayacak olsaydım, zırhın koruduğu ve bir çok erkeğin ulaşmış olmasına rağmen dokunamadığı yerinizi arardım." Elf gözleri gülüyordu.

218

219

Kitiara'nın nefesi kesildi. Adamın sözlerinden umutlanıp, teni üzerindeki o ılık dudakları hatırlayan kadın ileri doğru bir adım daha atarak yüzünü adamın kime doğru eğdi.

Dalamar, ne yaptığının farkına bile varmadan soğuk bir edayla yana doğru zarif bir hareketle çekilerek, yüzünü Kitiara'dan biraz çevirdi. Adamın kendisini kucaklamasını bekleyen Kit'in ise dengesi bozulmuştu. Uygunsuz bir biçimde düşer gibi oldu.

Yüzü hiddetle bozulup kızarak, dengesini bir kedi gibi yeniden sağlayan kadın adama bakmak için sertçe döndü. Kitiara kendisini bundan daha az gülünç duruma düşürdükleri için bir sürü adam öldürmüştü. Ama adamın, yapmış olduğu şeyin hiç farkında olmadığını görünce biraz aklı karıştı. Yoksa adam farkında mıydı? Yüzü bütün ifadelerden yoksundu. Kardeşi hakkında konuşuyordu. Hayır, bunu bilerek yapmıştı. Bunu ödeyecekti...

Kit artık rakibini tanıyor, yeteneğini kabul ediyordu. Kitiara, her zamanki gibi yaptığı hata yüzünden kendi kendine kızmakta gecikmemişti. Kendisini açıkta bırakmış ve bir yara almıştı. Artık hazırlıklıydı.

"...Shalafi'nin burada olmayışından dolayı gerçekten çok üzgünüm," diyordu Dalamar. "Eminim kardeşiniz de sizi göremediği için çok üzülecektir."

"Burada değil mi?" diye bilmek istedi Kit, dikkati hemen konuya çekilmişti. "Neden, nerede? Nereye gidebilir ki?"

"Eminim size söylemiştir," dedi Dalamar sahte bir hayretle. "Fistandantilus'un irfanını bulmak için geçmişe gitti; oradan da Kapı'yı bulmaya gidecekti, hani o geçip..."

"Yani ...sonuç olarak gitti! Rahibe olmadan!" Kit aniden, kardeşinin Karanlık Kraliçe'ye meydan okuma deliliğini engellemek için Crysania'yı öldürmesi için Lord Soth'u gönderdiğini kimsenin bilmemesi gerektiğini hatırlayıverdi. Dudağını ısıarak arkasına, ölü şövalyesine baktı.

Kadının o tatlı, kıvrık saçları altındaki bütün düşüncelerinin farkında olan Dalamar, gülümseyerek kadının bakışlarını takip etti. "Ay, demek ki Lady Crysania'ya yapılan saldırıdan haberiniz , var?" diye sordu masum bir edayla.

Kit yüzünü astı. "Sen de benim o saldırıdan haberim olduğunu | bal gibi biliyorsun! Kardeşim de. Ahmak olsa bile, aptal değil."

Topukları üzerinde geri döndü. "Bana kadının öldüğünü söylemiştin!"

220

"Ölmüştü," diye dile geldi, ölü şövalye Lord Soth, kadının önünde duracak şekilde gölgeler içinden çıkıp maddeleşerek; kavuniçi gözleri görünmeyen göz çukurları içinde alevler saçıyordu. "Benim saldırıma hiçbir canlı dayanamaz." Kavuniçi gözler ölmeyen bakışlarını kara elfe çevirdi. "Üstelik senin efendin bile onu kurtaramazdı."

"Doğru," diye kabul etti Dalamar, "ama kızın ustaları bunu yapabiliirdi ve yaptılar. Paladine kendi rahibesine karşı bir büyü yaparak, bedenini kabuk gibi geride bıraksa da kızın ruhunu kendisine almıştı. Shalafi 'nin ikizi, sizin üvey kardeşiniz Caramon, lordum" -Dalamar, çileden çıkmış Kitiara'ya doğru eğilerek selam verdi- "kadını Yüksek Büyücülük Kulesi'ne götürdü; oradaki büyücüler de kızı onu kurtarabilecek rahiplik gücüne sahip olan tek kişiye geri yolladı: Yani İstar'm Kralrahip'ine."

"Geri zekâlılar!" diye hırladı Kitiara, yüzü öfkeden morarak. "Kızı ona geri mi yolladılar! Raistlin de bunu istiyordu zaten!"

"Bunu biliyorlardı," dedi Dalamar yavaşça. "Onlara söyledim..."

"Onlara söyledin mi?" dedi Kitiara nefesi kesilerek. "Size açıklamam gereken bazı meseleler var," dedi Dalamar. "Bu biraz zaman alabilir. En azından gelin biraz rahat bir ortama gidelim. Odama gelir misiniz?"

Kolunu uzattı. Önce tereddüt eden Kitiara daha sonra adamın koluna girdi. Kadını belinden kavrayan adam kadını iyice kendine çekti. Şaşırın Kitiara kendini kurtarmaya çalıştı ama pek de fazla gayret göstermemişti. Dalamar onu sıkı sıkı tutuyor, gücünü hissettiriyordu.

"Bizi götürecek olan büyü için," dedi adam soğukkanlılıkla, "bana mümkün olduğu kadar yakın durmanız gerekiyor."

"Yürüyecek kabiliyete sahibim," diye karşılık verdi Kit. "Büyüyü pek kullanmam!"

Ama daha konuşurken gözlerini adama dikmiş, bedenini adamın sert, adaleli bedenine iyice yapıştırmış, tahrik edercesine kendisini bırakıvermişti.

"Pekâlâ." Omuzlarını silken Dalamar aniden yok oluvermişti. Hayretler içersine kalıp etrafına bakman Kit adamın sesini duydu. "Döner merdivenden yukarı lordum. Beş yüz otuz dokuzuncu basamaktan sonra sola dönün."

221

"Yani görüyorsun," dedi Dalamar, "bu işte en az senin kadar tehlike içindeyim. Üç Tarikatın - Kara, Ak ve Kızıl- Meclisi tarafından bu korkunç şeyi durdurmak üzere buraya yollanmıştım."

Kara elfin, Kule içindeki şaşaalı bir tarzda hazırlanmış özel odasında istirahat ediyorlardı. Zarif bir yemeğin kalıntıları elfin kibar bir el hareketiyle süpürülüp gidivermişti. Bu bahar gecesi, verdiği

sıcaklıktan çok, ışığı için yakılmış olan ateşin önünde oturuyorlardı. Oynaşan alevler sohbete katkıda bulunuyor gibiydi...

"Öyleyse neden durdurmadın onu?" diye sordu Kit hiddetle; elindeki altın kadehi küt diye masaya bırakmıştı. "Bunda zor olan ne?" Bir yandan eliyle gösterirken, bir yandan uygun sözler ilave etmişti. "Sırtına bir bıçak. Hızlı ve basit." Dalamar'a azarlarmış gibi bakarak dudak büktü. "Yoksa siz büyücüler bunu aştınız mı?"

"Aşmadık," dedi Dalamar, Kitiara'ya dikkatle bakarak. "Biz, Kara Cüppelilerin düşmanlarımızdan kurtulmak için kullandığımız daha kurnazca yollar vardır. Ama ona karşı değil, lordum. Kardeşinize değil."

Dalamar hafifçe ürpererek şarabını yakışıksız bir süratle içti.

"Pöh!" diye burun kıvırdı Kitiara.

"Hayır, beni dinle ve anla Kitiara," dedi Dalamar yavaşça. "Kardeşini tanımıyorsun. Onu tanımıyorsun ve daha da kötüsü ondan korkmuyorsun! Bu seni bir felakete sürükler."

"Ondan korkmak mı? O iskelet gibi sıska, halsiz enkazdan mı? Ciddi olamazsın. Bunu gözlerinden okuyorum!"

Dalamar neşesizce gülümsedi. "Bu dünyada ondan korktuğum kadar hiçbir şeyden korkmuyorum...buna ölüm de dahil." Kara cüppesini dikişlerinden yırtıp açarak göğsündeki izleri gözler önüne serdi.

Meraklanan Kitiara yaralara baktıktan sonra kara elfin soluk yüzüne baktı. "Bu yaraları hangi silahla açtı? Bunları anlaya..."

"Eliyle," dedi Dalamar duygusuzca. "Beş parmağının izi. Bu Par-Salian ile Meclis'e saygılarını sunmam için beni görevlendirdiğinde, yolladığı mesajdı."

Kit çok korkunç manzaralara maruz kalmıştı: Gözleri önünde bağırsakları deşilen adamlar, uçuşan kelleler, Ölüm Efendileri diye bilinen dağın altındaki mahzenlerdeki işkence seansları. Fakat bu irinli yaraları görüp de aklında kardeşinin ince parmaklarının kara elfin tenini yakışını canlandırınca titremesine engel olamadı.

Sandalyesine gömülen Kit, aklından bir bir Dalamar'ın söylemiş

222

olduklarını geçirdikten sonra, belki de, Raistlin'i hafife almış olduğunu düşünmeye başladı. Yüzü asılan kadın şarabından bir yudum aldı.

"Yani Kapı'dan geçmeyi planlıyor," dedi Dalamar'a yavaşça; aklını bu yeni ve hayret verici yeni çizgiye uydurmaya çalışarak. "Kapı'dan rahibe ile birlikte geçecek. Kendisini Cehennem'de bulacak. Ya sonra? Mutlaka Karanlık Kraliçe ile, onun kendi boyutunda dö-vüşemeyeceğini biliyordur!"

"Tabii ki biliyor," dedi Dalamar. "Güçlü ama -orada- Kraliçe daha güçlü. O yüzden Kraliçe'yi, bir yem kullanarak yerinden çıkartmayı, bu dünyaya girmesi için onu zorlamayı düşünüyor. Burada, onu yok edebileceğini düşünüyor."

"Delî!" diye fısıldadı Kitiara, sözü ancak ağzından çıkacak kadar hafif bir nefesle söylemişti.

"Delirmiş!" Sıvının titreyen eline dökülmekte olduğunu gören kadın aceleyle şarap kadehini yere bıraktı. "Onu bu düzlemde, sadece bir gölge olarak, buraya tamamen girmesi engellediği zaman gördü. Nasıl olabileceğini tahayyül bile edemez..."

Ayağa kalkan Kit, üzerinde elflerin çok sevdikleri ağaç ve çiçeklerin sessiz şekillerinin bulunduğu yumuşak halı üzerinde sinirlice gezindi. Aniden ürperdiğini hisseden kadın ateşin önünde durdu. Kara cüppesi hışırdayan Dalamar kadının yanına gitti.

Düşünceleri ve korkuları içine dalmış olan Kit, konuşurken bile elfin sıcak bedeninin kendisinininkine yaklaştığını hissediyordu.

"Peki siz büyücüler, ne olacağını düşünüyorsunuz?" diye sordu aniden. "Eğer bu delice planında başarılı olursa sizce kim kazanacak? Bir şansı var mı?"

Dalamar omuzlarını silkip bir adım daha kadına yaklaşarak Ki-tiara'nın ince boynuna dokundu. Parmakları kadının pürüzsüz cildini yavaşça okşuyordu. Bu nefis bir histi. Derin ve titrek bir nefes alan Kitiara gözlerini kapattı.

"Büyücüler bilmiyor hanımefendi," dedi Dalamar, Kitiara'yı tam kulağının altından öpmek için eğilirken. Bir kedi gibi gerinen kadın sırtını adama yapıştırdı.

"Burada Shalafi kendi cisminde olacak," diye devam etti Dalamar, "Kraliçe de zayıflamış olacak. Ama kolay kolay yenilgiye uğramayacağı da kesin. Bazıları onlar arasındaki büyümlü savaşın dünyayı yok edebileceğini bile düşünüyor."

Kitiara elini kaldırıp elfin gür, ipeksi saçları arasında gezdirerek,

223

adamin istekli dudaklarını boğazına doğru çekti. "Ama... bir şansı var mı?" diye ısrar etti kadın kısık sesle.

Duraksayan Dalamar, kendini geri çekti. Elleri hâlâ kadının omuzlarındaydı, yüzüne bakmak için Kitiara'yı kendisine doğru çevirdi. Gözlerinin içine bakınca kadının ne düşündüğünü gördü. "Tabii. Her zaman için bir şans var."

"Peki Kapı'dan geçmeyi başarır sen ne yapacaksın?" Kiti-ara'nın eli hafifçe Dalamar'ın göğsünde, üvey kardeşinin o korkunç izini bıraktığı yerde duruyordu. Elfin gözlerine bakan gözleri arzuyla parlıyor neredeyse ince hesaplar yapan aklını gizliyordu.

"Onun bu dünyaya geri dönüşünü durdurmam gerekiyor," dedi Dalamar. "Geçmesine engel olmak için Kapı'yi tıkamam gerekiyor." Adam parmaklarını kadının çarpık, kıvrımlı dudakları üzerinde gezdiriyordu.

"Böylesine tehlikeli bir görev için sana verilecek ödül ne olacak?" Kadın kendisini iyice adama yaslayarak, oyuncu bir edayla parmak uçlarını ısıırıyordu.

"O zaman Kule'nin efendisi ben olacağım," diye cevap verdi. "Ve Kara Cüppe Tarikatı'nın bir sonraki başı. Neden?"

"Sana yardım edebilirim," dedi Kitiara, içini çekerek; bir yandan da parmaklarını Dalamar'ın göğsünden yukarı omuzlarına doğru kaydırıyor, ellerini adamın tenine bir kedinin pençesi gibi gömüyordu. Dalamar, neredeyse titreyen ellerle kadına iyice sarılarak kendisine daha da çekti.

"Yardım edebilirim," diye tekrar etti Kitiara, hiddetli bir fısıltıyla. "Onunla tek başına savaşamazsın."

"A, tatlım" -Dalamar kadına alaycı bir tebessümle baktı- "kime yardım edeceksin: Bana mı, ona mı?"

"A, bak o konu," dedi Kitiara, ellerini kara elfin cüppesindeki yırtıktan içeri sokarak, "bu tamamen kimin kazanacağına bağlı!"

Dalamar'ın tebessümü fazlalaştı, dudakları kadının çenesini süpürdü. Kadının kulağına fısıldadı, "Yani birbirimizi anlıyoruz lordum."

"A, tabii birbirimizi anlıyoruz," dedi Kitiara, zevkle iç çekerek. "Ama kardeşimden bu kadar söz etmek yeter. Sormak istediğim bir şey var. Uzun süredir merak ettiğim bir şey. Büyük kullanıcıları cüppelerinin altına ne giyerler kara elf?"

"Çok az şey," diye mırıldandı Dalamar. "Peki ya savaşçı kadınlar zırhlarının altına ne giyerler?"

224

"Hiçbir şey !"

Kitiara gitmişti.

Dalamar yarı uykulu, yan uyanık yatağında yatıyordu. Kadının saçının kokusunu hâlâ yastığının üzerinde duyabiliyordu: Parfüm ve çelik kokusu: Garip, sarhoş edici bir karışım: Kitiara'dan pek farklı sayılmazdı.

Kara elf sırtarak keyifle gerindi. Kadın ona ihanet edecekti, buna hiç kuşkusu yoktu. Ve kadının onu, onun da kadını, gerekirse amacına ulaşmak için, bir saniye içinde yok edeceğini biliyordu. İkisi de bu bilgiyi acı bulmuyordu. Aslında, bu sevişmelerine garip bir tat da katmıştı.

Gözlerini kapatıp uykunun üzerine bastırmasına müsaade ederken Dalamar açık penceresinden, uçuş için gerilen ejderha kanatlarının sesini duymuştu. Mavi ejderhası üzerine oturmuş, ejderha miğferi mehtapta parlayan kadını gözünün önüne getirdi...

Dalamar!

İrkilen kara elf yatağında doğrulup oturdu. Birden uyanıver-mişti. Korku bütün bedenine yayılmıştı. Bu bildik ses karşısında titreyen kara elf etrafına bakındı.

"Shalafi?" Tereddütü konuşuyordu. Ortada kimse yoktu. Dalamar elini başına götürdü. "Rüyaymış," diye mırıldandı.

Dalamar!

Yine o sesti ve bu kez çok aşıkârdı. Korkusu giderek artan Dalamar çaresizlik içinde etrafına bakındı. Raistlin'in öyle oyun oynama huyları yoktu. Başbüyücü zaman yolculuk büyüsünü yapmıştı. Zaman içinde geriye gitmişti. Bir haftadır yoktu ve daha birkaç hafta da gelmemesi gerekiyordu. Yine de Dalamar, o sesi kendi kalp atışları kadar iyi bilirdi!

"Shalafi, seni duyuyorum," dedi Dalamar, sesini titretmeden çıkartmaya gayret göstererek. "Ama göremiyorum. Nerede..."

Senin de tahmin edebileceğin gibi zamanın gerisindeyim çırağım. Seninle ejderha küresi aracılığıyla konuşuyorum. Sana bir görev vereceğim. Beni dikkatle dinle ve dediklerimi harfiyen yerine getir. Hiç zaman kaybetmemelisin. Her saniyenin kıymeti var...

Konsantre olabilmek için gözlerini kapatan Dalamar sesi tüm netliğiyle duyuyordu; bir yandan da açık pencereden içeri giren kahkaha seslerini duyuyordu. Baharın başlangıcını kutlamak için yapılan festivallerden biriydi. Eski Şehir'in kapılarının dışında bü-

225

Böfiim 3

yük ateşler yanıyor; gençler ışıkların altında birbirlerine çiçekler verirken, karanlıklarda öpüşüyorlardı. Hava kutlamalar, aşk ve baharda açan güllerin kokusuyla dopdoluydu.

Ama derken Raistlin konuşmaya başladı ve Dalamar başka hiçbir şeye kulak asmadı. Kitiara'yı unuttu. Aşkı unuttu. Baharı unuttu. Shalafi'smi dinlerken, ona sorular sorup, söyleneni anlarken tüm bedenindeki tüyler diken diken olmuştu.

226

ertrem, Palanthas'm Büyük Kutüphanesi'nin hollerinde sessizce yürüyordu. Aestheticin cüppesi bileklerinde fısıldaşıyor, hışırtısı yürürken Bertrem'in mırıldandığı melodiye tempo tutuyordu. Büyük Kutüphane'nin penceresinden bahar festivalini seyrediyordu; artık Kutüphane'ye yerleştirilmiş binlerce kitap ve parşömen rulolarının arasındaki işine geri dönerken şarkılardan bir tanesinin melodisi aklına takılmıştı.

"Ta-tam, ta-tam", diye şarkı söylüyordu Bertrem alçak sesle, Büyük Kutüphane'nin engin, kubbeli hollerindeki yankıları göz önüne alarak ince, ayarsız sesiyle.

Kutüphane gece için kapanmış ve kilitlenmiş olduğu için Bertrem'in şarkısından tek rahatsız olacak olan da yankılardı zaten. Diğer -hayatları Krynn zamanının başlangıcından beri toplanılan bilgileri içeren Büyük Kutüphane'nin koleksiyonun incelenmesi ve bakımıyla geçen tarikat üyeleri-Aestheticlerin çoğu ya uyumuş, ya da kendi çalışmalarına dalıp gitmişlerdi.

"Ta-tam, ta-tam. Yarimin gözleri ahu gözleri. Bense ona yaklaşan avcı..." Hatta Bertrem doğaçlama bir dans figürü bile yapmıştı.

"Ta-tam, ta-tam. Yayımlı gerip okumu çekerim..." Bertrem sıçrayarak bir köşeyi döndü. "Bırakıyorum oku. Ok uçup yarimin kalbine uçuyor ve...Hey sen! Sen de kimsin?"

227

Bertrem'in midesi ağzına gelmişti; Aesthetic, loş mermer holün tam ortasında duran uzun boylu, kara cüppeli bir suretle burun buruna gelince boğulacak gibi olmuştu. Suret cevap vermedi. Ona sessizce bakmakla yetindi.

Aklını başına devşirip cesaretini ve cüppesini toplayan Bertrern, davetsiz misafire öfkeyle baktı.

"Burada ne işin var? Kutüphane kapalı! Evet, Kara Cüppelilere bile." Aesthetic kaşlarını çatarak, tombul elini salladı. "Git buradan. Sabah gel ve herkes gibi ön kapıyı kullan."

"Ama ben herkes değilim," dedi suret; Bertrem irkildi çünkü sözler Solamniya dilinde olsa bile bir elf aksanı hissetmişti. "Kapılara gelince, onlar duvarlardan geçecek gücü olmayanlar içindir. Benim gücüm var, nasıl başka şeyler yapacak gücüm varsa; üstelik yapabildiklerimin hepsi de hoş değildir."

Bertrem omuzlarını silkti. Bu pürüzsüz, soğuk elf sesi göz dağı vermeye çalışmıyordu.

"Sen bir kara elfsin," dedi Bertrem suçlarcasına; aklında kırk tilki dolaşiyor, ne yapabileceğini bulmaya çalışıyordu. Alarm mı vermeliydi? İmdat mı istemeliydi?"

"Evet." Suret kara kukuletasını çıkartınca tavandan sallanmakta olan -Rüyalar Çağı'nda büyü kullanıcılarının Astinus'a hediye etmiş olduğu- kürelerde hapsolmuş olan ışık elfin yüz hatlarına düştü. "Adım Dalamar. Efendim..."

"Raistlin Majere!" diye nefesi kesildi Bertrem'in. Her an kara cüppeli büyücünün üzerine atlamasını umarak etrafına huzursuzca bakındı

Dalamar gülümsedi. Elf yüz hatları narin ve güzeldi. Fakat bu hatlarda, Bertrem'in tüylerini ürperten soğuk, sabit bir niyet vardı. Yardım isteme düşüncesi Aesheticin aklından uçup gitti. "Ne...ne istiyorsun?" diye kekeledi.

"Efendimin istekleri var," diye düzeltti Dalamar. "Korkma. Buraya bilgi almak için geldim, o kadar. Eğer bana yardım edersen geldiğim gibi hızla ve sessizce giderim."

Eğer ona yardım etmezsem... Bertrem başından tırnağına kadar ürperdi. "Elimden geleni yaparım büyücü," diye kekeledi Aesthetic, "ama senin konuşman gereken asıl kişi..."

"Benim..." diye geldi karanlık içinden bir ses.

Bertrem öyle bir rahatlardı ki neredeyse bayılacaktı.

"Astinus!" diye kekeledi, Dalamar'ı işaret ederek, "bu...o...ben

228

izin vermedim...beliriverdi...Raistlin Majere..."

"Evet Bertrem," dedi Astinus, adamı teskin edercesine. "Olup biten her şeyi biliyorum." Dalamar kıpırdamamıştı bile, hatta As-tinus'un varlığını hissettiğini belli etmiyordu. "Çalışmalarına geri dön Bertrem," diye devam etti Astinus, derin bariton sesi sessiz hollerden yankılanıyordu. "Ben bu işle ilgilenirim."

"Evet, efendim!" Bertrem minnettarlık içinde holden geri geri ilerledi, cüppesi etrafında çırpınırken bakışları konuşmadan, kıpırdamadan duran kara elfe kaydı. Köşeye varan Bertrem telaşla döndüğünde Astinus adamın koridordan aşağıya koştuğunu duyabiliyordu.

Palanthas'ın Büyük Kütüphanesi'nin başı gülümsedi, ama içinden. Kendisini izleyen kara elfin gözlerine adamın sakın, yaştan arınmış yüzü, etrafındaki mermer duvarlardan fazla bir şey ifade etmiyordu.

"Bu taraftan gel genç büyücü," dedi Astinus; aniden dönerek orta yaşlı görüntüsüyle bağdaşmayan seri, güçlü adımlarla holden aşağıya doğru gitmeye başladı.

Gafil avlanan Dalamar tereddüt ettikten sonra -geride bırakılmış olduğunu görerek- yetişmek için acele etti.

"Ne aradığımı nereden biliyorsun?" diye bilmek istedi kara elf.

"Ben tarihin bir kayıtçısıyım," diye cevap verdi Astinus soğukkanlılıkla. "Yürüyüp konuşurken bile etrafımızda olaylar gelişmekte ve ben bunların da farkındayım. Konuşulan her sesi duyuyorum, yapılan her olayı görüyorum, ne kadar sıradan, ne kadar iyi veya ne kadar kötü olursa olsun. Bütün bir tarih boyunca böyle seyrettim. İlk olduğum gibi son da olacağım. Şimdi, bu taraftan."

Astinus soluna doğru keskin bir dönüş yaptı. Ve bunu yaparken durduğu yerden parlayan bir küre alarak bunu elinde taşıdı. Dalamar ışıktaki, tahta raflarda duran uzun kitap dizilerini görebiliyordu. Kitapların düzgün deri ciltlerinden eski oldukları anlaşılıyordu. Ama hepsi de mükemmel durumdaydı. Aestheticler bu kitapların tozlarını alıyor, gerektiğinde de yıpranmış olanları yeniden ciltliyorlardı.

"İşte senin istediğin bunlar" -Astinus eliyle işaret etti- "Cüceka-pısı Savaşları."

Dalamar bakakaldı. "Hepsi mi?" Sanki bir sonu yokmuş gibi görünen kitap dizilerine bakarken ümitsizliğin yavaş yavaş üzerim kapladığını hissediyordu.

229

"Evet," diye yanıtladı Astinus soğuk bir edayla, "ve bir sonraki kitap dizisi de."

"Ben...ben..." Dalamar'ın aklı tamamen karışmıştı. Herhalde Ra-istlin, verdiği işin ne kadar fazla olduğunu farkında değildi. Yüzlerce cildin içindekileri, verilen zaman süresinde yutmasını bekleyemezdi. Dalamar o güne kadar kendisini hiç böyle güçsüz ve çaresiz hissetmemişti. Hiddetle kızaran büyücü Astinus'un buz gibi bakışlarını üzerinde hissetti.

"Belki ben yardımcı olabilirim," dedi tarihçi sakince. Uzanarak, kitabın sırtını okumaya ihtiyaç bile duymadan, raftan bir cildi çekti. Açarak, hızla, ince ve gevrekleşmiş sayfaları karıştırdı; gözleri düzgün ve net yazılmış siyah mürekkepli yazıları tarıyordu.

"Hah, işte burada." Cüppesinin cebinden fildişi bir ayraç çıkartan Astinus, bunu bulduğu sayfaya koyup kitabı dikkatlice kapattıktan sonra Dalamar'a uzattı. "Bunu yanına al. Aradığı bilgiyi ona ver. Ve ona şunu söyle: 'Rüzgâr esiyor. Kumdaki ayak izleri silinecektir fakat ancak o, o izlerin üzerinden yürüdükten sonra/ "

Tarihçi eğilerek ciddiyetle kara elfi selamladıktan sonra yürüyerek hem onun, hem de kitap dizilerinin yanından geçerek koridora çıktı. Koridora çıkınca bir an durarak, adama eline vermiş olduğu kitaba sıkı sıkı sarılmış, hayretle bakan Dalamar'a döndü.

"Aman genç büyücü. Bir daha buraya geri gelmene gerek yok. Sen işini bitirdiğinde kitap kendiliğinden yerine dönecektir. Aestheticleri korkutmana izin veremem. Zavallı Bertrem kuşkusuz şimdiden yatağına varmıştır. Shalafi'ne selamlarımı söyle."

Yeniden eğilerek selam veren Astinus gölgeler içinde eridi. Dalamar düşüncelere dalmış, tarihçinin yavaş ama sağlam adımlarının hol boyunca azalışını dinleyerek olduğu yerde kalmıştı. Sonra omuzlarını silken kara elf bir büyü sözü söyleyerek Yüksek Büyücülük Kulesi'ne döndü.

"Astinus'un bana vermiş olduğu, Cücekapısı Savaşları hakkındaki kendi yorumları, Shalafi. Bunlar yazmış olduğu kadim metinlerden çıkartılmış..."

Astinus benim neye ihtiyacım olduğunu bilir. Devam et.

"Tabii ,Shalafi. İşaretli pasaj şöyle başlıyor:

'Ve ulu başbüyük Fistandantilus, zaman içinde ileriyle irtibat sağlayıp çırağıyla konuşmak için ejderha küresini kullanarak ona Palanthas'taki Büyük Kütüphane'ye gitmesini ve yaptığı işin başa-rıya ulaşip ulaşmadığını anlaması için tarih kitaplarını okumasını söyledi.' " Bunu okurken Dalamar'ın sesi titredi ve bu akıllara durgunluk veren ifadeyi yeniden okurken tamamen kesildi.

"Devam eti diye geldi Shalafi'sinin sesi; ses kulaklarından çok aklında yankılanmış olsa bile Dalamar sesteki acı hiddet tonunu kaçırmadı. Bakışlarını yüzlerce yıl önce yazılmış olsa bile onun yapmakta olduğu işi noktası virgülüne anlatan paragraftan koparıncasına ayıran Dalamar devam etti.

" 'Şuna dikkat etmekte fayda vardır: Tam zamanın o anında var olduğu haliyle Tarihçe'nin belirttiği...' "

"Bu kısmın altı çizili, Shalafi," diye kendi sözünü kesti Dalamar.

Hangi kısmın?

"... tam zamanın 'o anmda'nın altı çizilmiş."

Raistlin bir cevap vermedi ve bir an için yerini kaybeden Dalamar, kaldığı yeri tekrar bularak aceleyle devam etti.

" '...belirttiği şey, girişimin başarıya ulaşabilecek olduğuydu. Ermiş Denubis ile birlikte Fistandantilus, ulu başbüyücünün görmüş olduğu tüm belirtilere göre, emniyet içinde Kapı'dan geçmiş olmalıydı. Gerçek tarihi olaylar başka türlü vuku bulmuş olduğundan, Cehennem de olmuş olabilecek şeyler tabii ki bilinmiyor.

" 'Böylece, Kapı'dan geçmekteki ve Karanlık Kraliçesi'ne meydan okumaktaki en büyük amacının garanti olduğuna inanan Fistandantilus, Cücekapısı Savaşlarına yenilenmiş bir güçle devam etmeye başlamıştı. Pax Tharkas tepe cüceleri ile Bozkırlıların ordularının eline geçti. (bak.Tarihçe Cilt 126, Kitap 6, say. 589-700.) Fistandantilus'un büyük komutanı -büyücünün satın alıp İstar Oyunları'nda bir gladyatör olarak eğittirdiği kuzey Ergoth'lu eski bir köle olan- Pheragas'ın kumanda ettiği Fistandantilus'un Ordusu, Kral Duncan'ın gücünü geri sürerek cücelerin Thorbardin'in dağdaki kalesine çekilmelerine neden olmuştu.

" 'Fistandantilus bu savaşı pek umursamıyordu. Savaş, sadece onun çıkarlarına hizmet ediyordu o kadar. Zhaman diye bilinen yüksek dağ kalesinin altındaki Kapı'yi bularak karargahını burada kurup, savaşı generaline bırakarak, yasak Kapı' dan geçmesi için gerekli olan gücü ona verecek olan son hazırlıklarına başlamıştı.

" 'Burada sözü geçen büyümlü güçler benim görüşüme engel olacak kadar güçlü olduğu için, bu noktadan sonra ne olduğunu doğru olarak aktarmak benim dahi ötemde bir iştir.

'General Pheregas, Thorbardin'in kara cüceleri Dewarlar ile

231

230

savaşırken ölmüştü. Onun ölümüyle Fistandantilus Ordusu parçalanmıştı. Dağ cüceleri Thorbardin'den dışarı fırlayarak Zharnan kalesine doğru akın etmeye başlamışlardı.

" 'Çarpışmalar sırasında savaşı kaybettiklerini ve çok az vakitleri kaldığını anlayan Fistandantilus ile Denubis aceleyle Kapı'ya ilerlemişlerdi. Burada ulu büyücü büyüsunü yapmaya başlamıştı.

" 'Tam o anda, Thorbardin cüceleri tarafından tutsak tutulan bir gnome, kısıtıldığı kapandan kurtulmak için icat etmiş olduğu bir zaman yolculuğu aletini harekete geçirmişti. Krynn'deki tüm yazılı tarihin aksine bu gnome işi icat çalışmıştı. Aslında, oldukça da başarılı olmuştu.

" 'Bu noktadan sonrasını sadece tahmin edebiliyorum fakat gnome'un aletinin Fistandantilus'un örmekte olduğu narin ve güçlü büyülerle etkileşmiş olabileceği muhtemeldir. Sonucu son derece açık olarak biliyoruz.

" 'O kadar büyük bir patlama yaşanmıştı ki Dergoth Bozkırları tamamen yok olmuştu. Her iki ordu da neredeyse tamamen silinmişti. Yüksek dağ kalesi Zhaman, parçalanarak olduğu yerde, bir taş yığını haline gelerek, artık Skullcap adı verilen bir tepe oluşturdu.

" 'Kadersiz Denubis patlama sırasında öldü. Fistandantilus'un da ölmüş olması gerekiyordu ama onun büyü gücü o kadar büyüktü ki hayatın bir bölümünü yakalamıştı; gerçi ruhu kendisine, genç bir büyü kullanıcısı Raistlin Majere 'nin bedenini buluncaya kadar başka bir düzlemde yaşamak zorunda kalmış..."

Yeter!

"Tabii, Shalafi," diye mırıldandı Dalamar.

Ve sonra Raistlin'in sesi kesildi.

Çalışma odasında oturmakta olan Dalamar tek başına olduğunu biliyordu. Okumuş olduğu şey karşısında tamamen dehşet ve hayret içinde kalmış, deliler gibi titriyordu. Bundan bir anlam çıkartmaya çalışan kara elf masanın -Raistlin'in masasının- ardındaki sandalyede oturup gecenin gölgeleri çekilip, boz şafak gök yüzünü aydınlatıncaya kadar hayaller içinde kaybolarak oturdu.

Raistlin'in bedenini bir heyecan ürpertisi sardı. Düşünceleri karışmıştı; neyi keşfetmiş olduğunu tam olarak anlayabilmek için rahatça çalışıp düşünebileceği bir zamana ihtiyacı vardı. Bir söz, baş döndürücü bir parlaklıkla aklının içinde parlıyordu: ...girişimin ba-

232

sarıya ulaşabilecek olduğuydu!

Girişimin başarıya ulaşabilecek olduğuydu1.

Raistlin tam o anda, nefes almaktan vazgeçmiş olduğunu fark ederek derin bir nefes aldı. Ejderha küresinin soğuk yüzeyi üzerinde duran elleri titredi. Her yanını bir coşku kapladı. Kendine has o garip, nadir kahkahasını attı çünkü artık rüyasında görmüş olduğu ayak izleri bir idam sehпасına değil de, Beş Başlı Ejderha sem-bölüyle süslenmiş platin bir Kapı'ya doğru gidiyordu. Onun emriyle kapı açılacaktı. Bütün yapması gereken bu gnome'u bulup onu ortadan kaldırmaktı. Raistlin birinin ellerine sertçe asıldığını hissetti.

"Kes!" diye emretti, denetimini yitirdiği için de bir yandan kendi kendisine küfrediyordu.

Ama küre onun emrine uymadı, içeriye çekildiğini Raistlin çok geç fark etti...

Eller, onu kendine doğru çekmeye başlayınca, bir değişime uğramış olduklarını gördü. Daha önce elleri tarif edemiyordu; ne insan, ne elf, ne genç, ne de yaşlı birinin elleriydi bunlar. Ama şimdi bir kadının elleri olmuştu; yumuşak, esnek, pürüzsüz beyaz tenli ama ölümcül kavrayışlı.

Kendisini yok etme tehlikesi olan paniğin o hararetli yükselişini bastırmaya çalışarak terleyen Raistlin bütün gücünü -hem fiziksel, hem de manevi bütün gücünü- topladı ve ellerin gerisindeki iradeyle savaştı.

Onu gittikçe yanlarına çekiyorlardı. Artık yüzü de görebiliyordu: Bir kadın yüzü, çok güzel, kara gözlü; ruhu gönülsüzce irkilir-ken bedenini tutkuyla harekete geçiren baştan çıkartıcı sözler söylüyordu.

Daha yakına, daha yakına çekti...

Raistlin, çaresizlik içinde çekip kurtarmaya, son derece yumuşak ama kendi yaşam gücünün bağlarından daha güçlü olan elleri kendisinden ayırmaya çalıştı. Gizli bölümlerini arayarak ruhunun derinliklerine daldı; ama ne aradığını kendisi de bilmiyordu. Bir yerlerde gizli, onu kurtaracak olan bir yanına...

Paladine'in madalyonunu takan beyaz cüppeli, tatlı bir rahibenin sureti çıktı karşısına. Bir an için bu kadın karanlık içinde parladı ve bir an için eller gevşedi -ama sadece- bir an için. Raistlin bir kadının şuh kahkahasını duydu. Görüntü parçalandı.

"Kardeşim!" diye seslendi Raistlin, çatlamış dudakları arasın-

233

dan ve Caramon'un sureti ilerledi. Altın zırhı içinde, kılıcından şimşekler çakan Caramon, ikizinin önünde durarak onu korudu. Ama savaşçı daha bir adım atmamıştı ki sırtından bıçaklandı.

Daha yakına, daha yakına çekti...

Raistlin'in başı öne doğru düştü; gücünü ve şuurunu büyük bir hızla kaybediyordu. Sonra kendiliğinden, ruhunun en içteki gizli bir köşesinde tek bir suret çıkageldi. Beyaz bir cüppe giymiyordu, elinde parlayan bir kılıcı da yoktu. Minikti, pisti, yüzü göz yaşlarıyla yol yol olmuştu. Elinde ölü....son derece ölü bir... fare... tutuyordu.

Şafağın ilk ışınları gökyüzüne yayılırken Caramon kampa varmıştı. Bütün gece at sürmüş olduğundan her yanı tutulmuş, yorulmuş ve inanılmayacak kadar acıkmıştı.

Son bir saat boyunca güzel bir kahvaltının ve yatağının düşüncesiyle avunmuş ve ufukta kamp belirince yüzü aydınlanmıştı. Koca adam tam yorgun atını mahmuzlayacağı sırada kampa baktığında dizginlere asılarak atını durdurdu; bir el işaretiyle yanındakileri de durdurmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordu telaşla; aklındaki bütün yemek düşünceleri silinivermişti.

Atını tam onun arkasından süren Garic hayretle başını salladı.

Sabah tutuşturulmuş sıra sıra yemek ateşlerinden yükselen duman ve gece uykularından uyandırılan adamların sıkın homurtu-larıyla dolu olması gereken kamp, bir ayının saldırdığı bir arı kovanına dönmüştü. Hiç yemek ateşi yakılmamıştı; insanlar görünüşe göre amaçsızca koşuşturuyor veya heyecan dolu gruplar halinde duruyordu.

Derken biri Caramon'u görerek seslendi. Kalabalık bir araya gelerek ileri doğru atıldı. Garic hemen seslendi ve birkaç saniye içinde adamlarıyla birlikte atlarını sürerek zırhlı bedenleriyle komutanlarının etrafında bir kalkan oluşturdular.

Bu, Caramon'un adamları tarafından gördüğü ilk sadakat ve sevgi gösterisiydi ve bir an için o kadar etkilendi ki konuşamadı. Sonra, sertçe boğazını temizleyerek adamlarına kenara çekilmelerini emretti.

"Bu bir isyan değil," diye homurdandı; adamları gönülsüzce ona yol verince atını ileri sürdü.

"Bakın! Kimse silahlı değil. Yarısını da kadınlar ve çocuklar oluşturuyor. Ama..." onlara gülümse-

234

di, "düşündüğünüz için çok teşekkür ederim."

Bakışları özellikle, bir eli kılıcının kabzasında dururken memnuniyetle kızaran genç şövalye Garic'e kaydı.

Artık kalabalığın dış ucu Caramon'a varmıştı. Atının yularını tutarak hayvanı şaşırttılar; at -bunun bir savaş olduğunu düşünerek- tehlikeli bir biçimde kulaklarını dikmiş, eğitilmiş olduğu gibi şaha kalkarak nallarıyla ayağının altındakiler! ezmeye hazırlanıyordu.

"Geri çekilin!" diye kükredi Caramon, hayvanı zorla denetimde tutabiliyordu. "Geri çekilin! Hepiniz delirdiniz mi? Tam olduğunuz gibi görünüyorsunuz: Bir avuç çiftçi! Geri çekilin diyorum! Tavuklarınızı mı kaybettiniz? Bunun anlamı nedir? Subaylarım nerede?" "Burada komutanım," diye geldi bir ses subayların birinden. Utanç içinde kızarmış, son derece hiddetlenmiş bir adam, kalabalık içinden kendisine yol açarak ilerledi. Komutanlarının azarı karşısında sıkılan adamlar sakinleştiler; bağırışlar da, subayla birlikte gelen muhafızların kalabalığı dağıtmaya çalışmasıyla mırıltılara dönüştü.

"Bütün bunlar için generalden özür dileriz," dedi yüzbaşı, Caramon atından inip, hayvanın boynunu teskin edercesine okşarken. Gözleri hâlâ dönmüş, kulakları seğiren hayvan Caramon'un temasıyla sakinleşti.

Yüzbaşı yaşlı bir adamdı; bir Şövalye değil de otuz yıllık tecrübesi olan paralı bir askerdı. Yüzü yara izleriyle doluydu; sol elinin bir bölümünü bir kılıç darbesiyle kaybetmişti ve yürüyüşünde belirli bir aksaklık vardı. O sabah, yaralı yüzü, genç komutanın sert yüzüne bakarken utançla kızarmıştı.

"izciler sizin geldiğinizi haber verdiler efendim ama ben daha sana varamadan bu azgın köpekler" -çekilmekte olan adamlara ters ters baktı- "kızışmış bir köpek görmüş gibi size saldırdıverdiler. Özür dilerim komutanım," diye mırıldandı tekrar, "saygısızlık etmek istememiştim."

Caramon yüzündeki ifadenin ciddiyetini dikkatle muhafaza ediyordu. "Ne oldu?" diye sordu, yorgun atını kampa doğru yürüterek. Yüzbaşı hemen cevap vermektense Caramon'un refakatinde-kilere anlamlı anlamlı baktı.

Caramon anladı. "Siz yolunuza devam edin," dedi elini sallayarak. "Garic, benim çadırıma bir bakıver."

Yüzbaşıyla yalnız kaldıkları zaman -ya da herkesin kendilerini

235

merakla seyrettiği kalabalık bir kampta ne kadar yalnız kalabilirler-se o kadar yalnız kaldıkları zaman- adamı sorguya çekmek için döndü.

Yaşlı paralı asker sadece tek bir kelime söyledi: "Büyücü."

Raistlin'in çadırına varan Caramon, kalbi sıkışarak çadırın çevresini sarmış olan silahlı muhafızların, meraklıları uzaklaştırmaya çalıştığını gördü. Caramon'u görünce insanlar rahat bir nefes aldığı ve birkaç kişinin de "Komutan artık burada. O işleri halleder," dedikleri duyuldu; ayrıca birçok kişi başını sallamış, hatta orada burada alkış sesleri bile duyulmuştu.

Yüzbaşidan birkaç küfür yedikten sonra kalabalık Caramon'un yürüyebileceği kadar bir aralık bıraktı. Caramon geçerken silahlı muhafızlar yana çekilmiş, ama o geçer geçmez hemen boşluğu kapatmışlardı. Olanları görmek için yanıp tutuşan kalabalık itişip kakışıyor, muhafızların tepesinden görmeye çalışıyordu. Yüzbaşı o-lup biteni anlatmayı reddettiği için Caramon, kardeşinin çadırının tepesine oturmuş bir ejderha görmekten tutun da, her yanı yeşil ve mor alevler içinde bulmaya kadar her şeyi görmeye hazırды.

Onun yerine genç bir adamın nöbet tuttuğunu ve Lady Crysa-nia'nın çadırın kapısının kapalı örtüsü önünde gezindiğini gördü. Caramon, genç adamı hatırlar gibi olarak süzdü.

"Garic'in kuzeni," dedi tereddütle, adım hatırlamaya çalışarak. "Michael'di değil mi?"

"Evet komutanım," dedi genç Şövalye. Hazır ola geçerek selam vermeye yeltendi. Ama bu anlamsız bir girişimdi. Genç adamın yüzü solgun ve bitkin, gözlerinin çevresi de kıpkırmızıydı. Her an yorgunluktan yığılabiliirdi ama mızrağını önünde tutuyor, çadıra girişi engelliyordu.

Caramon'un sesini duyan Crysanian bakışlarını kaldırdı.

"Paladine'a şükürler olsun!" dedi kız coşkuyla.

Kızın solgun yüzü ve çukurlarına kaçmış gözlerine bir bakar Caramon, sabahın parlak gün ışığında dahi ürperdi.

"Şunlardan kurtul!" diye emretti yüzbaşıya. Yüzbaşı hemen adamlarına emirler verdi. Kısa bir süre sonra, bol küfürler ve yakınmalar arasında kalabalık dağılmaya başladı; birçoğu zaten eğlencenin artık bittiğini düşünüyordu.

"Caramon beni dinle!" Crysanian adamın kolunu tuttu. "Bu..."

Fakat Caramon, Crysanian'ın elini silkip atmıştı. Kızın konuş-

236

ma girişimlerini duymazdan gelerek Michael'i itip girmeye yeltendi. Genç şövalye mızrağını kaldırarak onun yolunu kesti.

"Yolumdan çekil!" diye emretti Caramon, hayretler içersinde. "Çok özür dilerim efendim," dedi Michael kesin bir dille, gerçi dudakları titriyordu, "ama Fistantilus bana hiç kimsenin girmeyeceğini söyledi."

"Görüyorsun ya," dedi Crysania öfkelenerek, Caramon bir adım atıp Michael'e şaşkınlık içinde bir hiddetle bakarken. "Beni dinlemiş olsaydın, sana anlatmaya çalışıyordum! Bütün gece böyleydi ve içerde korkunç bir şeyler olduğunu biliyorum! Ama Raist-lin ona yemin ettirmiş: Emir ve Kurallar adına mı ne işte..."

"Kurallar," diye mırıldandı Caramon başını sallayarak. "Emir ve Kurallar." Kaşlarını çatan adamın aklına Sturm gelmişti. "Bir şövalyenin ölümü pahasına bozmayacağı bir söz."

"Ama bu delilik!" diye haykırdı Crysania. Sesi kesildi. Bir an için elleriyle yüzünü kapadı. Caramon, kızın kızmasından korkarak, tereddüt içinde kıza sarıldı ama kız minnettarlıkla adama yaslandı.

"Ah Caramon, o kadar korktum ki!" diye mırıldandı. "Çok kötüydü. Derin bir uykudan, Raistlin'in beni çağırdığını duyarak uyandım. Buraya koştum... Çadırının içinde şimşekler çakıyordu. Anlaşılmaz sözler haykırıyordu, sonra senin adım seslendi...sonra büyük bir umutsuzluk içinde inlemeye başladı. Girmeye çalıştım ama..." olduğu yerde dosdoğru önüne bakan Michael'e doğru hafif bir harekette bulundu. "Ve sonra ses ...kesilmeye başladı! Korkunçtu, sanki bir yere doğru emiliyormuş gibi!"

"Sonra ne oldu?"

Crysania duraksadı. Sonra tereddütle, "Bir...bir şey daha söyledi. Belli belirsiz duydum. Işıklar söndü. Büyük bir çatırtı duyuldu ve ...her şey sakinleşti, korkunç bir sükunet vardı!" Kız titreyerek gözlerini kapattı.

"Ne dedi? Anlayabildin mi?"

"Garip olan kısmı bu," Crysania başını kaldırarak adama aklı karışmış bir edayla baktı. "Sanki ...Bupu dedi."

"Bupu mu!" diye tekrarladı Caramon hayretle. "Emin misin?"

Kız başıyla onayladı.

"Neden bir lağım cücesinin ismini söylesin ki?" diye meraklandı Caramon.

"Hiçbir fikrim yok." Crysania bitkin bir edayla iç geçirdi, gözle-

237

rine giren saçını geri itti. "Ben de aynı şeyi merak ettim. Yalnız; o, Par-Salian'a, Raistlin'in kendisine ne kadar iyi davrandığını söyleyen lağım cücesi değil miydi?"

Caramon başını salladı. Lağım cücelerini sonra düşünürdü. Şu anda en acil sorunu Michael idi. Sturm, tüm canlılığıyla aklına gelmişti. Şövalyenin yüzünde bu ifadeyi kaç kere görmüştü? Emir ve Kurallar adına edilen bir yemin... Kahrolasica Raistlin!

Michael bayılıncaya kadar yerinde kalacak ve ayıldığında işini yapamadığını anlayınca kendisini öldürecekti. Bu durumu, daha doğrusu onu aşmanın bir yolu olmalıydı! Caramon, Crysania'ya baktı. Kız adamın gözünü bağlamak için rahibelik gücünden istifade edebilirdi...

Caramon başını salladı. Böyle bir şey yapması, bütün kampın kızı diri diri ateşe atması anlamına gelirdi. Kahrolasica Raistlin! Kahrolasica Rahibeler! Kahrolasica Solamniya Şövalyeleri ve E-mirleri ile Kuralları!

İçini çekerek Michael'e doğru yürüdü. Genç adam tehditkâr bir edayla mızrağını kaldırdı ama Caramon, silahsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırmakla yetindi.

Ne diyeceğini bildiği halde, nasıl başlaması gerektiğine emin olamadığından boğazını bir temizledi. Sonra Sturm'ü düşününce, bir kez daha şövalyenin yüzü gözlerinin önüne o kadar net geldi ki, hayret etmekten kendisini alamadı. Ama gördüğü yüz, yaşamdaki gibi değildi: Yani sert, soylu ve soğuk. O zaman Caramon anladı: Sturm'ün ölümdeki yüzünü görüyordu! Korkunç ısırtap ve acıların & izleri gurur ve inatçılığının kaba çizgilerini yumuşatmıştı. Kara, ha-4 yalet gözlerinde merhamet ve anlayış vardı ve Caramon'a şövaly^ ona hüznle gülümsüyormuş gibi gelmişti.

Bir an için Caramon bu görüntüden o kadar hayrete düşmüş ki bir şey söyleyemeden bakakalmıştı. Ama görüntü silinmiş, y< rinde genç Şövalyenin sert, korku dolu, yorgun ama kararlı yü/ belirmişti...

"Michael," dedi Caramon, ellerini havada tutmaya devam ed< rek, "Bir zamanlar bir arkadaşım vardı, bir Solamniya Şövaly^ si'ydi. O...o şimdi öldü. Buradan çok uzaktaki bir savaşta c dü...Ama bizim konumuz bu değil. Stur...arkadaşım senin gibiye O da Emir ve...ve Kurallara inanıyordu. Onlar için canını verme' hazır. Fakat, sonunda Emir ve Kurallar kadar önemli ve Emir '

238

Kurallarda unutulmuş olan bir şey olduğunu keşfetti."

Michael'in yüzü inatla sertleşti. Mızrağını daha sıkı tutuyordu. "Yaşamın kendisi," dedi Caramon yavaşça. Şövalyenin etrafları kızarmış gözünde bir kıvılcım, göz yaşlarının titreşimiyle boğulan bir kıvılcım gördü. Michael hiddetle gözlerini kırptırarak gözyaşlarını savdı; kesin kararlı hali geri gelmişti, gerçi Caramon'a, şimdi görünüşünde biraz çaresizlik de var gibi gelmişti.

Caramon bu çaresizliğe yapıştı, sözlerini, düşmanın kalbini arayan bir kılıcın ucu gibi yönlendiriyordu. "Yaşam, Michael. Her şey bundan ibaret. Bütün sahip olduğumuz bu. Sadece kendi yaşamlarımız değil, bu dünyadaki herkesin yaşamı. Emir ve Kurallar, işte bunu korumak için tasarlanmıştı ama bir yerlerde bu çarpıtıldı ve Emir ile Kurallar insan yaşamından daha önemli bir hal aldı."

Ellerini indirmeden yavaşça genç adama doğru bir adım daha yaklaştı.

"Görevini, hıyanet etmen için bırakmanı istemiyorum senden. Her ikimiz de senin, yerinden korkaklık yüzünden ayrılmadığını biliyoruz." Caramon başını salladı. "Bu gece neler görüp duyduğunu Tanrılar bilir. Yerinden, merhametin nedeniyle ayrılmayı istiyorum. Kardeşim orada, içeride; belki ölüyor, belki de öldü. Sana yemin verdirirken, bunların olacağını önceden görememiştir. Onun yanına gitmeliyim. Bırak geçeyim Michael. Bunda gurur kırıcı bir şey yok."

Michael, gözlerini ileriye dikmiş, dimdik duruyordu. Derken yüzü buruştu. Omuzları düştü ve mızrağı sinirleri boşalmış elinden kaydı. Uzanan Caramon, genç adamı koca kollarıyla yakalayarak sarıldı. Genç adamın bedenini bir sarsıntı kapladı. Caramon beceriksizce genç adamın omzunu okşadı.

"Bakın bakayım, biriniz "-etrafına bakındı- "gidip Garic'i bulun, hah buradasın," dedi rahat bir nefes alarak, genç Şövalye koşarak kendisine yaklaşıırken. "Kuzenini ateşin yanına götür. Boğazından sıcak bir şeyler geçsin, sonra da yatır uyusun. Sen oradaki..." - başka bir muhafaza işaret etti- "nöbeti sen devral."

Garic kuzenini götürürken Crysania da çadıra girmeye yeltendi ama Caramon onu durdurdu. "Bırak önce ben gireyim lady," dedi. Bir tartışma beklentisi içinde olan adam kızın uysalca kenara çekildiğini görünce şaşırdı. Caramon tam çadırın kapısındaki perdeyi tutmuştu ki kızın elini kolunda hissetti.

239

Şaşırarak döndü.

"Sen Elistan kadar ırfan sahibisin Caramon," dedi kız, adama dikkatle bakarak. "Ben de bu sözleri o genç adama söyleyebilirdim. Neden söylemedim?"

Caramon kızardı. "Be...ben onu anladım, o kadar," diye kekeledi.

"Ben onu anlamak istemedim." Crysania'nın yüzü soldu, dudakları ısırıldı. "Ben, sadece onun bana itaat etmesini istedim."

"Bak lady," dedi Caramon sertçe, "ruhunu yoklama işini sonra yapabilirsin. Şimdi, senin yardımına ihtiyacım var!"

"Tabii ki." Crysania'nın yüzüne o sert, kendinden emin ifade geri gelmişti. Hiç tereddüt etmeden Caramon'un peşinden Raist-lin'in çadırına girdi.

Çadırın dışındaki muhafız ve diğer meraklı gözlerleri göz önüne alan Caramon, çadırın kapısındaki perdeyi hızla kapattı, içersin karanlık ve hareketsizdi; o kadar karanlıktı ki ilk başta ikisi de bu gölge içinde hiçbir şeyi seçemedi. Kapının yanında durup gözlerinin karanlığa alışmasını bekleyen Crysania aniden Caramon'a sarıldı.

"Nefes sesini duyabiliyorum!" dedi kız rahatlayarak.

Caramon başıyla onaylayarak yavaşça ilerledi. Gittikçe aydınlanan gün, geceyi çadırın içinden kovuyordu; attığı her adımda Caramon artık daha iyi görebiliyordu.

"İşte," dedi. Yolunu kesen kamp taburesine bir tekme attı. "Ra-ist!" diye seslendi hafifçe, yanına diz çökerken.

Başbüyücü yerde yatıyordu. Yüzü kül rengiydi, ince dudakları da mosmor. Nefes alışverişi sık ve düzensizdi ama nefes alıyordu. İkizini dikkatle kaldıran Caramon onu yatağına taşıdı. Loş ışıktaki, sanki hoş bir rüyada kendini kaybetmiş gibi görünen Raistlin'in dudaklarındaki hafif tebessümü görebiliyordu.

"Sanırım şu anda sadece uyuyor," dedi Caramon, o sırada Raistlin'in üzerine bir battaniye örtmekte olan Crysania'ya şaşkın bir sesle. "Ama bir şeyler olmuş. Bu belli." Artmakta olan ışıktaki, çadırın içine bakındı. "Merak ediyorum...Tanrılar adına!"

Crysania bakışlarını kaldırıp arkasına baktı.

Çadırın direkleri kömürleşmiş, kararmıştı; hatta çadır bezi bile kavrulmuştu; bazı yerleri erimiş gibi görünüyordu. Sanki bir yangın burayı yalamıştı ama yine de bu duruma hiç yakışmayan bir biçimde çadır ayakta kalmış ve sanki çok da ciddi bir zarara uğrama-

240

mişti. Zaten Caramon'un o kadar şaşırmasına neden olan da masanın üzerinde duran nesneydi. "Ejderha küresi!" diye fısıldadı dehşetle.

Yıllar önce üç Cüppe büyücüleri tarafından yapılmış; iyi, kötü ve tarafsız ejderhaların özleriyle dolu olan, zamanın mesafelerini kat edebilecek güçteki kristal küre hâlâ Raistlin'in küre için yaptığı gümüş kaidenin üstünde, masanın üzerinde duruyordu.

Bir zamanlar büyü, tılsımlı bir ışığın nesnesiydi. Şimdi ise karanlığa, yaşamsızlığa aitti: Tam ortasında bir çatlak vardı.

Artık...

"Kırılmış," dedi Caramon sakın bir sesle.

241

Borum 4

istandantilus'un Ordusu; balıkçı tekneleri, kayıklar, sallar ve şatafatla dekore edilmiş gezi teknelerinden oluşan harap bir filoyla Schallsea Boğazı'ndan geçmişti. Mesafe çok fazla olmasa da insanları, hayvanları ve erzakı karşıya geçirmek tam bir haftalarını almıştı.

Caramon, karşıya geçmeye hazır olduğunda, ordusu o kadar büyümüştü ki, tekneleri herkesi bir kerede karşıya taşımaya yetmemişti. Teknelerin birçoğu birkaç kere gidip gelmek zorunda kalmıştı. Büyük tekneler canlı hayvanları taşımak için kullanılmıştı. Yü-zen ambarlara dönüştürülen teknelere atlar ve sıska sığırlar için ahırlar, domuzlar için de ağıllar kurulmuştu.

İşler genelde aksamamıştı; gerçi Caramon her gece en fazla üç saat uyuyabiliyordu; herkesin, sadece onun çözebileceğine inandığı -sığırları deniz tutmasından tutun da denize düşüp yeniden çıkartılmak zorunda kalan içi kılıç dolu sandıklara kadar- bütün sorunlarla o kadar meşguldü ki. Derken, neredeyse her şey bitmek üzereyken ve hemen hemen herkes karşıya geçmişken bir fırtına patladı. Denizi kamçılıyarak köpürten fırtına iki tekneyi de demirinden kopartıp batırmış, iki gün boyunca kimsenin karşı kıyıya geçmesine izin vermemişti. Fakat zamanla, birkaç deniz tutması vakası, bir çocuğun denize düşmesi (ki kurtarılmıştı) ve bir atın pa-

242

niğe kapılarak şahlanıp ayağını kırması (o da kesilmişti) dışında herkes iyi sayılabilecek bir durumda karşıya geçmişti.

Abanasinia kıyılarına varınca orduyu -Abanasinia bozkırlarının kuzeyinde yaşayan, ünlü Thorbardin altınlarını bulmaya can atan barbar kabileler olan- Bozkırlıların reisi ile birlikte tepe cücelerinin temsilcileri karşılaşmıştı. Tepe cücelerinin temsilcileriyle karşılaşınca Caramon, onu günlerce etkisinde bırakan derin bir tecrübe yaşamıştı.

"Reghar Fireforge ile refakatçıları!" diye duyurdu Garic, çadırın girişinden. Yana çekilen şövalye, üç kişiden oluşan bir cüce grubunun içeri girmesine izin verdi.

Söylenen isim kulaklarında cınlarken Caramon ilk cüceye gözlerine inanamadan bakmaya başladı. Raistlin'in ince parmakları canını acıtırcasına kolunu sıkıyordu.

"Tek bir söz söyleme!" dedi nefesi arasından başbüyücü.

"Ama o...o kadar benziyor...ve ismi!" diye kekeledi Caramon alçak sesle.

"Tabii ki," dedi Raistlin umursamaz bir tavırla, "karşında Flint'in dedesi var."

Flint'in dedesi! Flint Fireforge: Eski dostu. Godshome'da Ta-nis'in kollarında ölmüş olan yaşlı cüce; o yaşlı cüce...o, son derece kaba, huysuz ama yine de yufka yürekli cüce; Caramon'a her zaman çok yaşlı gelen o cüce. Daha doğmamıştı bile! Bu onun dede-siydi...

Aniden nerede olduğu ve ne yaptığı tüm çıplaklığıyla Caramon'a bir tokat gibi inmişti. Bu olaydan önce, kendi zamanında bir maceradaymış gibi davranabilirdi. Bu işi daha önce ciddiye almadığının da farkındaydı. Hatta Raistlin'in onu eve 'yollaması' bile, sanki onu bir tekneye bindirip iyi yolculuklar dilemesi gibi gelmişti ona. 'Zamanı değiştirme' düşüncelerini aklından uzaklaştırmıştı. Kapalı bir daire, bir kısır döngü gibi görüldüğü için aklını karıştırıyordu.

Caramon'a önce ateş bastı, sonra buz kesti. Flint daha doğmamıştı. Tanis yoktu, Tika yoktu. Kendisi de yoktu! Hayır! Bu inanılması güç bir şeydi! Olamazdı!

Çadır, Caramon'un gözleri önünden kaydı. Bayılacak gibi olmuştu. Allahtan Rasitlin kardeşinin yüzündeki solgunluğu görmüştü. Sezgisel olarak ikizinin beyninin bir şeyleri sindirmeye çalıştığını bilen büyücü ayağa kalkıp, büyük bir zarafetle ilerleyerek

243

bir an için sersemleyen kardeşinin önünde durdu ve cüceleri gerekli sözlerle karşıladı. Fakat bunu yaparken Raistlin bir yandan da Caramon'a, görevini sertçe hatırlatan kara bir bakış fırlattı.

Kendisine çeki düzen veren Caramon, kendisini rahatsız eden ve kafasını karıştıran düşünceleri aklından atarak, kendi kendisine bunları daha sakın ve huzurlu bir ortamda düşüneceğini söyledi. Bunu çok sonra yapabilecekti. Ne yazık ki huzur dolu, sakın bir zaman sanki hiç gelmeyecekti...

Ayağa kalkan Caramon gelenlerin ellerini sıktı; hatta gürbüz, beyaz sakallı cüceyle el bile sıkışmıştı.

"Hiç aklıma gelmezdi," dedi Reghar dobra dobra, kendisine verilen sandalyeye oturup, tek bir yudumda yuvarladığı bir maşrapa birayı kabul ederken, "insanlar ve büyücülerle anlaşma yapacağım, özellikle de kendi kanım ve canımdan olanlara karşı." Boşalmış maşrapasına kaşlarını çatarak baktı. Caramon kendilerine hizmet eden delikanlıya bir işaretiyle maşrapayı yeniden doldurttu.

Reghar aynı çatık kaşlarla, köpüğün geçmesini bekledi. Sonra içini çekerek maşrapasını, yerine dönmüş olan Caramon'a kaldırdı. "Durth Zamish och Durth Tabor. Garip zamanlar garip kardeşlikler doğurur."

"Bunu bir kez daha tekrarlayabilirsin," diye mırıldandı Caramon, Raistlin'e göz atarak. Komutan su dolu bardağını kaldırarak içti. Raistlin -sadece nezaketen- bir kadeh şarapla dudaklarını ıslattıktan sonra yerine bıraktı.

"Planlarımızı tartışmak için sabah buluşuruz," dedi Caramon. "O vakte kadar Bozkırlıların reisleri de burada olacak." Reghar'ın kaşları daha da çatıldı; çıkacak sorunu önceden gören Caramon içini çekti. Ama yine de candan, neşeli bir tonda devam etti. "Gelin bu akşam yemeğini birlikte yiyerek birlikteliğimizi mühürleyelim."

Bunun üzerine Reghar ayağa kalktı. "Barbarlarla birlikte savaşmak zorunda kalabilirim" diye homurdandı. "Ama Reorx'un sakalı adına, ne onlarla ne de sizinle yemek yemek zorunda değilim!"

Caramon yeniden ayağa kalktı. En iyi merasim zırhlarına (şövalyelerden gelmiş olan diğer bir hediye idi bu) bürünmüş olan Caramon'un görünüşü son derece heybetliydi. Cüce savaşçıya yan yan baktı.

"Çok irisin değil mi?" dedi cüce. Burun bükerek başını kuşkuyla salladı. "Korkarım başında beyinden çok kas vardır."

Caramon, başı ağrıyorsa da tebessümünü engelleyemedi.

244

plint'in konuşmasına o kadar benziyordu ki!

Fakat Raistlin gülümsemedi.

"Kardeşimin askeri konularda mükemmel bir beyni vardır," dedi büyücü soğuk bir edayla, hiç beklenmedik bir biçimde. "Palant-has'tan ayrıldığımız zaman sadece üçümüz vardık. Bu muazzam orduyu kıyılarınıza getirebilmemizi Komutan Caramon'un yeteneğine ve hızlı kararlarına borçluyuz. Bence onun komutanlığını kabul etseniz iyi ederseniz."

Reghar yine burun kıvrıdı; Raistlin'e orman gibi beyaz kaşları altından dikkatle baktı. Ağır zırhlı tangırdayıp tungurdayan cüce dönerek iri adımlarla çadırdan çıkmaya başlamıştı ki durdu.

"Palanthas'tan üçünüz mü ayrılmıştınız? Şimdi de ..böyle mi oldu?" Baktığını deşen kara gözleri Caramon'a gitti ve eliyle çadırı, kapıda nöbet tutan parlak zırhlı şövalyeleri, erzakı gemilerden indirmek için birlikte çalışan yüzlerce adamı, savaş teknikleri eğitimi yapan diğer adamları, sıra sıra yakılmış olan ateşleri kastederek eliyle bir hareket yaptı....

Kardeşinin alışılmamış övgüsünün etkisiyle hayretler içinde kalan Caramon, cevap veremedi. Ama yine de başıyla onaylayabildi.

Cüce yine burun büktü ama çadırdan takırtı tukurtuyla çıkarken gözlerinde zoraki bir takdirin kıvılcımı vardı.

Reghar, aniden başını yeniden çadıra soktu. "Yemeğinize gel-cem," diye homurdandı kabaca ve sonra iri adımlarla ayrıldı.

"Ben de ayrılmak zorundayım kardeşim," dedi Raistlin, ayağa kalkıp çadırın girişine doğru ilerlerken, aklı başka yerlerde. Ellerini kara cüppesi içinde kavuşturmuştu; kolunda bir el hissettiğinde düşüncelere dalıp gitmişti. Rahatsız edilmekten huzursuzluk duyarak kardeşine baktı.

"Eee?"

"Ben...ben sadece ... teşekkür etmek istemişim." Yutkunan Caramon boğuk bir sesle devam etti. "Söylemiş olduğun şey için. Sen ...sen hiç ...benim hakkımda...daha önce böyle şeyler söylemezdin."

Raistlin gülümsedi. O ince dudaklı tebessümünden gözlerine hiç ışık yansımıyordu ama Caramon bunu fark edemeyecek kadar mahcup ve mutluydu.

"Bu sadece gerçeğin kendisi kardeşim," diye cevap verdi Raistlin omuzlarını silkerek. "Ayrıca senin amacına da hizmet etmiş oldu, cücelere müttefikimiz olarak ihtiyacımız olduğuna göre. Her zaman için, vakit harcayıp geliştirecek olsan, içinde gizli bir sürü

245

cevher olduğunu söylerim. Sonuç olarak biz ikiziz," diye de ekledi büyücü kinayeyle. "Senin kendi kendini ikna ettiğin kadar farklı olduğumuza, hiçbir zaman inanmamıştım zaten."

Büyücü yine çıkmaya yeltenmiş ama bir kez daha kardeşinin temasını kolunda hissetmişti. Sabırsız bir iç çekişi bastıran Raistlin döndü.

"Seni İstar'da öldürmek istemiştin Raistlin..." -Caramon durak-sayarak dudaklarını ıslattı- "ve... ve bir nedenim olduğuna inanıyordum. En azından o gün bildiklerime göre. Artık o kadar emin değilim." Ayaklarına bakarak bir iç geçirdikten sonra kızarmış olan yüzünü kaldırdı. "Ben...bence bunu sen yaptın...yani büyücüleri öyle bir durumda bıraktın ki beni zaman içinde geri yollasınlar ...ben bu dersi alabileyim, diye. Nedeni bu olmayabilir," diye ekledi Caramon aceleyle, kardeşinin ince dudaklarının kapanıp soğuk gözlerinin daha da soğuduğunu görerek, "öyle olmadığına eminim -en azından- bütün nedeni bu değildi. Bunu kendin için yapıyorsun, biliyorum. Ama...bence bir yerlerde, bir parçan, birazcık da olsa, beni umursuyor. içinde bir yer, başımın dertte olduğu görüp yardım etmek istedi."

Raistlin kardeşine eğlenerek baktı. Sonra yeniden omuzlarını silkti. "Pekâlâ Caramon. Eğer bu romantik düşüncelerin daha iyi dövüşmene, stratejilerini daha iyi oluşturmaya, düşünmene ve hepsinden önemlisi bu çadırdan çıkıp işlerimin başına dönmeme yardımcı olacaksa, elbette, bu fikre sarıl! Benim için çok fazla bir şey ifade etmiyor."

Kolunu kardeşinin elinden çeken büyücü çadırın girişine doğru ilerledi. Burada tereddüt etti. Kukuletalı başını biraz çevirerek yavaş bir sesle konuştu, sözleri öfkeli de olsa belli bir hüznü yüklüydü.

"Beni hiç anlayamadın Caramon."

Sonra çıktı, yürürken kara cüppesi bileklerinin etrafında hışırdıyordu.

O gece açık havada bir şölen verilmişti. Başlangıcı pek hoş olmamıştı. Yiyecekler, boğazı geçmek için kullanılan sallardan bozularak yapılan tahta masalar üzerine konmuştu. Reghar yanında, kırk kadar cüceden oluşan kalabalık bir refakatçi gurubuyla gelmişti. Boz-kırlıların reisi -asık yüzü, uzun boyu, mağrur duruşu ile ister iste-246

Caramon'a Nehiryeli'ni hatırlatan- Karagece' de yanında kırk savaşçı getirmişti. Bunlara karşılık Caramon da tanıdığı -en azından tanıdığını umduğu- adamları arasından güvendiği ve içkiyi sınırlı içebilen kırk adamını seçmişti.

Caramon, gruplar gelince cücelerin kendi aralarında, Bozkırlıların da kendi aralarında oturacaklarını düşünmüştü. Ne kadar konuşursa konuşsun onların karışmalarını sağlayamazdı. Her grup geldikten sonra mutlaka cüceler kendi liderleri, Bozkırlılar kendi li-

o

derleri etrafında toplanıp kasvetli bir sessizlik içinde birbirlerini süzerken Caramon'un adamları ne yapacaklarını bilemeden bakı-nacaklardı.

Caramon onları karşılamaya çıktı. Dikkatle giyinmiş, uysun diye yaptırdığı birkaç parça yeni zırha ilaveten, gladyatör oyunlarındaki altın zırhı ile miğferini takmıştı. Yanık teni, benzersiz fiziği, güçlü, yakışıklı yüzü ile hükmedici bir varlığı vardı ve suratsız cüceler bile gönülsüz birkaç takdir bakışı attılar.

Caramon ellerini kaldırdı.

"Hoş geldiniz konuklarım!" dedi yüksek, gümleyen bariton sesiyle. "Hoş geldiniz. Bu bir dostluk yemeği, ırklarımız arasındaki yeni kurulmuş arkadaşlığın, ittifakımızın bir işareti..."

Bu söz üzerine birkaç mırıltılı söz, atışma ve alay duyuldu. Cücelerden biri yere tükürerek, birkaç Bozkırlının yaylarını alıp birer adım ilerlemelerine bile neden olmuştu: Bu, Bozkırlı insanlar arasında korkunç bir hakaret kabul ediliyordu. Reisleri onları durdurdu; sözünün kesilmesini soğuk bir edayla fark etmemiş gibi yapan Caramon sözlerine devam etti.

"Birlikte savaşacağız, belki de birlikte öleceğiz. O yüzden gelin bu akşam ilk buluşmamızı birlikte oturup ekmeğimizi paylaşarak, kardeşler gibi içerek başlayalım. Akraba ve arkadaşlarınızdan ayrıldığınız için gönülsüz olduğunuzu biliyorum ama yeni arkadaşlıklar kurmanızı istiyorum. O yüzden birbirimizle kaynaşmamıza yardımcı olması için küçük bir oyun oynamamız konusunda bir karara vardım."

Bu söz üzerine cücelerin gözleri fal taşı gibi açılarak sakalları titredi ve ağır bir mırıltı havada gök gürültüsü gibi patladı. Hiçbir erişkin cüce oyun oynamazdı! ("Taş Çarpmak" ve "Çekiç Atma" gibi bazı eğlenceli faaliyetler spor sayılıyordu.) Öte yandan Karagece ile adamlarının yüzü aydınlandı; Bozkırlılar ise oyunlar ve yarışlar için yaşardı, bunlar en azından komşu kabilelere savaş açmak ka-

247

dar önemli sayılırdı.

Caramon kolunu savurarak, masaların arkasında duran ve hem cüceler, hem de Bozkırlıların meraklı ve kuşkulu bakışlarına maruz kalmış muazzam büyüklükte, yeni, konik bir çadırı işaret etti. Altı metreden daha yüksek duran çadırın tepesinde Caramon'un sancağı vardı. Dokuz köşeli

yıldızı olan ipek bayrak akşam rüzgarında çırpınıyor, yakında yanan büyük şenlik ateşiyle aydınlanıyordu.

Herkes çadıra bakarken, Caramon uzanarak güçlü elinin bir ası-lışıyla sarkan ipi çekti. Anında çadırın bezden olan kısmı yere düştü ve Caramon'dan gelen bir işaretle sırtmakta olan birkaç delikanlı tarafından kenara çekildi.

"Ne tür bir saçmalık bu böyle?" diye gürledi Reghar baltasını elleyerek.

Kara, balçık bir çamur deryası içinde tek, ağır bir direk duruyordu. Direk o kadar pürüzsüzdü ki ateş ışığında pırlıl pırlıl parlıyordu. Direğin tepesine yakın bir yerde masif tahtadan yapılmış yuvarlak bir platform vardı; sadece platformun orasına burasına düzensiz şekilde açılmış delikler bulunuyordu.

Fakat hem cüceler, hem de insanların, ani hayret nidaları atmalarının ve heyecanlanmalarının nedeni ne bu direk, ne platform, ne de çamurdu. Direğin tam tepesinde tahtaya oturtulmuş olan şeyin görüntüsüydü. Birbirlerini çaprazlamasına kesen saplan, ateş ışığında parlayan bir kılıç ile savaş baltasıydı. Ama bunlar bir çoğunun taşıdığı kaba demirden silahlardan değildi. Bunlar son derece ince işlenmiş çeliklendi ve benzersiz işçilikleri sekiz metre aşağıdan bakanlara bile tüm açıklığıyla kendini belli ediyordu.

"Reorx'un sakalı!" Rhegar derin, titreşen bir nefes aldı. "Ordaki kılıç bizim koca köyü alır! Öyle bir silah için ömrümden elli yıl veririm!"

Kılıca bakan Karagece, özlem dolu gözyaşları gözlerini bulandırırken, görmek için gözlerini kırıştırmaya başladı.

Caramon gülümsedi. "Bu silahlar sizindir!" diye açıkladı.

Yüzlerinde boş bir hayret okunan Karagece ile Reghar, birlikte Caramon'a bakakaldı.

"Eğer," diye devam etti Caramon, "onları aşağıya indirebilirsiniz!"

Hem cüce, hem de insanlardan bir uğultu koptu. Hemen herkesin çukura doğru koşması, Caramon'un bu kargaşayı bastırmak için bağırmasına neden oldu.

248

"Reghar ve Karagece, ikiniz de yardım etmeleri için, kendinize dokuzar savaşçı seçebilirsiniz! Ödüle ilk ulaşan, silahların sahibi olur!"

Karagece'yi ikna etmeye gerek yoktu. Yardım bile istemeden çamura dalarak direğe doğru yürümeye başladı. Fakat her adımda gittikçe çamura daha çok batıyor, amacına yaklaştıkça, çamur gittikçe daha da derinleşiyordu. Direğe vardığında yapışkan çamur dizlerini aşmıştı.

Daha dikkatli olan Reghar durarak rakibini izledi. En gürbüz adamlarından dokuzunu yardımına çağıran cüce lider, adamlarıyla birlikte çamura adım attı. Ağır zırhları hemen batmalarına neden olan bütün grup neredeyse anında, tamamen gözden kaybolmuştu. Arkadaşları onları çekip çıkartmak zorunda kaldılar. En son ortaya çıkan da Reghar olmuştu.

Aklına gelen tüm Tanrılara birer küfür savuran cüce, sakalında-ki çamuru sıkarak temizledikten sonra yüzünü asıp, zırhını çıkartmaya başladı. Baltasını başının üzerinde tutan cüce, refakatindeki-leri beklemeden yeniden çamura girdi.

Karagece direğe varmıştı. Direğin tam dibinde çamur o kadar derin değildi, tam altında sıkı bir zemin vardı. Direğe sarılan reis, kendisini çamurdan yukarı doğru çekti ve bacaklarını direğe doladı. Kendisini bir metre kadar çekip durarak, kendisine tezahüratta bulunan kabile üyelerine ağız kulaklarında baktı. Sonra aniden yeniden aşağıya doğru kaymaya başladı. Dişlerini sıkı tutunabilmek için çaresizlikle çabaladı ama bir işe yaramamıştı. Sonunda koca reis, cücelerin alaylı bağırışları arasında direğin dibine kaydı. Çamurun ortasında oturup asık bir yüzle direğe baktı. Direk hayvan yağıyla yağlanmıştı.

Yürümekten çok yüzerek ilerleyen Reghar, sonunda direğin dibine varmıştı. Vardığında beline kadar çamura batmıştı ama cücelerin o büyük güçleri devam etmesini sağlıyordu.

"Kenara çekil," diye hırladı yorgun düşmüş Bozkırlıya. "Beynini kullan! Eğer tırmanamazsak, ödülü aşağıya, kendimize çekeriz!"

Çamur içinde kalmış sakallı yüzünde büyük bir zafer tebessü-müyle Reghar baltasını kaldırarak, direğe tüm gücüyle indirdi.

Kendi kendine gülümseyen Caramon olabilecek beklentisi içinde gözlerini yumdu. Cücenin baltası, sanki bir uçurumun kenarına inmiş gibi geri sekti; direk koca bir demirağacı kütüğünden yontulmuştu. Titreşen balta, cücenin ağrıyan ellerinden uçup gi-

249

derken, darbenin gücü Reghar! sırt üstü çamurun içine sermişti. Artık gülme sırası Bozkırlılara gelmişti: Hiç biri çamur içindeki reislerinden fazla gülmüyordu.

Birbirlerine dik dik bakan cüceler ve insanların sinirleri gerildi. Kahkahalar geçmiş, yerini hiddetli mırıltılar almıştı. Caramon nefesini tuttu. Derken, Reghar'ın bakışları, yavaşça çamura

gömülmekte olan, ağzı çentik çentik olmuş baltaya gitti. Bakışlarını, çeliği ateş ışığında parlayan güzel baltaya kaldırdı ve bir homurtuyla, adamlarına döndü.

Artık zırhlarından kurtulmuş olan Reghar'ın adamları da çamur içinden yanına gelmişlerdi. Bağırıp çağıran Reghar onlara kaygan direğin altına dizilmelerini emretti. Sonra cüceler bir piramit yapmaya başladı. Üçü yerde durdu, ikisi onların omuzlarına, biri de en tepeye tırmandı. En alttakiler neredeyse göğüslerine kadar çamura batmışlardı ama sonunda ayakları sert zemine gelince, sıkı sıkı durdular.

Karagece, bir an için suratsız bir sessizlikle onları seyrettikten sonra, savaşçılarından dokuzunu yanına çağırdı. Birkaç dakika içinde insanlar da kendi piramitlerini oluşturuyordu. Daha kısa oldukları için cücelerın piramidinin zemini daha dar olmuştu ve tepeye varabilmek için de birer birer yükselmek zorundaydılar. Son tırmanışı Reghar yapmıştı. Altındaki cüceler sallayıp inerken, o piramidin en tepesinde düşecek gibi olarak platforma varmak için ellerini uzatmıştı ama yeterince uzun boylu değildi.

Kendi adamlarının omuzlarına tırmanan Karagece, platformun altına rahatlıkla varmıştı. Sonra Reghar'ın çamur kaplı yüzündeki çatık kaşı ifadeye gülen reis, kendini garip biçimli açıklıklardan yukarıya çekmeye çalıştı.

Sıgıyordu.

Zorlamak, küfretmek, nefesini tutmak hiçbir işe yaramıyordu. İnsan, iskelet gibi incecik bedenini delikten içeri sokamıyordu. Tam o anda Reghar platforma ulaşmak için sıçradı... Ve yakalayamadı.

Cüce havadan süzülerek, şlap diye çamura düşerken, yarattığı hareket de bütün cüce piramidinin dengesini bozmuş ve tüm cüceleri etrafa dağıtmıştı.

Gerçi bu kez insanlar gülmemişti. Bakışlarını Reghar'a indiren Karagece aniden kendisi de çamura atladı. Cücenin yanında durarak, onu yakaladı ve çamurdan dışarı çıkarttı.

250

Her ikisi de, artık tanınmayacak haldeydi; baştan aşağıya çamura bulanmışlardı. Birbirlerine bakarak durdular.

"Biliyorsun ki," dedi Reghar, gözündeki çamurları silerek, "o delikten sığacak olan benim."

"Ve sen de biliyorsun ki," dedi Karagece, sıktığı dişleri arasından, "seni oraya çıkartabilecek olan da benim."

Cüce, Bozkırlının elini tuttu. Birlikte hızla insan piramidinin tepesine tırmandılar. Önce Karagece tırmanarak yukarıdaki son parçayı da tamamlamış oldu. Reghar insanların omuzlarına tırmanıp büyük bir rahatlıkla delikten geçince herkes sevinçle alkışladı.

Kendini platformun üzerine çeken cüce, kılıcın kabzasını ve baltanın sapını tutarak büyük bir zafer edasıyla bunları havaya kaldırdı. Kalabalık sessizleşti. Bir kez daha insanlar ile cüceler birbirlerini kuşkuyla süzdüler.

İşte bu kadar! diye düşündü Caramon. Sende Flint'in ne kadarını gördüm Reghar? Sende Nehiryeli'nin ne kadarını Karagece? O kadar çok şeyi buna borçluyuz ki!

Reghar delikten, Bozkırlı'nın asık yüzüne baktı. "Muhtemelen Reorx tarafından dövülmüş olan bu baltayı sana borçluyum Boz-kırlı. Senin yanında savaşmak bana onur verecektir. Ve eğer sen de benim yanımda dövülecekse, adam gibi bir silaha ihtiyacın olacak!"

Tüm kamptan gelen tezahürat eşliğinde cüce, parlak kılıcı, delikten Karagece'ye uzattı.

251

Böfüm

5

ölen geç saatlere kadar devam etti. Bütün kamp alanı kahkaha, bağırıtı, Solamnica ve Ortak Lisan yanı sıra cüce ve kabile dillerinde savrulmuş, iyi niyetli küfürlerle dolmuştu.

Raistlin için süzülüp kaçması kolay olmuştu. O heyecan içinde kimse sessiz ve alaycı başbüyücünün yokluğunu hissetmemişti.

Raistlin gölgelerden ilerleyerek Caramon'un kendisi için yeniden döşediği çadırına geri döndü. Kara cüppesi içinde, insanın gözünün ucuna takılan bir kıpırtıdan başka bir şey değildi.

Crysania'nın çadırından uzak durdu. Kız, çadırının girişinde durmuş, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle eğlenceyi seyrediyordu. Onlara katılmaya teşebbüs bile etmemişti; 'cadı'nın varlığının Caramon'a büyük bir zarar vereceğini biliyordu.

Ne kadar ironik, diye düşündü Raistlin, bu devirde kara cüppe-, li bir büyücü kabul görüyor da Paladine'in rahibesi reddediliyor ve j lanetleniyordu.

Ordunun kamp kurmuş olduğu alandan, ıslak çimler üzerinde,! ayak izlerini dahi belli belirsiz bırakarak, deri çizmeleriyle yavaşça! geçen Raistlin, garip bir biçimde böyle yapmaktan

hoşlanıyordu.; Gökyüzündeki takım yıldızlara bakarak hem Platin Ejderha, hem] de karşısındaki Beş Başlı Ejderha'yı hafif bir alayla izledi.

Eğer sefil bir gnome'un, önceden tahmin edilemeyen o icadı olmasaydı Fistandantilus'un girişiminin başarılı olmuş olabileceği, bilgisi Raistlin'in varlığına kara bir neşe katmıştı. Bu hesaba göre anahtar faktör gnome oluyordu. Belli ki gnome zamanı değiştirmişti, gerçi bunu nasıl yapmış olduğu tam olarak bilinemiyordu. Yine de Raistlin, yapması gereken şeyin Zhaman kalesine varmak olduğu kararına varmıştı; sonra oradan Thorbardin'e gidip, bu gnome'u bulup onu etkisiz hale getirmek işten bile olmazdı.

Daha önce değiştirilmiş olan zaman, normal akışına geri dönecekti. Fistandantilus'un başarısız olmuş olduğu yerde o başarılı olacaktı.

O yüzden, kendinden önce Fistandantilus'un da yapmış olduğu gibi Raistlin de, Zhaman'a varabilmek için savaşa tüm ilgisini ve dikkatini veriyordu. Caramon ile birlikte saatlerce eski haritaların üzerine eğilip, istihkâmları inceliyor, gelecekte bu topraklar üzerinde yapacak oldukları gezilerden hatırladıklarıyla bir kıyaslama yaparak, ne tür değişiklikler yaşanmış olabileceğini tahmin etmeye çalışıyorlardı.

Savaşı kazanmanın anahtarı Pax Tharkas'ı ele geçirmekti.

Ve bunun da, içini çekerek imkânsız olduğunu söylemişti, Caramon birden çok kere.

"Duncan mutlaka orayı iyice kuvvetlendirmiştir," diye fikrini savunuyordu Caramon, haritada büyük kaleyi gösteren noktaya elini koyarak. "Neye benzediğini hatırlarsın Raist. O gökyüzüne varan iki zirve arasına nasıl inşa edilmiş olduğunu hatırlarsın. O kahrolasica cüceler orayı yıllarca koruyabilir! Kapıları kapayıp, kayaları mekanizmadan boşaltırlarsa sıkışıp kalırız. Hatırladığım kadarıyla o kayaları kaldırmak için gümüş ejderhalar kullanılmıştı," diye ekledi koca adam kasvetle.

"Etrafından dolaşırız," diye teklif etti Raistlin.

Caramon başını salladı. "Nereye?" Parmakları batıya kaydı. "Bir tarafta Qualinesti var. Elfler bizi kıştır kıştır kesip, kurusun diye etlerimizi asar." Doğuya kaydı. "Bu tarafta ya deniz, ya da dağ var. Denizden gidecek kadar teknemiz yok ve bak" -parmağını aşağıya doğru kaydırır- "eğer burada, gemilerden daha güneyde, bu çöle inersek, kendimizi tam ortada buluruz -her iki kanat da ortada olur- Pax Tharkas kuzeyde, Thorbardin güneyde."

Arada bir haritaya huzursuzca bakmak için duran koca adam odayı arşınlamaya başladı.

252

253

Raistlin esnedikten sonra ayağa kalkarak elini hafifçe Caramon'un koluna koydu. "Şunu unutma kardeşim," dedi yavaşça, "Pax Tharkas düştü!"

Caramon'un yüzü karardı. "Evet," diye mırıldandı, bunun kendisinin de oynadığı büyük bir oyun olduğunun hatırlatılmasına sinirlenerek. "Herhalde nasıl olduğunu hatırlamıyorsundur."

"Hayır." Raistlin başını salladı. "Ama düştü..."

Biraz duraksadıktan sonra yavaşça tekrarladı, "Düşecek!"

Yerleşim yerleri ve kamp ateşlerinden çıkan ışıklardan sakınan üç kara ve tıknaz suret ormandan çıkarak sinsice ilerledi. Kampın kenarına gelince, sanki hangi tarafa gideceklerini bilemezmiş gibi tereddüt ettiler. Sonunda biri, bir şeyler mırıldanarak işaret etti. Diğer ikisi başıyla onayladıktan sonra daha hızlı hareket ederek karanlık içinden ilerlediler.

Hızla hareket ediyorlardı ama sessiz değillerdi. Hiçbir cüce sessiz hareket edemez; bunlar ise normalden de gürültücü gibiydiler. Her yanları takırdıyor, gıcırıyordu ve önlerine çıkan bütün çalı parçasına basmışlar, yollarına devam ederken de küfretmeyi ihmal etmemişlerdi.

Onları çadırının karanlığı içinde beklemekte olan Raistlin, gelişlerini uzaktan duymuş ve başını sallamıştı. Ama planlarını yaparken bunu tahmin etmiş olduğu için, bu buluşmayı şölenin gürültüsü ve şamatasının gerekli örtüyü oluşturacağı bu geceyi seçmişti.

"Girin," dedi hoşnutsuzlukla, sakar ve gürültülü ayak sesleri tam çadırının giriş perdesi önünde durduğunda.

Kimse çadıra dokunan ilk cüce olmak istemediğinden ağır nefes sesleri ve mırıltı halindeki nidalarla dolu bir duraksama yaşandı. Bunu homurtulu bir küfür izledi. Çadırın kapı perdesi, neredeyse kumaşı yırtacak sertlikte çekilerek açıldı ve içeri bir cüce girdi; belli ki bu liderleriydi, çünkü o kasılarak, cesaretle önden yürürken, arkasından gelen ikisi sinirli ve sinikti.

Öndeki cüce çadırın ortasında duran masaya ilerledi; ortalık zifir zindan olmasına rağmen o hızlı hareket ediyordu. Yıllarca yer altında yaşadıktan sonra Dewarların gözleri gece çok net görebiliyordu. Bazılarının, canlı varlıkları karanlıkta görmeyi sağlayan elf görüş yeteneğine sahip oldukları söyleniyordu.

Fakat cücelerin gözleri ne kadar iyi olursa olsun, yüzü kendisine dönük, kara cüppeli surete dair hiçbir şey göremiyorlardı. Bu, gecelerin en derinine bakmak gibi bir şeydi; daha da karanlık bir şey gördü; sanki aniden ayaklarının dibinde bir uçurum beliriver-mişti. Bu Dewar, güçlü, korkusuz, hatta pervasızdı; babası delire-rek ölmüştü. Fakat kara cüce, ensesinde başlayıp, omur iliginden aşağı doğru kayan ürpertiği bastıramamıştı.

Oturdu. "Siz ikiniz/" dedi cüce dilinde, yanındakilere, "girişi kontrol edin."

Başlarıyla onaylayarak hızla geri çekildiler; kara cüppeli suretin yanından ayrıldıklarına son derece memnundular, gidip açıklığın yanına çömelerek gölgelere bakmaya başladılar. Ama ani bir ışığın parlaması onların telaşlanmalarına neden olmuştu. Liderleri ağdalı bir küfürle, gözlerine siper etmek için kolunu kaldırdı.

"Işık yok...ışık yok!" diye bağırdı kaba Ortak Lisaniyla. Sonra dilini damağında şaklatmaya başladı ve bir an için bütün çıkarttığı anlaşılabilir boğuk seslerdi. Çünkü ışık, bir meşale veya mumdan değil de büyücünün avucunun içinde yanmakta olan bir alevden çıkıyordu.

Bütün cüceler doğaları icabı kuşkucuydular ve büyüye hiç gü-venmezlerdi. Cahil ve batıl inançlı Dewarların büyüden ödü patlardı; hatta her hangi bir sokak gözbağcısının yapabileceği bu basit numara bile cücenin nefesinin kesilmesine neden olmuştu.

"İş yaptığım insanları görmek isterim," dedi Raistlin alçak, fısıltı gibi bir sesle. "Korkmayın, bu ışık dışarıdan görülmez; geçerken gören olsa bile benim çalıştığımı düşünür."

Dewar yavaşça kolunu indirerek, gözlerini ışığın parlaklığında canı yanıyormuşçasma kırıştırdı. Refakatindekiler de yeniden oturdular, bu kez kapıya daha da yakın. Bu Devvar lideri, Dun-can'ın toplantısına katılan liderdi. Yüzü, ırkının çoğuna damgasını basmış yarı deli, yarı hesapçı bir gaddarlık taşısa bile, kara gözlerinde, onu özellikle tehlikeli kılan makul bir zekâ pırıltısı vardı.

Bu gözler şimdi, kendisine değer biçmekte olan karşısındaki büyücüye değer biçiyordu. Devvar etkilenmişti. İnsanlara en fazla diğer cüceler kadar değer veriyordu. İnsan bir büyücünden iki misli kuşkulananmak icap ederdi. Fakat Devvarlar iyi birer insan sarrafıdır; o da büyücünün ince dudaklarında, sıska yüzünde, soğuk gözlerinde, hem anlayıp hem güvenebileceği insafsız bir güç tutkusu gördü."

"Sen...Fistandantilus?" diye hırladı Dewar kabaca.

"Benim." Büyücü elini kapattı ve alev, bir kez daha onu karan-

lıkta bırakarak yok oldu -cüce en azından bu yüzden- rahat bir nefes almıştı. "Ayrıca ben cüce dili konuşabiliyorum, yani sizin dilinizde konuşabiliriz. Aslında, hiçbir yanlış anlaşılmaya maruz kalmamak için bunu tercih ederim."

"Pekâlâ." Dewar öne doğru abandı. "Ben Argat'ım, klanımın hükümdarı. Mesajımı aldım. İlgileniyoruz. Ama daha fazlasını bilmek zorundayız."

"Yani, 'bu işten çıkarımız ne' demek istiyorsun, öyle mi?" dedi Raistlin alay edercesine. İnce elini uzatarak çadırının bir köşesini işaret etti.

Belirtilen yöne bakan Argat bir şey göremedi. Sonra, çadırın köşesindeki bir nesne parlamaya başladı; önce yavaşça, sonra giderek artan bir parlaklıkla. Argat'ın bir kez daha nefesi kesilir gibi oldu ama bu kez korkudan değil de merak ve hayretten. „ Aniden Raistlin'e sert ve kuşkulu bir bakış fırlattı. jp

"Gerçekten de, istiyorsan git kendin incele," dedi Raistlin, omuzlarını silkerek. "Bu gece yanınıza alabilirsiniz, aslında...y ani eğer anlaşırsak."

Ama zaten Argat, sandalyesinden inmiş çadırın köşesine gidiyordu bile. Dizleri üzerine çöken cüce elini parlak, büyülü bir pırıltıyla parlayan çelik sikkelerin sandığına daldırdı. Uzun bir süre, parlayan gözlerle bu hazineye bakmaktan, elini paraların arasında gezdirmekten başka bir şey yapmadı. Sonra titrek bir ah çekerek ayağa kalktı ve sandalyesine geri döndü.

"Bir planın var mı?"

Raistlin başıyla onayladı. Paraların büyülü ışıltısı sönmüştü ama cücenin bakışlarını sürekli kendisine çeken soluk bir pırıltı hâlâ kendini muhafaza ediyordu.

"Ajanların söylediğine göre," dedi Raistlin, "Duncan bizimle Pax Tharkas'ın önündeki ovada karşılaşmayı planlıyor; bizi orada yenmeyi, eğer başaramazsa da en azından ağır kayıplar verdirmeyi amaçlıyormuş. Eğer biz kazanırsak güçlerini kaleye çekecek, kapıları kapatacak ve o kapıların önünü kapatması için de binlerce ton ağırlığındaki kayaları serbest bırakacak mekanizmayı çalıştıra-cakmış.

"Oraya istiflediği yiyecek ve silahla, biz vazgeçinceye yani geri çekilinceye veya onun takviye güçleri Thorbardin'den gelip, bizi kapana kısırincaya dek bekleyecekmiş. Söylediklerim doğru mu?"

Argat eliyle kara sakalını okşadı. Bıçağını çekerek havaya atıp/

256

büyük bir beceriyle yeniden yakaladı. Büyüçüye bakarak aniden durdu ve ellerini iki yana açtı.

"Ben üzgün. Sinirlenince alışkanlık," dedi muzipçe gülümseyerek. "İnşallah ben sen korkutmadı. Eğer seni huzursuz ediyorsa ben..."

"Eğer beni huzursuz ederse, çaresine bakabilirim," diye cevap verdi nezaketle. "Devam et." Eliyle bir işaret etti. "Dene."

Omuzlarını sükse de yine de varlıklarını hissettiği ama kara kukuletanın gölgeleri arasından göremediği o garip gözlerin bakışları altında kendini huzursuz hisseden Argat bıçağı havaya attı.

İnce ve beyaz bir el karanlıktan çıkarak bıçağı sapından tuttuğu gibi, keskin ağzını aralarındaki masanın üzerine büyük bir marifetle sapladı.

Argat'ın gözleri parladı. "Büyü," diye homurdandı.

"Hüner," dedi Raistlin soğuk bir edayla. "Şimdi tartıştığımız konuya geri mi döneceğiz, yoksa çocukluğumda büyük bir ustası olduğum oyunları mı oynamaya başlayacağız?"

"Aldığın bilgi doğru," diye mırıldandı Argat, bıçağını kınına sokarak. "Duncan'ın plan bu."

"Güzel. Benim planım oldukça basit. Duncan da kalenin içinde olacak. Açık alana çıkmayacak. Kapıların kapanması emrini verecek."

Raistlin koltuğuna yaslandı, uzun parmaklarının uçlarını birleştirdi. "O emir geldiğinde, kapılar kapanmayacak."

"O kadar mı basit?" diye alay etti Argat.

"O kadar basit." Raistlin ellerini açtı. "Onları kapatacak olanlar ölecek. Bütün yapmanız gereken, kapıları birkaç dakika açık tutmak, biz kapılardan dalıncaya kadar. Pax Tharkas düşecek. Sizin halkınız silahlarını bırakıp bize katılmayı teklif etti."

"Tek bir aksaklık olmasa kolay," dedi Argat, Raistlin'i kurnazca süzerek. "Bizim evlerimiz, ailelerimiz Thorbardin'de. Biz ihanet edersek, onlara ne olacak?"

"Hiçbir şey," dedi Raistlin. Yanında taşıdığı bir keseye uzanan büyüçü kara bir kurdele ile bağlı, rulo halinde bir kağıt tomarı çıkarttı. "Bunu Duncan'a götüracaksınız." Argat'a uzattıktan sonra, eliyle işaret etti. "Oku."

Kaşlarını çatıp Raistlin'e kuşkuyla bakan cüce ruloyu alıp, kurdeleyi açtıktan sonra -bunu para dolu sandığa doğru götürerek- yazıyı, paraların hafif büyülü ışığında okudu.

257

Bakışlarını hayretle Raistlin'e kaldırdı. "Bu...bu benim halkımın dilinde!"

Raistlin, biraz da sabırsızlanarak başıyla onayladı. "Tabii ki, ya ne bekliyordun? Başka türlü olsaydı Duncan inanmazdı."

"Fakat..."-Argat'ın ağzı açık kaldı- "bu lisan gizlidir, sadece De-war ve Duncan gibi krallar dahil birkaç kişi daha bilir..."

"Oku!" Raistlin sinirlenerek işaret etti. "Bütün geceyi size ayıracak değilim."

Reorx'a bir küfür mırıldanan cüce kağıttakileri okudu. Sözler az olduğu halde onun oldukça bir zamanını aldı bu. Gür ve karışık sakalını sıvazlayarak düşündü. Sonra, ayağa kalkarak kağıtları yeniden rulo yaptı ve bir elinde tutarak diğer elinin avucuna vura-maya başladı.

"Haklısın. Bu her şeyi çözüyor." Kara gözlerini kısıp büyüçüye dikerek yerine oturdu. "Fakat Duncan'a bir şey daha verilsin isti-yom. Sadece bir rulo kağıt değil. Bir şey..etkileyici."

"Sizin türünüz neyi 'etkileyici' bulur?" diye sordu Raistlin dudakları bir tebessümle kıvrılarak. "Birkaç düzüne kesilip biçilmiş ceset..."

Argat sırttı. "Komutanınızın kellesi."

Uzun bir sessizlik oldu. Ne bir hışırtı, ne bir kumaş fısıltısı Ra-istlin'in düşüncelerini bölmedi. Sanki nefes almayı bile durdurmuştu. Sessizlik o kadar güçlüydü ki, Argat'a, sanki ayrı canlı bir varlıkmiş gibi gelinceye kadar devam etti.

Ürperen cüce kaşlarını çatı. Hayır, isteğinde ısrarcı olacaktı. Duncan onu da bir kahraman ilan edecekti, o piç kuruşu Kharas gibi.

"Anlaştık." Raistlin'in sesi tekdüzeydi, ne bir tonu, ne bir hissi vardı. Fakat konuşurken masadan ileri doğru abandı. Başbüyüçü-nün yakınına kaymakta olduğunu hisseden Argat geri çekildi. Artık parlak gözleri görebiliyordu; gözlerin engin, kara, ürperten derinlikleri varlığının özüne kadar onu deşmişti.

"Anlaştık," diye tekrarlardı büyüçü. "Siz pazarlığın kendinize düşen kısmına sadık kalın da."

Yutkunan Argat'ın yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Sana boşuna Kara Kişi dememişler, değil mi dostum?" dedi ayağa kalkıp, ruloyu kemerine takarken gülmeye çalışarak.

Raistlin cevap vermedi; duyduğunu da kukuletasının hışırtısı belli etti. Omuzlarını silken Argat dönerek refakatindekilere sandı-

ğa doğru bir işaret verdi. Aceleyle sandığa doğru giden iki cüce sandığı kapatıp, Raistlin'in cüppesinin derinliklerinden çıkartıp sessizce onlara uzattığı bir anahtar ile kilitlediler. Cüceler ağır eşyaları taşımaya alışık oldukları halde, iki cüce sandığı kaldırırken hafif inleme sesi duyuldu. Argat'ın gözleri zevkle parladı.

İki cüce liderlerinin önünden çadırdan çıktı. Yüklerini aralarında taşıyarak ormanın emniyetli gölgesine doğru aceleyle seğırttiler. Argat onları izledikten sonra yeniden, karanlık içinde kara bir birikinti gibi duran büyücüye bakmak için geri döndü.

"Endişelenme dostum. Biz seni yolda bırakmaz."

"Bırakmazsınız dostum," dedi Raistlin yavaşça. "Bırakmayacaksınız."

Büyücünün tonundan hoşlanmayan Argat irkildi. "Biliyor musun Argat o para lanetli. Eğer beni arkadan vurursanız, sen ve o paraya dokunmuş olan herkesin ellerinin kararak çürüdüğünü görürsünüz. Elleriniz kanayan bir et yığını haline gelince de kol ve bacaklarındaki deriler kararmaya başlar. Ve yavaş yavaş, çaresizlik içinde, lanetin bütün bedeninize yayılışını izlersiniz. Çürüyen ayaklarınızda duramayacak hale gelince, düşüp ölürsünüz."

Argat boğuluyormuş gibi, anlaşılmaz bir ses çıkarttı. "Se...sen yalan söylüyorsun!" diye hırlamayı becerdi.

Raistlin bir şey söylemedi. Argat'a sanki büyücü çadırdan yok oluvermiş gibi gelmişti. Cüce ne büyücüyü görüyor, ne de varlığını seziyordu. Bütün duyduğu kapısı açılıp kapanan kulübeden yayılan kahkaha sesleriydi. Kapıdan dışarıya ışık yayılıyor, cüceler ve insanlar gece havasını almak için sendeleyerek dışarı çıkıyordu.

Kendi kendine küfreden Argat hızla çıktı.

Ama koşarken, ellerini deliler gibi pantolonuna silmeye çalışıyordu.

258

259

Böfiim

6

afak. Krynn güneşi, sanki o gün ne kadar korkunç manzaraları aydınlayacağını biliyormuş-çasına yavaşça dağların arkasından tırmanıyordu. Ama zaman durdurulamazdı. Sonunda dağların zirvelerinden beliren güneş, belki de hayatlarında güneşe son kez bakanlar tarafından tezahüratla, kalkana vurulan kılıç sesleriyle karşılaşmıştı.

Sevinenler arasında Dağ Cücelerinin Kralı Duncan da vardı. Komutanlarının arasında, Pax Tharkas'ın koca kalesinin mazgalı siperlerinin tepesinde duran Duncan, etrafında toplanan adamlarının derin, boğuk seslerini duyarak memnuniyetle gülümsedi. Bu, zafer dolu bir gün olacaktı.

Sadece tek bir cüce tezahüratta bulunmuyordu. Duncan, binlerce kişinin gürültülü tezahüratının kulaklarında gümbürdediği gibi onun, kalbini gümbürdeten sessizliğim hissetmek için dönüp ona bakmak zorunda değildi.

Diğerlerinden ayrı duran kişi, cücelerın kahramanı Kharas'tı. Uzun boyu, parlak zırhı içinde tüm görkemiyle, koca baltasını iri elleriyle tutarak durmuş şafağı seyrediyordu ve bakan biri olsaydı, yanaklarından yuvarlanan gözyaşlarını görürdü.

Ama kimse bakmadı. Herkes bakışlarını dikkatle Kharas'tan sakınıyordu. Gözyaşları cüceler tarafından çocuksu bir zayıflık ola-

260

rak kabul edilse de, ağladığı için değil. Hayır, herkesin bakışlarını Kharas'tan kaçırmasının nedeni ağlıyor olması değildi. Bunun nedeni gözyaşlarının hiçbir engelle takılmadan, çıplak bir yüzden sü-zülmeleri-ydi.

Kharas sakalım kesmişti.

Duncan'ın gözleri Pax Tharkas önündeki ovaları tararken, aklı açık araziye yayılmakta olan, mızrak uçları güneş ışığında parlayan düşmanın konumunu tartarken, o hâlâ, Kharas, çıplak yüzüyle mazgalı siperlerdeki yerini alırken onu gördüğünde, ruhunu o sabah kaplayan o sınırsız şoku yaşıyordu. Cüce ellerinde uzun, kıvrıkcık, güzelim sakalının buklelerini tutuyordu Kharas ve onlar dehşetle seyrederken mazgalı siperlerin üzerinden bunları fırlatıp atmıştı.

Sakal, cücelerın vatandaşlık hakkı, iftihar, ailesinin gururudur. Derin acıların yaşandığı dönemlerde cüceler, yaşları süresince sakallarını taramaz ama bir cüceye sakalını kestirecek tek bir durum vardır. Bu da utançtır. Bu bir yüzkarasının işaretidir: Cinayete verilen bir ceza, hırsızlığa verilen bir ceza, korkaklığa verilen bir ceza, firara verilen bir ceza.

"Neden?" Donup kalmış olan Duncan'ın sormak için aklına gelebilen tek şey.

Dağlara doğru bakan Kharas, bir kayanın yarılp çatlaması gibi bir sesle cevap verdi. "Bu savaşta, sen emrettiğin için savaşıyorum, Soylu Efendim. Sana sadık olacağıma dair şeref sözü verdim ve bu söze sadık kalacağım. Ama savaştığım sürece herkesin, soydaşlarımı ve hatta birden çok kere yanımda dövüşen insanları öldürmekten gurur duymadığımı bilmesini isterim. Herkes Kharas'ın bugün utanç içinde gittiğini bilsin."

"Komuta ettiğin cüceler önünde ne güzel bir suret olacaksın!" diye cevapladı Duncan, buruk bir ifadeyle.

Ama Kharas ağzını kapattı ve bir daha cevap vermedi.

"Soylu Efendimiz!" Birkaç adamı birden bağıarak Duncan'ın dikkatini yeniden ovaya yöneltti. Fakat o da, bu uzaklıktan birer oyuncak gibi görünen dört suretin ordudan ayrılarak Pax Tharkas'a doğru ilerlediğini görmüştü. Suretlerden üçü rüzgârla çırpınan sancakları taşıyordu. Dördüncüsü sadece ucunda, yavaşça aydınlanmakta olan havada, bu uzaklıktan bile görünen parlak bir ışığın yanmakta olduğu bir asa taşıyordu.

Sancakların ikisini Duncan tabii ki tanıyordu. Bildik çekiç ve örs

261

sembolüyle tepe cücelerinin bayrağı, farklı renklerle Duncan'm kendi bayrağının eşiydi. Bozkırlıların bayrağını hiç görmemişti ama hemen tanıdı. Onlara uyuyordu: Tarlalardaki otları süpüren rüzgârın sembolü. Üçüncü sancağın, bu havadan çıkıp gelmiş gibi sonradan bitme komutana ait olduğunu düşündü.

"Hıh!" diye burun büktü Duncan, dokuz köşeli yıldızdan bir sembolü olan bayrağı küçümseyerek süzerken. "Duyduklarına bakılacak olursa bayraklarına işaret olarak birkaç mööleyen inekle Hırsızlar Loncasının sembolü daha iyi giderdi!"

Komutanlar kahkaha attılar.

"Ya da ölü güller", diye teklif etti biri. "Duyduğuma göre birçok dönek Solamniya Şövalyesi hırsızlar ve çiftçilerle birlikte at sürüyormuş."

Bayrakları arkalarında çırpınan dört suret açık arazi üzerinden dört nala geliyor, atlarının nalları her yanı tozutuuyordu.

"Dördüncüsü, o kara cüppe içinde olan büyücü Fistandantilus olsa gerek?" diye sordu Duncan sertçe; kalın kaşlarını çatınca neredeyse bütün gözleri kapanıyordu. Cücelerın büyücülük yetenekleri yoktur, o yüzden de her şey bir yana büyüyü hor görürler ve hiç güvenmezler.

"Evet, Soylu Efendimiz," diye cevap verdi bir komutan.

"İçlerinde en çok ondan korkuyorum," diye mırıldandı Duncan kasvetli bir tonda.

"Pöh!" Yaşlı bir komutan sakalını kendinden memnun bir halde sıvazladı. "Bu büyücüden korkmana gerek yok. Ajanlarımız sıhhatinin pek iyi olmadığını söylüyor. Büyüsünü nadiren kullanı-yormuş, o da kullanırsa; vaktinin çoğunu da çadırında sinsice dolaşarak geçiriyormuş. Ayrıca bu kaleyi büyüyle alması için, kendisi gibi bir büyücü ordusuna ihtiyacı olacaktır."

"Sanırım haklısın," dedi Duncan, kendi sakalını sıvazlamak için elini kaldırarak. Gözünün kenarıyla Kharas'ı görünce aniden kendini kötü hissetti ve eli havada kaldı; hemen ellerini arkasında kavuşturdu. "Yine de gözünüzü ondan ayırmayın." Sesini yükseltti. "Keskin nişancılar size sesleniyorum; okunu büyücünün kaburgalarına ilk saplayana bir kese altın!"

Dört suret kalenin önünde durunca kesilen bir tezahürat sesi yükseldi. Liderleri olan komutan, eski zamanlardan beri barış görüşmek istendiğini ifade eden bir hareketle avucu yukarı gelecek şekilde elini kaldırdı. Mazgalların siperleri üzerinden, sırf bu iş

262

için yerleştirilmiş olan bir kaya parçasına çıkan Duncan ellerini beline koyarak bacaklarını açtı ve kaşlarını çatarak aşağıya baktı.

"Konuşalım!" diye bağırdı komutan Caramon aşağıdan. Sesi kalenin iki yanında uzanan dik dağlar arasındaki duvarlardan yankılanarak gürledi.

"Söylenecek her şey söylendi!" diye cevapladı Duncan; koca insanın ancak dörtte bir cüssesinde olan cücenin sesi de neredeyse en az bir o kadar güçlüydü."

"Size son bir şans daha veriyoruz! Soydaşlarınıza hakkı olanı verin! Bu insanlara onlardan aldıklarınızı geri verin. O engin zenginliğinizi paylaşın. Sonuç olarak, o zenginliği ölümler harcayamaz!"

"Öyle ama siz canlı kalanlar bir yolunu bulurdunuz değil mi?" diye patladı Duncan'm sesi alayla. "Neyimiz varsa onları dürüstçe, dağlar altındaki yurdumuzda zorlukla çalışarak kazandık, vahşi barbarlarla ortalığı talan ederek değil. İşte size cevabımız!"

Duncan elini kaldırdı. Hazır bekleyen keskin nişancılar yaylarını gerdi. Duncan'm eli inince yüzlerce ok havada ısılk çalmaya başladı. Mazgalı siperlerde duran cüceler, dört kişinin atlarına koşup canlarını zor kurtaracaklarını umarak gülmeye başladı.

Ama kakhahaları dudaklarında donup kalmıştı. Oklar üzerlerine gelirken, suretler kıpırdamadılar bile. Kara cüppeli büyücü elini kaldırdı. Aynı anda her bir okun ucu bir alev parçasına dönüştü, bir iki saniye içinde oklar duman oldu ve parlak sabah havasında yok olup gitti.

"Bu da bizim cevabımız!" Komutanın sert, soğuk sesi yukarı doğru tırmandı. Atını çeviren komutan ordularına doğru hızla ilerledi; yanında kara cüppeli büyücü, tepe cücesi ve Bozkırlı vardı.

Adamlarının kendi aralarında mırıldandıklarını duyan, birbirlerine suratsız, kuşkulu gözlerle baktıklarını gören Duncan, kendi ani kuşkusunu bastırarak, sakalı hiddetle titrerken onlarla yüzleşmek için döndü.

"Nedir bu?" diye bilmek istedi hiddetle. "Bir sokak gözbağcısı-nın numarasından mı korkutunuz? Kimi yönetiyorum ben...askerleri mi çocukları mı?"

Başlarının eğildiğini ve yüzlerinin kızardığını gören Duncan, bulunduğu noktadan indi. Mazgalı siperlerin diğer yanına iri adımlarla giderek kalenin insan eliyle değil de dağların duvarları-yla oluşmuş geniş avlusuna baktı. Yan taraflarda bir mağara dizisi vardı. Zaman zaman çıkartılan madenin, dövülüp çeliğe dönüştü-

263

rülürken çıkan sesleri ve dumanlar mağaraların açık ağızlarından dışarı taşardı. Ama o gün madenler kapanmıştı, ocaklar gibi.

O sabah avlu cüce kaynıyordu. Ağır zırhları içinde duran cücelerin ellerinde en gözde silahları olan kalkanları, baltaları, çekiçleri vardı. Duncan görüldüğünde bütün başlar havaya çevrildi ve bir an için kesilmiş olan tezahürat yeniden başladı.

"Bu bir savaş!" diye bağırdı Duncan avazı çıktığı kadar, ellerini kaldırarak.

Tezahürat arttıktan sonra kesildi. Bir anlık sessizlikten sonra derin cüce sesleri bir marşla yükseldi.

Tepelerin altında baltanın yüreği

Küller arasından yükselir ateşin sakın özü,

Kızdırılmış, dövülmüş, sapı eklenmiş sonradan, "

Çünkü tepeler dövüyor savaşın ilk nefesini.

&

Askerin yüreği, atalar ve kardeşler...

fljfy

Savaş meydanı.

Zaferle gelin,

Ya da kalkanınızın üstünde!

Havada duran dağlardan çıkan Baltalar hayal ediyor taşı, hayal ediyor, Asırlık cevherlerin canlı madeninden

Taş maden üstünde maden taş üstünde.

Askerin gönlünde ve hülyalarında... Savaş meydanı. Zaferle gelin, Ya da kalkanınızın üstünde!

Damardan ilham alan demirin kızılı

Pirincin yeşili ve bakırın yeşili

Ateşte saçıldı kıvılcımı dünyanın ocağının

Rüyasında yutarak, yok ederek dalarken kemige.

Askerin gönlüne düşüyor ve tamamlanıyor... (

Savaş meydanı.

Zaferle gelin

Ya da kalkanınızın üstünde!

i

Kanı bu türküyü kaynayan Duncan, kuşkularının, havada yok

264

olup giden oklar gibi yok olduğunu hissetti. Komutanları mazgal-lı siperlerden inmeye başlamışlar, pozisyonlarını almak için aceleyle ilerliyorlardı bile. Sadece bir tanesi geride kalmıştı, Devvarların komutanı Argat. Kharas da geri kalmıştı. Duncan artık Kharas'a bakıyordu ve konuşmak için ağzını açtı.

Fakat cücelerin kahramanı kralını sadece kara, meşum bir bakışla süzüp, hükümdarına eğilerek selam verdikten sonra döndü ve piyade alayındaki komutanlardan biri olarak diğerlerini izledi.

Duncan ona hiddetle bakmıştı. "Reorx sakallarını tutuşturur inşallah!" diye mırıldandı arkasından giderken. Koca kapılar savru-lurcasına açılıp, ordusu dışarı çıkarken o da orada bulunacaktı.

"Kendisini kim zannediyor? Kendi oğullarım bana böyle davranamaz! Bu böyle devam etmemeli. Savaştan sonra, onu hak ettiği yere getirmeli."

Kendi kendine homurdanan Duncan neredeyse aşağıya inen merdivenlere varmıştı ki kolunda bir el hissetti. Bakınca Argat'ı gördü.

"Senden rica ediyorum Kral," dedi cüce, kaba diliyle, "bir kez daha düşünesin diye. Planımız güzel. Şu değersiz kayaları bırak. Görsünler günlerini." Açık alandaki orduları işaret etti. "Onlar güçlü değil. Biz Thorbardin'e geri çekilirsek onlar da bizim peşimizden ovalara girer. Biz yeniden Pax Tharkas'ı alıp bam" -kara cüce ellerini birbirine vurdu- "onları yakalarız! Onları kuzeydeki Pax Tharkas ile güneydeki Thorbardin arasına kıştırırız."

Duncan soğuk bir edayla Devan süzdü. Argat bu stratejiyi Savaş Kurulu'na da önermişti ve Duncan o zaman da böyle bir şeyi Devarın nasıl düşünmüş olabileceğine hayret etmişti. Dewarlar genelde askeri meselelerle pek ilgilenmezlerdi, ilgilendikleri tek bir şey vardır: Ganimetten alacakları pay. Yoksa bunun altında da savaşı engellemeye çalışan Kharas mı vardı?

Duncan sinirlenerek Devarın elini kolundan attı. "Pax Tharkas hiçbir zaman düşmeyecek!" dedi. "Senin stratejin bir ödleğin stratejisi. Ben bu ayaktakımına hiçbir şey vermem, bir bakır parçası bile, yerden bulacağım bir çakıl taşını bile! Burada ölüyorum daha iyi!"

Sert adımlarla uzaklaşan Duncan merdivenlerden aşağıya indi, sakalı hiddetinden diken diken olmuştu.

Duncan'ın ayrılışını seyreden Argat'ın dudakları alayla kıvrıldı. "Belki de bu sefil kayanın üzerinde ölürsün Kral Duncan. Ama Argat ölmeyecek." Kuytadaki bir köşede, gölgeler içinde durmakta

olan iki Devara dönen kara cüce başını iki kez salladı. Karşılık olarak cüceler de başlarını salladıktan sonra hızla ayrıldılar.

Mazgallı siperlerde duran Argat güneşin gökyüzünde yükselişini seyretti. Aklı başka yerlerde olan cüce, ellerini sanki temizlemek istercesine deri zırhına silip duruyordu.

Yücegug emin değildi ama bir şeylerin ters gittiğine dair bir his vardı içinde.

Çok zeki olmasa da, bu karmaşık savaş taktikleri ve stratejilerini pek anlamasa da, yine de savaş alanından zaferle dönen cücelerin kan revan içinde, sendeleyerek dönüp, ayağının dibinde düşüp ölmeyecekleri gelmişti Yücegug'un aklına.

Bir iki tanesinin böyle olması savaşın kaderidir, diye düşünebilirdi ama bu tür ölen cücelerin sayıları endişe verici bir hızla artıyor gibiydi. Yücegug neler olup bittiğine bakmaya karar verdi.

İleri doğru iki adım attıktan sonra, arkasından korkunç bir kargaşa sesi duyunca aniden durdu. Derin bir iç geçiren Yücegug geri döndü. Mahiyetindekileri unutmuştu.

"Yo, yo, yo!" diye bağdı Yücegug hiddetle, elini kolunu sallayarak. "Kaç kere söyleyeceğim size? -Burada Kalın! Burada Kalın! Kral Yücegug'a söyle -'Siz guglar burada kal!' Bu, Burada Kalın demek! Anladınız mı?"

Yücegug refakatindekilere sertçe bakarak, hâlâ ayaklan üzerinde durabilip, tek gözünün içine (diğer gözü yoktu) bakabilenlerin utançla titremesine neden olmuştu. Kendi mızraklarına takılıp düşen, mızraklarını düşürmüş olan, kargaşa sırasında yanlışlıkla yanındakileri mızraklayan, yüzü koyun yerde yatan, tamamen dönüp o anda da tüm samimiyetleriyle ters yöne bakanlar ise komutanlarının sesini duyarak korkudan sindiler.

"Bana bakın çamur gulphfungerlar," diye hırladı Yücegug, hırıltılı nefesiyle, "ben git bak neler oluyor. Herkesin kaleye böyle gelmesi doğru yok. Hiç şarkı yok..hep kanıyorlar. Siz Burada Kalın. Anladınız mı? Tekrarla."

"Ben Gidiyor," diye tekrarladı askerler itaatla. "Siz Burada Kalın."

Yücegug saçını sakalını yoldu. "Hayır! Ben Gidiyor! Siz...boş verin!" Hiddetle yürüyen Yücegug arkasından -bir kez daha- düşüp yere çarpan mızrakların takırtısını duydu. Belki de şansına, Yücegug'un olduğu yerden fazla ayrılmasına

266

gerek kalmamıştı. Yoksa, geri döndüğünde emrindekilerin yarısı kendi mızraklarının üstüne düşüp, ölmüş olacaktı. Sonuç olarak kendisine gereken bilgiyi elde etmiş ve döndüğünde ancak yarım düzine kadar adamını kaybetmekle kalmıştı.

Yirmi adım kadar ilerlemişti ki bir köşeyi dönünce neredeyse kralı Duncan'la burun buruna gelmişti. Sırtı dönük olduğu için Duncan onu fark etmemişti. Kral, Kharas ve birkaç kumandanla bir konuşmaya dalmıştı. Aceleyle geriye birkaç adım atan Yücegug merakla seyrederек dinlemeye başlamıştı.

Savaş alanından dönen, ağır zırh levhaları sanki bir uçurumdan yuvarlanmış gibi eğri büğrü olmuş cücelerin çoğunun aksine, Kha-ras'ın zırhı ancak birkaç yerinden yamulmuştu. Kahramanın elleri ve kolları dirseklerine kadar kana bulanmıştı ama bu kan kendi değil düşmanlarının kanıydı. Orada, onun o güçlü çekiç savuruşla-rına karşı koyabilecek pek birisi yoktu. Kharas'ın

eliyle ölenlerin sayısı çoktu; gerçi ölenlerin çoğu son anlarında bu uzun cücenin, son darbeyi indirirken neden hıçkırdığını merak etmişti.

Ama Kharas artık ağlamıyordu. Gözyaşları gitmiş, tamamen kurumuştur. Kralıyla tartışıyordu.

"Savaş alanında yenilgiye uğradık Soylu Efendimiz," dedi sertçe. "Komutan Ironhand geri çekilme emri vermekte haklıydı. Eğer Pax Tharkas'ı elinizde tutacaksanız bizim geride kalıp, daha önce planlamış olduğumuz gibi kapıları kapatmamız gerek. Unutmayın Soylu Efendimiz, bu tahmin edilememiş olan bir an değildi."

"Ama yine de bir utanç anı," diye homurdandı Duncan acı bir küfürle. "Bir avuç hırsız ve çiftçi tarafından yenilgiye uğratılmak!"

"O bir avuç hırsız ve çiftçi çok iyi eğitilmişti Soylu Efendimiz," dedi Kharas ciddiyetle, diğer komutanlar istemeyerek hemfikir olduklarını belli edecek homurtular çıkartırken. "Bozkırlıların savaşta görkemleri ve bizim kendi soydaşlarımızın savaş konusundaki doğuştan cesaretleri. Derken tepelerden aşağıya atları üzerinde Solamniya Şövalyeleri geldi."

"Emri vermelisin Yüce Efendimiz!" dedi komutanlardan biri. "Ya da olduğumuz yerde ölmeye hazırlanalım."

"O halde kapatın o lanet olasıca kapıları!" diye bağırdı Duncan hiddetle. "Ama mekanizmayı çalıştırmayın. Bir umut olan son ana kadar çalıştırmayın. Gerek kalmayabilir. Kapıları kırmaya çalışmak onlara yeterince pahalıya patlar; dışarıya çıkmak için binlerce ton ağırlığında kayayı temizlemek istemiyorum."

267

"Kapıları kapatın, kapıları kapatın!" diye cınladı birçok ses birden.

Avludaki herkes, canlılar, yaralılar, hatta ölmekte olanlar bile yekpare kapıların kapanışını izlemek için başlarını çevirip baktı. Yücegug da bunların arasındaydı; huşuyla seyrediyordu. Bu koca kapılardan söz edildiğini duymuştu; nasıl bu devasa kapıların yağlanmış menteşeleri üzerinde rahatça hareket ettiğini, hatta bunları kapatmak için her iki tarafta birer cücenin kapıları itmelerinin bile yeterli olduğunu yani. Yücegug mekanizmanın harekete geçirilmeyeceğini duyunca biraz hayal kırıklığına da uğramamış değildi. Kapıları örtmesi için tonlarca kayanın salıverilişini görmemek onu üzmüştü.

Yine de, bu bile yeterince eğlenceli olacağı benziyordu... Bir sonraki manzarada Yücegug'un nefesi öyle bir kesildi ki neredeyse boğulacaktı. Kapılara doğru bakınca gerisindeki gördü; görmüş olduğu şey felç ediciydi.

Koca bir ordu ona doğru koşuyordu. Ve bu kendi orduları değildi!

Bunun anlamının da, -bildiği kadarıyla- bu işte iki taraf -onlarınki ve diğerlerininki- olduğuna göre, gelenlerin düşman ordusu olduğu, kararına varmıştı derin bir düşünce anından sonra.

Öğlen güneşi Solamniya Şövalyeleri'nin zırhları üzerinde parlıyor, kalkanları üzerinde şimşekler çaktırıyordu, çekilmiş kılıçlarında parlıyordu. Arkalarında, geriden piyade alayları koşarak yaklaşıyordu. Fistantantilus'un Ordusu kaleye saldırıyor, kapılar kapatılıp önleri örtülmeden yetişmeye çalışıyorlardı. Önlerine çıkacak kadar cesur olan birkaç dağ cücesi oldukça keskin kılıçlarla biçilip, atların nalları altında can vermişti.

Düşman gittikçe yaklaşıyordu. Yücegug'm asabı bozularak yutkundu. Askeri manevralar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bunun, kapıların kapatılması için mükemmel bir zaman olduğunu tahmin ediyordu. Anlaşılan komutanlar da öyle düşünüyor olacak ki hepsi dört bir yana dağılmış koşuşturuyor, bağırıp çağırıyordu.

"Reonc adına, onları bu kadar oyalayan ne..." diye başladı Dun-; can.

Aniden Kharas'ın yüzü kül kesti.

"Duncan," dedi yavaşça, "ihanete uğradık. Hemen burayı terk etmen gerek."

"N...ne?" diye kekeleydi Duncan dehşet içersinde. Parmaklan,

,

268

ucunda durarak boşu boşuna avluya dolan kalabalığı görmeye çalıştı. "İhanet! Nasıl..."

"Dewarlar, Soylu Efendimiz," dedi Kharas, normalin üzerindeki boyuyla olmakta olanları görebildiği için. "Belli ki kapı muhafızlarını öldürmüşler, şu anda da kapıları açık tutmak için çarpışıyorlar."

"Gebertin onları!" Öfkeden Duncan ağzından köpükler saçıyor, salyaları sakallarından sızıyordu.

"Her birini gebertin!" Cüce kral kendi kılıcını çekerek ileri atıldı. "Ben bizzat..."

"Hayır Soylu Efendimiz!" Kharas onu tutarak geriye çekti. "Artık çok geç! Gel griffonlara ulaşmamız gerek! Kralım, senin Thor-bardin'e dönmen gerek!"

Fakat Duncan'ın söz dinleyecek hali kalmamıştı. Kharas'a karşı huysuzca direniyordu. Sonunda genç cüce yüzünde acı bir tebessümle elini yumruk yaparak tam kralının suratının ortasına indirdi. Duncan yumruktan sendeleyerek, geriye doğru tökezlendi ama düşmedi.

"Bunu yaptığın için senin kelleni kestireceğim!" diye küfretti kral, güçsüz bir hareketle elini kılıcının kabzasına atarak. Öte yandan, Kharas'tan inen bir yumruk daha işini bitirdi. Duncan yere serilerek orada kaldı.

Kharas, mutsuz bir yüzle eğilerek kralını, zırhıyla-mırhıyla olduğu gibi kaldırıp, -inleyerek-tıknaz cüceyi omzuna attı. Hâlâ ayakta kalıp dövülebilecek durumda olan birkaç kişiyi kendisini korumaları için yanına çağıran Kharas, omzunda kolları sarkan, kendini salmış, baygın haldeki kralla, griffonların beklediği yere doğru hızla ilerledi.

Yücegug yaklaşmakta olan orduya dehşet içinde bir hayranlıkla bakıyordu. Aklında Duncan'ın ona vermiş olduğu son emir kendini tekrarlayıp duruyordu: "Burada Kalın."

Dönüp askerlerine doğru koşan Yücegug da tam olarak bunu yapmayı amaçlıyordu.

Lağım cücelerinin, Krynn üzerinde yaşayan en korkak ırk olduklarına dair haklı bir ünleri olsa da -köşeye kısırıldıkları zaman-düşmanlarını hayret içinde bırakan bir vahşilikle dövüşürlerdi.

Öte yandan orduların çoğunda lağım cüceleri sadece destek pozisyonlarında kullanılır, kendi taraflarına düşmanların bile yapamayacakları kadar büyük zararlar verebilecek olduklarından

269 mümkün olduğu kadar arka planda tutulurlardı.

Böylece Duncan o anda Pax Tharkas'ta yaşamakta olan lağım cücesi -daha önce maden işçileri olarak çalışıyorlardı- müfrezesini tam avlunun ortasına yerleştirmiş ve onları bir belâdan uzak tutmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünerek, burada kalmalarını söylemişti. Pek mümkün olmasa da düşman süvarisi hücum edip de kapılardan geçerse diye de ellerine mızraklar vermişti.

Ama şimdi olan buydu. Fistandantilus'un ordusunun kendilerine yaklaştığını gören, kapana kısıp yenilmiş olduklarını bilen Pax Tharkas'taki bütün cüceler büyük bir karışıklık içine düşmüştü.

Birkaçının aklı başındaydı. Mazgalı siperlerdeki keskin nişancılar yaklaşmakta olan hasımlarını ok yağmuruna tutmuşlar, biraz da olsa onları yavaşlatmayı başarmışlardı. Birkaç komutan alayını topluyor, dağlara dönerken yeniden savaşıma hazırlıyordu. Ama çoğu sadece kaçıyordu, etraftaki dağlara kaçıp canlarını kurtarmayı düşünüyordu.

Ve kısa bir zaman içinde, yaklaşmakta olan orduya karşı duran tek bir grup kalmıştı: Lağım cüceleri.

"Tamam işte," dedi Yücegug, oflaya poflaya adamlarının yanına döndüğünde. Yüzü, kirinin altından bembeyaz görünüyordu ama sakın ve kararlıydı. Burada Kalması, söylenmişti ve Reorx'un sakalı adına, Burada da Kalacaktı.

Bununla birlikte, açık kapılardan yıldırım gibi yaklaşmakta oldukları görünen atların görüntüsünde gözleri fal taşı gibi açılmış adamlarının çoğunun kaçma eğiliminde olduğunu gören Yücegug biraz yüreklendirilmeleri gerektiğine karar verdi.

Tam böyle bir durum için adamlarını eğitmiş olan Yücegug aynı zamanda askerlerine, çok gurur duyduğu bir savaş türküsü de öğretmişti. Ne yazık ki daha bunu doğru öğrenebilen olmamıştı.

"Şimdi," diye bağırdı, "bana ne vereceksiniz?"

"Ölüm!" diye bağırdı bütün adamları neşeyle, tek bir ses olup.

Yücegug yüzün ekşitti. "Yo, yo, yo!" diye bağırdı camı sıkılarak, ayaklarını yere vurarak. Adamları birbirlerine bakarak hayal kırıklığına uğradılar.

"Size söylüyorum gulflubberlar...söylediğim şey..."

"Bitmeyen sadakat!" diye bağırdı biri aniden muzafferane bir edayla.

Diğerleri "koca burunlu" diye mırıldanarak ona kaşlarını çatı. Hatta kıskanç komşularından biri onu sırtından mızrağıyla dürttü bile. Allahtan, sivri ucuyla değil de diğer ucuyla dürtmüştü (mızrağı baş aşağı tutuyordu), yoksa ciddi bir şekilde zarar verebilirdi.

"Evet o," dedi Yücegug, arkasında gittikçe yükselen at nallarını duymamazlığa gelerek. "Şimdi bir daha deneyelim. Bana ne vereceksiniz?"

"Bi...bi bitmeyen...sa...şada...sadakat." Bu sözler birazcık boğuk çıkmıştı, birçoğunun sözcüğün zorluğu nedeniyle dilleri dolaşmıştı. İlkinin tınısını (ya da heyecanını) taşımadığı da kesindi.

Arkadan biri elini kaldırdı.

"Evet, ne var Gug Snug?" diye hırladı Yücegug.

"Biz bitmeyen...sadakati...ölünce...bırakcaz mı?"

Yücegug tek gözüyle ona hiddetle baktı

"Hayır odun kafalı," diye kestirip attı, dişlerini sıkarak. "Ya olum, ya bitmeyen sadakat. Hangisi olursa."

Lağım cüceleri bundan pek bir neşelenerek sırttılar.

Başını sallayıp, söylenen Yücegug düşmanla yüzleşmek için döndü. "Mızraklarınızı hazırlayın!" diye bağırdı.

Bunu söylemek bir hataydı ve o da söyler söylemez, arkasından duyduğu kargaşa, karışıklık ve küfürlerden (ve bir takım inleme sesinden) bunu fark etti. Ama zaten, artık bir şey fark etmiyordu da...

Güneş, kan kırmızısı bir pus içine gömülüp, Cjualinesti'nin sessiz ormanlarına doğru battı.

Pax Tharkas'ta her şey sessizdi; güçlü, ele geçmez kale, öğleden kısa bir süre sonra düşmüştü. Akşam, savaşıarak dağlara çekilen, orada burada kalmış cüceler arasındaki çatışmalarla geçmişti. Kapılardan geçen şövalyelerin saldırısı yerlerinden ayrılmadan direnen, yerlerinden ayrılmayı kesinlikle reddeden küçük bir grup mızrakçı tarafından başarıyla engellendiğinden birçoğu kaçabil-mişti.

Baygın kralı kollarında taşıyan Kharas, yanında Duncan'ın hayatta kalmış birkaç subayıyla birlikte, griffonla Thorbardin'e geri uçmuştu.

Dağ cücelerinin ordusunun kalanı, kar kaplı geçitlerdeki mağara ve kayalar arasındaki yurtlarından Thorbardin'in yolunu tutmuştu. Soydaşlarına ihanet eden Devvarlar ele geçirdikleri Duncan'ın birasını içerek yaptıkları iş hakkında atıp tutarlarken Cara-rnon'un ordusundakilerin çoğu onlara tiksintiyle bakıyordu.

270

271

O gece güneş kavuşurken avlu, zaferlerini kutlayan cüceler, in. sanlar ve herkesi etkisi altına alacak olan sarhoşluğu boşuna engellemeye çalışan subaylarla dolmuştu. Bağırarak, kabadayılık ederek ve birkaç kişinin kafasını tokuşturarak birkaçını nöbete dikmek ve mezarları hazırlamak için ayırabilmişlerdi.

Crysanian kan sınavını da vermişti. Kendisini gözetken Cararnon tarafından dövüşten uzak tutulmuş olsa da -kaleye girdikten sonra- kız ondan sıyrılmayı başarmıştı. Artık pelerini ve kukuletasını örtünerek yaralılar arasında dolaşüyor, gizlice, dikkati üzerine çekmeden iyileştirebileceklerini iyi ediyordu. Ve daha sonraki yıllarda hayatta kalanlar torunlarına, boynunda parlak bir ışık taşıyan beyaz cüppeli bir suretin kibar ellerini kendilerine dokundurduğunu ve bütün ağırlarını iyileştirdiğini anlatacaktı.

Bu arada Caramon, sağlıklı düşünemeyecek kadar yorgun olduğu halde, Pax Tharkas'taki bir odada subaylarla buluşmuş stratejilerini planlıyordu.

Böylece, kara cüppeli suretin Pax Tharkas'ın açık kapılarından girdiğini çok az kişi görmüştü. Suret kan kokusu karşısında ürken, yerinde duramayan kara bir ata biniyordu. Duraksayan suret, atına birkaç söz söyleyerek, görünüşe göre hayvanı sakinleştirdi. Sureti görenler bir an için dehşetle duraksadılar, çoğu bunun gömülmemiş olanları toplamaya gelen Ölüm'ün kendisi olduğuna dair hummalı (ya da sarhoşluk etkisiyle) bir kaniya varmıştı.

Sonra biri "büyücü" diye fısıldadı; bunun üzerine biraz korkuyla gülerek, rahat bir nefes alıp bakışlarını çevirdiler.

Gözleri kara kukuletasının derinliklerine gizlenmiş ama yine de etrafındakiler! dikkatle inceleyen Raistlin sonunda savaş alanının en olağanüstü manzarasına gelinceye kadar atını sürmeye devam etti: Yüz kadar lağım cücesinin cesetlerinin (genellikle) muntazam sıralar halinde, üst üste yığılmış olduğu yere. Çoğu ölü elleriyle kavramış oldukları mızrağını hâlâ tutuyordu (genellikle baş aşağı olarak). Aralarında, çaresizlik içindeki lağım cücelerinin mızrakla-ryla (genellikle kazara) kesilmiş ve yaralanmış birkaç at da yatıyordu. Alınıp götürülürken, birden fazla hayvanın ön ayaklarında dış izlerine rastlanmıştı. En sonunda lağım cüceleri işe yaramayan mızraklarını bırakarak en iyi bildikleri şekilde savaşmışlardı: Dışleri ve tırnaklarıyla.

"Tarihte bu yoktu," diye mırıldandı Raistlin kendi kendisine, kaşlarını çatmış zavallı cesetlere bakarken. Gözlerinde şimşekler

272

çakıyordu. "Belki de," dedi dışleri arasından, "bunun anlamı zamanın şimdiden değiştirilmiş olduğudur?"

Uzun bir süre orada oturup düşündü. Sonra aniden anladı.

Kimse Raistlin'in kukuletası içinde gizli yüzünü görmedi; görseydi de kimse yüzünden geçen o ani, hızlı hüznün ve hiddet kasılmasını anlayamazdı.

"Hayır," dedi kendi kendisine buruklukla, "bu zavallı yaratıkların yapmış oldukları fedakârlık yaşanmamış olduğu için tarih kitaplarında yok değil. Bunun nedeni sadece..."

Kasvetle minik cesetlere bakarak duraksadı/"Kimse umursama-mıştı..."

eneralı görmem gerek!"

Gelen ses, yatağındaki -aylardır uyuduğu ilk gerçek yataktaki-kuş tüyü yorgan gibi Caramon'u sarmalamış olan yumuşak, ılık uyku bulutunu delmişti.

"Git başımdan," diye geveledi Caramon; Garic de aynı şeyi, ya da benzer bir şeyler söylemişti.

"İmkânsız. Komutan uyuyor. Rahatsız edilmemesi gerekiyor."

"Onu görmem gerek. Bu çok acil!"

"Neredeyse kırk sekiz saattir hiç uyumadı!"

"Biliyorum! Ama..."

Sesler kısıldı. Güzel, diye düşündü Caramon, artık uykuma geri dönebilirim. Ama ne yazık ki, kısılmış olan sesler onu daha çok uyandırmıştı. Bir sorun olduğunu biliyordu. Homurdanarak döndü, başını yastığın altına soktu. Vücudundaki bütün kaslar ağrıyordu; kırk sekiz saattir, hiç dinlenmeden at üzerinde kalmıştı. Mutlaka Garic bu işle başa çıkabilirdi...

Odasının kapısı yavaşça açıldı.

Caramon gözlerini sıkı sıkı yumarak kuş tüyü yatağa iyice gömüldü. Bunu yaparken de, bundan birkaç yüz yıl sonra, kötü Ejderha Yüceefendisi Verminaard'ın da aynı yatakta yatacağı geldi aklına. Kahramanların, Pax Tharkas'taki köleleri serbest bıraktıkları o sabah, birisi de onu böyle mi uyandırmıştı acaba?

"Komutanım," diye geldi Garic'in yumuşak sesi. "Komutan Caramon."

Yastıktan mırıltı halinde bir küfür yükseldi.

Belki de ayrılırken yatağa bir kurbağa bırakırım, diye düşündü Caramon huysuzca. İki yüz yılda gayet kıvamına gelir, sertleşir...

"Komutanım," diye ısrar etti Garic, "Sizi uyandırdığım için çok üzgünüm efendim ama hemen avluya gitmeniz icap ediyor."

"Niçin?" diye homurdandı Caramon, yorganları atıp doğrularak; sırtında ve bacaklarındaki ağrıdan yüzünü eksitmişti. Gözlerini ovuşturarak, Garic'e sertçe baktı.

"Ordu, efendim. Ayrılıyor."

Caramon adama bakakaldı. "Ne? Delirmişsin sen."

"Hayır e..efendim," dedi Garic'in ardından girmiş olan genç bir asker; başkomutanın huzurunda olmanın dehşetiyle gözleri fal taşı gibi açılmıştı -komutanın çıplak ve yarı uykulu olması da ayrı- "Şu...şu anda a...avluda toplanıyorlar efendim ve...ve bizimkilerin de bir kısmı toplanıyor."

"Şövalyeler değil," diye ekledi Garic aceleyle.

"Peki...peki..." diye kekeleyen Caramon, daha sonra eliyle gitmelerini işaret etti. "Dağılmalarını söyleyin, lanet olsun! Bu çok anlamsız bir şey." Küfretti. "Tanrılar adına, dün gece dörtte üçü kütük gibi sarhoştu!"

"Bu sabah yeterince ayıklar efendim! Ve sanırım gitmeniz gerekiyor," dedi Garic yavaşça. "Onları yöneten kardeşiniz."

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Caramon, soğuk havada ağzından dumanlar çıkıyordu. O günün, en soğuk günüydü. Pax Tharkas'ın kayaları üzerinde ince bir çiy tabakası vardı; büyük bir merhametle savaşın izlerini siliyordu. Aceleyle üzerine geçirdiği deri pantolon ve çizmeler ile üstünde kalın bir pelerine sarılmış olan Caramon, avluda etrafına bakındı. Avlu cüce ve insanlarla doluydu; hepsi sessizce, asık yüzlerle, diziler halinde durmuş, yürüyüş emrini bekliyordu.

Caramon'un sert bakışları önce Reghar Fireforge üzerinde durduktan sonra Bozkırlıların reisi Karagece'ye kaydı.

"Bunu dün konuşmuştuk," dedi Caramon. Zorla denetleyebildiği bir hiddetle sesi gergin çıkan Caramon, gidip Reghar'ın önünde durdu. "Erzak arabalarının bize yetişmesi iki gün daha alacak.

Yürüyüşe geçmek için yeterli erzakın burada bulunmadığını bana dün kendiniz söylediniz. Ayrıca Dergoth Bozkırlarında bir tavşan bile bulamazsınız..."

"Birkaç öğün yemek kaçırmak bizim için önemli değil," diye homurdandı Reghar; 'bizim' kısmını da bu konuda bir kuşkuyla mahal bırakmamak için özellikle bastırmıştı. Caramon'un yemeğe olan düşkünlüğü herkes tarafından biliniyordu.

Bu şaka komutanın neşesini yerine getirmemişti tabii ki. Caramon'un yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Peki ya silahlarınız, uzun sakallı ahmaklar?" diye yapıştırdı. "Peki ya içme suyunuz, barınaklarınız, atlarınızın yemleri?"

"Bozkırlarda çok oyalanmayacağız," diye cevap verdi Reghar, gözleri şimşekler çakarak. "Dağ cüceleri -Reorx taş kalplerini kahretsin- büyük bir kargaşa içersinde. Şimdi saldırmalıyız, atlarımızı tekrar ele geçirmeden önce."

"Bu konuyu dün gece tartıştık!" diye bağırdı Caramon hiddetle. "Burada karşılaştığımız onların güçlerinin sadece bir kısmıydı. Duncan'ın sizi dağın dibinde bekleyen lanet olasıca, bir başka koca ordusu var!"

"Belki. Belki vardır, belki yoktur," diye hırladı Reghar terslikle, güneye bakıp kollarını önünde kavuşturarak. "Sonuç olarak, biz fikrimizi değiştirmedik. Bu gün yürüyüşe geçiyoruz...sen ister gel, ister gelme."

Caramon, bütün bu konuşma süresince sessiz kalan Karage-ce'ye baktı. Bozkırlıların reisi sadece tek bir kez başıyla bir onay işareti verdi. Arkasında duran adamları sert ve sessizdi; gerçi Caramon -orada, burada- beti benzi atmış birkaç yüz görmüş ve birçoğunun dün geceki kutlamanın etkisini henüz üzerinden atamamış olduğunu anlamıştı.

Son olarak Caramon'un bakışları kara atı üzerinde oturmakta olan kara cüppeli surete kaydı. Suretin gözleri kara kukuletasının gölgesi altına kalmış olsa bile Caramon, bu gözlerin, onun bu devasa kalenin kapılarından çıktığı andan itibaren üzerine çevrilen yoğun, alaycı bakışlarını hissedebiliyordu.

Aniden cüceye arkasını dönen Caramon, Raistlin'e doğru yürüdü. Kalın pelerinlere sarınmış Lady Crysania'yı atının üzerinde görmek onu şaşırtmamıştı. Kıza yaklaştıkça, kızın rahibe cüppesinin etek uçlarının kandan kararmış olduğunu gördü. Boynu ve çenesine sarmış olduğu eşarptan zorla görülebilen yüzü soluk ama

276

kararlıydı. Uzun gece boyunca kızın nerelerde, neler yapmış olduğunu merak etti. Öte yandan aklı kardeşindeydi.

"Bunlar senin başının altından çıkıyor," dedi alçak sesle Raistlin'e yaklaşp, elini atının boynuna koyarak.

Raistlin halinden memnun bir halde başıyla onaylayarak kardeşiyle konuşmak için eyer kaşı üzerinden eğildi. Caramon onun, ayağının altındaki taşlar üzerindeki don gibi soğuk ve beyaz olan yüzünü görebiliyordu.

"Düşüncen nedir?" diye bilmek istedi Caramon, hâlâ aynı alçak sesle. "Bütün bunların anlamı nedir? Erzakımız olmadan yürüyüşe geçemeyeceğimizi sen de biliyorsun!"

"Sen bu işte fazla sağlamcı davranıyorsun kardeşim," dedi Raistlin. Omuzlarını silkerek ekledi, "Erzak arabaları bize yetişir. Silahlara gelince; adamlarımız burada savaş alanında fazladan silah ele geçirdi. Reghar haklı; Duncan yeniden toparlanmadan hızla saldırmamız gerek."

"Bunu benimle konuşman gerekirdi!" diye homurdandı Caramon yumruğunu sıkarak. "Komuta bende!"

Raistlin eyerinde hafifçe kıpırdayarak bakışlarını başka yana çevirdi. Yakınında duran Caramon, kardeşinin bedeninin kara cüppesi altında titrediğini hissetti. "Zaman yoktu," dedi başbüyücü bir süre sonra. "Dün gece bir rüya gördüm. Bana geldi: Kraliçem... Takhisis... Bir an önce Zhanam'a gitmem şart."

Caramon, aniden anlayarak kardeşine baktı. "Sana hiçbir şey ifade etmiyorlar!" dedi yavaşça arkasında beklemekte olan adamları ve cüceleri işaret ederek. "Sen sadece tek bir şeyle, o pek kıymetli Kapı'na varmakla ilgileniyorsun!" Buruk bakışları, kendisini soğukkanlılıkla -gerçi kızın gri gözleri, yaralı ve ölmekte olanların arasında geçirdiği uykusuz, dehşet dolu bir geceden sonra kararmış ve gölgelenmişti- izlemekte olan Crysania'ya çevrildi. "Sen de mi? Onu bu konuda destekliyor musun?"

"Kan sınavı, Caramon," dedi kız yavaşça. "Durdurulması gerekiyor...sonsuza kadar. İnsanlığın kendi başına musallat ettiği mutlak kötülüğü gördüm."

"Acaba!" diye mırıldandı Caramon, ikizine bakarak. İnce ellerini uzatan Raistlin yavaşça kukuletasını geri iterek gözlerini ortaya çıkarttı. Kendi görüntüsünün bu gözlerin düz yüzeyinde yansıyan; yorgun, tıraşsız, saçı başı dağınık rüzgârda uçuşan yüzünü gören Caramon irkildi. Sonra Raistlin ona bakarak, bir

277

f

yılanın bir kuşu büyülediği gibi onu yoğun bakışıyla bağladı; kelimeler Caramon'un aklına düştü.

"Beni gayet iyi tanırsın kardeşim. Damarlarımızda akan kanlar bazen kelimelerden daha yüksek sesle konuşur. Evet, haklısın. Bu savaş umurunda bile değil. Bu savaşa sadece tek bir amaçla katıldım; bu da Kapı'ya varmaktı. Bu ahmaklar beni oraya kadar götürecekti. Onun gerisinde, kaybetmişiz, kazanmışız benim için hiç fark etmez."

"Minik oyunundan zevk aldığın için senin Komutan Caramon rolünü oynamana izin verdim. Aslında bu işte hayret verici şekilde başarılısın da. Benim emelime yeterince hizmet etmiş oldun. Bana hizmet etmeye devam edeceksin. Orduyu Zhaman'a sen götüreceksin. Lady Crysania ile ben oraya sağ salım varınca, seni eve yollayacağım. Şunu unutma kardeşim: Der-goth Bozkırlarındaki savaş kaybedilmiştir! Bunu değiştiremezsin!

"Sana inanmıyorum! dedi Caramon boğuk bir sesle Raistlin'e dehşet dolu gözlerle bakarak. "Kendi ölümüne gideceksin! Bir şeyi bilmen gerek! Sen..."

Caramon boğulur gibi oldu. Raistlin ona daha da çok yaklaştı, sanki kelimeleri boğazından çekip çıkartacaktı.

"Benim aklım kendime yeter! Ne bilip bilmediğim seni ilgilendirmez, o yüzden beynini meyvesiz düşüncelerle yorma."

"Onlara söyleyeceğim!" dedi Caramon, kelimeleri sıktığı dişleri arasından zorla çıkartmıştı. "Onlara gerçeği söyleyeceğim!"

"Onlara ne söyleyeceksin? Geleceği görmüş olduğunu mu? Sonlarının felâket olduğunu mu? Caramon'un elem dolu yüzündeki mücadeleyi gören Raistlin gülümsedi. Zannetmiyorum kardeşim. Ve şimdi, eğer yuvana geri dönmek istiyorsan, yukarıya çıkıp, zırhını giymeni ve orduna kumanda etmeni tavsiye ederim.

Başbüyücü elini kaldırarak kukuletasını yeniden gözlerini gizleyecek şekilde çekti. Caramon derin bir iç çekti, sanki birisi yüzüne buz gibi bir bardak su atmıştı. Bir an durduğu yerde kardeşine bakmaktan başka bir şey yapamadı; neredeyse her yanına hakim olan öfkeyle titriyordu.

O anda, tek düşünebildiği şey Raistlin'di...onunla birlikte ağacın yanında gülen Rasitlin...tavşanı tutan Raistlin... Aralarındaki o dostluk gerçektir. Buna yemin edebilirdi! Ama öte yandan, bu da gerçektir. Sabahın berrak ışığında parlayan bıçağın ağzı gibi gerçek, soğuk ve keskindir.

Ve yavaşça bıçaktan gelen ışık Caramon'un aklındaki kargaşa bulutlarını delmeye başlayarak, onu kardeşine bağlayan başka bir

278

bağı parçaladı.

Bıçak yavaş hareket ediyordu. Kesecek çok bağ vardı.

İstar'ın kana bulanmış arenasına ilk baktığında Caramon anlamıştı- Ve Pax Tharkas'ın donla kaplı avlusunda kardeşine bakarken başka bir bölümü daha hissetmişti.

"Görünüşe göre başka çarem yok," dedi; hiddetten gözleri yaşa-rıp, çektiği acı nedeniyle önünde duran kardeşinin görüntüsü gözlerinin önünde bulanıklaştı.

"Hiç yok," diye yanıtladı Raistlin. Dizginlerine asılarak hareket etmeye hazırlandı. "İlgilenmem gereken şeyler var. Lady Crysania seninle birlikte, öncü kolunda at sürecektir tabii ki. Ben bir süre arkadan geleceğim."

"Ve böylece gitmeme izin çıktı," dedi Caramon kendi kendisine. Kardeşinin atıyla uzaklaşımını seyrederken artık içinde bir öfke duymuyordu; sadece içini kemiren donuk bir acı. Kesilen bir kolun da geride böyle hayaletimsi bir acı bıraktığını duymuştu bir keresinde...

Topukları üzerinde dönen, avludaki ağır sessizliği duymaktan çok hisseden komutan tek başına odasına yürüyerek yavaşça zırhını kuşanmaya başladı.

Pelerini rüzgârda cırpınan Caramon, o bildik altın zırhları içinde geri döndüğünde cüceler, Bozkırlılar ve kendi ordusunun adamları yüksek sesle tezahüratta bulundu.

Koca adamı gerçekten takdir edip ona saygı duymakla kalmıyor ama aynı zamanda bir gün önce, onlara zafer kazandıran stratejiyi de ona atfediyorlardı. Komutan Caramon şanslı bir adam, Tanrının biri tarafından kutsanmış, diyorlardı. Sonuç olarak cücelerin kapıları kapatmaması bir şans eseri değil miydi?

Çoğu, yola onsuz çıkacakları söylentisi yayıldığında kendilerini huzursuz hissetmişti. Birçok kişi kara cüppeli büyücüye kötü kötü bakmıştı ama kim hoşnutsuzluğunu dile getirmeye cesaret edebilirdi?

Tezahürat Caramon'u oldukça teselli etmişti; bir an için bir şey söyleyemedi. Sonra, sesine yeniden hakim olarak, yolculuğa hazırlanırken sağa sola emirler vermeye başladı.

Bir işaretle Caramon genç Şövalyelerden birini yanına çağırdı.

"Michael seni burada Pax Tharkas'ta yerime bırakıyorum, komuta sende," dedi, eldivenlerini giyerken. Genç Şövalye, ayrıldığı

279

sırada içindeki boş yerine, arkasına bakarken bile, bu beklenmedik şeref karşısında memnuniyetle kızardı.

"Efendim, ben sadece düşük rütbeli biriyim... Mutlaka benden daha nitelikli biri..."

Ona hüznle gülümseyen Caramon başını salladı. "Senin niteliklerini biliyorum Michael. Unuttun mu? Bir emrimi yerine getirmek için ölmeye hazırydın, emre karşı çıkmak için de merhametini kullanmıştın. Kolay olmayacak ama elinden geleni yap. Kadınlar ve çocuklar da burada kalacak tabi ki. Yaralıları da buraya geri yollayacağım. Erzak arabaları gelince, bir an önce yollamaya çalış." Başını salladı. "Çok yakında geleceklerinden değil ya," diye mırıldandı. İçini çekerek ilave etti, "Mecbur kalırsanız kış burada geçirebilirsiniz. Bize ne olursa olsun..."

Şövalyelerin akılları karışmış ve endişelenmiş bir halde birbirlerini baktıklarını gören Caramon, dilinin ucuna gelen sözleri hemen yuttu. Hayır, geleceğe dair sahip olduğu acı bilgileri açık edilmemeliydi. O yüzden neşeli numarası yaparak Michael'ın omzunu okşayarak yüreklendirici ve saçma sapan sözler ilave ettikten sonra, deliler gibi yükselen bir bağırış çağırış arasında atına bindi.

Bayraktar ordunun bayrağını kaldırıncı bağırtı arttı. Dokuz köşeli yıldızıyla Caramon'un sancağı güneş altında parlıyordu. Arkasında Şövalyeleri dizilmişti. Crysania da atını sürmek için onların yanına ilerlemişti; Şövalyeler her zamanki şövalye ruhlarıyla ikiye ayrılarak kıza yol verdiler. Şövalyeler 'cadı'yı, kamptaki diğerlerinden daha fazla sevmeseler de Emirleri, onu, canları pahasına korumayı ve savunmayı gerektiriyordu.

"Kapıları açın!" diye bağırdı Caramon.

Hevesli ellerle itilen kapılar savrularak açıldı. Her şeyin hazır olup olmadığını anlamak için etrafa son bir kez göz atan Caramon'un gözleri aniden kardeşininkilerle karşılaştı.

Raistlin, koca kapıların gölgeleri içinde kara atının üzerinde oturuyordu. Ne hareket etti, ne konuştu. Orada öylece oturmuş seyrediyor, bekliyordu.

Birlikte aldıkları kısa bir nefes süresince ikizler birbirlerine dikkatle baktılar; sonra Caramon başını çevirdi.

Uzanarak sancağını, bayraktardan aldı. Sancağı havaya kaldırarak tek bir söz haykırdı, "Thorbardin!" Zirvelerden yeni yükselen sabah güneşi Caramon'un zırhı üzerinde altın gibi yanıyordu. Sancağın yıldızının ipliklerinden altın kıvılcımlar saçıyor, arkasında sı-
ra olmuş askerlerin mızraklarının ucundan pırıldıyordu.

"Thorbardin!" diye bağırdı bir kez daha, atını mahmuzlayarak kapılardan dört nala çıktı.

"Thorbardin!" narası, gök gürültüsü gibi gümürdeyen sesler ve kalkana vurulan kılıç sesleriyle yankılanmıştı. Cüceler o bildik, ürkütücü, derinden çıkan ezgilerine başlamışlardı, "Taş ve metal, metal ve taş, taş ve metal, metal ve taş,"; muntazam sıralar halinde kaleden dışarıya yürüyüşe geçtiklerinde, demir pençeli ayaklarını bu canlı ritimle yere vuruyorlardı.

Onları, biraz daha dağınık sıralarıyla Bozkırlılar izliyordu. Soğuğa karşı kürklerine bürünmüş olan Bozkırlılar, sivriltilmiş silahları, saçlarındaki tüyleri veya yüzlerine çizmiş oldukları garip şekilleriyle, sakın bir tarzda yürüyorlardı. Kısa bir süre sonra bu katı disiplinden sıkılarak, alıştıkları av grupları halinde ilerlemek için yolun dışına ayrılacaklardı. Barbarlardan sonra Caramon'un çiftçiler ve hırsızlardan oluşan ordusu gidiyordu; bunların epey bir bölümü bir gece önceki zafer şölenin etkisiyle sendeleyerek ilerliyordu. Ve son olarak, artçı olarak yeni müttefikleri Dewarlar vardı.

Argat, adamlarıyla birlikte çıkarken RaistlinTe göz göze gelmeye çalışmıştı ama büyücü kara atı üzerinde kara cüppesine sarılmış, yüzünü karanlıkta bırakmış oturuyordu. Etten ve kemikten görünen tek parçası, atının dizginlerini tutan ince ve beyaz elleriydi.

Raistlin'in gözleri ne Dewarlar, ne de önünden geçip giden ordudaydı. Gözleri ordunun başında giden parıltılı altın suretteydi. Büyücünün ellerinin dizginleri normalin üzerinde bir gerginlikle tuttuğunu veya kara cüppesinin, sanki büyücü bir anlığına hafifçe iç geçirmiş gibi titrediğini görmek için Dewarlarınkinden daha keskin bir göze ihtiyaç vardı.

Dewarlar da çıkıp gidince, kampın peşinden gidenlerin ardından avlu bomboş kalmıştı. Kadınlar göz yaşlarını silerek kendi aralarında konuştular ve işlerinin başına döndüler. Çocuklar, ordu gözden kayboluncaya kadar tezahüratta bulunmak için kalenin burçlarına tırmandılar. Sonunda Pax Tharkas'ın kapılan savrularak, yağlanmış menteşeleri üzerinde sessizce ve rahatça kayarak kapandı.

Mazgallı siperlerde tek başına duran Michael, mızrak uçları sabah güneşiyle parlayan, sıcak nefesleri yukarı doğru bir pus gibi yükselen koca ordunun güneye doğru gidişini izledi; cücelerin ezgileri dağlar arasından yankılanıyordu.

280

281

Arkalarından tek başına, yalnız bir suret sürüyordu atını, karalar içinde. Surete bakan Michael neşelendi. Bu ona iyi bir işaret gibi gelmişti. Ölüm artık önden değil, ordunun ardından gidiyordu.

Güneş, Pax Tharkas'm kapıları açılırken doğmuştu; Thorbar-din'in bu büyük dağ kalesinin kapıları kapanırken de kavuştu. Kapıları çalıştıran su-denetimli mekanizma inleyip hırıldarken sanki dağın bir parçası bir emirle kaymaya başlamıştı. Kapanıp yerine yerleştiğinde gerçekten de kapıları dağın yüzündeki kayalardan ayırmak mümkün değildi; bu kapıları yapmak için yıllarını harcayan cücelerin işçiliği o kadar kurnazcaydı ki.

Kapıların kapanmasının anlamı savaştı. Fistantantilus'un harekete geçmiş ordusunun haberleri, seri kanatlara sahip griffonlara binen ajanlar tarafından getirilmişti. Artık dağ kalesinde büyük bir hareketlilik vardı. Silah yapımcılarının dükkânlarından kıvılcımlar saçılıyordu Zırh yapımcıları, ellerinde çekiçleriyle uykuya dalyordu. Herkes gelip savaş meydanında yapacağı büyük işler hakkında atıp tutmaya başladığı için meyhanelerin işleri bir gecede iki misli artmıştı.

Toprak altındaki muazzam krallığın sadece bir yeri sessizdi: Burası, Caramon'un ordusu, Pax Tharkas'tan ayrıldıktan iki gün sonra cücelerin kahramanının ağır adımlarıyla gelmiş olduğu yerd.

Dağ cücelerinin Kral'ının Kabul Salonu'na giren Kharas, dağın içine bir kâse şeklinde oyulmuş olan salonda, çizmelerinin sesinin yankılandığını duydu. Salon, taş kürsünün önünde oturmuş birkaç cüce hariç o anda boştu.

Kharas, bir gece önce krallarının soydaşları üzerine savaş açtığını ilan ettiğinde binlerce cücenin bir ağızdan tezahüratta bulunduğu sırada, üzerlerinde oturduğu taşın sıraların arasındaki uzun yoldan ilerledi.

O gün Soylular Danışma Kurulu'nun Savaş Toplantısı vardı. O yüzden, vatandaşların orada olması icap etmiyordu, işte bu yüzden Kharas, kendisinin davetli olmasına biraz hayret etmişti. Kahraman gözden düşmüştü: Herkes de bunu biliyordu. Hatta Dun-can'ın, Kharas'ı sürgüne yollayacağı hakkında söylentiler vardı.

Kharas yaklaştıkça Duncan'ın kendisini hiç de dostane olmayan bir gözle süzdüğünü fark etti; ama bunda, kralın gözünün ve sakalının üzerindeki sol elmacık kemiğinin mosmor olduğu ve şiştiği gerçeği de yatıyor olabilirdi: Bu Kharas'm ona attığı yumruktan ileri geliyordu.

282

"Of, kalk artık, Kharas," diye çıkıştı Duncan, uzun boylu, sakalsız cüce önünde yerlere kadar eğilince.

"Beni affetmeden olmaz Soylu Efendimiz," dedi Kharas, istifini bozmadan.

"Seni ne yüzden affedeceğim, yaşlı bir cücenin aklını başına getirdiğin için mi?" diye gülümsedi Duncan acı acı. "Hayır, bu yüzden seni affetmiyorum. Sana teşekkür ediyorum." Kral çenesini ovdu. "Görevlerimiz bazen acı verir,' derler ya. Şimdi ne demek istediklerini anladım. Ama bu kadarı yeter."

Kharas'ın doğrulduğunu gören Duncan ona rulo halinde bir parşömen tomarı uzattı. "Seni buraya başka bir nedenle çağırdım. Şunu oku."

Aklı karışan Kharas tomarı inceledi. Kara bir kurdele ile bağlanmış ama mühürlenmemişti. Bir araya toplanmış, her biri kendi taş sırasında, kraldan biraz daha aşağıda oturmuş olan diğer soylulara bakan Kharas'ın bakışları özellikle bir sıraya kaydı: Boş bir sandalye, Dewarlarm hükümdarı Argat'ın sandalyesine. Kaşlarını çatan Kharas ruloyu açıp, Deawarların kaba dilleri nedeniyle biraz tekleyerek okumaya başladı.

Thorbardinli Cücelerden Duncan, Kral.

Artık hain dediklerinden sana selam olsun.

Bu ruloyu, bizim Pax Tharkas'ta yaptıklarımızdan dolayı dağın altındaki Dervarları cezalandıracağın için sana yolladık. Eğer bu rulo sana ulaştıysa bunun anlamı kapıları açık tutmayı başarmış olduğumuzdur.

Konsey'de bizim planımızla alay etmiştin. Belki şimdi o plandaki irfanı görmüşsündür. Düşman artık bir büyücü tarafından yönetiliyor. Büyücü bizim dostumuz. Orduyu Dergoth Bozkırlarına doğru yürüyüşe çıkarttı. Biz de onlarla birlikte yürüyoruz, onlarla dost olduk. Zamanı gelince sizin hain dedikleriniz harekete geçip vuracak. Düşmana içten saldırıp onları keskin baltalarımızla dağıtacağız.

Eğer bizim sadakatimizden kuşkunuz varsa, dağın altındaki halkımızı biz bu şekilde dönünceye kadar rehin tut. Sadakatimizin ispatı olarak büyük bir hediye getirmeyi vaad ediliyoruz. Dewarlardan Argat, Hizmetkârımız.

283

Kharas, parşömeni iki kere okuduğu halde yüzünün aşıklığı geçmedi. Bir fark olduysa bile, bu yüzünün daha da kararmasıydı.

"Eee?" diye sordu Duncan.

"Benim hainlerle işim yok," dedi Kharas, ruloyu yeniden kıvrarak, tiksintiyle geriye verirken.

"Ama ya samimilerse?" diye ısrar etti Duncan, "bu bize büyük bir zafer kazandırabilir!"

Kharas, yukarıdaki kürsüde oturmakta olan kralına bakmak için bakışlarını kaldırdı. "Şu anda Soylu Efendimiz, düşmanımızın komutanı -görünüşe göre- dürüst ve saygın bir adam olan şu Caramon Majere ile konuşabilseydim, bunun anlamı bizim bir yenilgiye uğrayacağımız olsa bile, ona tam olarak ne gibi bir tehlike içinde olduğunu söyledim."

Diğer soylular homurdanarak, mırıldandılar.

"Sen bir Solamniya Şövalyesi olmahymışsın," diye mırıldandı biri; bu bir iltifat değil, bir saptamaydı.

Duncan hepsine sertçe bakınca, hepsi somurtkan bir sessizliğe gömüldü.

"Kharas," dedi Duncan sabırla, "hepimiz senin şeref deyince ne anladığını biliyoruz ve bu yüzden seni alkışlıyoruz da. Ama şeref, bu savaşta ölebilecek olanların çocuklarının karnını doyurmaz; düştüğümüzde de soydaşlarımızın etimizi kemiğimizden ayırmasına mani olmaz. Hayır," diye devam etti Duncan, sesi gittikçe sertleşiyor ve derinleşiyordu, "şerefli olmanın zamanı başkadır, yapman gereken şeyi yapmanın zamanı başka." Bir kez daha çenesini ovdu. "Sen öğrettin bunu bana."

Kharas'ın yüzü asıldı. Gayri ihtiyari elini, artık yerinde olmayan uzun sakalını sıvazlamak için kaldırmıştı ki huzursuzlanarak yeniden bıraktı; kızarak bakışlarını ayaklarına indirdi

"İzcilerimiz bu haberi doğruladılar," diye devam etti Duncan. "Ordu yürüyüşe geçmiş."

Kharas kaşlarını çatarak bakışlarını kaldırdı. "Buna inanmıyorum!" dedi. "Duyduğumda da inanmamıştım! Pax Tharkas'ı terk mi ettiler yani? Erzak arabaları gelmeden üstelik? O halde komutanın büyücüde olduğu doğru demek ki. Hiçbir komutan böyle bir hata yapmaz..."

"Önümüzdeki iki gün içinde Bozkırlarda olacaklar. Ajanlarımıza göre amaçları karargâhlarını kuracak oldukları, Zhaman kalesine ulaşmakmış. Orada göstermelik bir savunma yapıp geri çekile-

284 çek ve çekilirken de onları açığa çekeceğini umduğumuz küçük bir garnizonumuz var."

"Zhaman," diye mırıldandı Kharas, artık sakalını sıvazlayamadığı için çenesini kaşıyarak. Aniden yüzü aydınlanarak ileri doğru bir adım attı. "Soylu efendim, eğer bu savaşın en az kanla bitmesini olanaklı kılacak bir plan önerirsem beni dinleyip, bunu yapmama izin verecek misiniz?"

"Dinlerim," dedi Duncan kuşkuyla, yüzündeki çizgiler derinleşmişti.

"Bana kendi elimle seçeceğim bir süvari timi verin Soylu Efendim; ben de bu büyücü Fistandantilus'u öldürmeye çalışayım. O öldüğü zaman bu parşömeni komutana ve soydaşlarımıza gösteririm. O zaman ihanete uğradıklarını anlarlar. Onlara karşı dizilmiş ordumuzun kudretini kavrarlar. Teslim olmak zorunda kalırlar!"

„Peki teslim olurlarsa biz, onları ne yapacağız?" diye kesti sözünü Duncan huzursuzca; gerçi bir yandan konuşurken dahi, aklında bu planı tartıyordu. Diğer soylular kendi kendilerine mırıldanmayı kesmiş birbirlerine bakıyorlar, kaşlarını çatıyorlardı.

"Onlara Pax Tharkas'ı ver Soylu Efendimiz," dedi Kharas, hevesi artarak. "Orada yaşamak isteyenlere tabii. Büyük bir ihtimalle soydaşlarımız yurtlarına döneceklerdir. Onlara biraz ayrıcalık tanırsınız...biraz," diye ekledi hızla, Duncan'ın yüzünün karardığını görerek. "Bunu teslim şartlarıyla konuşuruz. Ama kış süresince insanlar ve bizim ırkımız için barınacak, korunacak bir yere ihtiyaç olacaktır: Onlar da madenlerde çalışabilir..."

"Planın uygulanabilir tarafları var," diye mırıldandı Duncan düşünceli düşünceli. "Çöle çıkınca Tümsek'lere gizlenebilirsin..."

Düşüncelere dalarak sustu. Sonra yavaşça başını salladı. "Ama bu çok tehlikeli bir yol Kharas. Ve her şey boşa çıkabilir. Kara Ki-şi'yi öldürmeyi basarsan bile -ki seni uyarmama izin ver, onun çok güçlü bir büyücü olduğu söyleniyor- Komutan Majere ile konuşmadan öldürülme ihtimalin çok yüksek. Söylentilere göre, o da büyücünün ikiz kardeşiymiş!"

Kharas yorgun bir edayla gülümsedi, eli hâlâ tıraşlanmış çene-sindeydi. "Bu, benim büyük bir memnuniyetle göze alacağım bir risk Yüce Efendimiz, bunun anlamı ise artık soydaşlarımı elimle öldürmek zorunda kalmayacağım."

Duncan, şişmiş çenesini ovarak ona öfkeyle baktıktan sonra rahat bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi. "İzin veriyorum. Adamlarını dik-

285

Böflim 8

katle seç. Ne zaman gideceksin?"

"Bu gece Soylu Efendimiz, izninizle."

"Dağın kapıları sana açılacak ve sonra kapanacak. Tekrar seni bir muzaffer olarak karşılamak için mi, yoksa dağ cücelerinin dışarı çıkmaları için mi açılacak, bu sana bağlı Kharas. Reorx'un alevi baltanda parlсын."

Eğilerek selam veren Kharas, dönerek salondan çıktı; adımları geldiği zamana oranla daha hızlı ve canlıydı.

"Kaybetmeyi göze alamayacağımız biri gidiyor işte," dedi soylulardan biri, gözleri uzaklaşan uzun boylu, sakalsız cücedeydi.

"Daha başından kaybetmiştik onu," diye atıldı Duncan sertçe. Ama yüzü bitkindi; konuştukça da hüzünle çizgi çizgi olmuştu; "Artık savaş için plan yapmamız gerek."

1

ine su yok," dedi Cara-mon yavaşça.

Reghar kaşlarını çatı. Generalin sesinin özellikle ifadeden yoksun olmasına rağmen, cüce, adamın kendisini zor tuttuğunu biliyordu. Bundan büyük ölçüde kendisinin sorumlu olduğunu bilmek, onu rahatlatmıyordu. İnsanın kendini suçlu hissetmesinden daha kötü bir his, insanın kendini suçlu hissetmeyi hak ettiğini hissetmesidir.

"Yarım günlük bir mesafede başka bir kuyu daha var," diye homurdandı Reghar, yüzü taş gibi sertleşerek. "Eskiden her yerde kuyu vardı, her yerde pıtrak gibi bitiverirdi."

Cüce kolunu salladı. Caramon etrafına bakındı. Gözün gördüğü kadarıyla etrafta bir şey yoktu; ne bir ağaç, ne bir kuş; bir çalılık bile yoktu. Orada burada garip bir tümsekle lekelenen, bitip tükenmeyen kum. Çok uzakta, Thorbardin dağları, kötü bir rüyanın hatırası gibi gözleri önünde yükseldi.

Daha savaş başlamadan Fistandantilus'un ordusu kaybetmeye başlamıştı bile.

Güçlkle devam eden zorlu bir yürüyüşten sonra sonunda Pax Tharkas'ın dağ geçidinden Dergoth Bozkırlarının açıklığına varmışlardı. Erzakları yetişmemişti ve hızlı gitmek zorunda oldukları

286

287

1

için ağır aksak ilerleyen arabaların onlara yetişmesi bir haftayı bulacağa benziyordu.

Raistlin ordu komutanlarına acele etmeleri için baskı yapıyordu; Caramon kardeşine açıktan açığa karşı çıktığı halde Reghar başbüyücüyü destekliyordu, üstelik Bozkırlıları da kendi tarafına çekmeyi başarmıştı. Bir kez daha Caramon'un, onlarla ilerlemekten başka pek şansı kalmamıştı. Böylece ordu şafaktan önce kalkmış, gün ortasında verdikleri kısa bir molayla yoluna devam etmiş, akşam artık görüş alanları iyice azalıp, karanlık çökünceye kadar durup kamplarını kurmamışlardı.

Hiç de zafer içindeki bir orduya benzemiyorlardı. O dostluk havası, şakalaşmalar, kahkahalar, geceleri oynanan oyunlar artık yoktu. Gündüz söylenen şarkılar da artık yoktu; cüceler bile heyecan yüklü ezgilerini bırakmış, yol uzadıkça, nefeslerini kendilerine saklamaya başlamışlardı. Geceleri insanlar durdukları yere yığılıyor, yetersiz öğünlerini yedikten sonra, çavuşlar tarafından tekmlenerek başladıkları güne kadar yorgun bir uykuya dalıyorlardı.

Moraller bozulmuştu. Homurdanmalar, şikâyetler başlamıştı; özellikle de yiyecek azaldıkça. Bu, dağlarda bir sorun olmamıştı. Orada av hayvanları çoktu. Ama bir kez Bozkırlara çıkınca, Caramon'un da önceden söylemiş olduğu gibi, gördükleri yegâne canlı, birbirleriydi. Sabah akşam olmak üzere günde iki kez dağıtılan sert, mayasız ekmek ve kayış gibi kurutulmuş et ile idare ediyorlardı. Caramon, erzak arabaları kısa bir süre içersinde yetişmezse, bu yetersiz miktarın bile yarıya ineceğini biliyordu.

Fakat komutanın, yiyecekten başka, çok daha kritik iki endişesi vardı. Biri su bulunamamasıydı. Reghar kendinden emin bir şekilde onlara Bozkırda kuyular olduğunu söylemiş olduğu halde, rastladıkları ilk iki kuyu kuru çıkmıştı. O zaman -sadece o zaman-yaşlı cüce, Bozkırlara son göz attığı zamanın Afet öncesi olduğunu suratsızca itiraf etmişti. Caramon'un diğer sorunu da, müttefikler arasındaki ilişkilerin hızla kötüleşmesiydi.

En iyi hallerinde bile pejmürde görünen müttefikler, artık dikiş lerinden açılmaya başlamışlardı. Kuzeyden gelen insanlar o anda ki sorunların nedeni olarak, büyücüyü dinledikleri için cüceleri ve ' Bozkırlıları görüyordu. (

Bozkırlılar ise daha önce dağlara hiç çıkmamışlardı. Dağlık ara zide savaşmanın ve yaşamının çok soğuk ve karlı bir ortam oldu ğunu fark etmişlerdi; reislerinin de kabaca Caramon'a belirttiği gi-

288

bi: "Ya çok yüksek, ya çok alçaktı!"

Artık güney ufkunda, dev Thorbardin dağlarının yükseldiğini gören Bozkırlılar, dünyadaki bütün altın ve çeliğin yurtlarının altın rengi ve düzlük otlukları kadar güzel olmadığını düşünmeye

başlamıştı. Caramon birkaç kere, bu adamların kara bakışlarının kuzeye doğru döndüğünü görmüş ve bir sabah kalktığında yerlerinde yeller eseceğini fark etmişti.

Cücelere gelince, onlar da insanları, işler biraz zorlaşınca annelerinin kucağına ağlayarak dönen zayıf yaratıklar gibi görüyordu. Onlar yiyecek ve su eksikliğini önemsiz bir aksaklık olarak algılıyordu. Susadığını ima eden bir cüce olursa, hemen arkadaşlarının hışmına uğruyordu.

Caramon o akşam, çölün ortasında durmuş, çizmesiyle kumları tekmelerken, bunlarla birlikte diğer sayısız sorunu düşünüyordu.

Sonra gözlerini kaldıran Caramon'un bakışları Reghar'a takıldı. Caramon'un kendisini izlediğini fark etmeyen yaşlı cüce taş gibi sert halini bir yana bırakmıştı, omuzları çökmüştü ve yorgun bir edayla iç geçiriyordu. Flint'e olan benzerliği çok ağır gelmişti Ca-ramon'a. Hiddetinden utanan, bu hiddetin başkalarından çok kendisine dönük olduğunu bilen Caramon yapması gerekeni yaptı.

"Üzülme. Bu geceyi geçirecek kadar suyumuz var. Mutlaka yarın bir kuyuya varırız, sence de öyle değil mi?" dedi, sakarca Reghar'ın sırtını sıvazlayarak. Hayret eden ve anında kuşkulanan yaşlı cüce bakışlarını hemen Caramon'a kaldırdı; bir alaya maruz kalmaktan endişelenmişti.

Fakat Caramon'un yorgun yüzüyle kendisine gülümsediğini görerek rahat bir nefes aldı. "Öyle," dedi cüce karşılık olarak gönülsüz bir tebessümle. "Yarın, mutlaka buluruz."

Kör kuyudan ayrılarak birlikte kampın yolunu tuttular.

Gece, Dergoth Bozkırlarına erken inmişti. Güneş, engin, çıplak çöl arazisini görmekten bıkmışçasına dağların ardına hızla düşmüştü. Birkaç kamp ateşi parlıyordu; adamların bir çoğu ateş yakmayı umursamayacak kadar yorgundu; zaten pişirilecek bir şey de yoktu. Kendi ayrı gruplarında toplanan tepe cüceleri, kuzeyliler ve Bozkırlılar birbirlerini kuşkuyla süzüyordu. Ve tabii ki hepsi De-vvarlardan çekiniyordu.

Bakışlarını kaldıran Caramon, sanki kendisi onları bizzat kovmuş gibi hepsinden ayrı duran kendi çadırını gördü.

Eski bir Krynn efsanesi çok kötü bir iş yapmış olan bir adamdan

289

söz eder; o kadar ki ona verecekleri cezayı bulmak için Tanrılar bir araya gelmişler. Artık adamın geleceği göreceğini beyan ettiklerinde adam, Tanrıları kandırdığını düşünerek gülmüş. Öte yandan adam eziyetlerle dolu bir yaşam yaşadktan sonra ölmüş: Bu Cara-mon'un hiçbir zaman anlayamadığı bir şey olmuştu.

Ama şimdi anlıyor, içi sızlıyordu. Gerçekten de bir ölümlüye bundan daha büyük bir ceza verilemezdi. Çünkü gelecekte bulunmuş olmak ve sonucun ne olacağını bilmekle bir adamın en büyük nimetlerinden biri -umudu- elinden alınmış oluyordu.

O zamana dek Caramon umut etmişti. Raistlin'in bir plan yapacağını düşünmüştü. Kardeşinin bunların olmasına izin vermeyeceğini düşünmüştü. Raistlin böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi. Ama artık, Raistlin'in bu adamların, cücelerin ve geride bıraktıkları ailelerinin başına ne geleceğini hiç umursamadığını bildiği için Caramon'un umudu kırılmıştı. Kaderlerine mahkumdular. Olacak olanları, bir kez daha olmaktan alıkoymak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bunu ve bunun ona vereceği kaçınılmaz acıyı bilen Caramon, gayri ihtiyari kendisini, bu kadar önemseyen kişilerden uzaklaştırmaya başlamıştı. Evini düşünmeye başlamıştı.

Yuvası! Evinin neredeyse unuttuğu, hatta bilerek aklının gizli bir köşesine ittiği hatıraları artık o kadar canlanıp belirginleşmişti ki -o izin verdikten sonra- bazen, uzun ve yalnız geçirdiği akşamlarda gözyaşlanndan göremediği ateşi uzun uzun izlerdi.

Caramon'un devam etmesini sağlayan tek bir düşünce vardı. Ordusunu yenilgiye doğru götürdükçe her adımı onu Tika'ya, evine daha da yaklaştırıyordu...

"Dikkat et!" Reghar ona asılmış, onu daldığı düşüncelerden çıkartmaya çalışıyordu. Caramon, tam Bozkırları benekleyen tümseklerden birine takılıp düşecekti gözlerini kırparak önüne baktı.

"Bu garip zimbirtılar da neyin nesi acaba?" diye homurdandı Caramon, tümseğe bakarken. "Bir çeşit hayvan ini mi? Estwilde'nın büyük düzlüklerinde böyle inlerde yaşayan kuyruksuz bazı sincaplardan söz edildiğini duymuştum." Takriben bir metre yüksekliğinde, bir o kadar da geniş olan yapıyı inceleyerek başını salladı. "Ama bunu yapmış olan sincapla karşılaşmak istemezdim!"

"Pöh! Ne sincap ya!" diye alay etti Reghar. "Cüceler inşa ediyor bunları! Anlayamadın mı? Şu işçiliğe bir baksana." Elini kubbenin

290

pürüzsüz yüzünde gezdirdi. "Ne zamandan beri doğa bu kadar mükemmel bir iş çıkartıyor?"

Caramon burun kıvrıldı. "Cücelermiş! İyi ama...neden? Ne için? Cüceler bile çalışmayı, sırf can sağlığı olsun diye çalışacak kadar çok sevmiyor. Neden çölde böyle tümsekler yaparak iş boşa harcanır ki?"

"Gözlem noktalan," dedi Reghar kısaca.

"Gözlem mi?" diye sırttı Caramon. "Neyi gözlemliyorlar? Yılanları mı?"

"Toprağı, gökyüzünü, orduları...bizimki gibi." Reghar ayağını yere vurarak yerden duman kaldırdı. "Duydun mu?"

"Neyi duydum mu?"

"Bunu." Reghar yine ayağını yere vurdu. "Boş."

Caramon kaşlarını kaldırdı. "Tüneller!" Gözleri fal taşı gibi açıldı. Çölde, dümdüz arazide birbiri ardı sıra yükselen tümseklere bakarak hafif bir ısıklık çaldı.

"Millerce gidiyor!" dedi Reghar, başıyla onaylayarak. "O kadar eskiden yapılmışlar ki büyük büyükbabam zamanında bile eskiy-mişler. Tabii ki" -cüce içini çekti- "bir çoğu o kadar zamandır kullanılmamış da. Efsanelere göre bir zamanlar burasıyla, Pax Tharkas arasında bir kale varmış, Kharolis Dağlarını bağlamış. Bir küce, hiç güneşe çıkmadan Pax Tharkas'tan Thorbardin'e kadar yürür-müş, eğer eski masallar doğruyu söylüyorsa.

"Kale artık yok. Ve büyük bir ihtimalle tünellerin çoğunun yerinde de yeller esiyor. Afet çoğunu mahvetmiş. Yine de," diye devam etti Reghar neşeyle, CaramonTa birlikte yürümeye devam ederken, "Duncan, buralarda sıçanlar gibi dolanan birkaç ajan yol-ladıysa hiç şaşmam."

"Yukarıdan veya aşağıdan, gelişimizi uzun bir mesafeden fark ederler," diye mırıldandı Caramon; bakışları boş, düz araziye tararken.

"Öyle," dedi Reghar onaylayarak, "onlara ne faydası olacaksa." Caramon cevap vermedi; ikisi birlikte yollarına devam ettiler, Caramon yalnız başına çadırına, küce de halkının kamp kurduğu yere gitti. "

Caramon'un çadırından çok uzakta olmayan tümseklerden birinde bazı gözler orduyu, ordunun her hareketini izliyordu. Ama gözler ordunun kendisiyle pek o kadar ilgilenmiyordu. Onlar üç ki-

291
si, sadece üç kişiyle ilgileniyordu...

"Pek bir şey kalmadı artık," dedi Kharas. Kayalar üzerine büyük bir hünerle, tümsek içinden bakanların rahatlıkla etrafı görebileceği ama dışarıdan bakanların onları görmelerini engelleyecek şekilde kesilmiş olan yarıklardan dışarı bakıyordu. "Sence mesafe ne kadardır?"

Bunu, antika ve pejmürde görünüşlü, yarıktan canı sıkılarak baktıktan sonra dönüp bir de koridorun boyuna bakan bir küceye söylemişti. "İki yüz elli üç adım. Tam ortasına götürür seni," dedi hiç tereddüt etmeden.

Kharas, komutanın adamlarının kamp ateşlerinden uzağa kurulmuş çadırının olduğu yere, Bozkıra doğru tekrar baktı. Yaşlı kücenin mesafeyi bu kadar kesin olarak tahmin etmesi Kharas'a fevkalade gelmişti. Smasher'dan bir başkası olsaydı, kahramanın kuşkusu olurdu. Fakat işinden elini eteğini çektikten sonra, tekrar bu işi yapmak için çalışmaya başlamış olan yaşlı hırsız bu tür ustalıklarından dolayı büyük bir nam salmıştı; neredeyse Kharas'ınkiyle eş bir namdı bu.

"Güneş kavuşuyor," diye bildirdi Kharas; bu oldukça gereksiz bir açıklamaydı çünkü eğimli gelen ışınlar tünelde, arkalarındaki kaya duvara yansımaya başlamıştı. "Komutan dönüyor. Çadırına giriyor." Kharas kaşlarını çatı. "Reorx'un sakalı adına, inşallah bu gece alışkanlıklarım değişirmez."

"Değiştirmeyecek," dedi Smasher. Rahat bir edayla bir köşeye çömeşmiş olan küce -eski günlerde hayatını gelenleri -ve daha çok-gidenleri- izleyerek kazanan birinin sakin bir güveniyle konuşuyordu. "Bir eve izinsiz girerken öğrendiğin ilk iki şey, herkesin alışkanlıkları olduğu ve bunları değiştirmekten hoşlanmadığıdır. Hava iyiydi, bir aksilik olmadı; üstelik orada kumdan, sadece kumdan başka bir şey de yok. Hayır değişmeyecektir."

Kücenin bu yasa dışı geçişini hatırlamaktan pek memnun olmayan Kharas kaşlarını çatı. Kendi sınırlarının farkında olan Kharas, bu işte hırsızlıkta usta, hızlı ve sessiz hareket etmekte usta, gece saldırılarında usta, gece karanlığı içinde kaçıp kurtulmakta usta birine ihtiyaçları olduğu için Smasher'ı bu göreve seçmişti.

Fakat Solamniya Şövalyeleri tarafından şerefi nedeniyle saygı gören Kharas yine de vicdan azabı çekiyordu. Smasher'm uzun zaman önce yaptığı kötü işlerin hesabını ödemiş olduğunu ve hatta onu saygın bir şahsiyet yapamasa da en azından önemsiz bir kah-

292

raman yapan kralı için de birkaç görevi başarıyla tamamlamış olduğunu hatırlatarak içini rahatlatmaya çalışıyordu.

Ayrıca, diyordu Kharas kendi kendine, kurtaracağı hayatları bir düşün.

Bunu düşünürken rahat bir nefes aldı. "Haklısın Smasher. İşte büyücü kendi, cadı da kendi çadırından çıkıyor."

Kemerine sağlamca bağlanmış olan baltasının sapını kavrayan Kharas, diğer eliyle kemerine takmış olduğu kısa bir kılıcı biraz daha rahat bir yere aldı. Sonunda aradığı keseyi bularak rulo

yapılmış bir parşömeni çıkartarak, sakalsız yüzünde düşünceli ve ciddi bir ifadeyle deri zırhındaki emniyetli bir cebe yerleştirdi.

Arkasında duran dört cüceye dönerek, "Kadına veya komutana zarar verilmeyecek, çok gerekirse zararsız hale getirilecekler; unutmayın. Ama...büyücü ölmeli ve çabuk ölmeli çünkü en tehlikeli olan o."

Sırtan Smasher, oturduğu yerde kendini daha rahat bir pozisyona soktu. O, onlarla birlikte gitmeyecekti. Çok yaşlıydı. Bir zamanlar böyle bir şey onu çok sinirlendirirdi ama artık böyle bir şeyin iltifat sayıldığı bir yaşa gelmişti. Ayrıca dizleri de tehlikeli boyutlarda gıcırdayıyordu.

"Bırakın yerleşsinler," diye tavsiyede bulundu yaşlı hırsız. "Bırakın akşam yemeklerini yesinler ve rahatlasınlar. Sonra" -elini gırtlığına götürerek kıkırdadı- "iki yüz elli üç adım..."

Komutanın çadırının dışında nöbet tutan Garic içerideki sessizliği dinliyordu. Bu çok daha rahatsız ediciydi ve sanki bu sessizlik en şiddetli tartışmanın sesinden de daha çok yankılanıyordu.

Çadırın girişindeki bez kapıdan içeri bakınca, her gece olduğu gibi üçünün birlikte oturduğunu, sadece arada sırada bir şeyler mırıldandıklarını ve anlaşıldığı kadarıyla herkesin kendi sorunlarına dalmış olduğunu gördü.

Büyücü çalışmalarına iyice dalmıştı. Söylentilere göre Thorbar-din'in kapılarını patlatıp açacak büyük ve güçlü bir büyü üzerinde çalışıyordu. Cadıya gelince, onun ne düşündüğünü kim bilebilirdi? Garic en azından, Caramon'un kıza göz kulak oluyor olmasına şükreliyordu.

Adamlar arasında cadıyla ilgili tuhaf bazı söylentiler alıp yürümüşü. Pax Tharkas'ta yapmış olduğu bazı mucizelere ait bazı söylentiler: Onun bir dokunuşuyla canlanan ölümler, kopmuş kol ve ba-

293

T

cakların kanlı köklerinden biten kol ve bacaklar. Garic, bunlara tamamen inanmıyordu tabii ki. Yine de, bu günlerde kızda öyle bir hal vardı ki, genç adamın kız hakkındaki ilk intibalarının doğru olup olmadığını sorgulamasına neden oluyordu.

Çölü yalayan soğuk rüzgârda Garic huzursuzca kıpırdandı. Çadırın içindeki üç kişiden, en çok komutanı onu endişelendiriyordu. Geçen aylarda genç şövalye Caramon'a büyük saygı duyup, onu idealize etmeye başlamıştı. Onu dikkatle gözleyen, mümkün olduğu kadar ona benzemeye çalışan Garic, koca adamın gayet başarıyla gizlediğini düşündüğü depresyonunu ve mutsuzluğunu görmüştü. Garic için Caramon, kaybetmiş olduğu ailesinin yerini almıştı; şimdi genç Şövalye, Caramon'un hüznü üzerine, sanki ağabeyiymiş gibi uzun uzun düşünüyordu.

"O lanet olasıca kara cüceler," diye mırıldandı yüksek sesle, ayaklarının uyuşmaması için yere sert sert vurarak. "Onlara hiç güvenmiyorum, bir kere orası kesin. Pullarımı pırtılarını toplatıp onları yollardım ve eminim kardeşi olmasaydı komutan da aynı şeyi yapar..."

Garic nefesini tutup, etrafı dinlemek için durdu.

Bir şey yoktu. Ama bir şey duyduğuna yemin edebilirdi...

Eli kılıcının kabzasında olan genç Şövalye dikkatlice çöle doğru baktı. Gündüzleri sıcak da olsa, geceleri soğuk ve tehlikeli bir yerdi. Uzakta kamp ateşlerini görüyordu. Orada burada, hareket eden adamların gölgelerini de görüyordu.

Sonra yine duydu. Arkasından gelen bir ses. Tam arkasından gelen. Ses ağır, demir çivili çizmelerin sesiydi...

"Neydi o?" diye sordu Caramon başını kaldırarak.

"Rüzgâr," diye mırıldandı Crysania, çadıra göz gezdirip, kumaşın canlı bir şeymiş gibi dalgalanıp, nefeslenmesi karşısında titreyerek. "Bu korkunç yerde aralıksız esiyor."

Caramon eli kılıcında doğruldu. "Rüzgâr değildi."

Raistlin bakışlarını kardeşine doğru kaldırdı. "Aman, otur yerine!" diye hırladı yavaş sesle, huzursuzca, "yemeğini bitir de bu iş de bitsin. Çalışmalarımın başına dönmem gerekiyor."

Başbüyücü özellikle zor olan bir büyü sözlerini aklından tekrarlayıp duruyordu. Günlerdir bununla uğraşıp duruyor, kelimelerin gizlerini açacak olan doğru ses vurgusunu ve telaffuzu bulmaya çalışıyordu. Şimdilik elinden kurtulmuşlardı; sözler pek bir anlam

294

ifade etmiyordu.

Dolu tabağını kenara iten Raistlin, ayağa kalkmaya yeltendi... Dik bir dalgadan aşağıya doğru kayan bir geminin güvertesine-deymişçesine ayağının altındaki kumlu toprak kaydı. Hayretler içersinde önüne bakan başbüyücü önünde engin bir çukurun açıldığını gördü. Çadırı ayakta tutan direklerden biri kayıp bu deliğin içine devrilerken çadırın çökmesine neden oldu. Yerinde asılı

duran lamba deliller gibi sallanmaya başlayınca gölgeler ortalıkta minik şeytanlar gibi uzayıp, sıçramaya başlamıştı.

Raistlin, içgüdüsel olarak masaya tutunarak önünde hızla açılmakta olan çukura düşmekten kendisini kurtarmıştı. Ama tutunurken, bu delikten yukarı tırmanan suretleri görmüştü: Tıknaç, sakallı suretler. Bir an için, deliler gibi oynayan ışık çelik kılıç ağızlarından çıktı, kara, sert gözlerde parladı. Ondan sonra suretler yeniden gölgeler içine daldı.

"Caramon!" diye bağırdı Raistlin; fakat arkasında seslerden -okkalı bir küfür ve kınından çekilen çelik bir kılıç sesinden- Caramon'un da tehlikenin farkında olduğunu anladı.

Raistlin aynı zamanda güçlü bir kadın sesinin Paladine'in ismini seslendiğini duymuş, saf beyaz bir ışığın parıldayan hatlarını görmüştü ama Crysanian için endişelenecek zaman değildi. Sanki karanlığın kendisinden yapılmış gibi duran, tam büyücünün başına isabet almış, devasa bir cüce savaş baltası lambanın ışığında parladı.

Aklına gelen ilk büyüyü söyleyen Raistlin, görünmeyen bir gücün baltayı cücenin elinden aldığını memnuniyetle gördü. Emriyle büyülü güç, baltayı karanlık içinden taşıyarak çadırın bir köşesine gürültüyle bıraktı.

İlk başta bu beklenmedik saldırıyla, Raistlin'in uyuşan aklı, artık hareketlenmiş, çalışmaya başlamıştı. İlk şok geçtikten sonra büyücü, bu olayı çalışmalarını bölen başka bir aksaklık olarak gördü, o kadar. Buna bir an önce son vermeyi düşünen başbüyücü tüm dikkatini, önünde durmuş, korkusuz gözlerle kendisini süzen düşmanına çevirdi.

Zamanın kendisini koruduğu bilinciyle sakinleşen, hiç korku duymayan Raistlin, büyüsünü serinkanlı, acelesiz bir tarzda hatırlamaya çalışıyordu.

Büyünün bedeninin içinde dolandığını, toplandığını; bu coşkunun bedensel bir hazla yayıldığını hissetmişti. Bunun çalışmalarına

295

T

l

ara verdirecek kadar zevkli bir şey olduğuna karar verdi. İlginç bir egzersiz... Ellerini uzatarak, düşmanının kıvranan bedenine doğru mavi şimşekler yollamasına neden olacak sözleri şekillendirmeye başladı. Derken yaptıkları yarıda kesilivermişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman içersinde, sanki havadan düşmüş gibi karanlıktan sıçrayan iki suret önünde bitivermişti.

Büyücünün ayaklarının dibinde yuvarlanan suretlerden biri çılgın bir heyecanla Raistlin'e bakakalmıştı.

"Heey, şuna bak! Bu Raistlin.Başardık Gnimsh! Başardık! Hey Raistlin! Mutlaka beni gördüğüne çok şaşırmışsındır, di mi? Ay bir busen, anlatacak o kadar muhteşem bir hikâyem var ki! Şimdi bak, ölmüştüm. Şey aslında ölmemiştim ama..."

"Tasslehoff!" diye nefessiz kaldı Raistlin.

Düşünceler, Raistlin'in aklından, parmak uçlarından çıkabilecek şimşekler gibi cızırdamaya başlamıştı.

İlki - Bir kender! Zaman değiştirilebilirdi!

İkincisi- Zaman değiştirilebilir...

Üçüncüsü - Ölebilirim!

Bu düşüncelerin şoku Raistlin'in bedenini sarstı; büyükustamcı-larının büyülerini yapabilmeleri için son derece gerekli olan soğukkanlılığını ve sakinliğini yaktı.

Sorununun beklenmedik çözümü ile bunun ona neye mal olabileceğinin korkunç bilinci birleşince, Raistlin denetimini yitirdi. Büyünün sözleri aklından uçup gitti. Ama düşmanı yaklaşmaya devam ediyordu.

Titreyen ellerle, içgüdüsel olarak hareket eden Raistlin bir bilek hareketiyle, sakladığı minik hançeri çekti.

Ama çok geç kalmıştı...üstelik hançer çok da küçüktü.

Borum 9

haras bütün dikkatini öldürmeye ant içtiği adama odaklamıştı. Askerlerin sabit fikirliliğiyle eğitildiğinden o şekilde hareket eden Kharas, muhtemelen bunların büyücünün çağırması olduklarından başka bir şey olmadıklarını düşünerek, aniden ortaya çıkan iki hayalete bakmadı bile.

Kharas aynı anda, büyücünün parlayan gözlerinin boş boş bakmaya başladığını da görmüştü. Raistlin'in, ölümcül bir büyünün sözleri için açtığı ağzının gevşeyip sarktığını görmüş ve düşmanının en az birkaç saniye onun insafına kalmış olduğunu anlamıştı.

ileri bir hamle yapan Kharas, kısa kılıcını büyücünün kara, dökük cüppesine soktu ve büyük bir memnuniyetle yerine yerleştğini hissetti.

Çarpılmış büyücüye iyice abanan cüce, kılıcını cılız insanın bedeninin derinliklerine sokmaya devam etti. Adamın yakan, garip ısısı onu, alevler içindeki bir cehennem gibi sarmıştı. Son derece yoğun olan bir nefret ve hiddet, Kharas'a fiziksel bir darbe olarak inerek onu geri fırlatıp yere serdi.

Ama büyücü yaralanmıştı hem de ciddi bir yara almıştı. Kharas, en azından bu kadarını biliyordu. Yattığı yerden o şeytani, alev a-lev gözlerle bakan Kharas, gözlerin korkunç bir öfkeyle yandığını gördü ama bu gözlerin aynı zamanda acıyla dolduğunu da gör-

297

296

T

muştu. Ayrıca fenerin -sıçrayan, sallanan- ışığında büyücünün karnında duran kısa kılıcın kabzasını da görmüştü. Büyücünün ince ellerinin kabzanın üzerinde kıvrıldığını görüp, korkunç bir ıstırapla çığlık attığını duymuştu. Korkması için bir neden olmadığını biliyordu. Artık büyücü ona zarar veremezdi.

Sendeleyerek ayağa kalkan Kharas, elini uzatarak kılıcını kurtardı. Acı bir ıstırapla bağırarak, elleri kendi kanıyla sırlıklam olan büyücü yere devrilerek, orada hareketsiz kaldı.

O zaman Kharas'ın etrafına bakacak zamanı olmuştu. Adamları, kardeşinin çığlıklarını duyarak korku ve öfkeden köpüren komutanla boğuşuyordu. Cadı görünürlerde değildi; kadından yayılan o ürkütücü beyaz ışık gitmiş, karanlıkta kaybolmuştu.

Sol yanından boğuk bir ses duyan Kharas dönünce, başbüyücü-nün çağırması olduğu iki hayaletin, kanları donmuş bir dehşetle, büyücünün cesedine baktıklarını gördü. Onlara dikkatle bakan Kharas, aşağı düzlemlerden çağırılmış bu zebanilerin mavi pantolonlu bir kender ile deri önlüklü bir gnome'dan başka bir şey olmadığını gördü.

Kharas'ın bu olay üzerinde durup düşünecek vakti yoktu. Yapmak için geldiği işi başarıyla tamamlamıştı, en azından hemen hemen tamamlamıştı. Komutanla hiçbir şekilde konuşamayacağını, şimdi konuşamayacağını biliyordu. O andaki en önemli düşüncesi adamlarını sağ salim oradan çıkartmaktı. Çadırın içinde koşan Kharas, savaş baltasını eline aldı, adamlarına cüce dilinde yolundan çekilmelerini seslendi ve baltayı doğrudan Caramon'a fırlattı.

Balta adamın tam kafasına vurarak, onu düşürse de öldürmemişti. Caramon koca bir öküz gibi devrilmişti; aniden çadırın içine ölümcül bir sessizlik hakim oldu. Her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti.

Çadırın bez kapısından bakan Kharas, nöbetteki genç Şöval-ye'nin yerde baygın yattığını gördü. Uzaktaki ateşlerin başındakilerin bir şeyler duyup gördüğüne dair hiçbir belirti yoktu.

Uzanan cüce, sallanan feneri durdurarak etrafına bakındı. Büyücü kanlarının oluşturduğu bir göl içinde yatıyordu. Komutan da onun yakınına uzanmıştı, sanki bayılmadan önce son düşüncesi buymuş gibi eli kardeşine doğru uzanmıştı. Bir köşede de cadı, sırt üstü, gözleri kapalı yatıyordu.

Cüppesi üzerindeki kanı gören Kharas adamlarına sert sert baktı. İçlerinden biri başını salladı.

"Özür dilerim Kharas," dedi cüce, bakışlarını kıza indirip titreyerek. "Ama...ondan gelen ışık o kadar parlaktı ki! Kafamı yardı. Bütün düşünebildiğim ışığı durdurmak. Bunu başaramazdım ama tam o sırada büyücü çığlık atınca kız da haykırdı ve ışığı dalgalandı. O zaman ona vurdum ama çok sert vurmadım. Çok kötü yaralanmadı."

"Tamam." Kharas başıyla onayladı. "Haydi gidelim." Baltasını alan cüce ayaklarının altında yatan komutana baktı. "Çok üzgünüm," dedi, parşömen tomarını alıp adamın uzanmış eline sıkıştırarak. "Belki zamanın birinde bunu sana açıklayabilirim." Ayağa kalkınca etrafına bakındı. "Herkes iyi mi? Haydi buradan çıkalım." Adamları tünelin girişine doğru aceleyle seğirtti. "Bu ikisine ne olacak?" diye sordu biri, kender ile gnome'un yanında durarak.

"Onları da alın," dedi Kharas sertçe. "Onları burada bırakamayız, ortalığı ayağa kaldırırlar." O zaman kender ilk kez hayata dönmüş gibi oldu. "Hayır!" diye bağırarak, Kharas'a yalvaran ve dehşet dolu gözlerle bakarak. "Bizi alamazsın! Buraya yeni geldik! Caramon'u bulduk, artık eve dönebiliriz! Hayır, ne olur!" "Alın şunları!" diye emretti Kharas sertçe. "Hayır," diye uludu kender, kendisini yakalayanların ellerinde çırpınırken. "Yo, lütfen, anlamıyorsunuz. Biz Cehennemdeydik ve kaçtık..."

"Ağzını tıkayın," diye hırladı Kharas, çadırın altındaki tünele bakıp, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ederken. Acele etmelerini işaret ederek yerdeki deliğin yanına diz çöktü.

Adamları, ağzını tıkadıkları halde onlarla hâlâ mücadele etmeye -tekmeler atmaya, elleriyle tırmalamaya- devam ettiklerinden taşıyabilmek için bir tavuk gibi kısıvrak bağladıkları kenderi de

sürükleyerek tünele indiler. Öte yandan diğer tutsaklarıyla ilgili bir sorunları yoktu. Zavallı gnome o kadar dehşete düşmüştü ki, bir çeşit şoka girmişti. Etrafa çaresizce bakman, ağzı bir karış açık kalmış gnome kendisine her söyleneni sessizce yapıyordu.

Son ayrılan Kharas olmuştu. Tünele atlamadan önce çadırın içine son bir kez baktı.

Fener artık oldukça hareketsiz asılı duruyor, yumuşak parlak ışığı, bir kâbustan çıkmış gibi görünen manzarayı aydınlatıyordu. Masalar devrilmiş, sandalyeler ters yüz olmuş, yiyecekler her

yana

299

298

T

saçılmıştı. Kara cüppeli büyükkullamacısının bedeninin altından a-kan kan, ince bir yol yaparak akıyordu. Tam çukurun ağzında bir gölcük oluşturan kan yavaş yavaş tünele damlamaya başlamıştı.

Delige atlayan Kharas tünelde, güvenli bir mesafeye gelinceye kadar koştuktan sonra durdu.

Tünel zemininde duran bir parça ipin ucunu tutarak, ipi aniden çekti. İpin diğer ucu tam komutanın çadırının altındaki destek direklerinden birine bağlıydı. İpe asılınca, direk yere devrildi. Alçak bir gümbürtü duyuldu. Sonra uzakta devrilen kayaları gördü ve görüş alanı bir toz bulutuyla kapandı.

Tünel arkasından kapanmıştı, artık güvendedeydi; Kharas dönerek adamlarının peşinden gitti.

"Komutan..."

Caramon ayağa kalkmış, eli düşmanın boğazına uzanmıştı; yüzünü buruşturmuş, hırlayan bir hayvan gibi bakıyordu.

Şaşırın Garic, geriledi.

"Komutanım!" diye haykırdı. "Caramon! Benim!"

Aniden, bıçak gibi saplanan bir acı ve Garic'in tanıdık sesi Caramon'un beynine nüfuz etti. İnleyerek başını elleri arasına aldı ve sallandı. Düşerken Garic onu yakalamış, yaralanmadan bir sandalyeye oturtmuştu.

"Kardeşim?" dedi Caramon, bön bön.

"Caramon...ben..." Garic yutkundu.

"Kardeşim!" Caramon'un nefesi tıkanı, elleri kasıldı.

"Onu çadırına götürdük," diye cevapladı Garic yavaşça. "Yarası..."

"Ne? Yarası ne?" diye hırladı Caramon sabırsızca, bakışlarını kaldırıp Garic'e kan çanağı gibi, acı dolu gözlerle bakarken.

Garic ağzını açtı, kapattı, sonra başını salladı. "Ba...babam bana bu tür yaraları anlatmıştı," diye geveledi. "İnsanlar günlerce bu korkunç ıstırapla cebelleşmiş..."

"Yani karnından yaralandı demek istiyorsun," dedi Caramon.

Garic başıyla onayladıktan sonra eliyle yüzünü örttü. Ona dikkatlice bakan Caramon, genç adamın kül rengine döndüğünü gördü. İçini çekerek gözlerini kapatan Caramon, tekrar ayağa kalktığı anda, başı dönüp kendisini kötü hissedeceğini bildiğinden, önce bir yerden destek aldı. Sonra, neşesizce ayağa kalktı. Etrafında bir karanlık kabarıyor, dönüyordu. Ayakta kıpırdamadan durduktan sonra, her şey yatışınca gözlerini açtı.

300

"Sen nasılsın?" diye sordu Garic'e, genç Şövalye'ye dikkatle bakarak.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi Garic ve yüzü utançla kızardı. "Be...beni...arkamdan gafil avlamışlar."

"Evet." Caramon genç adamın saçlarını keçeletiren kuru kanı gördü. "Bazen olur. Bu konuda sıkılma." Koca adam keyifsizce gülümsedi. "Beni önden vurdular."

Garic yine başıyla onayladı fakat yüzündeki ifadeden bu yenilginin aklını kurcalayıp durduğu belliydi.

Bunu da atlatır, diye düşündü Caramon yorgunca. Hepimiz eninde sonunda böyle bir şeyle yüzleşmek zorunda kalıyoruz.

> "Şimdi gidip kardeşimi göreyim," dedi, çarpık adımlarla çadırdan çıkarken. Sonra durdu. "Ya Lady Crysanía?"

"Uyuyor. Bıçak, şey... kaburgalarını sıyrıp geçmiş. Ben...biz elimizden... geldiğince sardık. Cüppesini...yırtıp açmak zorunda kaldık." Garic'in yüzü iyice kızardı. "İçmesi için biraz brendi verdik..."

"Raist...Fistandantilus'u biliyor mu?" "Büyücü söylememizi yasakladı."

Caramon kaşlarını kaldırdıktan sonra, çattı. Harap olmuş çadıra bakınca çadırın çiğnenmiş toprak zemini üzerindeki kan izini gördü. Derin bir iç geçirerek çadırın bezden kapısını kaldırdı ve sallanarak dışarı çıktı; Garic de peşindeydi. "Ya ordu?"

"Biliyorlar. Olay hemen yayıldı." Garic çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı. "Yapılması gereken çok şey vardı. Cücelerin peşinden gitmeye çalıştık..."

"Pöh!" diye burun büktü Caramon, başına bir sancı girince gözlerini yumarak. "Tüneli yıkmışlardır."

"Evet. Kazmaya çalıştık ama bütün rezil çölü kazsak ne fayda," dedi Garic, buruk bir ifadeyle.

"Peki ya ordu?" diye ısrar etti Caramon, Raistlin'in çadırının önünde duraksayarak. İçeriden alçak bir inleme sesi duyuyordu.

"Adamların morali bozuk," dedi Garic içini çekerek. "Konuşup duruyorlar, akılları karıştı. Bilmiyorum..."

Caramon anlamıştı. Kardeşinin çadırının karanlığından içeri baktı. "Tek başıma gireceğim. Yaptığın her şey için teşekkür ederim," diye ekledi kibarca. "Şimdi, bayılıp kalmadan git de biraz dinlen. Daha sonra sana ihtiyacım olacak ve hasta halinle bir işime

301

yaramazsın."

"Evet efendim," dedi Garic. Sendeleyerek gidiyordu ki durup geri döndü. Zırhının göğüs levhasının altından kana bulanmış bir parşömen çıkarttı. "Bunu sizin...elinizde bulduk efendim. El yazısı cücelere ait..."

Caramon paşromene baktı, açtı, okudu ve sonra kıvrarak hiçbir yorumda bulunmadan kemerine sıkıştırdı.

Artık muhafızlar çadırların etrafını sarmıştı. Birini işaret eden Caramon, Garic'in yatmaya götürüldüğünü görünceye dek bekledi. Sonra, tüm gücünü toplayarak Raistlin'in çadırına adım attı.

Açık kalmış bir büyükitabının yanında hâlâ bir mum yanıyordu: Belli ki başbüyücü yemekten sonra çalışmalarına devam etmeyi planlıyordu. Caramon'un, Regha'ın adamlarından biri olduğunu fark ettiği orta yaşlı, yüzünde savaş yaraları taşıyan bir cüce yatağın yanında gölgelerin içine çömeşmişti. Girişe yakın bir yerde, bir muhafız, Caramon girerken selâm verdi.

"Dışarıda bekle," diye emretti Caramon; bunun üzerine muhafız dışarı çıktı.

"Ona dokunmamıza izin vermiyor," dedi cüce kısaca, başıyla Raistlin'i işaret ederek. "Yarasına tedavi gerekiyor. Çok fazla bir faydası olmaz tabii ki. Ama bir süre daha onu alıkoyuverir."

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Caramon sertçe.

Elleriyle dizlerinden destek alan cüce ayağa kalktı. Tereddüt edip, sanki konuşup konuşmamak konusunda bir türlü karar vere-meyerek boğazını temizledi. Kararını verdikten sonra kurnaz, parlak gözlerle Caramon'a bir bakış fırlattı.

"Reghar sana söylememi söyledi. Eğer istersen...anlarsın ya..çabucak bir son verebilirim, daha önce yaptydım. Bu konuda usta-yımdır. Mesleğim kasaplık, anlarsın ya..."

"Çık dışarı!"

Cüce omuzlarını silkti. "Ne dersen o olur. Sana bağlı. Gerçi eğer benim kardeşim olsaydı..."

"Çık dışarı!" diye tekrarladı Caramon yavaşça. Ayrılmakta olan cüceye bakmadı; hatta ağır çizmelerinin sesini bile duymadı. Bütün dikkati ikizinin ü/erinde odaklanmıştı.

Raistlin hâlâ giyinik olarak, elleri o korkunç yaranın üzerinde kasılmış yatağında yatıyordu. Kanıyla kapkara olmuş büyücülük cüppesi ile teni birbirine berbat bir kütle halinde yapışmıştı. Üstelik ıstırap içindeydi. Yatağın içinde istemsizce bir ileri, bir geri yu-

302

varlanan büyücünün verdiği her nefes, ağzından anlaşılmaz, alçak bir inilti olarak çıkıyordu. Aldığı her nefes ise köpüklü bir işkenceydi.

Fakat Caramon için en korkunç manzara kardeşinin parlayan, o yatağa yaklaşırken kendisine bakan, onu fark eden gözleriydi. Raistlin kendindeydi.

Kardeşinin yatağı yanına diz çöken Caramon, elini ikizinin ateş içindeki alnına koydu. "Neden Crysania'yı çağırmalarına izin vermedin?" diye sordu yavaşça.

Raistlin acıyla yüzünü buruşturdu. Dişlerini sıkarak, kanla lekelenmiş dudaklarından zorla birkaç söz çıkartabildi. "Paladine... beni...iyi...etmez!" Son çıkan sözcük boğuk bir çığlıkla biten bir nefes gibi çıkmıştı.

Caramon, akli karışarak kardeşine baktı. "Fakat ...ölüyorsun! Ölemezsin! Demiştin ki..." Raistlin'in gözleri kaydı, başı arkaya düştü. Dudaklarından kan sızdı. "Zaman...değişti...Her şey...değişti!" "Fakat..."

"Bırak beni! Bırak öleyim!" Kıvranan Raistlin hiddet ve ıstırapla inlemişti.

Caramon ürperdi. Kardeşine acımak için kendisini zorladı ama kardeşinin yüzü, bir deri bir kemik kalmış, ıstıraptan çarpılmıştı, yüzü, tanıdık bir yüz değildi.

İrfan ve zekâ maskesi yüzünden sıyrılmış; gururun, hırsın, tamahkârlığın, hissiz zulmün parçalanmış çizgilerini gözler önüne sermişti. Sanki Caramon, bu her zaman gördüğü yüzü, ikizinin yüzünü ilk kez görüyormuş gibiydi.

Belki de, diye düşündü Caramon, Yüksek Büyücülük Kulesinde, Raistlin onun tenine, çıplak eliyle o beş deliği yakarak açarken Da-lamar da aynı yüzü görmüştü. Belki Fistantilus da ölürken bu yüzü görmüştü....

Reddedilen, ruhu dehşetle sarsılan Caramon bakışlarını o korkunç, kuru kafa görünüşlü yüzden çevirerek, yüzündeki ifadeyi sertleştirdi ve elini uzattı. "En azından izin ver de yaranı sarayım." Raistlin başını şiddetle salladı. Kendisini yaşama bağlı tutan kan içinde kalmış ellerinden birini yerinden zorla ayırarak Caramon'un koluna yapıştı. "Hayır! Bırak şunu! Başaramadım. Tanrılar gülüyor. Buna...dayanamam..."

Caramon, ona bakakaldı. Aniden, anlamsız bir biçimde koca

303

,T

adamı bir hiddet kapladı; yıllarca süren alaycı aşağılamalar ve bir teşekkür bile alamadığı hizmetine karşılık kabaran bir öfke. Bu adam yüzünden ölen arkadaşları gören bir öfke. Neredeyse kendi sonunu görmüş olan bir öfke. Aşkın yok edildiğini, aşkın inkâr edildiğini gören bir öfke...

Elini uzatan Caramon, kara cüppeyi yakaladığı gibi kardeşinin başını yastıktan çekip kaldırdı.

"Hayır, Tanrılar adına," diye bağırdı Caramon, kelimenin tam manâsıyla öfkeden titreyen bir sesle. "Hayır, ölmeyeceksin! Beni duyuyor musun?" Gözleri kısıldı. "Ölmeyeceksin kardeşim! Bütün hayatın boyunca sadece kendin için yaşadın. Şimdi, ölürken bile kendin için kolay yolu seçiyorsun! Bir an bile düşünmeden beni burada kapana kısılmış bırakıyorsun. Crysania'yı da bırakacaksın! Hayır kardeşim! Yaşayacaksın kahrolasica! Beni eve geri yollamak için yaşayacaksın. Ondan sonra ne halt edeceğin seni ilgilendirir."

Raistlin, Caramon'a baktı ve acısına rağmen korkunç bir tebessüm sureti dudaklarına dokundu. Hani sanki gülecekti, ama onun yerine dudaklarından bir kan baloncuğu çıktı. Caramon kardeşinin cüppesini bırakır gibi yaptı ama bırakmadı, onu geri ittirdi. Raistlin yeniden yatağına yığıldı. Yanan gözleri Caramon'u yuttu neredeyse. O anda, içindeki tek yaşam acı bir nefret ile gazaptı.

"Crysania'ya söyleyeceğim," dedi Caramon ciddiyetle, ayağa kalkıp Raistlin'in hiddet dolu bakışlarını görmemezliğe gelerek. "En azından seni iyi etme şansı ona tanınmalı. Evet, biliyorum, eğer bakışlar insanı öldürebilseydi, şu anda ölmüş olurum. Ama beni dinle Raistlin veya Fistantilus, ya da her kimsen; eğer bu dünyaya daha büyük bir zarar vermeden ölmen Paladine'in iste-ğiye, öyle olsun. O zaman bu kadere razı olurum, Crysania da tabii. Ama senin yaşaman onun isteği olursa onu da kabul ederiz ve sen de edeceksin!"

Gücü neredeyse tamamen bitmiş olan Raistlin, kanlı elini Caramon'un kolundan ayırmamıştı; adamın kolunu, neredeyse ölümden sertleşmiş gibi kasılan eliyle tutuyordu.

Dudaklarını sıkıca yuman Caramon, sertçe kardeşinin elini çekti. Ayağa kalkarak kardeşinin yatağının yanından ayrıldı; arkasından işkence içinde kesik bir inilti duydu. Sonra Tika'yı düşündü, evini düşündü...

Caramon yürümeye devam etti. Geceye adımını atarak hızla Crysania'nın çadırına yönelen koca savaşçı yan tarafına bakınca, kayıtsızca gölgeler arasında durmuş, keskin bir bıçakla bir tahta

304

parçasını yontan cüceyi gördü.

Caramon zırhının altından parşömen parçasını çıkarttı. Yeniden okumasına gerek yoktu. Sözcükler az ve basitti.

Büyücü size ve orduya ihanet etti. Gerçeği öğrenmek için Thorbardin'e bir elçi yollayın. Caramon parşömeni yere attı.

Ne kadar acımasız bir şaka! Ne kadar acımasız ve saçma bir şaka!

Ağrısının korkunç ıstırapı içersindeki Raistlin, Tanrıların kahkahalarını duyabiliyordu. Kaşıkla verip kepçeyle alıyorlardı! Kim bilir yenilgisiyle nasıl eğleniyorlardı!

Raistlin'in işkence altındaki bedeni kasılıyordu; ruhu da iktidarsız bir öfkeyle kıvranıyordu, kaybettığının bilinciyle yanıyordu.

Zayıf ve çelimsiz insan! diye bağıştıklarını duyuyordu Tanrılarının. İşte senin ölümlülüğünü sana böyle hatırlatırız!

Paladine'in zaferine katlanamayacaktı. Tanrılarının onunla alay ettiğini, düşüşünü büyötmelerini görmek: Hayır! Bir an önce ölmesi, ruhunun bulabildiği karanlık sığınakları araması daha iyiydi.

Ama o piç kurusu kardeşi, onun o diğer yarısı, kışkırdığı ve hor gördüğü yarısı, olmuş olması gereken ve olmuş olmayı hak ettiği yarısı. Onu bundan esirgemesi...bu son kutlu teselliyi...

Acı, tüm bedenini şiddetle sarstı. "Caramon!" diye bağırdı Raistlin tek başına, karanlığa doğru. "Caramon, sana ihtiyacım var! Caramon beni bırakma!" Karnını tutarak hıçkırdı, bir top gibi kıvrıldı. "Beni bırakma...beni bununla tek başıma...bırakma!"

Sonra akli bilincini yitirdi. Yaşamı parmaklarının arasından kayıp giderken gözlerinin önüne bir sürü görüntü geldi. Karanlık ejderha kanatları, kırık bir ejderha küresi...Tasslehoff...bir gnome... Tesellim... Ölümüm...

Parlak, beyaz bir ışıık; bir kılıç gibi saf, soğuk, keskin bir ışıık büyücünün aklını deşti. Korkudan sinen büyücü, kendisini sıcak, rahatlatıcı karanlık içine gömmeye çalıştı. Caramon'a, kendisini öldürmesi, acısına bir son vermesi, parlak, keskin ışıık karartması için yalvardığını duyabiliyordu.

Raistlin, bu sözleri söylediğini duyabiliyordu ama konuştuğunun farkında bile değildi.

Konuştuğunu sadece parlak, saf ışıığın yansımasında, kardeşinin kendisine sırtını dönmesinden biliyordu.

305

T

ışıık daha da parlaklaştı, ışıktan bir yüze; kara, soğuk, gri gözlü güzel, soğuk, saf bir yüze dönüştü. Yanan tenine serin eller dokundu.

"İzin ver de seni iyileştireyim."

ışıık canını acıtıyordu, çelik ağrısından daha keskindi. Çılgık atarak, kıvranarak kaçmaya çalıştı Raistlin ama eller onu sıkı sıkı tutuyordu.

"İzin ver seni iyileştireyim."

"Çek...git! ..."

"İzin ver seni iyileştireyim!"

Yorgunluk, engin bir yorgunluk sardı her yanını Raistlin'in. Savaşmaktan yorulmuştu. Acıyla savaşmaktan, kendisiyle alay edilmesiyle savaşmaktan, hayatı boyunca maruz kaldığı sancıyla savaşmaktan.

Pekâlâ. Tanrı gülsündü. Bunu hak etti sonuç olarak, diye düşündü Raistlin. Tamam beni iyileştirmeyi reddetsin. Ben de o zaman karanlıkta dinlenirim...o rahatlatıcı karanlıkta...

Gözlerini kapatan, gözlerini ışıığa karşı sıkı sıkı yuman Raistlin kahkahaları bekledi...

... ve aniden Tanrının yüzünü gördü.

Caramon, ağrıyan başı elleri arasında dışarıda, kardeşinin çadırının gölgeleri içinde duruyordu. Sonunda daha fazla dayanamadı. Belli ki rahibe başarısız olmuştu. Kılıcının kabzasını kavrayan Caramon çadıra girdi ve yatağa doğru yürüdü.

Tam o sırada Raistlin'in haykırıları kesildi.

Lady Crysania, adamın bedeni üzerine yıkıldı, başı büyücünün göğsüne düştü.

Öldü! Diye düşündü Caramon. Raistlin öldü.

Kardeşinin yüzüne bakınca hiçbir üzüntü hissetmedi. Onun yerine bu görüntü karşısında, düşündükçe bir dehşete kapılmaya başlamıştı. Ölümün taktığı bu ne acayip bir maskeydi böyle!

Raistlin'in yüzü bir cesedin yüzü kadar katıydı, ağzı açılmıştı ve hiç ses çıkmıyordu. Teni mosmordu. Görmeyen gözleri, çökmüş yanakları içinde sabitlenmiş, önüne bakıyordu.

Bir adım yaklaşan, bir hüznün, keder veya rahatlatma hissedeme-yemek kadar uyuşmuş olan Caramon, ölü adamın yüzündeki garip ifadeye bakınca büyük bir şokla Raistlin'in ölü olmadığını anladı! İri, sabit gözler dünyaya görmeden bakıyordu ama bunun nedeni

306

başka bir dünyayı görüyor olduğundandı.

Büyücünün bedenini iniltili bir haykırış sarstı; bu ıstırap çılgınlıklarından daha korkunç bir çılgıktı. Baş biraz hareket etti, dudakları aralandı, boğazı hareket etti ama hiç ses çıkmadı.

Derken Raistlin'in gözleri kapandı. Eli bir yana düştü, kasılmış olan kasları gevşedi. Acı çektiğini gösteren ifade yumuşadı, yüzünü solgun ve asık bıraktı. Derin bir nefes aldı, ah edercesine saldı, başka bir nefes daha aldı...

Gördüğü şeyden sarsılan, minnettar mı yoksa derin bir keder mi duyması gerektiğini bilemeyen Caramon, yaşamın ikizinin parçalanmış, kanayan bedenine geri gelişini izledi.

Bazen aniden uyandırılınca insanın üzerine gelen o felç olmuş hissini üzerinden silkip atan Caramon, Crysania'nın yanında diz çökerek, kızı kibarca tuttu ve ayağa kaldırdı. Kız gözlerini kırıştırtarak, tanımadan baktı adama. Sonra bakışları hızla Raistlin'e kaydı. Gözlerini kapatıp şükrederek bir dua mırıldandı. Sonra, elini yanına bastırarak Caramon'a yaslandı. Kızın beyaz cüppesinde taze kan vardı.

"Kendini iyi etmelisin," dedi Caramon, kızın çadırından çıkmasına yardım ederken, güçlü kolları kızın aksayan adımlarına yardımcı oluyordu.

Kız bakışlarını adama kaldırdı; halsiz olmasına karşın yüzü, kazandığı sakın zaferle çok güzelleşmişti.

"Belki yarın," diye cevap verdi yavaşça. "Bu gece büyük bir zafer kazandım. Görmüyor musun? Bu, benim dualarıma bir yanıt."

Kızın huzur dolu, durgun güzelliğine bakan Caramon gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Yani senin cevabın mıydı bu?" diye sordu sertçe, kampa doğru bakarak. Ateşler geçmiş, kül ve kömür yığınlarına dönüşmüştü. Caramon, gözünün ucuyla birinin koşarak gittiğini gördü; büyücü ile cadının aralarında ölüleri dirilttiklerinin haberinin kısa sürede her yana yayılacağını biliyordu.

Caramon midesinin ağzına geldiğini hissetti. Konuşmaları, o heyecanı, soruları, yürütülen fikirleri, meşum bakışları, sallanan başları gözünde canlandırabiliyordu; ruhu bütün bunlardan bunaldı. Bütün istediği yatmak, uyumak ve her şeyi unutmaktı.

Ama Crysania konuşmaya devam ediyordu. "Bu senin de cevabın Caramon," dedi kız coşkuyla. "Bu ikimizin de Tanrılardan beklediği işaret." Adama bakmak için durdu ve bakışlarını azimle kal-

307 dırdı. "Hâlâ Kule'de olduğun kadar kör müsün? Daha inanmıyor musun? Her şeyi Paladine'a bıraktık ve Tanrı konuştu. Raistlin'in yaşaması gerekiyormuş. Bu büyük işi başarması gerekiyor. Hep birlikte, sen, ben ve o; tabii eğer bize katılacaksan, birlikte kötülükle savaşıp bu gece benim ölümle savaşıp yendiğim gibi yeneceğiz!"

Caramon kıza bakakaldı. Sonra başını eğdi, omuzları düştü. Ben kötülükle savaşmak istemiyorum, diye düşündü bitkinlikle. Ben sadece eve gitmek istiyorum. Bunu istemek çok mu?

Elini kaldırarak zonklayan şakaklarını ovmaya başladı. Sonra, şafağın yavaşça yayılan aydınlığında, kardeşinin kanlı parmaklarının izinin hâlâ kolunda olduğunu görerek durdu.

"Çadırının içine bir nöbetçi dikeceğim," dedi sertçe. "Biraz uyu..."

Arkasını döndü.

"Caramon," diye seslendi Crysania.

"Ne..?" İçini çekerek durdu.

"Sabah kendini daha iyi hissedeceksin. Bu gece senin için dua edeceğim. İyi geceler dostum. Dua ederken, Paladine'a kardeşinin yaşamını bağışladığı için şükretmeyi unutma."

"Ya, tabii," diye mırıldandı Caramon. Kendisini huzursuz hisseden Caramon'un başının ağrısı daha da kötüleşmişti; kısa bir süre içinde midesinin de çok kötü olacağını anlayarak Crysania'dan ayrıldı ve sendeleyerek çadırına gitti.

Burada karanlıklar içinde tek başına kalınca, içinde hiçbir şey kalmayınca kadar çadırın bir köşesine çıkarttı. Sonra yatağına devrilerle sonunda kendisini ağrılarına ve yorgunluğuna teslim etti.

Ama karanlık büyük bir merhametle onu örterken Crysania'nın sözlerini hatırladı: "Kardeşinin yaşamı için Paladine'a şükret."

Raistlin'in hastalıklı yüzü Caramon'un gözü önüne gelince duası boğazında düğümlendi.

Böfüm 10

uncan'ın ikametgâhının dışında duran misafir taşına hafifçe vuran Kharas, sabırla yanıtı bekledi. Pek bir zaman geçmeden yanıt geldi. Kapı açıldı ve kralı önünde belirdi.

"Gir içeri, hoş geldin Kharas," dedi Duncan, uzanıp cüceyi çekerek.

Utançla kızaran Kharas, kralının ikametgâhına girdi. Rahatlatmak için ona kibarca gülümseyen Duncan, Kharas'ı alıp özel çalışma odasına götürdü.

Yerin çok altında, dağ krallığının kalbine inşa edilmiş olan Dun-can'ın evi, cücelerin çok beğendiği ağır, kara, masif ahşap mobilyalarla dolu odalar ve tünellerden oluşan karmaşık bir labirentti.

Thorbardin'deki evlerin çoğundan daha geniş ve daha çok odalı olmasına rağmen, diğer yönlerden Duncan'ın ikametgâhı, diğer cücelerin ikametgâhlarıyla neredeyse tıpatıp aynıydı. Başka türlü olsaydı büyük bir zevksizlik abidesi sayılırdı. Kral olması Duncan'ın havalara girmesi için bir hak vermiyordu ona. O yüzden, hizmetkârları olmasına rağmen, kapıya kendi bakıyor ve konuklarına kendi eliyle hizmet ediyordu. Dul olduğu için evinde, genç oldukları için (sadece seksen civarındaydılar) hâlâ bekâr olan iki oğluyla birlikte yaşıyordu.

309

308

Kharas'ın girmiş olduğu çalışma odası, belli ki Duncan'ın en sevdiği odaydı. Duvarları, ele geçirilmiş eğri hobgoblin kılıçlarından hazırlanmış bir koleksiyon, eski bir atası tarafından

kazanılmış bir minotaur üçlü çatal zıpkını, çekiçler, keskiler, taş yontu aletlerinin yanı sıra savaş baltaları ile kalkanlar süslüyordu.

Duncan, gerçek bir cüce misafirperverliliğiyle konuğunu rahat ettirerek, ona en iyi sandalyesini vermiş, bira doldurmuş ve ateşi canlandırmıştı. Kharas, daha önce de buraya gelmişti tabii ki; aslında birçok kez. Ama şimdi, sanki eve bir yabancıymışçasına girmiş gibi kendisini huzursuz ve rahatsız hissediyordu. Belki de bunun nedeni Duncan'ın arkadaşına her zamanki kibarlığıyla davrandığı halde, zaman zaman sakalsız cüceye garip, sert bakışlarla bakmasından kaynaklanıyordu.

Duncan'ın gözlerindeki bu alışılmadık bakışı fark eden Kharas, formalitelerin bir an önce sona ermesini beklerken bir türlü rahat-layamamış, sandalyesinde kıpırdanıp duruyor, sinirli sinirli dudaklarındaki köpüğü elinin tersiyle siliyordu.

Formaliteler çabucak sona erdi. Kendisine bir masrapa bira koyan Duncan, daha otururken bunu içip bitirmişti. Sonra, kupayı masaya koyarak, Kharas'a kara, ciddi bir ifadeyle bakıp sakalını sıvazladı.

"Kharas," dedi sonunda, "bize büyücünün öldüğünü söylemiştin."

"Evet, Yüce Efendimiz," diye cevapladı Kharas, hayret ederek. "Öldürücü bir yara almıştı. Öyle bir yaradan hiç kimse kurtulamaz..."

"O kurtuldu," diye cevap verdi Duncan kısaca.

Kharas kaşlarını çatı. "Beni suçluyor musun..."

Şimdi kızaran Duncan olmuştu. "Hayır dostum! Alakası yok. Her ne olduysa oldu, ama senin onu öldürdüğüne gerçekten inandığımı biliyorum." Duncan derin bir iç geçirdi. "Yalnız bizim izciler onu kampta gördüklerini rapor ettiler. Belli ki yaralıymış. En azından artık atına binemiyormuş. Ama ordu büyücüyü de yanlarında bir arabayla taşıyarak Zhaman'a doğru yola çıkmış."

"Soylu Efendim!" diye karşı çıktı Kharas, yüzü hiddetle kızarıp. "Sana yemin ederim! Ellerim kanıyla yıkanmıştı! Kılıcı bedeninden çekip çıkarttım. Reorx adına!" Cüce ürperdi. "Gözlerindeki ölüm ifadesini gördüm!"

"Senden kuşku duymuyorum oğul!" dedi Duncan ciddiyetle, genç kahramanın omzunu sıvazlamak için uzanarak. "Tarif ettiğin gibi bir yaradan kurtulan birini hiç duymamıştım, tabii eski zaman-larda,rahiplerin olduğu zamanlarda yaşananlar dışında."

Tüm diğer gerçek rahipler gibi cüce rahipler de tam Afet öncesinde yok olmuşlardı. Kryn'n üzerindeki diğer ırkların aksine cüceler, kadim Tanrıları, Dünyanın Demircisi Reorx'a inanmayı hiç bırakmamışlardı. Cüceler, Afet'e neden olduğu için Reorx'a güvenmiş olsalar da Tanrılarına olan inançları o kadar derine işlenmişti, kültürlerinin büyük bir parçası olmuştu ki Tanrının yaptığı önemsiz bir suçla, bu inanç bir tarafa atılamazdı. Yine de, ona açıktan açığa ibadet etmeyecek kadar da kızgındılar.

"Bunun nasıl olabileceği ile ilgili bir fikrin var mı?" diye sordu Duncan kaşlarını çatarak.

"Hayır, Soylu Efendim," dedi Kharas düşünceli bir halde. "Ama neden Komutan Caramon'dan bir cevap alamadığımızı merak ediyorum." Düşündü. "Getirdiğimiz o iki tutsağı sorgulayan oldu mu? Bir şeyler biliyor olabilirler."

"Kenderle gnome'u mu? diye burun büktü Duncan. "Pöh! O ikisi ne bilebilir ki? Ayrıca onları sorguya çekmeye gerek yok. Ben zaten büyücüyle ilgilenmiyorum. Aslında seni buraya çağırmamın nedeni, sana bu haberi vermek ve barış laflarını bir kenara bırakarak savaşa konsantre olmanı söylemekti Kharas."

"O ikisinde sakaldan çok iş var, Yüce Efendim," diye mırıldandı Kharas, eski bir atasözünü tekrarlayarak. Tek bir kelime bile duymamış olduğu belliydi. "Bence siz..."

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Duncan sertçe. "Büyücünün çağırmış olduğu hayaletler. Ben de sana bunun saçma olduğunu söylüyorum. Hangi saygın büyücü bir kender çağırırdı? Hayır, bence onlar hizmetkâr veya benzeri bir şeydiler. Orası karanlık ve karışık. Sen söyledin bunu."

"Emin değilim," diye cevap verdi Kharas, sesi yumuşaktı. "Onlara bakan büyücünün yüzünü görmeliydin! Bu çöllerde gezerken aniden bir sandık altın veya mücevherle burun buruna gelen bir adamın ifadesiydi. Bana izin ver Soylu Efendim," dedi Kharas heyecanla. "Bırak onları huzuruna getireyim. Bütün istediğim, onlarla konuşman!"

Duncan derin bir iç çekti, Kharas'a düşünceli düşünceli baktı.

"Pekâlâ," diye kestirip attı. "Bir zararı olmaz her halde. Ama" -Duncan, Kharas'ı kurnazca süzdü- "eğer bu işten bir şey çıkmazsa

T
l

bu çılgın düşünceden vazgeçip kendini savaşa verecek misin? Çok zorlu bir savaş olacak oğul," diye ekledi Duncan kibarca, genç kahramanın sakalsız yüzündeki samimi hüznü görerek. "Sana ihtiyacımız var Kharas."

"Hay hay Yüce Efendim," dedi Kharas hemen. "Kabul ediyorum. Eğer bu işten bir şey çıkmazsa."

Duncan başını hırçın bir edayla sallayıp muhafızlarına seslenerek, arkasında düşüncelere dalmış, daha yavaş ilerleyen Kharas ile birlikte sert adımlarla evden çıktı.

Engin yer altı cüce krallığını geçip, orada aşağı doğru dönerek inen, burada yükselen caddelerden ilerleyip, Urkhan Denizi'ni bir tekneyle aşip sonunda zindanların olduğu düzlüğe vardılar. Burada önemsiz suçlar işlemiş, kanunlara karşı gelmiş -borçlular, bir büyüğüyle saygısızca konuşmuş genç bir cüce, izinsiz avlananlar, bir gece önceki alemden kalma sızmış uyumuş birkaç sarhoş- suçlular vardı. Kender ile gnome da burada tutuluyordu.

En azından bir gece önce öyleydi.

"Bütün bunların nedeni," dedi Tasslehoff Burrfoot, cüce muhafız onu iteleyip kakarken, "bir haritamız olmaması."

"Daha önce buraya geldiğini söylememiş miydin?" diye homurdandı Grimsh huysuzca.

"Daha önce değil," diye düzeltti Tas. "Sonra. Ya da daha sonra desek daha doğru olacak. İki yüzyıl kadar sonra, tahmin ettiğim kadarıyla. Aslında oldukça büyüleyici bir hikâye. Buraya arkadaşlarımla gelmiştim. Dur bakayım...tam Altınay ile Nehiryeli'nin evlenmesinden sonra, Tarsis'e gitmeden evveldi. Yoksa Tarsis'e gittikten sonra mıydı?" diye düşündü Tas. "Hayır, öyle olmuş olamaz çünkü Tarsis üzerime binanın yıkıldığı yerdin ve ..."

"Buöyküyü daha öncedenlemediğim!" diye atıldı Gnimsh.

"Ne?" diye gözlerini kırptırdı Tas.

"Bunu...dinlemediğim!" diye bağırdı Gnimsh yüksek sesle. İnce, gnomevari sesi yer altı odasında yankılanarak, geçmekte olan birkaç kişinin kaşlarını çatarak onlara bakmalarına neden olmuştu. Ciddi yüzlü cüce muhafızlar, yeniden yakaladıkları tutsaklarını acele ettirmeye çalışıyordu.

"Of," dedi Tas, kırılganlıkla. Sonra kender yeniden neşelendi. "Ama kral daha bunu duymadı, bizi de ona götürüyorlar. Belki o bununla ilgilenir..."

312

"Gelecekten geldiğinle ilgili hiçbir şey anlatmaman gerektiğini söylemiştin," dedi Gnimsh yüksek bir fısıltıyla, uzun deri önlüğü ayaklarına dolanıp duruyordu. "Buraya aitmişiz gibi davranacaktık, unuttun mu?"

"Bu, her şeyin yolunda gideceğini düşündüğüm zaman geçerliydi," dedi Tas, içini çekerek. "Ve her şey de yolunda gidiyordu. Alet çalıştı, Cehennem'den kaçtık..."

"Kaçmamıza izin verdiler..." diye dikkat çekti Gnimsh.

"Eh işte, her neyse," dedi Tas, bunun kendisine hatırlatılmasın-dan rahatsız olarak. "Sonuç olarak çıktık ya, önemli olan bu. Üstelik büyümlü alet de aynen senin söylemiş olduğun gibi çalıştı" -Gnimsh memnuniyetle gülümseyerek başıyla onayladı- "ve Cara-mon'u bulduk. Aynen senin söylemiş olduğun gibi...alet ona dönmek için ayrı...ayrı... işte her neyse öyle olmuştu..."

"Ayarlanmıştı," diye sözünü kesti Gnimsh.

"...ama gene de," dedi Tas,-bir yandan tepetopuzunun ucunu kemiriyordu- "herşey bir şekilde ters gitti.Raistlin bıçaklandı belki de öldü.Cüceler, daha onlara ne kadar ciddi bir hata yaptıklarını anlatmadan, bizi paketlediler."

Kender, derin düşüncelere dalarak, zor ayak uydurmaya başlamıştı. Sonunda başını salladı, "Düşündüm de Gnimsh. Bu çok dehşetli bir hareket ve normal şartlarda kimse bu yola başvurmamalı ama sanırım başka çaremiz yok. Olaylar tamamen kontrolden çıktı." Tas, ciddi ciddi içini geçirdi. "Sanırım gerçeği söylememiz gerek."

Gnimsh bu dramatik hareket karşısında son derece telaşlanmıştı; aslında o kadar telaşlanmıştı ki önlüğüne basarak, yüzü koyun yere kapaklandı. Hiç biri Ortak Lisan konuşamayan muhafızlar onu bir torba gibi ayağa kaldırıp, yolun geri kalan kısmında gno-me'u sürükleyerek, sonunda büyük, tahta bir kapının önünde durdular. Burada, kender ve gnome'a tiksintiyle bakan diğer muhafızlar kapıları ittirerek yavaşça açtılar.

"A, oraya girmiştim!" dedi Tas, aniden. "Şimdi nerede olduğumu biliyorum."

"Bak bu pek işimize yaradı," diye homurdandı Gnimsh.

"Kabul Salonu," diye devam etti Tas. "En son burada olduğumuz vakit, Tanis hastalanmıştı. O bir elf, biliyorsun ya. Şey, en azından yarısı elf ve yer altında yaşamaktan nefret ediyor." Kender yine iç geçirdi. "Keşke Tanis de burada olsaydı. Ne yapılması gerek-

313

T

tiğini bilirdi. Aklı başında birinin burada olmuş olmasını isterdim." Muhafızlar onları büyük salona ittiler. "En azından," dedi Tas, Gnimsh'e yavaşça, "yalnız değiliz. En azından benim için sen, senin için ben varım."

"Tasslehoff Burrfoot," dedi kender, cücelerin kralının önünde eğildikten sonra, Duncan'ın tahtının arkasında ve daha alçakta bulunan taş sandalyelerde oturan diğer cüce beylerine teker teker eğilerek. "Bu da..."

Gnome hevesle ileri atıldı. "Gnimshmari..."

"Gnimsh!" dedi Tas, yüksek sesle, Gnimsh soluklanmak için durakladığında gnomun ayağına basarak. "Bırak konuşmayı ben yapayım!" diye azarladı kender, herkesin duyabileceği bir fısıltıyla.

Kaşlarını çatan Gnimsh, Tas salona büyük bir neşeyle bakarken incinmiş bir sessizlik içine çöktü.

"Valla önümü/deki iki yüz yıl içerisinde pek bir şeyleri yenilemeyi düşünmüyorsunuz, değil mi? Aşağı yukarı her şey aynı görünecek. Sadece, sanki burada bir çatlak vardı, yok yok burada. Evet, o. Gelecekte o oldukça büyüyecek. Belki de..."

"Nereden geliyorsun kender?" diye hırıldandı Duncan.

"Solace'tan," dedi Tas, gerçekleri söyleyeceğini hatırlayarak. "Eğer ismini duymadıysanız, hiç sıkılmayın. Henüz bu dediğim yer yok. İstar'da da duymamışlardı ama bu orada pek önemli sayılmıyordu çünkü İstar'da kimse, orada olmayan bir şeyle zaten ilgilenmiyordu. Yani İstar'da olmayan bir şeyle. Solace, Haven'ın ku-zeyindedir; Haven da henüz ortalıkta yok ama o Solace'dan daha önce ortaya çıkacak, ne demek istediğimi anladıysanız."

İleri doğru abanan Duncan, kalın kaşları altından Tas'a, insanı telaşlandıracak bir biçimde ters ters bakmaya başladı. "Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum!" dedi Tas, darılarak. "Buraya benim bir arkadaştan -bir yerde- ödünç almış olduğum büyü bir aleti kullanarak geldik. İlk aldığımdaya iyi çalışıyordu ama sonra ben yanlışlıkla onu kırdım. Şey, aslında bu benim suçum değildi. Ama bu başka bir hikâye. Sonuç olarak Afet'ten kurtuldum ve kendimi Cehennem'de buldum. Pek hoş bir yer değil. Her neyse, Cehennem'de Gnimsh ile karşılaştım ve o tamir etti. Aleti yani, Cehennem'i değil. Gerçekten çok iyi biri," diye devam etti Tas, kendinden emin bir tonda Gnimsh'in omzunu sıvazlayarak. "Tamam bir gnome ama icatları

314

çalışıyor."

"Yani...siz Cehennemden misiniz!" dedi Kharas sertçe. "Bunu itiraf ediyorsunuz! Karanlıklar Diyarı'ndan hayaletlersiniz! Kara cüppeli büyücü çağırdı sizi ve onun çağrısı üzerine geldiniz." Bu ani suçlama kenderin dilinin tutulmasına neden olmuştu. "Nn...nn..." -Tas bir süre anlaşılabilir bazı sesler çıkarttıktan sonra sesine kavuştu- "Hiç böyle bir hakarete maruz kalmamıştım! Belki bir de İstar'daki muhafız bana yan...yankes...neyse, boşverin. Üstelik Raistlin bir şeyler çağıracaktıysa bile, onlar biz olmazdık mutlaka. Dedim de aklıma geldi!" Tas, Kharas'a ters ters baktı. "Neden gidip onu öyle öldürdün? Yani, tamam belki iyi bir insan sayılmaz. Ve belki büyü aleti kırmama neden olarak beni öldürmeye de çalıştıktan sonra Tanrılar tepeme ateşten bir dağ atsınlar diye beni İstar'da bıraktı. Ama" -Tas hüzünle iç geçirdi- "hayatta tanıdığım en ilginç insanlardan biri olduğu kesin."

"Senin de gayet iyi bildiğin gibi büyücünüz ölmedi, hayalet!" diye homurdandı Duncan.

"Bana bak ben hayalet mayalet değilim... Ölmedi mi?" Tas'ın yüzü aydınlandı. "Hakkatten mi? Onu o şekilde bıçakladığın halde, o kadar kan falan aktığı halde mi üstelik...Ha! Ben nasıl olduğunu biliyorum! Crysania! Tabii ya Lady Crysania!"

"Ha, o cadı!" dedi Kharas yavaşça, cüce beyleri kendi aralarında mırıldanırken, kendi kendisine söylemişti.

"Bir dakika şimdi, bazen soğuk nevalenin teki olur ve öyle kişiliksiz durur, " dedi Tas, şaşkınlık içinde, "ama tabii ki bu, ona öyle isimler takma hakkını size vermez! Sonuç olarak o, Paladine'in bir rahibesi."

"Rahibeymiş!" diye gülmeye başladı cüce beyleri. "Al sana yanıt," dedi Duncan, Kharas'a, kendere kulak asmayarak. "Cadılık bu."

"Haklısınız tabii ki Yüce Efendim," dedi Kharas kaşlarını çatarak, "ama..."

"Bakın," diye yalvardı Tas, "bana bir izin verseniz! Size anlatmaya çalışıyorum. Bu korkunç bir hata! Caramon'a gitmem gerek!"

Bu bir tepkiye neden oldu. Cüce beyleri hemen sustular. "Komutan Caramon'u tanıyor musun?" diye sordu Kharas kuşkuyla.

"Komutan mı?" diye tekrarladı Tas. "Vay canına! Tanis bunu

315

duyunca amma şaşıracak. Komutan Caramon! Tika güler mutlaka...Aaa, şey tabii ki Cara...Komutan Caramon'u tanıyorum," diye devam etti Tas, aceleyle, Duncan'ın kaşlarının yeniden çatılmaya başladığını fark ederek. "Benim en iyi arkadaşımıdır. Size anlatmaya çalıştığım şeyleri dinlemiş olsaydınız, Gnimsh ile buraya, büyülü aletle, Caramon'u alıp eve götürmeye geldiğimizi duyardınız. O da burada olmaktan memnun değildir eminim. Bakın, Gnimsh aleti tamir etti, artık birden fazla kişi taşıyabiliyor..."

"Onu eve nereye götüreceksiniz?" diye hırladı Duncan. "Cehenneme mi? Belki onu da büyücü getirmiştir!"

"Hayır!" diye atıldı Tas, artık sabrı taşmaya başlamıştı. "Tabii ki onu Solace'a, eve götürmeye. Ve isterse Raistlin'i de götürürüz. Aslında burada ne aradıklarını hayal bile edemiyorum. Son kez, yani bundan iki yüz yıl kadar sonra buraya geldiğimizde Raistlin, Thorbardin'e tahammül edememişti. Durmadan öksürüp, rutubetten şi kayet edip durmuştu. Flint -yani eski dostum Flint Fireforge- de- ;, misti ki..."

"Fireforge!" Duncan eni konu tahtından sıçramış, kendere hiddetle bakmaya başlamıştı. "Sen Fireforge'un arkadaşı mısın?"

"Bu kadar büyütmenize gerek yoktu," dedi Tas, biraz hayret ederek. "Flint'in de hataları vardı tabii ki...hep homurdanırdı, insanı hep bir şeyler çalmakla suçlardı, aslında o bileziği tam aldığım yere bırakacaktım ama bunun anlamı sizin..."

"Fireforge," dedi Duncan ciddiyetle, "düşmanlarımızın liderdir. Yoksa bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır," dedi Tas, ilgiyle, "bilmiyordum. Ama eminim aynı Fireforge değildir," diye ekledi biraz düşündükten sonra. "Flint'in doğmasına daha elli yıl var. Belki babasıdır. Raistlin'in dediğine göre..."

"Raistlin mi? Kim bu Raistlin?" diye bilmek istedi Duncan. Tasslehoff, cüceye dik dik baktı. "Yeterince dikkat etmiyorsun. Raistlin bir büyücü. Öldürdüğünüz büyücü...şey öldüremediğiniz büyücü. Öldürdüğünüzü düşündüğünüz ama öldüremediğiniz büyücü."

"Onun adı Raistlin değil. Fistantilus!" dedi Duncan, dudak bükerek. Sonra yüzü ciddileşen cüce kral yerine oturdu. "Yani," dedi, kendere orman gibi kaşlarının altından bakarak, "dünyada rahip olmadığı halde, sen, bir rahibe tarafından iyileştirildiğini söylediğin bu büyücüyü ve en iyi arkadaşın olduğunu söylediğin komutanı alacaksın, henüz var olmayan bir yere götürüp, daha doğmamış olan düşmanımızla karşılaştıracaksın; üstelik de bunu yaptığı şeylerin işlediğini söylediğin bir gnome'un icat ettiği bir aletle yapacaksın, öyle mi?"

"Öyle!" diye haykırdı Tas, muzafferane bir edayla. "Bak görüyor musun! İsteyince nasıl da anlayabiliyorsunuz!"

Gnimsh de ciddiyetle başını sallıyordu.

"Muhafızlar! Götürün bunları!" diye hırladı Duncan. Topukları üzerinde dönerek Kharas'a buz gibi bir bakış attı. "Bana söz vermiştin. On dakikaya kadar seni Savaş Konseyi odasına bekliyorum."

"Fakat Yüce Efendimiz! Gerçekten Komutan Caramon'u tanıyorsa..."

"Yeter!" dedi Duncan hiddetle. "Savaş yaklaşıyor Kharas. Senin bütün o şeref, akrabalarını öldürmeme konusundaki bütün o soylu fasa fisoların savaşı durduramaz! Üstelik sen de savaş meydanında olacaksın; ya da istersen halkımıza hainlik yapmış olanların kalanlarıyla, Devvarlarla birlikte zindanlara gider, gözlerden ırak orada saklanırsın. Hangisini seçeceksin?"

"Tabii ki sana hizmet edeceğim Soylu Efendim," dedi Kharas, yüzü taş gibiydi. "Başımı bu işe koydum."

"Bunu unutmamaya gayret göster!" diye kestirdi Duncan. "Ayrıca aklın da başka yerlere gitmesin; Savaş Konseyi toplantıları haricinde hep adamlarının başında ol; dahası bu ikisi" -Tas'ı ve Gnimsh'i işaret etti- "tutsak tutulsun ve eşyalarına savaş sonuna kadar el koyun. Bu emrime uymayanlar ölümle cezalandırılacak."

Cüce beyleri birbirleriyle bakışarak, hak verircesine başlarını salladılar; gerçi aralarından biri, çok geç olduğuna dair bir şeyler mırıldanmıştı. Muhafızlar, Gnimsh ile Tas'ı yakalayarak, kender hâlâ yüksek sesle itiraz ederken onları alıp götürdü.

"Doğruyu söylüyordum," diye uludu Tas. "Bana inanmanız gerek! Kulağa komik geliyor biliyorum ama anlasanıza ...ben...ben doğru söylemeye pek de alışık sayılmam! Ama bana biraz süre tanıyın. Eminim günün birinde işin özünü kavrayacağım..."

Muhafızlar onu götürürken, Tasslehoff kendi ayaklarıyla yürümüş olmasaydı, dünyanın bu kadar altına inilebileceğine inanmazdı. Flint'in ona bir zamanlar Reorx'un burada yaşadığını, koca çekiciyle dünyaya şekil verdiğini anlattığını hatırlamıştı.

"Hoş, neşeli biriymiş herhalde," diye mırıldandı Tas, sonunda

317

316

T

soğuktan titreyip dişleri birbirine çarpıncaya kadar. "En azından Reorx dünyayı demirci ocağında dövüyor olsaydı, herhalde biraz daha sıcak olurdu."

"Cüceleregüvenilmez," diye mırıldandı Gnimsh.

"Ne?" Kendere,yaşamının son yarısı, gnome'a söylediği her cümleye, 'ne?' diye başlayarak geçiriyormuş gibi gelmeye başlamıştı.

"Cücelere güvenilmez dedim!" diye cevapladı Gnimsh, yüksek sesle. "Evlerini, biraz hareketli de olsa mükemmel bir ısı kaynağı sağlayan faal yanardağlara kuracaklarına eski ve ölü dağlara kuruyorlar." Tutam tutam saçlı başını salladı. "Kuzen olduğumuza bin şahit ister."

Aklını başka sorunlar doldurduğundan Tas, cevap vermedi; aklında buradan nasıl kurtulabilecekleri, kurtulurlarsa nereye gidecekleri, yemeğin ne zaman verileceği gibi sorunlar vardı. Tüm bu sorularına -yemek de dahil olmak üzere- hemen bir cevap bulamadığından kender, kasvetli bir sessizliğe gömüldü.

A, oldukça heyecan verici bir an olmamış değildi: Doğrudan dağın altına inen dar karanlık bir tünelden aşağıya indirilmeleri heyecan vericiydi. Cüceleri bu tünelden aşağıya indiren alete gnomelar "asansör" adını veriyorlardı, Gnimsh'in dediğine göre.

Sorunlarına acil bazı çözümler bulunmayınca Tas, bu ilginç yer de kederlenerek zamanını boşa harcamamaya karar verdi. O yüz den asansördeki yolculuğunun tadına vardı; gerçi, güçlü kuvvetli cücelerin uzun halatları çekmeleriyle çalıştırılan, aşağıya indirilen sarsak, tahta alet, tünelin kayadan duvarlarına çarpıp içindekileri hoplattıkça ve yaralanıp berelenmelerine neden oldukça, kendini huzursuz da hissetmedi değildi. ;

Özellikle onlara refakat eden cüce muhafızlar yumruklarını sı- ; kıp, yukarıda aleti hareket ettiren cücelere küfrettikçe, bu deneyim ,ş Tas'a pek eğlenceli gelmişti. <

Gnimsh, inanılması güç bir neşeye boğulmuştu. Bir kömür parçası çıkartıp Tas'ın mendillerinden birini ödünç alarak kendisini asansörün zeminine atıp yeni bir Geliştirilmiş Asansör planı çizmeye başlamıştı.

"Kaldıraçkabloluenerji," diye mırıldandı kendi kendine memnuniyetle, Tasslehoff a tekerleğe sıkışmış devasa bir istakoz gibi görünen bir şeyler çiziktiriyordu. "Yukarıaşağıyukarıaşağı. Kaçınıcık- kat? Geriyegidermisiniz. Kapasite:otuziki. Kaldımı? Zil! Zillerislık-larborular!"

Sonunda zemine vardıklarında Tas, nereye gittiklerine dikkat etmeye çalıştı -böylece haritası olmadan da buradan ayrılabilirlerdi- ama Gnimsh durmadan ona asılıyor, yaptığı taslağı göstererek ayrıntılarını açıklıyordu.

"Tamam Gminsh. Ne ilginç değil mi?" dedi Tas, morali çok bozulduğu için gnome'un söylediklerinin yarısını duyuyor, yarısını duymuyordu. "Köşedeki bir borudan rahatlatıcı müzik mi? Tabii Gminsh, bu harika bir fikir."

Muhafızlar, onları yürütürken etrafına bakman Tas içinı çekti. Burası sadece Cehennem kadar can sıkıcı görünmekle kalmıyor, pis bir koku işleri daha da kötüleştiriyordu. Kaya duvarlara iri, kaba hücreler sıralanmıştı. Tüten meşalelerle aydınlatılan kötü kokulu, havasız hücreler ağızına kadar cüce doluydu.

Tas, hücre blokları arasındaki dar aradan yürürken, kafası gittikçe karışarak bunlara baktı. Bu cüceler hiç de suçluya benzemiyordu. Erkekler, kadınlar, hatta çocuklar duvarlar arasına yığılmıştı. Pis battaniyeler üzerine çömelmiş, yıpranmış tabureler üzerinde birbirlerine sokulmuş, parmaklıklarının arkasından hüznle bakıyorlardı.

"Hey!" dedi Tas, muhafızın kolunu çekiştirerek. Kender, Flint'ten biraz kapmış olduğu için, cüce dilinde azıcık konuşabiliyordu. "Bütün bunlar nedir?" diye sordu eliyle işaret ederek. "Neden bütün bu insanlar burada?" -En azından böyle söylemiş olmayı umuyordu. Tabii, en yakındaki meyhanenin yolunu sormuş olma ihtimali de yok değildi.-

Fakat ona öfkeyle bakan muhafız, "Devvarlar," demekle yetindi.

T
Botum 11

ewar mı?" diye tekrarladı Tas, boş boş.

Öte yandan muhafız daha ayrıntılı bilgi vermeyi redderek, Tas'ı sertçe iterek ileri doğru sürdü. Önce tökezlenen Tas, sonra etrafına bakıp neler olduğunu anlamaya çalışarak yürümeye devam etti. Bu arada Gnimsh'e belli ki yeni bir ilham gelmiş, "hidrolik" konusunda çalışmaya başlamıştı.

Tas düşündü. Dewar, diye düşündü, bu sözü daha önce nerede duymuştu. Aniden cevabı hatırlayıverdi.

"Kara cüceler!" dedi. "Tabii ya! Hatırladım! Ejderha Yüceefendi-si için savaşıyorlardı. Ama daha önce, -ya da daha sonra diyeyim-geldiğimde burada yaşamıyorlardı. Ya da yaşamayacaklardı. Aman her neyse, iyice karıştı. Zaten, normalde de zindan hücrelerinde yaşayacak halleri yok ya. Hey" -Tas yine cüceyi dürttü- "ne yaptılar? Yani hapse atılmak için?"

"Hain bunlar!" diye kestirdi cüce. Sıranın en sonundaki hücreye ulaşınca anahtarını çıkarttı, kilide soktu ve kapıyı savururcası-na açtı.

İçeri bakan Tas, yirmi otuz kadar kara cücenin hücrede büzüşmüş durduklarını gördü. Kimisi büyük bir miskinlikle yere yatmış, kimisi de duvarlara dayanmış uyuyordu. Bir grup, uzaktaki bir kö-

320

şede bir araya sıkışmış, muhafızlar geldiğinde kendi aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Hücre kapısı açılır açılmaz sustular. Bu hücrede kadın ve çocuk yoktu, sadece erkekler vardı; Tas'a, gnome'a ve muhafızlara kara, nefret dolu gözlerle baktılar.

Tas -hâlâ insanların katlar arasında sıkışmaları hakkında söylenmekte olan- Gnimsh'i tam, yaptığının farkına bile varmadan hücreye girecekken yakaladı.

"Maşallah," dedi Tas, Gnimsh'i yanına çekerken muhafaza, cüce dilinde, "bu gezi, oldukça bilgilendiriciydi. Şimdi bizi hücrelerimize -itiraf etmeliyim ki bizim hücreler pek rahat hücrelerdi-havadar, geniş, ışıklı...geri götürürseniz ortağımla ben, bir daha izinsiz bir araştırmaya çıkmayacağımıza dair size söz verebiliriz; gerçi burası son derece ilginç bir yer ve diğer yerlerini de görmeyi çok isterdim. Ben..."

Fakat cüce, elinin kaba bir hareketiyle kenderi hücrenin içine doğru iterek, yere düşmesine neden oldu.

"Sanırım kısıldık," dedi Tas, esefle; doğrularak oturup, sessizce onu izlemekte olan Devvarlara kuşkuyla bakarken. Koridordan geri giderken muhafızların ağır çizmelerinin sesinin uzaklaştığı ve onlara, etraftaki hücrelerden yükselerek eşlik eden açık saçık küfürler ve tehditler duyuluyordu.

"Merhaba," dedi Tas, dostça gülümseyerek ama el sıkışmaya yeltenmemişti. "Ben Tasslehoff Burfoot ve bu da arkadaşım Gminsh; görünüşe göre hücre arkadaşları olacağız, öyle değil mi? Şimdi, sizin isimleriniz ne? Şey, immm, bence bu pek hoş değil..."

Tas, kendini toparlayıp ayağa kalkmış, onlara doğru ilerleyen bk Dewara sert sert bakıyordu. « Birbirine karışmış saç ve sakalının altında yüzü neredeyse hiç görünmeyen, uzun boylu bir cüceydi bu. Cüce aniden sırttı. Çeliğin şımşığı görüldü ve elinde büyük bir bıçak belirdi. Ayaklarını süreyerek yürüyen cüce, gnome'u da yanında sürükleyerek mümkün olan en uzak köşeye sinen kendere doğu ilerliyordu.

"Kimbuinsanlar?" diye viyakladı Gnimsh telaşla, sonunda etraflarını saran kasvetli ortamı fark ederek.

Daha Tas cevap veremeden Dewar, kenderi boynundan yakalayıp bıçağı boğazına dayadı.

Tamam işte! diye düşündü Tas pişmanlıkla. Bu sefer kesin öldüm. Flint buna gülecek işte! Fakat kara cücenin bıçağı Tas'ın yüzünü teğet geçti. Kara cüce,

321

Tas'ın keselerinin omuzundaki kayışlarını büyük bir ustalıklarla kesti; keseler ve içindekiler yere yuvarlandı.

Tam o anda, Dewarlar bunlara doğru atlarken hücrede bir kaostur yaşandı. Eli bıçaklı cüce mümkün olduğu kadarını, arkadaşlarını bıçakla biçerek, keserek uzak tutmaya çalışarak kendisi kaptı. Birkaç saniye içinde her şey olup bitmişti.

Kenderin eşyalarını tutan Devvar hemen yere oturarak bunları kurcalamaya başladı. Bıçaklı kara cüce en zengin ganimeti elde etmeyi başarmıştı. Yağmaladıklarını göğsünün üzerinde tutarak hücrenin arkasındaki yerine döndü; öte yandan arkadaşları hemen keselerin içindekileri sallayarak yere boşaltmaya başlamıştı bile.

Rahat bir nefes alan Tas, soğuk, taş zemine oturdu. Ama bu tedirgin bir soluklanmaydı çünkü sonuç olarak keselere olan ilgileri azalınca Dewarların aklına bir dahaki sefere üzerlerini aramak gelecekti.

"Ve büyük bir ihtimalle, üzerimizi ararken bizim birer ceset olmamız onların işini kolaylaştırır," diye mırıldandı kendi kendine. Öte yandan bu, onun aklına bir şey getirmişti.

"Gnimsh," diye fısıldadı telaşla. "Büyülü alet! Nerede?"

Gnimsh göz kırptı; deri önlüğündeki bir cebi okşadıktan sonra hayır anlamında başını salladı. Başka bir cebi okşayarak içinden bir parça kömürle tahta çıkarttı. Bir an için bunları dikkatle inceledikten sonra, bunların ikisinin de büyülü alet olmadığını görerek, yeniden cebine geri soktu. Gnome, muzafferane bir tebessümle çizmesine uzanıp büyülü aleti dışarı çıkarttığında Tas gerçekten de onu gırtlaklayıverecekti.

Son hapsedildikleri zaman Gnimsh aleti bir kez daha kapatmayı becermişti. Artık açıldığında benzediği karmaşık ve güzel bir asa yerine oldukça sıradan, pek bir özelliği olmayan bir kolye ucu gibi görünüyordu.

"Saklı tut şunu!" diye ikaz etti Tas. Dewarlara bakarak onların keselerde bulmuş oldukları için kavga ettiklerini gördü. "Gnimsh," diye fısıldadı, "bu zimbirtı bizi Cehennem'den çıkartmıştı; bunun bizi, aleti Par-Salian ona vermiş olduğu için Caramon'a götürecektir şekilde ayırlandı...ayarlandığını söylemiştin. Şimdi onun bizi zaman içinde götürmesini istemiyorum ama sence kısıcak bir sıçrama yapabilir mi? Eğer Caramon ordunun komutanıysa, buradan pek uzakta olamaz."

"Bu harika bir fikir!" Gnimsh'in gözleri parlamaya başladı.

"Dur bir düşüneyim..."

Ama çok geç kalmışlardı. Tas, omuzunda bir el hissetti. Midesi ağzına geldi; yüzünde Hain Bir Katilin Acımasız Tebessümü olduğunu umduğu bir yüz ifadesiyle döndü. Belli ki öyle de bakmıştı, çünkü onu dürten Dewar dehşetle geriye adım attı, kendisini korumak istercesine ellerini kaldırdı. Kendisini dürtenin, gözlerinde yarı deli bir ifade olan genç bir kara cüce olduğunu gören Tasslehoff rahat bir nefes aldı; bu arada Dewar, kenderin kendisini diri diri yemiyeceğini anlayarak titremeyi bırakmış ve ona ümitle bakmaya başlamıştı. "Ne var?" dedi Tas, cüce dilinde. "Ne istiyorsun?" "Gel. Sen gel." Dewar eliyle onları çağırdı. Sonra Tas'ın kaşlarını çatıldığını görerek önce bir yeri işaret etti, sonra hücrenin arkalarında bir yere doğru gerilerken eliyle onları çağırdı.

Tas, biraz sakınarak ayağa kalktı. "Sen burada kal Gnimsh," dedi. Ama gnome onu dinlemiyordu. O, mutluluk içersinde homurdanarak aletin üzerindeki minik bir şeyleri evirip, çevirmekle meşguldü.

Meraklanan Tas, Devvarın peşinden gitti. Belki bu tip dışarı çıkmanın bir yolunu bulmuştu. Belki de bir tünel kazıyordu...

İşaret etmeye devam eden Devvar, kenderi tam hücrenin ortasına getirdi. Burada durarak işaret etti. "Yardım?" dedi umutla.

Bakışlarını indiren Tas, bir tünel görmedi. Bütün gördüğü bir battaniye üzerinde yatan bir Devvardı. Cücenin yüzü ter içinde kalmış, saçları ve sakalları sırlıklı olmuştu. Gözleri kapalıydı; bedeni kasılıyor, seğiriyordu. Bu görüntü karşısında Tas titremeye başladı. Bakışlarını hücrenin diğer yanlarına çevirdi. Sonra bakışları yeniden genç Devvara döndü ve üzüntüyle başını salladı.

"Hayır," dedi Tas, kibarca, "çok üzgünüm. Yapabileceğim...hiçbir şey yok. Co...çok üzgünüm." Çaresizlikle omuzlarını silkti.

Devvar anlamış gibiydi çünkü hasta cücenin yanına çökmüş, başını kederle eğmişti.

Bütün içi uyuşur gibi olan Tas, Gnimsh'in oturduğu yere geri süzüldü. Kendini bir köşeye bırakarak, daha ilk başta duyup görmesi gerekenleri duyup görerek karanlık hücreye bakmaya başladı: Orada burada, hiddetli, anlaşılmaz homurtular, ısırap çığlıkları, su diye inleyenler ve kıpırdamadan hem de hiç kıpırdamadan yatanların korkunç sessizliği.

"Gnimsh," dedi Tas, yavaşça, "bu cüceler hasta. Çok hasta. İler-

323

322

ki günlerde de böyle bir şeyle karşılaşmıştım. Bu cüceler salgın bir hastalığa tutulmuş."

Gnimsh'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Neredeyse büyülü aleti elinden düşürecekti.

"Gnimsh," dedi Tas, sakın konuşmaya çalışarak, "buradan bir an önce çıkmalısınız! Gördüğüm kadarıyla burada iki şansımız var: Ya bir bıçak ucunda can vereceğiz -ki dezavantajları da olsa kuşkusuz ilginç bir yoldur- ya da yavaş yavaş, sıkıntıdan patlayarak hastalıktan öleceğiz."

"Galiba çalışacak," dedi Gnimsh, büyümlü aleti kuşkuyla inceleyerek. "Tabii bizi Cehenneme geri götürme tehlikesi de var..."

"O kadar da kötü bir yer sayılmaz," dedi Tas, yavaşça ayağa kalkıp, Gnimsh'in de kalkmasına yardım ederek. "Biraz alışmak icap ediyor; ayrıca bizi gördüklerine de çok sevineceklerini sanmam ama yine de denemeye değer."

"Pekâlâ, dur da ayarlamaları yapayım..."

"Sakin ellemel"

Tanidik ses gölgelerin içinden geldi ve o kadar sert ve emrediciydi ki Gnimsh'in eli, alet üzerinde dondu kaldı.

"Raistlin!" diye bağırdı Tas, etrafa deliler gibi bakarak. "Raistlin! Buradayız! Buradayız!"

"Nerede olduğunuzu biliyorum," dedi başbüycü soğuk bir edayla, hücrede önlerinde duracak şekilde dumanlı havadan çıkıp maddeleşerek.

Aniden belirivermesi Devvarların bağırmasına, çığlık atmasına, nefeslerinin kesilmesine neden olmuştu. Köşede oturan eli bıçaklı bir yılan gibi ayağa kalkarak, ileri doğru bir hamle yaptı.

"Raistlin dikkat e..." diye viyakladı Tas.

Raistlin döndü. Hiç konuşmadı. Elini kaldırmadı. Sadece kara cüceye baktı. Devvarın yüzü kül rengine döndü. Hissizleşen ellerinden bıçağı düşürerek geriye büzüştü, gölgeler içine saklanmaya çalıştı. Kendere dönmeden önce Raistlin, hücreye bir göz attı. Hemen ortalık sessizleşti. Hatta nöbet halinde olanlar bile sustular.

"...et," diye bitirdi Tas, halsizce. Sonra kenderin yüzü aydınlandı. Ellerini cıvrıptı. "Ay Rasitlin! Seni görmek ne güzel! Çok da iyi görünüyorsun. Özellikle de o batan...m, kılıçta...n...sonra...Neyse boş-ver onu. Bizi kurtarmaya geldin değil mi? Bu harika! Ben..."

"Yeterince saçmaladın!" dedi Raistlin, buz gibi bir ifadeyle. Elini uzatarak Tas'ı yakaladığı gibi kendisine çekti. "Şimdi, anlat ba-

324

na: Nereden geldiniz?"

Raistlin'in gözlerine bakan Tas kekeleydi. "Ben...ben buna inanacağına pek emin değilim. Kimse inanmıyor. Ama doğru, yemin ederim!"

"Sadece anlat!" diye hırladı Raistlin; büyük bir el çabukluğuyla Tasslehoff'un yakasını burkuyordu.

"Tamam!" diye yutkundı Tas, kıvranarak. "Ama şey, arada bir nefes almamın faydası olduğunu unutmam istersen. Şimdi; dur bakalım. Afet'i durdurmaya çalışınca alet parçalandı. Ben...ben senin böyle bir şeyi kastetmiş olduğunu zannetmiyorum," diye kekeleydi Tas, "ama...sanki...bana yanlış talimat vermişsin..."

"Öyle yaptım. Bunu da kastettim, tamam mı," dedi Raistlin sertçe. "Devam et."

"Ben de devam etmek istiyorum ama...nefes almadan konuşmak zor oluyor..."

Raistlin elini hafifçe gevşetti. Tas derin bir nefes aldı. "Güzel! Nerede kalmıştım? Ah, evet. Ortalık çökerken, biliyorsun ya, Lady Crysania'yı İstar Mabedi'nin en, en, en altına kadar takip ettim. Bir odaya girdiğini gördüm, seni görmeye gittiğini biliyordum çünkü senin ismini söylüyordu; ben de sen aleti tamir edersin diye düşünüyordum..."

"Çabuk ol!"

"T..tamam," Mümkün olduğunca hızlanan Tas'ın söyledikleri neredeyse anlaşılmayacak bir hale gelmişti. "Sonra arkamda bir gümbürtü duydum, baktım Caramon'muş ama o beni görmedi; sonra her şey karardı ve uyandığım zaman siz gitmiştiniz ve tam Tanrılar ateşli dağı tepemize atarlarken başımı kaldırıp seyrettim..." Tas derin bir nefes aldı. "Valla, görülmeye değerdi. Sana anlatmamı iste...Hayır mı? Eh, başka bir zaman inşallah.

"Sa...sanırım sonra uyumuşum çünkü uyandığımda her yer sakindi. Ölü olduğumu düşündüm ama ölü değildim. Cehennem de, Mabet'in Afet'ten sonra olduğu yerdeydim."

"Cehennem mi!" diye çıktı nefesi Raistlin'in. Eli titredi.

"Pek hoş bir yer değil," dedi Tas, ciddiyetle. "Daha önce söylemiş olduklarıma rağmen. Kraliçe ile karşılaştım..." Kender titredi. "Kusuruma bakmazsan, şu anda bundan söz etmek istemiyorum." Elini titreyerek uzattı. "Ama bak burada izi var, şu beş minik beyaz leke...her neyse, bana sonsuza kadar orada kalmam gerektiğini söyledi çü...çünkü artık tarihi değiştirip, savaşı kazanabilirmiş.

Benim

325

T

niyetim bu değildi" -Tas yalvarırcasına Raistlin'e baktı- "ben sadece Caramon'a yardım etmek istemiştim.Ama sonra, Cehennem' deyken Gnimsh'le karşılaştım..."

"Gnome," dedi Rasitlin yavaşça, hayretler içersinde büyükulla-mıcısını seyreden, kıpırdanmaya bile cesaret edemeyen Gnimsh'e bakarak.

"Evet." Tas, gülümseyerek başını arkadaşına doğru çevirdi. "Çalışan bir zaman yolculuk aleti yaptı...gerçekten çalışmış olan bir alet, düşünsene! Ve hooop! İşte buraya geldik!"

"Cehennem' den mi kaçtınız?" Raistlin cam misali bakışlarını kendere çevirmişti.

Tas huzursuzca kıvrandı. O son birkaç an geceleri rüyalarına karabasan gibi çöküyordu; üstelik kenderler çok az rüya görür. "A, tabii," dedi büyücüye, yatıştırıcı olmasını umduğu bir tarzda gülümseyerek.

Ama belli ki tebessümü boşa gitmişti. Düşüncelere dalmış olan Raistlin, gnome'u, Tas'ı buz kesen bir ifadeyle süzmeye başlamıştı.

"Alet dağılmıştı dememiş miydin?" dedi Raistlin yavaşça.

"Evet." Tas yutkundu. Raistlin'in elinin gevşediğini hisseden, düşüncelere dalıp gittiğini gören Tas, biraz kıpırdanarak kendisini büyücünün elinden kurtarmaya çalıştı. Fakat hayretler içinde kalan Tas, Raistlin'in kendisini bıraktığını fark etti; Raistlin elini öyle ani bırakmıştı ki Tas, neredeyse sırt üstü yere düşecekti.

"Alet dağılmıştı," diye mırıldandı Raistlin. Aniden Tas'a dikkatle bakmaya başladı. "O halde ...kim tamir etti onu?" Başbüyücü-nün sesi ancak bir fısıltı kadar çıkıyordu.

Tas, Raistlin'den geri geri kaçmaya çalıştı. "İ..inşallah büyücüler kızmaz. Gnimsh tamir etti. Bunu Par-Salian'a anlatsın, değil mi Raistlin? Ben başımı derde sokmak istemiyorum...yani zaten başım onunla yeterince dertte. Alete pek bir şey yaptık sayılmaz. Gnimsh sadece...şey... tekrar parçalan bir araya getirdi -eski halindeki gibi- çalışsın diye."

"Yeniden mi birleştirdi?" diye ısrar etti Raistlin, gözlerindeki o aynı, garip ifadeyle.

"E...evet." Zayıf bir sırıtişla Tas, gidip tam konuşmak üzere olan gnome' un kaburgalarını dürttü.

"Ye...niden birleştirdi. Evet, bu tabir doğru. Yeniden birleştirdi."

"Ama, Tas..." diye başladı Gnimsh yüksek sesle. "Ne olduğunu hatırlamıyor musun? Ben..."

326

"Kapat çeneni!" diye fısıldadı Tas. "Bırak ben konuşayım. Burada başımız büyük dertte! Büyücüler aletleriyle oynanmasından hoşlanmaz, bu aletleri daha iyi bir hale getirsen bile! Eminim onu gördüğümde, Par-Salian'ın bunu anlamasını sağlayabilirim. Aleti tamir etmiş olduğunu görmek onu mutlu edecektir. Sonuç olarak onlar için son derece rahatsız edici olmalıydı, öyle her seferinde sadece bir kişiyi taşıyor olabilmesi. Eminim Par-Salian da bunu böyle görecektir ama bunu ona ben söylemek isterim, bilmem anlatabildim mi. Rasitlin, biraz. ..şey, bu tür konularda sinirlidir. Sanırım beni ne anlar, ne de bana inanır" -büyücüye bakıp yutkundu- "şimdi bunu anlatmaya çalışmanın sırası değil."

Raistlin'e kuşkuyla bakan Gnimsh, ürpererek Tas'a yaklaştı. "İçimi dışıma çıkartacakmış gibi bakıyor bana!" diye mırıldandı gnome sinirli sinirli.

"O herkese öyle bakar," diye yanıtladı Tas, fısıltıyla. "Alışsın." Kimse konuşmadı. Kalabalık hücrede, hasta cücelerden biri inleyerek, haykırarak sayıklamaya başladı. Tas, huzursuz olarak onlara baktıktan sonra bakışlarını Raistlin'e çevirdi. Büyükullancısı, solgun yüzünde o garip, amansız, düşünceli ifadeyle bir kez daha gnome'a bakmaya başlamıştı.

"Şey, sana şimdilik bütün anlatabileceklerim bu kadar Raistlin," dedi Tas yüksek sesle, hasta cücelere bir kez daha ürkekçe bakarak. "Artık gidebilir miyiz? Istar'da yaptığın gibi bizi burdan hop diye başka bir yere taşıyacak mısın? Çok eğlenceli oluyordu, sonra..." "Aleti bana ver," dedi Raistlin, elini uzatarak. Her nedense -belki de büyücünün gözlerindeki bir bakıştan, belki de yer altı zindanlarının soğugundan- Tas titremeye başladı. Aleti elinde tutan Gnimsh sorgu dolu bakışlarla Tas'a baktı.

"Şey, onu biraz daha alıkoysak senin için bir sakıncası olur mu?" diye başladı Tas.

"Kaybetmem..."

"Aleti bana verin." Raistlin'in sesi yumuşaktı. Tas yine yutkundu. Ağzında tuhaf bir tad vardı.

"A...aleti ona versen iyi olacak Gnimsh."

Sersemleyen ve neler olup bittiğini anlamaya çalışan gnome, sadece sorgu dolu bakışlarla Tas'a bakmaya devam ediyordu.

"He...her şey yolunda olacak," dedi Tas, yüzü aniden sertleştiği halde gülümsemeye çalışarak.

"Rai...Raistlin benim bir arkadaşımdır, anlarsın ya. O alete iyi bakar..."

Omuzlarını silken Gnimsh döndü ve ileri doğru ayaklarını sù-

327

rüyerek birkaç adım attıktan sonra, aleti avucunun içinde uzattı. Pandantif, soluk meşale ışığında sade ve gösterişsiz görünüyordu. Elini uzatan Raistlin, yavaşça ve dikkatlice aleti tuttu. Yakından inceledikten sonra kara çüppesinin gizli ceplerinden birine attı.

"Bana gel Tas," dedi Raistlin yumuşak bir sesle, onu kendisine çağırarak.

Gnimsh, hâlâ Raistlin'in önünde duruyor, yıkılmış bir ifadeyle aletin girip gözden kaybolduğu cebe bakıyordu. Gnome'u deri önlüğünün bağcıklarından yakalayan Tas, sürükleyerek onu büyücünden uzaklaştırdı. Sonra, Gnimsh'in elinden tutan Tas, bakışlarını kaldırdı.

"Biz hazırız Raistlin," dedi neşeyle. "Hadi hooop, diye gidelim! Ay Caramon ne şaşıracak ama..."

"Sana, buraya gel Tas, dedim" diye tekrar etti Raistlin yumuşak, ifadesiz bir ses tonuyla. Gözleri gnome'daydı.

"Ama Raistlin, onu burada bırakacak değilsin değil mi?" diye zırladı Tas. Gnimsh'in elini bırakarak ileri doğru bir adım attı. "Çünkü eğer böyle bir şey yapacaksan, ben de burada kalırım. Yani, o buradan tek başına hiç kurtulamaz ki. Ayrıca mekanik bir asansör için nefis de bir fikri var..."

Raistlin'in eli bir yılan misali uzandı, Tas'ı kolundan yakaladığı gibi yanına çekti. "Onu burada bırakacak değilim Tas."

"Gördün mü? Hepimizi Caramon'un yanına uçurup götüreceksin. Büyü çok eğlenceli," diye başladı Tas, dönüp Gnimsh'e bakmaya, ona sırtıtmaya çalışarak; gerçi büyücünün güçlü parmakları canını acıtiyordu. Fakat Gnimsh'in yüzünü gören Tas'ın yüzündeki tebessüm soldu. Arkadaşının yanına gitmeye yeltendiyse de Raistlin onu sıkı sıkı tutuyordu.

Gnome, tamamen akli karışmış, acıklı bir ifadeyle, Tas'm mendilini sıkıca tutmuş, tek başına duruyordu.

Tas kıvrandı. "Aman Gnimsh, lütfen. Her şey yolunda olacak. Sana söyledim, Raistlin benim arka..."

Bir eliyle Tas'ı yakasından tutmuş olan Raistlin diğer elini kaldırıp gnome'u işaret etti. Yumuşak bir sesle mırıldanmaya başladı, "Ast kiranann kair..."

Tas'ın üzerine dehşetli bir korku çöktü. Bu büyü sözlerini daha önce duymuştu...

"Hayır!" diye haykırdı kederle. Deli gibi dönerek Raistlin'in gözlerine baktı. "Hayır!" diye bağırdı tekrar, kendisini büyücünün

328

önüne atıp minik elleriyle onu yumruklayarak.

"...Gardurm Soth-arn/Suh kali Jalaran!" diye bitirdi büyüsünü Raistlin soğukkanlılıkla.

Raistlin'in kara cüppesini çekiştirmeye devam eden Tas, havanın çatırdayıp, cızırdadığını duydu. Anlaşılmaz bir çığlıkla dönen kender, büyücünün parmak uçlarından çıkan alevden yıldırımların doğrudan gnome'a gidişini izledi. Büyülü yıldırım Gnimsh'e tam göğsünden çarptı. O korkunç enerji gnome'un minik bedenini yerinden kaldırıp geri savurarak arkasındaki taş duvara çarptı.

Gnimsh, bir çığlık bile atmadan yere yığıldı. Deri önlüğünden duman tütüyordu. Yanmış tenin insanın midesini bulandıran, tatlı bir kokusu vardı. Kenderin mendilini tutan el seğirdikten sonra ha-reketsizleşti.

Tas kıpırdıyamadı. Elleri hâlâ Raistlin'in cüppesi üzerinde duruyordu; öylece bakakaldı.

"Haydi gel Tas," dedi Raistlin.

Dönen Tas, Raistlin'e baktı. "Hayır," diye fısıldadı titreyerek, kendini Raistlin'in güçlü ellerinden kurtarmaya çalışırken. Sonra ıstırapla bağırdı. "Onu öldürdün! Neden? O benim arkadaşım!"

"Nedenlerim sadece beni ilgilendirir," dedi Raistlin, kıvranan kenderi sıkı sıkı tutarak. "Şimdi, sen benimle geliyorsun."

"Hayır, gelmiyorum!" diye bağırdı Tas, deliler gibi karşı koyarak. "Sen ne ilginçsin, ne de heyecan verici...sen şeytansın... Cehen-nem'in kendisi gibi! Korkunçsun, çirkinsin ve ben seninle hiçbir yere gitmem! Hiçbir zaman! Bırak beni! Bırak beni!"

Gözyaşlarıyla gözleri körleşen, bağırarak, kasılmış yumruklarıyla sağa sola sallanan Tas, bir cinnet içersinde Raistlin'e vurdu.

İçine düştükleri dehşetten çıkan hücredeki Devvarlar panik içersinde bağırışmaya, diğer hücrelerdeki cücelerin dikkatlerini üzerlerine çekmeye başlamışlardı. Çığlıklar atıp bağırışan diğer Devvarlar da neler olup bittiğini görebilmek için parmaklıkların önüne yığılmışlardı.

Bir curcuna koptu. Bağırış ve çağrışın arasından cüce dilinde bir şeyler haykıran muhafızların tok sesleri duyulabiliyordu.

Buz gibi, sert bir yüzle Raistlin elini Tasslehoff'un alına koyarak hızlıca yumuşak birkaç söz söyledi. Kenderin bedeni anında gevşedi. Yere düşmeden onu yakalayan Raistlin, yine konuştu ve ikisi birden yok oldu; dilleri tutulmuş Devvarlar ağızları bir karış açık kalmış, Raistlin ile Tas'm boşalan yerlerine ve bir köşede yığıl-

mış kalmış ölü gnome'un cesedine bakakalmışlardı.

Bir saat sonra kendi hapishanesinden kolaylıkla kaçmış olan Kharas, Dewar sınıfının tutsak tutulduğu hücre bloklarına gitmişti.

Kharas hücreler arasındaki yoldan neşesizce yürüdü.

"Ne oluyor?" diye sordu muhafıza. "Korkunç bir sessizlik var."

"Bir süre önce isyan gibi bir şey çıktı," diye mırıldandı muhafız. "Ne olduğunu bir türlü anlayamadık."

Kharas etrafına sertçe baktı. Dewarlar ona nefretle değil de kuşku, hatta korkuyla bakıyorlardı. İlerledikçe endişesi artan, korkunç bir şeyin olduğunu hisseden cüce, adımlarını hızlandırdı. Son hücreye varınca, içine baktı.

Kharas'ı gören ve hâlâ yürüyebilecek durumda olan Devvarlar, ayağa sıçradıkları gibi hücrenin mümkün olan en uç köşesine çekildiler. Bir araya büzüşmüş bir şeyler mırıldanıp, hücrenin ön köşesini işaret ediyorlardı.

O tarafa bakan Kharas'ın kaşları çatıldı. Gnome'un cesedi, yere serilmiş yatıyordu.

Donup kalan muhafıza sert bir bakış atan Kharas, bakışlarını Dewarlara çevirdi.

"Kim yaptı bunu?" diye bilmek istedi. "Ve kender nerede?"

Dewarlar, Kharas'ı hayretler içinde bırakarak -somurtup yapılanı inkâr edeceklerine- derhal ileri atılarak aynı anda konuşmaya başladı. Kharas kızgın ve sert bir el hareketiyle seslerini kesti. "Sen oradaki" -hâlâ Tas'ın keselerini tutmakta olan Dewar'ı işaret etti- "o keseyi nereden aldın? Ne oldu? Kim yaptı bunu? Kender nerede?"

Dewar, ileri doğru ayaklarını sürüyerek gelirken Kharas kara cücenin gözlerine baktı. Ve dehşet içinde kara cücenin gözlerinde bir zamanlar varolan akıl sağlığının artık kalmadığını gördü.

"Onu gördüm," dedi Dewar sırtarak. "Onu gördüm. Kara cüppeler içinde. Gnome için geldi. Ve kender için. Sonra da bizim için gelecek!"

Kara cüce dehşet içinde güldü. "Sonra biz!" diye tekrarladı.

"Kim?" diye sordu Kharas sertçe. "Kimi gördün? Kim kender için geldi?"

"O işte!" diye fısıldadı Dewar, gnome'a dehşet içinde, boş gözlerle bakmak için dönerek. "Ölüm..."

Böfiim 12

üzyıllardır kimse büyüğü Zhaman kalesine adım atmamıştı. Cüceceler bazı nedenlerden dolayı burayı kuşku dolu, güvenilmez buluyordu. Birincisi, burası büyücülere aitti. İkincisi, taş işçiliği cücelere ait değildi; hatta doğal bile değildi. Efsaneye göre kale topraktan büyüyle yükselmişti ve kaleyi hâlâ bir arada tutan da büyüydü.

"Büyü olmalı," diye homurdandı Reghar, Caramon'a, kalenin yüksek ince kulelerine sertçe bakarak. "Yoksa çok önce yıkılır giderdi."

Bir cücenin sakalının ucunun bile kaleye girmemesi gerektiğini düşünen tepe cüceleri, kamplarını dışarıda, bozkırda kurmuşlardı. Bozkırlılar da aynı şekilde. Büyüğü binadan korktuklarından değil de -gerçi binaya kafaları karışarak bakmışlar ve aralarında, kendi dillerinde fısılmışlardı- bir bina içinde huzursuz oldukları için böyle davranmışlardı.

Bu hurafelerle alay eden insanlar kadim kaleye, hayaletlerle yüksek sesle alay edip, gülüşerek girmişlerdi. Bir gece kaldılar. Ertesi sabah temiz havanın ve yıldızlar altında uyumanın daha sağlıklı olduğuna dair bir şeyler mırıldanarak açık havada kamp kurmaya başlamışlardı bile. "Burada neler oldu?" diye sormuştu Caramon geldiklerinde

330

331

kardeşine, kalenin içinde yürürlerken. "Buranın bir Yüksek Büyücülük Kulesi olmadığını söylemiştin yine de büyüğü olduğu belli. Büyücüler inşa etmişler. Ve" -koca adam titredi- "garip bir hissi var. Kuleler gibi meşum değil. Ama öyle bir his ki sanki... sanki..."

bocaladı.

"Sanki şiddet," diye mırıldandı Raistlin, bir ok gibi fırlayan, her yanı deşen bakışlarıyla etrafındaki nesneleri tarayarak, "şiddet ve ölüm kardeşim. Çünkü burası bir deney yeri. Büyücüler bu kaleyi, bu nedenle uygar dünyadan uzağa kurmuşlardı: Buraya çağıracakları şeylerin denetimlerinden çıkabileceğinden korkmuşlardı. Öyle de oldu...sık sık. Ama burada da önemli şeyler ortaya çıkmıştı ...dünyaya faydası olan büyüler."

"Neden terk edildi?" diye sordu Lady Crysanıa, kürk pelerinine sıkıca sarınarak. Taştan, dar holde esen hava soğuktu; toz ve taş kokuyordu.

Raistlin, uzun süre kaşlarını çatarak sessizce durdu. Yavaşça, sessizce döne döne ilerleyen hollerden geçtiler. Yürürken Lady Crysania'nın yumuşak deri çizimleri hiç ses çıkartmıyor, Caramon'un ağır botlu ayakları boş odalarda yankılanıyor, Raistlin'in cüppesi koiridorlarda fısıldaşıyor, yaslandığı Büyücülük Asası yerde hafif tok bir ses çıkartıyordu. Bu sessiz halleriyle sanki, kendileri, hollerde dolaşan birer hayaletti. Raistlin konuştuğunda sesi, hem Caramon'u hem de Crysania'yi sıçratmıştı.

"Büyücüler arasında her zaman Üç Cüppe olduğu halde -yani iyi, kötü ve tarafsız- ne yazık ki her zaman dengeyi sağlayamadık," dedi Raistlin. "Ve insanlar bize sırtlarını çevirdiler, Beyaz Cüppeliler, barışı savunarak Kulelere çekildiler. Öte yandan Kara Cüppeliler ilk başta, geri saldırıda bulunmanın yollarını aradılar. Bu kaleyi ele geçirerek, ordular kurmak için deneyler yapmakta kullandılar." Duraksadı. "O sırada başarılı olmayan ama bizim zamanımızda ej-deranların yaratılmasına neden olan deneyler.

"Bu başarısızlıkla büyücüler, durumlarının ne kadar ümitsiz olduğunu fark ettiler. Zhaman'ı terk ederek Kaybedilmiş Savaşlar diye bilinen savaşlarda arkadaşlarıyla birleştiler."

"Burada yolunu iyi biliyor gibisin," diye gözlemledi Caramon. Raistlin kardeşine sertçe baktı ama Caramon'un yüzü sakın ve saftı; sanki kahverengi gözlerinde garip, gölgeli bir ifade vardı.

"Anlamıyor musun kardeşim?" dedi Raistlin sertçe, karanlık esintili bir koridorda aniden durarak. "Burada hiç bulunmadım

332

ama hollerde dolaştım. Daha önce bu kalede bir gece bile geçirme-miş olduğum halde, uyuyacağım odada daha önce birçok gece uyumuştum. Burada bir yabancıyım, yine de yukarıdaki meditas-yon odasından, çalışma odasına, ilk kattaki kutlama salonlarına kadar her odanın yerini biliyorum."

Caramon da durmuştu. Yavaşça etrafına bakındı, bakışlarını tozlu tavana, güneş ışığının yontulmuş pencerelerden süzülerek, taş zeminlerde kare kare şekiller bıraktığı boş koridorlara çevirdi. Bakışları sonunda ikizininkiyle karşılaştı.

"O halde Fistantilus," dedi, sesi ağırdı, "burasının aynı zamanda mezarın olacağını da biliyorsun."

Bir an için Caramon, Raistlin'in gözlerinin camındaki minik çatlakta -hiddet değil- neşe, utku gördü. Sonra parlak aynalar geri döndü. Caramon, gözlerden sadece zayıf kış güneş ışığından bir yama içerisinde kendisinin yansıdığını gördü.

Crysania, Raistlin'in yanına ilerledi. Raistlin esasına yaslanırken o da elini adamın koluna koyup Caramon'a soğuk, gri gözleriyle baktı. "Tanrılar bizimle," dedi kadın. "Fistantilus ile birlikte değildi. Kardeşin sanatında çok güçlü, ben de inancımda güçlüyüm. Başarısız olmayacağız!"

Caramon'a bakmaya, kardeşinin aksini gözlerinin parlak kürelerinde tutmaya devam eden Raistlin gülümsedi. "Evet," diye fısıldadı; sözlerini telaffuz edişinde belli bir tıslama vardı, "gerçekten de Tanrılar bizimle!"

Büyük Zhaman kalesinin ilk katında, eski günlerde toplantı ve kutlama yerleri olarak kullanılan muazzam, taştan oyma salonlar vardı. Aynı zamanda, ilk katta, bir zamanlar kitaplarla dolu, sessiz çalışma yapmak ve meditasyona dalmak için kullanılan odalar da bulunuyordu. En arka uçta, uzun zamandır kullanılmayan ve yılların tozuyla kaplanmış olan mutfaklar ve kilerler mevcuttu.

Üst katlarda eski, modası geçmiş mobilyalar, çöl havasının kuruluşu sayesinde yıllar boyunca bozulmamış örtülerle örtülü yatakların olduğu yatak odaları vardı. Caramon, Lady Crysania ve Caramon'un kadrosundaki subaylar bu odalarda uyudu. Eğer deliksiz bir uyku çekmedilerse de, eğer gece boyunca garip sözler fısıldayan sesler duydularsa da veya mehtaplı karanlık içinde, duman gibi süzülen hayalet suretlerini görür gibi olduklarını düşündükleri için bazen uyandılarsa da, kimse bunu gün ışığında itiraf

333

1

etmemiştir.

Fakat birkaç gece sonra bu şeyler unutulmuş; yetmeyen erzaklar, insanlar ve cüceler arasında patlak veren kavgalar, ajanlardan gelen raporlar, Thorbardin cücelerinin devasa, iyi silahlanmış bir güç topladıklarıyla ilgili daha büyük endişeler tarafından yutulmuştu.

Aynı zamanda, Zhaman'da, ilk katta, görünüşe göre tamamen yanlışlıkla yapılmış bir koridor vardı. Buraya yanlışlıkla kim girse, bu koridorun kısa bir hole açıldığını ve aniden bir duvar ile bittiğini görüyordu. Sanki yapıcısı elindeki aletleri bıkkınlıkla elinden atmış ve işini paydos edivermişti.

Ama koridor yanlışlıkla yapılmamıştı. Uygun eller bu duvarı yokladığında, uygun sözleri söylendiğinde, duvarın tozu üzerine uygun rünler yerleştirildiğinde, Zhaman'ın granit temeline oyulmuş, büyük bir merdivene açılan kapı belirliyordu.

Aşağıya, durmadan aşağıya gidiyordu merdiven, karanlığa iniyor, -sanki- uygun insanı dünyanın çekirdeğine çekiyordu. Zhaman'ın zindanlarına iniyordu...

"Bir kez daha." Ses yumuşak ve sabırlıydı; Tasslehoff a bir yılan misali süzülerek, kıvranarak ulaşıyordu. Etrafında kıvranarak, kıvrımlı dişlerini tenine batırarak içindeki yaşamı emiyordu.

"Tekrar üzerinden geçeceğiz. Bana Cehennem' i anlat," dedi ses. "Hatırladığın her şeyi. Nasıl girdiğini. Etrafın neye benzediğini. Kimi ve ne gördüğünü. Kraliçenin neye benzediğini, sözlerini..."

"Deniyorum Raistlin, gerçekten!" diye sızlandı Tasslehoff. "Ama... şu son birkaç gündür durmadan bunların üzerinden geçip duruyoruz. Başka bir şey düşünemiyorum bile! Ayrıca başım ateş ama ellerim, ayaklarım buz gibi...oda etrafımda dönüp duruyor. Eğer...eğer odanın dönmesini durdurabilirsen Raistlin, belki hatırlayabilirim..."

Raistlin'in ellerini göğsünde hisseden Tas, yatağın içine büzüldü. "Hayır!" diye inledi, çılgınlar gibi kıvranarak kendini kurtarmaya çalışarak. "İyi biri olacağım Raistlin! Hatırlayacağım. Canımı yakma, zavallı Gnimsh'e yaptığın gibi canımı yakma!"

Fakat başbüyücünün eli kibarca kenderin göğsü üzerinde bir an için durduktan sonra alnına gitti. Tas'ın teni yanıyordu ama o elin teması daha da yakıcıydı.

"Kıpırdamadan yat," diye emretti Raistlin. Sonra Tas'ı kolların-

334

dan tutup kaldıran Raistlin, kenderin çökmüş gözlerine dikkatle baktı.

Sonunda Raistlin, Tas'ı yatağına bırakarak acı bir lanet mırıldandı ve ayağa kalktı.

Terden sırlıslıkla olmuş yastığı üzerinde yatan Tas, bir an için kara cüppeli suretin üzerinde beklediğini gördü; sonra suretin cüppesi çırpındı, girdap gibi döndü ve odadan çıktı. Tas, Raistlin'in nereye gittiğini görmek için başını kaldırmaya çalıştı ama bu onu aşan bir çabaydı. Eli ayağı boşalarak yattığı yere bıraktı kendisini. Neden bu kadar zayıfım? diye merak etti. Yanlış olan ne? Uyumak istiyorum. Belki o zaman ağrı geçer. Tas gözlerini kapattı. Ama sanki saçlarına tellerle bağlanmış gibi gözleri açılıverdi. Hayır, uyuyamam! diye düşündü korkuyla. Burada, karanlıkta bir şeyler var, benim uyumamı bekleyen korkunç şeyler! Gördüm onları, oradalar! Sıçrayıp beni...

Sanki çok uzak bir mesafeden geliyormuşçasına biriyle konuşmakta olan Raistlin'in sesini duydu. Çaresizlik içinde uykuyu uzaklaştırmaya çalışıp etrafına bakman Tas, Raistlin'e konsantre olmaya karar verdi. Belki bir şeyler öğrenirim, diye düşündü can sıkıntısıyla. Belki başıma neler geldiğini öğrenirim.

O tarafa doğru bakan Tas, kara cüppeli suretin tıknaz, kara bir suretle konuştuğunu gördü. Onun hakkında tartıştıkları kesindi. Tas dinlemeye çalıştı ama aklı tuhaf şeyler yapıp duruyordu; bedenini davet etmeden bir yerlerde oyun oynamaya gidiyordu. O yüzden Tas duyduğu şeyin gerçekten duyduğu şey mi olduğunu, yoksa bunu hayal mi ettiğini bilemiyordu.

"Ona iksirden biraz daha ver. Bu onu sessiz tutar," dedi Raist-lin'inkine benzeyen bir ses, kısa boylu, kara surete. "Burada onu birilerinin duymasına pek imkân yok ama yine de hiçbir şeyi riske atamam."

Kısa boylu, kara suret bir şey söyledi. Tas gözlerini kapadı ve mavi, masmavi serin suları olan bir gölün -Kristalmir Gölü'nün-yanan tenini okşamasına izin verdi. Belki de aklı sonunda bedenini de yanına almaya karar vermişti.

"Gittiğim zaman," Raistlin'in sesi sudan yükselip gelmişti, "kapıyı arkamdan kilitle ve ışığı söndür. Kardeşim son zamanlarda kuşkulananmaya başladı. Büyülü kapıyı bulursa kuşkusuz buraya gelir. Bir şey bulmaması gerek. Bütün bu hücreler boş görünmeli."

Suret mırıldandı ve kapı menteşeleri üzerinde gıcırdadı.

335

Kristalmi/in sulan aniden Tas'ın etrafında kaynamaya başladı. Sudan, yılan gibi kıvrılan dokungaçlar çıkmaya, onu yakalamak için uzanmaya başladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Raistlin!" diye yalvardı. "Beni bırakma. Bana yardım et."

Fakat kapı gümbürtüyle kapandı. Kısa boylu, kara suret, Tas'ın yanına doğru ayaklarını sürüyerek yaklaştı. Surete hülyalı bir dehşetle bakan Tas, bunun bir cüce olduğunu gördü. Gülümsedi.

"Flint?" diye mırıldandı kavrulmuş, çatlamış dudakları arasından. "Yo! Arack!" Koşmaya çalıştı ama sudaki dokungaçlar ayağına doğru uzanıyordu.

"Raistlin!" diye cıgık attı, çılgınlar gibi geri geri gitmeye çalıştı. Ama ayaklan hareket etmiyordu. Bir şey onu yakalamıştı! Dokungaçlar! Tas panikle inleyerek boğuştu.

"Kapat çeneni, seni piç kurusu. İç şunu." Dokungaçlar, Tas'ı tepe saçından yakaladığı gibi, dudaklarına bir kupa dayadı. "İç, yoksa saçlarını kökünden çekip çıkartırım!"

Boğulacak gibi olarak surete bakan Tas, bir yudum aldı. Sıvı acı fakat serin ve rahatlatıcıydı. Susamıştı, çok susamıştı! Hıçkırıklara boğulan Tas, kupayı cücenin elinden kaptığı gibi aceleyle içti. Sonra yastığına uzandı. Bir iki saniye içerisinde dokungaçlar kayıp gitti, kol ve bacaklarındaki ağırlar geçti ve Kristalmir'in berrak, tatlı suları başının üzerinden kapandı.

Crysanıa, sanki biri onun ismini sesleniyormuş gibi bir hisle, uykusundan uyandı. Bir ses duymuş olduğunu hatırlayamasa da bu his o kadar güçlü ve yoğun ki, daha onu uyandıranın ne olduğunu tam olarak anlayamadan hemen uyanıp yatağında oturdu. Bu gördüğü düşün bir parçası mıydı? Hayır. Etkisi üzerinde kalmış ve gittikçe güçlenmişti.

Biri odada onunla birlikteydi! Aceleyle etrafına bakındı. Odanın en uç köşesindeki küçük bir pencereden sızan Solinari'nin ışığı, ortalığı pek aydınlatmıyordu. Bir şey göremiyordu ama bir hareketin sesini duyuyordu. Crysanıa muhafızı çağırmak için ağzını açtı...

Ve dudakları üzerinde bir el hissetti. Sonra, Raistlin, gecenin karanlığından çıkıp maddeleşerek yatağına oturdu.

"Seni korkuttuğum için beni affet Saygıdeğer Kızkardeş," dedi nefesten ancak biraz yüksek, yumuşak bir fısıltıyla. "Yardıma ihtiyacım var; muhafızların dikkatini çekmek istemedim." Yavaşça elini çekti.

336

"Korkmamıştım," diye karşı çıktı Crysanıa. Adam gülümseyince kız kızardı. Kıza o kadar yakındı ki kızın titrediğini hissedebiliyordu. "Sadece...boş bulundum, o kadar. Rüya görüyordum. Seni de rüyanın bir parçası zannettim."

"Mutlaka," diye cevap verdi Raistlin sessizce. "Kapı burada, yani Tanrılara çok yakınız."

Beni titreten Tanrılara bu kadar yakın olmak değil, diye düşündü Crysanıa, titretecek bir iç çekişle; yakınındaki bedenin alevli sıcaklığını hissedebiliyor, adamın gizemli, sarhoş edici kokusunu duyabiliyordu. Hiddetlenerek adamdan uzaklaştı, arzularını ve özlemlerini sertçe bastırdı. Adam, bu tür şeylerin çok üzerindeydi. O, kendisini zayıf mı gösterecekti?

Hemen konuya döndü. "Yardıma ihtiyacın olduğunu söyledin. Neden?" Ani bir korku her yanını sarmıştı. Düşünmeden uzanarak adamın elini tuttu. "Sen iyisin, değil mi? Yaran..."

Raistlin'in yüzünden ani bir acı kasılması gelip geçti; yüz ifadesi buruklaşmış ve sertleşmişti. "Evet, ben iyiyim," dedi kısaca.

"Paladine'a şükürler olsun," dedi Crysanıa gülümseyerek, elini adamın elinden çekmemişti.

Raistlin'in gözleri kısıldı. "Benim Tanrıya hiç şükranım yok!" diye mırıldandı. Kızın elini tutan eli kasılarak kızın canını yaktı.

Crysanıa ürperdi. Bir an için, büyücünün, kendisine bu kadar yaklaşmış bedenindeki alevli ısıyı, sanki kıza, kendi ısını emiyor, onu ısıtıyor gibi gelmişti. Elini adamın elinden kurtarmaya çalıştı ama acı düşlerinden, kızın hareketiyle sıyrılıp çıkan Raistlin, kıza bakmak için döndü.

"Affet beni Saygıdeğer Kızkardeş," dedi kızı bırakarak. "Acı dayanılacak gibi değildi. Ölmek için dua etmişim. Bana ölümü bahsetmediler."

"Bunun nedenini biliyorsun," dedi Crysanıa, korkusu şevkati içinde erimişti. Önce tereddüt etti, sonra elini adamın titreyen elinin yanında, çarşafın üzerine bıraktı; yine de ona dokunmamıştı.

"Evet, kabul ediyorum. Yine de onu affedemiyorum. Ama bu, senin Tanrının ile benim aramda olan bir şey," dedi Raistlin azarlar-casına.

Crysanıa dudağını ısırdı. "Beni azarlamayı kabul ediyorum. Bunu hak ediyorum." Bir an için sessiz kaldı. Raistlin de konuşmaya pek gönüllü değildi, yüzündeki çizgiler derinleşmişti. "Caramon'a Tanrıların bizimle olduğunu söyledin. Öyleyse sen

337

de benim Tanrım ile bir irtibat kurdun... Paladine ile?" diye sormaya cesaret etti tereddütle.

"Tabii," diye gülümsedi Raistlin o çarpık tebessümüyle. "Bu seni şaşırttı mı?"

Crysanıa içini çekti. Başı önüne eğildi, kara saçları omuzlarına döküldü. Odadaki soluk mehtap, kızın siyah saçları üzerinde yumuşak, mavi bir aydınlıkla yansıyor, teninin saf bir beyazlıkla parlamasına neden oluyordu. Kızın kokusu odayı, geceyi dolduruyor-du. Saçında bir temas hissetti. Başım kaldırınca Raistlin'in gözlerinin içinden, derinlerden bir yerden, büyüyle hiç ilgisi olmayan yerden kaynaklanan bir ihtirasla yandığını gördü. Crysanıa nefesini tuttu ama tam o anda Raistlin ayağa kalkarak uzaklaştı.

Crysanıa iç geçirdi. "Demek ki Tanrıların ikisiyle de irtibata geçtin?" diye sordu hüznle.

Raistlin olduğu yerde hafifçe döndü. "Üçüyle de irtibata geçtim," diye cevap verdi kabaca. "Üçü mü?" Kız şaşmıştı. "Gilean'la da mı?"

"Astinus, Gilean'ın sözcüsü değil de kim?" dedi Raistlin, küçümseyerek. "Tabii eğer bazılarının ileri sürdükleri gibi Gilean'ın kendisi değilse. Ama bu senin için yeni bir bilgi olmamalı..."

"Ben hiç Karanlık Kraliçe ile konuşmadım," dedi Crysania.

"Konuşmadın mı?" diye sordu Raistlin, rahibeyi ruhunun özüne kadar sarsan, delici bir bakışla. "Senin kalbindeki ihtirası bilmiyor mu? Onu sana sunmadı mı?"

Adamın gözlerine bakıp, yakınlığının verdiği bir arzu dalgasının her yanını kapladığını hisseden Crysania, cevap veremedi. Sonra, adam onu izlemeye devam ederken yutkunarak başını salladı.

"Eğer öyle yaptıysa bile," diye cevap verdi, neredeyse duyulmayacak bir sesle, "kaşıkla verip, kepçeyle aldı."

Crysania, harekete geçen büyücünün cüppesinin hışırdağını duydu. Yüzü, mehtapta seçilebilen yüzü, bir an için endişeli ve düşünceli görünmüştü. Sonra rahatladı.

"Buraya teoloji tartışmaya gelmedim," dedi Raistlin, hafif bir alayla. "Çok daha acil başka bir endişem var."

"Tabii." Crysania, kızarak gergin bir halde yüzüne düşen saçları geri itti. "Bir kez daha özür dilerim. Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin..."

"Tasslehoff burada."

"Tasslehoff mu?" diye tekrarladı Crysania, anlamsız bir hayretle.

"Evet, çok hasta. Aslında ölüm döşeginde. Senin iyileştirme becerine ihtiyacım var."

"Ama, anlayamıyorum. Neden...Nasıl burada olabiliyor?" diye kekeledi Crysania dehşetle. "Onun bizim kendi zamanımıza dönmüş olduğunu söylemiştin."

"Öyle zannediyordum," diye cevap verdi Raistlin ciddiyetle. "Ama belli ki yanlışmışım. Büyülü alet onu buraya, bu zamana getirdi. Dünya içinde tam bir kender usulü, her şeyin zevkini çıkartarak gezinip duruyordu. Zamanla savaşı duyarak, bu macerayı paylaşmak için buraya gelmiş. Ne yazık ki, dolaşırken bir salgın hastalığa tutulmuş."

"Korkunç bu! Tabii ki gelirim." Yatağının ayak ucundaki kürk pelerinini yakaladığı gibi omuzlarına attı; bunu yaparken yan gözle Raistlin'in kendisine arkasını döndüğünü fark etmişti. Pencereden gümüş rengi mehtaba bakan adamın, sanki bir iç hesaplaşma içersindeymiş gibi çenesinin kasıldığını gördü kız.

"Ben hazırım," dedi Crysania, pürüzsüz bir sesle, işinden başkasını düşünmeyen biriymişçesine, pelerinine sıkıca sarınarak. Dönen Raistlin elini kıza uzattı. Crysania adama aklı karışarak baktı.

"Gecenin yollarından ilerlemeliyiz," dedi sessizce. "Söylemiş olduğum gibi, muhafızları telaşlandırmak istemiyorum." "Ama neden?" dedi kız. "Ne fark eder..." "Kardeşime ne diyeceğim?" Crysania duraksadı. "Anlıyorum..."

"İçinde bulunduğum ikilemi anlıyor musun?" diye sordu Raistlin, kıza dikkatle bakarak. "Eğer ona söylersem, bu onu, şu anda taşımakta olduğu dertlerine eklenecek bir derde daha katlanamaya-cağı bir dönemde endişelendirecek. Tas büyü aleti kırmış. Onu eve yollamayı planladığımı bildiği halde bu Caramon'u da çok üzecektir. Ama... ona kenderin burada olduğunu söylemeliyim."

"Caramon şu son iki üç gündür endişeli ve mutsuz görünüyordu," dedi Crysania, düşünceli bir halde, sesinde bir kaygı vardı.

"Savaş iyi gitmiyor," diye bilgi verdi Raistlin açıkça. "Etrafındaki ordu dökülüyor. Bozkırlılar her gün gitmekten söz ediyor. Belki de gitmişlerdir bile. Fireforge'un kumandası altındaki cücelere güven yok, hazır olmadığı halde saldırmak için Caramon'a baskı yapıyorlar. Erzak arabaları yok oldu, kimse başlarına neler geldiğini bilmiyor. Kendi adamları da huzursuz ve moralsiz. Bütün bun-

339

338

ların üzerine bir de etrafta dolanan, amaçsızca lak lak eden, dikkatini dağıtan bir kender..."

Raistlin içini çekti. "Yine de -şerefim üzerine- bunu kardeşimden saklayamam."

Crysania'nın dudakları kasıldı. "Hayır Raistlin. Bence ona söylemek doğru olmaz." Raistlin'in kuşkusunu yitirmemiş olduğunu gören Crysania şevkle devam etti. "Caramon'un yapabileceği bir şey yok. Eğer senin tahmin etmiş olduğun gibi kender gerçekten hastaysa onu iyileştirebilirim ama birkaç gün için zayıf olacaktır. Bu kardeşinin sıkıntısına sıkıntı katmaktan başka bir işe yaramaz. Caramon birkaç güne kadar harekete geçmeyi planlıyor. Biz kende-ri iyileştiririz, tamamen toparlandığı zaman, kendisini hazır hissettiğinde isterse arkadaşıyla savaş alanında buluşur."

Başbüyücü gönülsüzce ve kuşkuyla yine içini çekti. Sonra o-muzlarını silkti. "Pekâlâ Saygıdeğer Kızkardeş," dedi. "Bu konuda sizin bana yol göstermenizi kabul edeceğim. Sözleriniz irfan dolu. Caramon'a kenderin döndüğünü söylemeyelim."

Kıza yaklaştı; bakışlarını kaldıran Crysania, adamın yüzünde garip bir tebessüm -bir kez de olsa pırıltılı gözlerinde yansıyan bir tebessüm- yakaladı. İrkilen, tam olarak neden olduğunu anlayamasa da neşesi kaçan kız, geri çekildi ama adam ona sarılarak, kızı kara cüppesinin yumuşak katlarıyla çevreledi ve kendine çekti.

Gözlerini kapatan kız o tebessümü unuttu. Adamın sıcaklığıyla sarılıp sarmalanmış durumda adama iyice sokulan kız, hızlı kalp atışlarını dinledi...

Büyü sözleri mırıldanan adam ikisini de hiçliğe çevirdi. Gölgele bir an için mehtapta uçar gibi olduktan sonra onlar da bir fısıltıyla yok oldular.

"Onu burada mı alıkoyuyorsun? Burada zindanlarda?" diye sordu Crysania soğuk, ruhutbetli havada titreyerek.

"Shirak." Raistlin, Büyücülük Asası'nın kristal tepesinin odayı yumuşak bir ışıkla doldurmasını sağladı. "Orada yatıyor," dedi büyücü, işaret ederek.

Duvarların birinin dibinde kaba saba bir yatak duruyordu. Sitem edercesine Raistlin'e bakan Crysania, aceleyle yatağın yanına gitti. Rahibe kenderin yanına diz çöküp, elini ateşler içindeki alnına koyduğunda Tas haykırdı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ama kıza, görmeden bakıyordu. Kızı daha yavaş takip eden Raistlin, bir köşe-

340

ye büzülmüş olan kara bir cüceye işaret etti. "Bizi yalnız bırak," diye işaret etmişti büyücü; sonra gelip yatak ucunda durdu. Arkasından, hücre kapısının kapandığını duymuştu.

"Onu, böyle karanlıkta nasıl kilitli tutabilirsin?" diye sordu Crysania.

"Daha önce salgın hastalığa kapılmış insanlarla uğraşmış mıydın Lady Crysania?" diye sordu Raistlin, garip bir sesle.

Şaşırان kız bakışlarını ona kaldırdı ama kızarak bakışlarını tekrar çevirdi.

Acı acı tebessüm eden Raistlin, kendi sorusunun cevabını kendisi verdi. "Hayır, tabii ki. Palanthas'a hiç salgın hastalık gelmemişti. Hiçbir zaman güzellere ve zenginlere bulaşmaz..." Aşağılayıcı tonunu gizlemek için zahmet bile etmiyordu; Crysania, sanki ateşler içinde olan kendisiymiş gibi teninin yandığını hissetti.

"Bize bulaşmıştı," diye devam etti Raistlin. "Haven'ın fakir mahallelerini silip süpürdü. Tabii ki şifacı da yoktu. Hastalananlarla il-ginecek kadar insan bile kalmamıştı. Kendi aile mensupları bile onlardan kaçmıştı. Zavallı, acınacak haldeki o ruhlar. Ben bildiğim şifalı otlarla yapabileceğim kadarını yapmıştım. Onları iyileştireme-diysem bile en azından ağrılarını hafifletmiştim. Ustam yaptığımı takdir etmedi." Raistlin, bir fısıltı halinde konuşuyordu ve Crysania adamın, onun varlığını unuttuğunu anlamıştı. "Caramon da...benim sıhhatimi düşündüğünü söylemişti. Pöh!" Raistlin neşesizce güldü. "O kendisi için korkuyordu. Bir salgın düşüncesi onu ordular dolusu goblinden daha çok korkutur. Ama ben sırtımı onlara nasıl çevirebilirdim? Kimseleri... kimseleri yoktu. Sefil bir halde, ölüyorlardı...tek başlarına ölüyorlardı."

Dili tutulmuş gibi onu seyreden Crysania, gözyaşlarının gözlerini acıttığını hissetti. Raistlin kıızı görmedi. O, aklında yeniden, şehrin eteklerine çöreklenmiş, sanki saklanmak için kaçıp oraya gitmiş, o leş kokulu küçük mezbelelerdeydi. Kızıl cüppesi içinde hastaların arasından geçerken, acı ilacı zorla boğazlarından aşağıya dökerken, ölmekte olanların kollarını tutarken, son anlarını rahatlatırken görüyordu kendisini. Hastalar arasında amansızca çalışmış, bir teşekkür dahi beklememiş, ummamıştı. Yüzü -birçoğunun gördüğü son yüzdü- ne merhamet, ne de üzüntü yansıtıyordu. Yine de ölmekte olanlar bir teselli bulmuştu. Karşılarında anlayan biri vardı, karşılarında her gün acılar içinde yaşayan biri, karşılarında ölüme bakıp korkmayan biri vardı...

341

T

Raistlin, salgın hastalıktan yatanlara bakmıştı. Kendi hayatı pahasına elinden gelen her şeyi yapmıştı ama niye? Hala nedenini anlayamadığı bir nedenle yapmıştı. Belki de unutulmuş bir nedenle...

"Her neyse" -Raistlin zamana geri dönmüştü- "ışığın gözlerini acıttığını fark etmiştim, iyileşmiş olanların bir kısmı bazen kör olmuş..."

Kenderin attığı korku dolu bir çılgılık sözünü kesti.

Tasslehoff ona çılgınlar gibi bakıyordu. "Lütfen Raistlin! Hatırlamaya çalışıyorum! Beni Karanlık Kraliçe'ye geri götürme..."

"Sus Tas," dedi Crysania yavaşça; Tas arkasındaki duvara tırmanmaya çalıştığı için kenderi iki eliyle birden tutmuştu. "Sakin ol Tas. Ben Lady Crysania'yım. Beni tanıyor musun? Sana yardım edeceğim."

Tas faltaşı gibi açılmış, hummalı bakışını rahibeye çevirerek bir an için boş boş baktı. Sonra hıçkırarak kıza sarıldı. "Beni Cehenneme götürmesine izin verme Crysania! Seni almasına izin verme! Çok korkunç, çok korkunç. Hepimiz öleceğiz, zavallı Gnimsh gibi öleceğiz. Karanlık Kraliçe söyledi bana!"

"Sayıklıyor," diye mırıldandı Crysania; Tas'ın kendisine yapışan ellerinden kurtulup, kenderi yatağa yatırmaya çalışarak. "Ne garip kuruntular. Bu bütün salgınlarda böyle mi olur?"

"Evet," diye cevap verdi Raistlin. Tas'a dikkatlice bakan büyücü yatağın yanına diz çöktü. "Bazen onların kaprisine boyun ey-mek en doğrusu olur. Bu hareket onları sakinleştirebilir. Tas..."

Raistlin elini kenderin göğsünün üzerine koydu. Bunun üzerine Tas, anında yatağa geri çöktü, büyücünden uzaklaşıp büzüştü: Titriyor, büyücüye dehşetle bakıyordu. "İyi biri olacağım Raistlin." Tas sızlandı. "Canımı acıtma, zavallı Gnimsh'e yaptığın gibi yapma. Şimşekler, şimşekler!"

"Tas," dedi Raistlin sertçe; sesinde Crysania'nın ona azarlıcası-na bakmasına neden olan bir hiddet ve öfke tınısı vardı.

Fakat yüzünde sadece endişe görünce, ses tonunu yanlış algılamış olacağını düşündü kız. Gözlerini kapatarak boynunda taşıdığı Paladine'in madalyonuna dokundu ve bir şifa duası mırıldanmaya başladı.

"Canını acıtmayacağım Tas. Şışşt, rahat yat." Crysania'nın Tan-rısıyla kurduğu irtibat içinde kaybolmuş olduğunu gören Raistlin tısladı, "Söyle bana Tas. Karanlıklar Kraliçesi'nin ne dediğini söyle."

342

Crysania'nın, onun hezeyan halindeki rüyalarındaki sulardan bile tatlı ve serin olan yumuşak sözleri üzerine akarken, kenderin yüzündeki parlak, ateşli görüntü kayboldu. Yok olan ateş, Tas'ın yüzünü hayalet gibi, kül rengi bırakmıştı. Gözlerine hafif bir anlam pırıltısı dönmüştü. Ama bakışlarını Raistlin'den hiç ayırmadı.

"Ayrılmadan önce...bize demişti ki..." Tas boğulur gibi oldu.

"Ayrılmadan mı?" Raistlin üzerine eğildi. "Bana kaçtığınızı söylemiştin!"

Tas, kuru, çatlak dudaklarını yalarken bembeyaz kesildi. Bakışlarını büyücünden ayırmaya çalıştı ama Raistlin'in asasının ışığında pırıldayan gözleri kenderi alıkoymuş, gerçeği ondan emip çıkartıyordu. Tas yutkundu. Boğazı ağrıdı.

"Su," diye yalvardı.

"Bana anlattıktan sonra!" diye hırladı Raistlin, hâlâ diz çökmüş, başı elleri arasında Paladine'e dua etmekte olan Crysania'ya yan gözle bakarak.

Tas ıstırap içinde yutkundu. "Ben...ben kaçtığınızı...düşünmüştüm. A...aleti kullandık ve...yükselmeye başladık. Cehennem...gördüm...o düzlemi, dümdüz, boş...ayaklarımın altında küçülüyordu. Ve" -Tas ürperdi- "birden boş olmadığını gördüm! O...orada gölgeler vardı ve ..." İnleyerek başını sağa sola savurdu. "Ah Raistlin, bana hatırlatma! Beni oraya geri götürme!"

"Sus!" diye fısıldadı Raistlin, Tas'ın ağzını eliyle kapatarak. Crysania endişeyle bakışlarını kaldırdığında sadece Raistlin'in şevkatle kenderin yanağını okşadığını görmüştü. Tas'ın dehşet içindeki ifadesini ve solgun yüzünü gören Crysania kaşlarını çatıp başını salladı.

"Daha iyi," dedi. "Ölmeyecek. Ama etrafında karanlık gölgeler dolaşp, Paladine'in şifa ışığının onu tam anlamıyla iyileştirmesine engel oluyor. Onlar bu hummalı sayıklamaların gölgeleri. Bu konuda bir şey yapabilir misin?" Kızın tüy gibi kaşları birleşmişti. "O, her neyse, Tas'a gerçek gibi geliyor. Bir kenderin cesaretini bu kadar kırdığına göre çok korkunç bir şey olmalı."

"Belki de hanımefendi, eğer siz ayrılırsanız, benimle daha rahat konuşabilir," diye önerdi Raistlin uysalca. "Dostluğumuz o kadar eskidir ki."

"Doğru," Crysania gülümsedi, ayağa kalkmaya yellenirken. Oysa Tas, kızı hayretler içinde bırakarak ellerine yapışmıştı.

"Beni onunla yalnız bırakmayın lady!" Tas'ın nefesi tıkanı.

343

"Gnimsh'i öldürdü! Zavallı Gnimsh. Onun ö...öldüğünü gözlerimle gördüm!" Tas ağlamaya başladı.

"Yakan şimşek..."

"Tamam, tamam Tas," dedi Crysania onu avuturcasına; kibarca ama sertçe kenderin yeniden yatması için onu ittirdi. "Kimse senin canını yakmayacak. Şu ...m... Gnish'i her kim öldürdüyse bile sana zarar veremez. Sen dostlarının yanındasın. Öyle değil mi Raistlin?"

"Benim büyüm güçlüdür," dedi Raistlin yavaşça. "Bunu unutma Tasslehoff. Benim büyümün gücünü hatırla."

"Evet, Raistlin," diye cevap verdi Tas, büyücünün sabit bakışları altında yatağa mihlanmış gibi.

"Sanırım senin kalıp onunla konuşman akıllıca olacak," dedi Crysania, büyücüye fısıltıyla.

"Karanlık korkuları üzerine çullanıp şifa bulmasını güçleştirecektir. Ben, Paladine'in yardımıyla kendi odama dönerim."

"O halde Caramon'a söylememe konusunda mutabıkız?" Raistlin, Crysania'ya gözünün ucuyla baktı.

"Evet," dedi Crysania kesin bir tavırla. "Bu olay onu gereksiz bir biçimde endişelendirmekle kalacak o kadar." Kız yeniden hastasına baktı. "Sabah yine geleceğim Tasslehoff. Raistlin'le konuş. Ruhunu hafiflet. Sonra da uyu." Serin elini Tas'ın ter içindeki alnına koyan kız ekledi, "Paladine seninle olsun."

"Caramon mu?" dedi Tas, umutla. "Caramon mu dediniz? O burada mı?"

"Tabii ve sen uyuyup, yemeklerini yiyip, dinlendikten sonra seni ona götüreceğim."

"Onu şimdi göremez miyim!" diye haykırdı, Tas şevkle; sonra yan gözle Raistlin'e korkarak baktı.

"Ya...yani eğer çok büyük bir zahmet olmayacaksa..."

"Çok meşgul," dedi Raistlin soğuk bir edayla. "O, şu anda bir komutan Tasslehoff. Emrinde orduları, savaşması gereken bir savaşı var. Kenderlere ayıracak vakti yok."

"Doğru, sa...sanırım yoktur," dedi Tas, hafifçe içini geçirip başını yastığına dayayarak; gözleri hâlâ Raistlin'deydi.

Crysania başını son bir kez kibarca okşayarak ayağa kalktı. Paladine'in madalyonunu tutarak bir dua fısıldadı ve gecenin içinde kaybolarak gitti.

"Gelelim bize Tasslehoff," dedi Raistlin, Tas'a, titreten yumuşak bir sesle, "biz bize kaldık." Büyücü güçlü elleriyle kenderi battani-

344

yelerle güzelce örttükten sonra başının altındaki yastığı düzeltilti. "Tamam işte, rahat mısınız?"

Tas konuşmadı. Sadece gittikçe artmakta olan bir dehşetle baş-büyücüyü seyretmekle yetiniyordu.

Raistlin yatağın kenarına, yanına oturdu. İnce ellerinden birini Tas'ın alnına koyarak aylakça kenderin tenini okşuyor, nemli saçlarını geriye tarıyordu.

"Çırağım Dalamar'ı hatırlıyor musun Tas?" diye sordu Raistlin, öylesine. "Sanırım onu Yüksek Büyücülük Kulesi'nde görmüştün, yanılıyor muyum?" Raistlin'in Tas'ın yüzünde dolaşan parmakları bir örümceğin bacakları kadar hafifti. "Hani bir keresinde Dalamar kara cüppesini yırtıp açarak göğsündeki beş yarayı göstermişti, hatırlayabildin mi? Evet, görüyorum ki hatırladın. O, onun cezasıydı Tas. Benden bir şeyler gizlemesinin cezası." Raistlin, parmaklarını kenderin yüzünde dolandırmıyordu artık, bir noktada kalmıştı; Tas'ın alnına hafifçe bastırıyordu.

Tas, bağırılmamak için dilini ısırarak titredi. "Be...ben hatırlıyorum Raistlin."

"Sence de ilginç bir deneyim değil mi?" dedi Raistlin saygısızca. "İstersem senin tenini yakar, mesela" -omuzlarını silkti- "kızgın bir bıçağın tereyağından geçtiği gibi eritir geçerim. Sanırım kender-ler ilginç deneyimler kazanmaktan hoşlanır."

"O...o kadar da ilginç değil," diye fısıldadı Tas, perişan bir halde. "Sana anlatacağım Raistlin! Olan...olan her şeyi sana anlatacağım." Bir an gözlerini kapattıktan sonra konuşmaya başladı; tüm bedeni hatırladığı dehşetle titriyordu. "Sa...sanki Cehennem' de yükselmeye başlamıştık, sanki...sanki Cehennem aşağı doğru düşüyordu! Sonra, söylemiş olduğum gibi, boş olmadığımı gördüm. Gölgeler görüyordum ve şöyle düşündüm...bunlar vadiler, dağlar, diye düşündüm..."

Tas'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Büyücüye dehşetle baktı. "Öyle değildi! O gölgeler onun gözleriydi Raistlin! Dağlar ve tepeler onun burnu ve ağzıydı. Biz onun yüzünden yükseliyorduk! Bana parlak ve alev alev gözlerle baktı ve ağzını açtı; ben...ben bizi yutacak zannettim! Ama biz yükselmeye, git gide yükselmeye devam ettik ve o aşağıda küçüldü, döndü ve sonra bana dedi ki...dedi ki..."

"Ne dedi?" diye sordu Raistlin. "Bu mesaj banaydı! Öyle olmalı! O yüzden seni yolladı! Kraliçe ne dedi?"

Tas'ın sesi alçaldı. " 'Yuvana dön...' dedi."

345

13

özlerinin Raistlin üzerindeki etkisi Tasslehoff'u, yaşamı boyunca herhangi bir şeyin şaşırtı-mayacağı kadar şaşırtmıştı. Tas, daha önce de Raistlin'i kızgın görmüştü. Onun bir

şeyden sevinçli olduğunu görmüştü, cinayet işlediğini görmüştü, cücelerin kahramanı Kharas'm bıçağı saplarken yüzünün aldığı şekli görmüştü.

Ama bu güne kadar yüzünde böyle bir ifade görmemişti.

Raistlin'in yüzü kül rengi oldu; hatta o kadar ki, bir çılgın an boyunca, Tas, büyücünün öldüğünü, öylece olduğu yerde çarpılıp kaldığını bile düşündü. Cam misali gözleri sanki bin parça olmuştu; Tas, kendi aksini büyücünün gözündeki minik, kıymık kıymık parçalarda gördü. Sonra gözlerin hiçbir şeyi tanımadığını, tamamen boş, bomboş, önünü görmeden baktığını fark etti.

Tas'm başında duran eli çılgınca titremeye başladı. Kender hayretler içinde seyrederken Raistlin'in, gözleri önünde büzülüp küçüldüğünü gördü. Yüzü, gözle görülür surette yaşlanmıştı. Hâlâ görmeyen gözlerle etrafa bakarak ayağa kalktığında büyücünün tüm bedeni sarsılıyordu.

"Raistlin?" diye seslendi Tas, sorarcasına; büyücünün dikkatinin üzerinden gitmesine sevinmişti ama bu garip görüntüsünden de dehşete kapılmıştı. Kender bitkin bir halde doğruldu. Garip ve

alışılmadık korku hissinin yanısıra o korkunç baş dönmesi de geçmişti. Neredeyse kendine gelmişti.

"Raistlin...kötü bir şey kastetmemiştim. Hastalanacak mısın şimdi? Çok garip görünüyorsun..."

Fakat başbüyücü cevap vermedi. Geri geri sendeleyerek Raistlin, taş duvara doğru düşüp, hızlı hızlı ve kesik kesik nefes alarak orada öylece kaldı. Yüzünü elleriyle kapatarak yeniden gücünü toparlayabilmek için umutsuzca çırpındı; bu, Tas'a, başbüyücü bir hayaletle boğuşuyormuş izlenimi veriyordu.

Sonra, alçak, donuk bir hiddet ve ıstırap çığlığıyla Raistlin öne doğru sendeledi. Büyücülük Asası'm kavradı; kara cüppesi etrafında çırpınırken açık kapıdan kaçtı.

Raistlin'in arkasından hayretler içinde bakakalan Tas, onun kapıda nöbette olan kara cücenin yanından fırlayıp geçtiğini gördü. Raistlin yanından kör gibi geçip giderken, cüce, büyücünün kadav-raması yüzüne baktı ve hiddetli bir çığlıkla dönerek aksi yöne koşmaya başladı.

Bütün bu olanlar o kadar hayret vericiydi ki Tas'ın, artık tutsak olmadığını fark etmesi birkaç dakikasını almıştı.

"Biliyor musun," dedi kender kendi kendisine, elini alınına koyarak, "Crysanian haklıydı. Artık bunu aklımdan çıkarttığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Ama ne yazık ki Raistlin için pek bir şey gelmedi elimden, gerçi bu da umurumda değil ya. Yani fazla umurumda değil." Tas, içini çekti. "Neden zavallı Gminsh'i öldürdüğünü hiç anlayamayacağım. Belki günün birinde ona sorma imkânı bulurum."

"Ama şimdi" -kender etrafına bakındı- "yapmam gereken ilk şey Caramon'u bulup büyülü aletin bende olduğunu ve eve dönebileceğimizi söylemek olacak. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmemişti," dedi Tas, hüznle, ayaklarını yataktan aşağıya sallarken, "ama evime dönmek şu ara kulağıma felaket hoş geliyor!"

Ayağa kalkacaktı ama belli ki bacakları yatmayı tercih ediyordu, çünkü Tas, aniden, kendisini yine oturur buldu.

"Bu işe yaramayacak!" dedi Tas, bedeninin suç işlemiş bölümlerine hiddetle bakarak. "Ben olmazsam, siz birer hiçsiniz! Bunu unutmayın! Söz sahibi olan benim ve ben hareket edin dediğimde, hareket edeceksiniz! Şimdi, bir kez daha ayağa kalkacağım," diye uyardı bacaklarını Tas, amansızca. "Sizden de uyum içinde çalışmamızı bekliyorum."

347

Bu söylevin biraz etkisi olmuştu. Bu kez bacakları, biraz daha terbiyeli davrandılar ve kender biraz titrek de olsa karanlık odadan, kapının ardında gördüğü, meşalelerin aydınlattığı koridora doğru ilerledi.

Kapıya varınca dikkatle, holde, bir yukarı, bir aşağı baktı ama görünürde kimse yoktu. Sessizce koridora süzülünce -kendisinin alıkonulmuş olduğu gibi- karanlık, kapalı hücrelerden ve koridorun bir ucunda bulunan yukarı tırmanan merdivenden başka bir şey görmedi. Diğer tarafa bakınca da karanlık gölgelerden başka bir şey görmemişti.

"Neredeyim acaba?" Tas, koridordan merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı: Gördüğü kadarıyla tek çıkış yolu burasıydı. "Şimdi, bakalım" -diye düşünmeye başladı kender filozofçasına- "pek önemli olduğunu zannetmiyorum. Cehennem' de bulunmuş olmanın iyi yanlarından biri de, ne kadar kasvetli olursa olsun her yerin, mukayese edildiğinde hoş görünüyor olması."

Bir ara, bacaklarıyla yaptığı kısa bir tartışma için durmak zorunda kalmıştı -bacakları hâlâ yatağa dönme taraftarıydı- ama o, anlık zayıflığı geçmişti ve sonunda merdivenin altına vardı. Dinleyince sesler duymaya başlamıştı.

"Tüh be," diye mırıldandı, durup, gölgelere sinerek. "Yukarıda biri var. Muhafızlardır her halde. Seslerine bakılırsa bunlar cüce. Ne deniyordu onlara, hah Devvar." Tas sessizce durup tok seslerin

ne dediğini çıkartmaya çalıştı. "İnsan gibi uygarca bir dil konuşabilirler gibi geliyor insana," diye atıldı huzursuzca. "İnsanın anlayabileceği cinsten. Gerçi, heyecanlı gibiler."

Sonunda merakına mağlup olan Tas, merdivenlerin ilk basamaklarını çıkarak köşeden gizlice baktı. Nefesini tutarak hemen geri çekildi. "İki tane var. İkisi de merdivenleri kapatmışlar. Arkalarından geçmenin de yolu yok."

Aletleri ve silahlarının olduğu keseleri gitmiş, Thorbardin'deki dağ zindanlarında kalmıştı. Ama yine de bıçağı yanındaydı. "Onlara karşı bunun pek bir yararı olacağından değil ya!" dedi, Tas; bir kez daha, cücelerin taşımakta oldukları devasa savaş baltalarını gözünde canlandırarak düşündü.

Cücelerin gideceğini umarak biraz daha bekledi. Gerçekten de telaşlı görünüyordular ama sanki oldukları yere kök salmışlardı.

"Bütün bir gün veya gece, herhangisiyse, burada duramam," diye homurdandı kender. "Neyse, babamın da dediği gibi, 'maymun-

348

cuğa davranmadan önce konuşmayı dene.' Bana yapacakları en kötü şey, tabii öldürmelerini saymazsak, beni yeniden kilit altına almaları olacak. Ve eğer ben kilitlerden anlıyorsam, yarım saat içersinde yeniden dışarda olurum." Merdivenleri tırmanmaya başladı. "Bunu söyleyen babam mıydı," diye mırıldandı tırmanırken, "yoksa Trapspringer Amca mıydı?"

Köşeyi dönünce, onu gördüklerine oldukça hayret eden iki De-warla yüz yüze geldi. "Merhaba!" dedi kender neşeyle. "Adım Tasslehoff Burrfoot." Elini uzattı. "Ya sizin isimleriniz ne? Ha, bana söylemeyeceksiniz yani. Peki, öyle olsun. Zaten büyük bir ihtimalle telaffuz edemezdim. Şimdi, ben bir tutsağım ve beni oradaki hücrede kilitli tutan adamı arıyorum. Muhtemelen onu tanıyorsunuzdur...kara cüppeli büyükullanıcısı. Beni sorguya çekiyordu ki söylediğim bir şey onu çok şaşırttı galiba, çünkü bir çeşit kriz geçirdi ve odadan koşarak kaçtı. Kapıyı da arkamdan kilitlemeyi unuttu. Ne tarafa doğru gittiğini göreniniz...Şimdi!" Tas gözlerini kırptırdı. "Ne kadar kabaca."

Bunu, önce kendere gittikçe artan telaşlı bir ifadeyle baktıktan sonra bir söz söyleyerek, dönüp kaçan Devvarlara karşı söylemişti.

"Antarax," diye tekrarladı Tas, arkalarından, akli karışmış bir halde bakarken. "Dur bakayım. Cüce dilinde bunun anlamı sanki...sanki...Ya, tabii ya! Yakan ölüm. Haa, hâlâ benim bulaşıcı hastalık taşıdığımı zannediyorlar. Hey, bu pek güzel. Yoksa değil mi?"

Kender, kendisini başka bir uzun koridorda bulmuştu; bunun da her milimi en az biraz önce çıkmış olduğu koridor kadar kasvetli ve iç karartıcıydı. "Hâlâ nerede olduğumu bilmiyorum. Tek çıkış yolu ilerideki o merdiven ve o ikisi de o tarafa doğru gidiyor; sanırım en doğrusu onlara takılmak. Caramon buralarda bir yerlerde olmalı."

Fakat, yürümek konusunda daha önce de bir itirazda bulunmuş olan Tas'ın bacakları, kendere, koşmanın hiçbir şekilde mümkün olmadığını açıkça beyan etmişti. Elinden geldiğince acele etmeye çalışarak cücelerin ardından düşe kalka ilerledi ama o, daha koridorun yarısına ancak vardığında onlar merdivenlerden çıkmış, gözden kaybolmuşlardı bile. Oflaya, puflaya, başı döne döne ama Caramon'u bulma azmiyle, Tas, onların ardından merdivene tırmandı. Bir köşeden dönünce aniden durdu.

"Hoppala," dedi ve aceleyle gölgelerin içine çekildi. Ağzını eliyle kapatarak, kendisini acımasızca azarladı. "Kapat çeneni Burrfo-

349

ot! Koca Dewar ordusu bu!"

Gerçekten de öyle görünüyordu. Daha önce karşılaşmış olduğu iki Dewar, yirmi kadar başka cüceyle buluşmuştu. Gölgelere büzüşen Tas, bunların heyecanla cıyıkladıklarını duyarak, her an peşine takılmalarını bekledi... Ama bir şey olmadı.

Konuşmaları dinleyerek bekledikten sonra bir göz atmayı göze alınca, orada bulunan cücelerden bazılarının Dewarlara benzemediklerini gördü. Temizdiler, sakalları taranmıştı ve parlak zırhlara bürünmüşlerdi. Ve hallerinden memnun da görünmüyorlardı. De-vvarlardan birine sertçe bakıyorlardı, sanki her an derisini yüzebi-lirlermiş gibi.

"Dağ cüceleri!" diye mırıldandı Tas, kendi kendine, zırhları tanıyarak, hayretle. "Ve Raistlin'in söylediğine göre bunlar düşman. Yani bunlar kendi dağlarında olmalıydılar, bizimkinde değil. Tabii eğer dağdaysak ki etrafa bakınca öyle olduğuna ikna olmaya da başladım. Ama merak ediyorum da..."

Dağ cücelerinden biri konuşmaya başlayınca Tas'ın yüzü aydınlandı. "Sonunda konuşmasını bilen birini duydum!" Kender rahat bir nefes aldı. Irkların karışıklığı nedeniyle cüce Ortak Lisan ile cüce dilinin kaba bir çeşidini konuşuyordu.

Tas'ın takip edebildiği kadar konuşmanın ana fikri, dağ cücesinin, delirmiş büyücü ile bulaşıcı hastalık taşıyıp ortalıkta dolaşan kenderin hikâyesine metelik vermediydi.

"Biz buraya Komutan Caramon'un başını almaya geldik," diye homurdandı dağ cücesi. "Büyücünün bunun ayarlanacağına söz verdiğini söylemişsiniz. Eğer öyleyse büyücünden vaz geçebiliriz. Zaten bir Kara Cüppeliyle iş yapmamayı tercih ederim. Şimdi bana cevap ver Argat. Adamların, orduya içten saldırmaya hazır mı? Komutanı öldürmeye hazır mısınız? Yoksa bu sadece bir numara mıydı? Eğer öyleyse, Thorbardin'deki halkınızı zor günlerin beklediğini bilin!" "Oyun değil!" diye hırladı Argat, yumruklarını sıkarak. "Biz, harekete hazır. Komutan, Savaş Odası'nda. Büyücü onu sadece tek bir muhafızla bırakacağına emin. Bizim adamlar tepe cücelerini saldırtacak. Siz pazarlığın üstünüze düşenini yapınca, Thorbardin'in büyük kapılarını açıldığına dair izciler işaret verince..."

"Şu konuştuğumuz anda işaret veriliyor," diye kesti sözünü dağ cücesi. "Eğer yer seviyesinin üzerinde olsaydık borazanları sen de duyardın. Ordu ilerlemeye başladı!"

350

"O halde biz gidiyor!" dedi Argat. Eğilip selam verirken alayla ekledi, "eğer lordum cesaret ederse bizimle gelsin...hemen şimdi, Komutan Caramon'un kellesini alacağız!"

"Size katılacağım," dedi dağ cücesi, soğuk bir edayla, "sadece daha fazla ihanet etmenize olanak bırakmamak için!"

Diğer ikisinin başka ne söylemiş olduğunu, duvara yapışmış duran Tas duyamadı. Bacakları karıncalanmıştı ve kulakları uğul-duyordu.

"Caramon!" diye fısıldadı, başını sıkı sıkı tutup düşünmeye çalışarak. "Onu öldürecekler! Ve bunu Raistlin yaptı!" Tas ürperdi. "Zavallı Caramon. Kendi ikizi. Eğer duysaydı, zaten oracıkta küt diye giderdi. Cücelerin baltaya ihtiyacı yok."

Aniden kender başını kaldırıverdi. "Tasslehoff Burrfoot!" dedi hiddetle. "Ne yapıyorsun böyle, bir ayağı çamura saplanmış lağım cücesi gibi durarak! Onu kurtarman gerek! Sonuç olarak Tika'ya ona göz kulak olacağına dair söz vermedin mi?"

"Onu kurtarmak mı? Nasıl kapı kulpu kafalı?" diye patladı bir ses içinde; ses kuşku verici şekilde Flint'inkine benziyordu. "Belki yirmi tane cüce var! Ve senin elinde ancak bir tavşanı öldürebilecek bir bıçak!"

"Düşünür bir şeyler bulurum," diye sertçe cevapladı Tas. "Sen ağacının altında oturmaya devam et!"

Burnundan soluyan birinin sesi duyuldu. İnatla bunu duy-mamazlığa gelen kender dimdik ayağa kalktı, minik bıçağını çekti ve koridor boyunca -ancak bir kenderin yapabileceği şekilde- sessizce ilerledi.

351

Böfüm U

rkeklerin, daha sonra, kızın da görüp son derece çekici bulacakları, kara kıvrıkcık saçları ve çarpık bir tebessümü vardı. Oğullarından birine vereceği, onun en büyük özelliği olacak olan basit, saf bir dürüstlüğü ve diğer oğluna geçireceği -nadir ve harika bir gücü- doğuştan kendisine lütfedilmiş bir becerisi vardı.

Oğlu gibi, onun da kanında büyü vardı. Ama zayıftı...zayıf iradeli, zayıf ruhliydu. Bu da, büyüünün, kendisini denetim altına almasına ve dolayısıyla ölümüne neden olmuştu. Ne, güçlü bir ruha sahip olan Kitiara, ne de bedensel kuvveti olan Caramon, annelerinin ölümünden çok etkilenmemişlerdi. Kitiara acı bir kıskançlıkla annesinden nefret ediyordu; öte yandan Caramon annesi için kaygı duysa da narin ikizine daha yakındı. Ayrıca annesinin o garip, abuk sabuk sözleri ve mistik transları genç savaşçı için tam bir muammaydı.

Ama kadının ölümü Raistlin'i harap etmişti. Çocukları içinde onu gerçekten tek anlayan olduğu halde onu, hem zayıflığı için hor görüyor, hem de acıyordu. Ve öldüğü için ona çok hiddetlenmişti, bu dünyada onu tek başına, o doğuştan lütfedilmiş becerisi ile yalnız bıraktığı için. Kızmıştı ve içinde, ruhunun derinliklerinde bir yerde korku duyuyordu, çünkü Raistlin, annesinde kendi sonunu

352

görmüştü.

Babasının ölümünün ardından annesi, hiç çıkamadığı keder verici bir transa girmişti. Raistlin çaresizdi. Annesinin eriyip gitmesini seyretmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Yemeği reddederek, sadece kendi gördüğü büyülü düzlemlere sürüklenerek kayboldu. Ve büyücü -yani oğlu- derinden sarsılmıştı.

O son gece annesiyle birlikte oturmuştu. Kadının kendisini salmış, elini elinde tutarak, çukurları içine çökmüş hummalı gözlerinin zıvanadan çıkmış, büyüyle çağırılmış olan harikalara bakışını seyretmişti.

O gece Raistlin, ruhunun, ta derinliklerinde kimseye ve hiçbir şeye, onu bu şekilde kullanacak gücü vermeyeceğine dair yemin etmişti: Bu ayrıcalığı ne ikiz kardeşine, ne kız kardeşine, ne büyüye, ne de Tanrılara tanımayacaktı. Hayatındaki güce yön verecek olan sadece ve sadece kendisi olacaktı.

Bu yemini ederken, kendisini bağlayan büyük bir ant içmişti. Ama o zamanlar hâlâ bir oğlan çocuğu sayılırdı...annesinin öldüğü gece, karanlıkta annesiyle birlikte oturan bir oğlan çocuğu. Kadının son, titrek nefesini alışını seyretti. Narin parmaklarıyla kadının (kendisinininkine çok benzeyen!) ince elini tutarak göz yaşları arasında yavaşça yalvardı, "Anne, yuvana dön...Yuvana dön!"

Şimdi Zhaman'da, kendisine meydan okuyan, onunla alay eden, onu kışkırtan bu sözleri yine duymuştu. Kulaklarında uğul-damış, aklında vahşi ve ahenksiz cınlamalarla yankılanmıştı. Baş, korkunç bir ağrıyla çatlayacak gibiyken, duvara doğru devrilmişti.

Raistlin, bir keresinde Lord Ariakas'ın bir tutsağa, adamı çan kulesine kitleyerek işkence ettiğini görmüştü. O gece kara rahipler, Kraliçelerinin şerefine çanları çalmıştı, tüm gece boyunca. Ertesi sabah adamın ölüsünü bulmuşlardı; adamın yüzünde o kadar derin ve korkunç bir dehşet ifadesi vardı ki, zulümleri son derece derin olan kişiler bile cesetten bir an önce kurtulmak istemişlerdi.

Raistlin'e, sanki kendi çan kulesine hapsolmuş gibi gelmişti; kendi sözleri kafatası içinde akıbetini çalıp duruyorlardı. Sendeleyerek başını tutan büyücü çaresizlik içinde sesleri yok etmeye çalıştı.

"Yuvana dön...yuvana dön..."

Acıyla başı dönen ve körleşen büyücü, acısından kaçmaya çalıştı. Tam olarak nerede olduğunu bilemeden tökezledi, tek aradığı şey kaçıştı. Hissizleşmiş ayakları adımlarını şaşırdı. Kara cüp-

t

peşinin eteklerine basarak dizleri üzerine düştü.

Cüppesinin cebinden bir nesne fırlatarak taş zeminde yuvarladı. Bunu gören Raistlin'in korku ve hiddetle nefesi kesilir gibi oldu. Bu başarısızlığının başka bir işaretiydi: Çatlamış, kararmış, işe yaramayan ejderha küresi... Deliler gibi küreyi yakalamaya çalıştı ama küre bir bilye gibi döşeme taşlarının üzerinden yuvarlanarak, pençe gibi uzattığı elinden kurtuluyordu. Çaresizlik içinde kürenin peşinden emekledi; küre sonunda yuvarlanıp durdu. Raistlin hırlayarak küreyi tutuyordu ki durdu. Gözleri fal taşı gibi açılarak başını kaldırdı. Nerede olduğunu görünce titreyerek geri çekildi.

Tam önünde Büyük Kapı yükseliyordu.

Aynı, Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki gibiydi. Yüksekçe bir platform üzerinde duran devasa, oval bir Kapı; beş ejderha başıyla süslenmiş ve bu başlar tarafından korunuyordu. Kıvrımlı boyunları yerden yılan gibi yükseliyor, beş baş içeri bakıyor, ağızları açık, Kraliçelerine, sessizce sadakatlerini haykırıyorlardı.

Palanthas Kulesi'nde, Kapı kapalıydı. Kimse o Kapı'yı açamazdı, o Kapı ancak Cehennem tarafından, ters yöne doğru açılabilirdi: Kimsenin terk etmediği yerden bir çıkış Kapı'sı. Bu Kapı da kapalıydı ama buradan girebilecek iki kişi vardı: Sonsuz iyilik sahibi bir Ak Cüppeli Rahip ile Sonsuz Kötülük sahibi bir Kara Cüppeli Başbüyücü. Bu, olamayacak bir birleşimdi. Büyük büyücüler bu yolla, ölümsüz bir düzleme açılan bu korkunç girişi sonsuza kadar mühürlemeyi planlamışlardı.

Kapı'ya bakan sıradan bir ölümlü, buz gibi, zifir zindan bir karanlıktan başka bir şey göremezdi.

Ama Raistlin, çoktandır sıradan biri değildi. Tanrıçasına yaklaştıkça, tüm enerjisini ve çalışmalarını bu tek amaca yönlendirdikçe, artık, her iki dünya arasındaki bir konumda askıda kalmıştı. Kapalı Kapı'ya bakarken, neredeyse o karanlığı delip geçiyordu bakışları! Gözlerinin önünde dalgalanıyordu. Bakışlarını zorla Kapı'dan ayıran Raistlin, dikkatini yine ejderha küresini tutmaya vermişti.

Benden nasıl kaçtı?, diye düşündü hiddetle. Küreyi, cüppesinin gizli ceplerinin içinde derinlerde bir yerde saklıyordu. Sonra kendi kendisiyle alay etti, çünkü, tabii ki cevabı biliyordu. Her ejderha küresi, kendisini korumak için güçlü bir hisse sahiptir. İstar'daki elf kralı Lorac'ı oyuna düşürüp, kendisini çalıp Silvanesti'ye götürmesini sağlayarak Afet'ten kurtulmuştu. Küre artık çıldırmış Lorac'ın kullanacak tarafını bulamayınca kendisini Raistlin'e bağ-

lamıştı. Astinus'un kütüphanesinde ölürken Raistlin'in hayatını kurtarmıştı. Fistandantilus'la bir olup genç adamı Karanlık Kraliçesi'ne götürmüştü. Şimdi de, varlığının büyük bir tehlike içinde olduğunu hissederek ondan kaçmaya çalışıyordu.

Buna izin veremezdi! Uzanınca eli ejderha küresini kavradı.

Bir çılgılık duyuldu...

Kapı açıldı.

Raistlin bakışlarını kaldırdı. Kapı, onu almak için açılmamıştı. Hayır, onu uyarmak...ona başarısızlığın cezasını göstermek için açılmıştı.

Dizleri üzerinde emekler gibi durmuş, küreyi göğsüne bastıran Raistlin, Karanlık Kraliçesi majesteleri Takhisis'in önünde yükselişini hissetti. Korkudan dona kalan büyücü büzülerek Karanlık Kraliçesi'nin ayaklarının dibinde titredi.

İşte senin sonun! Kraliçenin sözleri aklında tıslıyordu. Senin kaderin de anneninki gibi olacak. Büyün tarafından yutulurak, acılarına son vermesi için ölümün tatlı tesellisinden bile mahrum, sonsuza kadar büyülenmiş kalacaksın!

Raistlin olduğu yere yığıldı. Bedeninin kuruyup büzüştüğünü hissediyordu. Fistantantilus'un bedeninin de kantaşının temasıyla böyle kuruduğunu görmüştü.

Başı, kâbusundaki cellatın tezgahına uzanmış gibi, taş zemine uzanan büyücü, neredeyse yenilgiyi kabul edecekti...

Ama Raistlin'in içinde bir güç merkezi vardı. Çok uzun zaman önce, Ak Cüppeliler Tarikatı'nın başı Par-Salian'a Tanrılar tarafından bir görev verilmişti. Karanlık Kraliçesi'nin artmakta olan kötülüğünü yenecek kadar güçlü bir büyü kullanıcısına ihtiyaçları vardı. Par-Salian uzun araştırmalardan sonra Raistlin'i seçmişti. Çünkü genç büyücüde içten gelen bu güç merkezini görmüştü. Raistlin gençken bu güç merkezi, bu çekirdek, soğuk, biçimsiz bir demir yığını gibiydi. Fakat Par-Salian cefa, acı, savaş ve tutkunun akkor halindeki ateşinin bu yığını en iyi tavllanmış çelik haline getireceğini umuyordu.

Raistlin başını soğuk taş zeminden kaldırdı.

Kraliçe'nin hiddetinin alevi, etrafında kamçı gibi saklıyordu. Tüm bedeninden ter boşandı. Ateş ciğerlerini dağladığı için nefes alamıyordu. Kraliçe, Raistlin'in kendi sözleri, kendi düşleriyle işkence ediyordu. Ona, daha önce bir çok kişinin gülmüş olduğu gibi güldü. Yine de, tüm bedeni hiç tatmamış olduğu bir korkuyla

354

355

titrerken bile Raistlin'in ruhu coşmaya başladı.

Bu durumdan kafası karışan büyücü, durumu anlamaya çalıştı. Yeniden kendini denetlemeye çalıştı; onu zayıf ve titrek bırakan bir çabadan sonra, annesinin kulaklarında çınlayan sesini uzaklaştırdı. Gözlerini Kraliçe'nin alaycı tebessümüne kapattı.

Karanlık her yanını sardı ve tatlı, serin karanlıkta Kraliçesinin korkusunu gördü. Korkuyordu...ondan korkuyordu!

Yavaşça, Raistlin ayağa kalktı. Kapı'dan sıcak rüzgârlar esiyor, sanki onu fırtına bulutları çevrelemiş gibi görününceye kadar kara cüppesini etrafında dalgalandırıyor. Artık doğrudan Kapı'ya bakabiliyordu. Gözlerini kıstı. Korkunçluklar Kapı'sını amansız, çarpık bir tebessümle seyretti. Sonra, elini kaldıran Raistlin, ejderha küresini Kapı'ya fırlattı.

O görülmeyen duvara çarpan küre paramparça oldu. Neredeyse duyumsanamaz bir cıglık işitildi. Büyücünün başı üzerinde karanlık, gölgeli kanatlar çırpındıktan sonra bir uluma sesiyle kanatlar dumana dönüşüp savrulup gitti.

Raistlin'in bedeninin içinde bir kuvvet dolanmaya başladı, o güne kadar hiç tatmadığı bir kuvvet. Düşmanın zayıflığını bilmek ona panzehir gibi gelmişti. Büyünün, aklından kalbine ve oradan da damarlarına aktığını hissetti. Yüzyıllar süren öğrenimin birikmiş, birleşmiş gücü onundu...onun ve Fistantantilus'un.

Sonra duydu: Borazanların net, yüksek sesini ve ezgisi, uzaktaki cüce yurtlarının karlarla kaplı dağlarının havası kadar soğuktu. Borazan saf ve tiz sesiyle aklında yankılanarak, dikkatini dağıtan sesleri uzaklaştırarak, onu karanlığa davet etti; ölüme karşı bile bir güç verdi ona.

Raistlin duraksadı. Kapı'ya bu kadar çabuk girmeyi planlamıyordu. Biraz daha beklemek isterdi. Ama eğer gerekliyse şimdi de olurdu. Kenderin gelişi zamanın değiştirilebileceğini ispat etmişti. Gnome'un ölümü, büyü aletin işini engellemeyeceğini garanti ediyordu; Fistantantilus'un ölümüne neden olan o engellemeye maruz kalmayacağını.

Zamanı gelmişti.

Raistlin, Kapı'ya gözü takılarak son bir kez baktı. Sonra eğilip Kraliçe'sine selam vererek döndü ve amacının peşinde koridordan yürüdü.

356

Crysanía odasında diz çökmüş, dua ediyordu.

Kender yanından döndükten sonra yatağına yatmak için hazırlanmış ama içine garip bir önsezi dolmuştu. Havada bir boğuculuk vardı. Beklemesi gerektiğine dair bir his duraksamasına neden oldu. Uyku tutmuyordu. Tetikte ve uyanıktı; hayatı boyunca olmadığı kadar uyanık.

Gökyüzü ışık doluydu: Yıldızların soğuk ateşleri karanlıkta yanıyordu; gümüş ay Solinari bir hançer gibi parlıyordu. Odadaki her nesneyi esrarengiz bir netlikle görebiliyordu. Hepsini canlıymış, etraflarını seyreliyorlarmış, onunla bekliyorlarmış gibiydi.

Şaşkınlıkla yıldızları seyretti, takım yıldızların hatlarını izledi: Kitap, Terazi olan Gilean; Karanlıklar Kraliçesi, Tüm Renklerden Olma Renksiz Ejderha Takhisis; Yiğit Cengâver, Platin Ejderha Paladine. Aylar: Tanrının Gözü Solinari; Gece Mumu Lunitari. Onların ötesinde, göklere dizilmiş ikincil Tanrılar ve aralarında da gezegenler.

Ve bir yerlerde Kara Ay: Sadece onun gözlerinin görebileceği ay.

Durmuş geceyi seyreden Crysania'nın parmakları, soğuk taş üzerinde buz kesmişti. Titrediğini fark edince, dönerek, kendi kendine uyuma vaktinin geldiğini söyledi...

Ama hâlâ geceyle ilgili o titreşim nefesi devam ediyordu. "Bekle," diye fısıldadı nefes. "Bekle..."

O sırada borazanları duydu. Saf, tiz; ezgisi kalbini değiştiriyor, kızın kanını donduran bir zafer şarkısı haykırıyordu.

Tam o anda odasının kapısı açıldı.

Onu görünce hayret etmemişti. Sanki onun gelişini bekliyordu; soğukkanlılıkla adama doğru döndü.

Raistlin'in silüeti Kapı'da duruyordu; ana hatları koridorda alev alev yanan meşalenin ışığı yanı sıra küppesinin altında biriken kendi ışığıyla, içinden gelen kötü bir ışıqla da belirginleşmişti.

Garip bir kuvvetle çekildiğini hissederek Crysania, bakışlarını gökyüzüne çevirince aynı kara ışıqla parlayan Nuitari'yi gördü...Kara Ay'ı.

Bir an için gözlerini kapatarak, coşan kanı ile kalp atışlarının sarhoşluğuyla kendinden geçti. Sonra güçlendiğini hissederek gözlerini açtığında Raistlin'in önünde durmakta olduğunu gördü.

Kız nefesini tuttu. Onu, büyüünün coşkusu içinde görmüştü, yenilgi ve ölümle savaşırken görmüştü. Şimdi de kuvvetinin doruğunda, kara gücünün tüm heybetiyle görüyordu. Yüzüne,

357

T

kızın zorla tanıdığı yüzüne kadim bir irfan ile zekâ hakim olmuştu.

"Zamanı geldi Crysania," dedi büyücü, ellerini uzatarak.

Kız, adamın ellerini tuttu. Parmakları üşümüştü, adamın teması yakıtı. "Korkuyorum," diye fısıldadı kız.

Adam kızı yakınına çekti.

"Korkman için bir neden yok," dedi. "Tanrın seninle birlikte. Bunu açıkça görüyorum. Korkan, benim Tanrıçam, Crysania. Onun korktuğunu hissediyorum! Seninle birlikte zamanın sınırlarını geçerek ölüm diyarına gireceğiz. Birlikte Karanlık'la savaşacağız. Birlikte Takhisis'i dizlerinin üzerine devireceğiz!"

Elleriyle kızı göğsüne bastırdı, kolları kızı sardı. Dudakları kızın dudakları üzerine kapanarak öpücüğüyle kızın nefesini aldı.

Crysania gözlerini kapatarak; büyü ateşin, ölümlerin cesetlerini yutan ateşin, kendi bedenini, bunca yıldır içinde saklandığı, soğuk, korkmuş, beyaz küppeli kabuğunu da yutmasına izin verdi.

Adam geri çekilip, parmağını kızın dudağında gezdirerek, gözlerine bakması için çenesini kaldırdı. Ve orada, adamın ruhunun aynasında, kız, ılık saçan, saf beyaz alevden bir ışık halesi içinde kendi aksini gördü. Kendisini güzel, aziz, tapılabilir olarak görmüştü. Kendisini, dünyaya gerçek adaleti getirip ve sonsuza kadar hüznün, korku ve umutsuzluğu kovarken görmüştü.

"Paladine'a şükürler olsun," diye fısıldadı Crysania.

"Şükürler olsun," diye cevap verdi Raistlin. "Bir kez daha sana bir tılsım vereceğim. Seni nasıl Shoikan Korusu'nda koruduysam, Kapı'dan geçerken de korunacaksın."

Kız titredi. Kızı iyice kendisine doğru çekip, son bir kez sıkı sıkı sarılarak dudaklarını kızın alnına yapıştırdı. Kızın bedenine bir ağırlık saplanarak kalbini dağladı. Olduğu yerde sindi ama bağırmadı. Adam ona gülümsedi.

"Gel."

Tam Lunitari'nin kızıl ışınları karanlığa dökülürken...tam Solinari'nin parlak bıçağından kan damlarken, kanatlı bir büyüünün fısıltılı sözleriyle, odadan ayrılıp geceye geçtiler.

Bödim 15

a erzak arabaları?" diye sordu Caramon, ölçülü, düzgün bir tonda; zaten cevabı bilen birinin ses tonuyla.

"Hiç haber yok efendim," diye cevap verdi Garic, Caramon'un kaçırmadan baktığı gözlerinden sakınarak. "Ama...ama gelmelerini bekliyoruz..."

"Gelmeyecekler. Pusuya düşürüldüler. Bunu biliyorsun." Caramon yorgun bir edayla gülümsedi.

"En azından su bulduk," dedi Garic, cılız bir sesle; neşeliymiş gibi görünmek için cam gönülden uğraşsa da hiç başarılı olamıyordu. Bakışlarını, önündeki masanın üzerinde duran haritadan ayırmayan adam, parşömenin üzerindeki minik yeşil noktanın etrafına gergin bir biçimde bir yuvarlak çizdi.

Caramon homurdandı. "Gün yarısında boşalan bir kuyu. A, tabii gece yarısı doluyor ama üstümden çıkan ter bile ondan lezzetlidir. Lanet olasıca su, deniz suyuyla karışıyor herhalde."

"Yine de içilebiliyor. Tabii idareli kullanıyoruz ve etrafına muhafız diktik. Ama kuruyacak gibi görünmüyor."

"İyi, peki. Bir süre sonra o suyu içmek konusunda endişelenecek pek bir adam da kalmayacak zaten," dedi Caramon, iç çekip elini kıvrıkcık saçlarına daldırarak. Oda sıcaktı; sıcak ve

359

358

havasız. İşgüzar hizmetkârlardan biri, dışarıda yaşamaya alışık olan Caramon durduramadan ateşe bir sürü odun atmıştı. Koca adam temiz, soğuk havanın girmesi için pencerelerden birini açmıştı ama yine de arkasında gürleyen ateş onu pişirmeye devam ediyordu. "Firarilerin listesi ne bugün?"

Garic boğazını temizledi. "Aşağı yukarı yüz efendim," dedi gönülsüzce.

"Nereye gidiyorlar? Pax Tharkas'a mı?"

"Evet efendim. Öyle olduğunu düşünüyoruz."

"Başka ne var?" diye sordu Caramon sertçe, gözlerini ayırmadan Garic'in yüzünü inceliyordu. "Bir şeyler gizliyorsun."

Genç şövalye kızardı. Garic o anda tüm kalbiyle, yalan söylemenin, o kadar değer verdiği şeref kurallarına aykırı olmamış olmasını temenni etmişti. Bu adamı acı içinde görmektense, hayatını seve seve verecek olan genç şövalye, neredeyse yalan söyleyecekti. Tereddüt ettikten sonra - Caramon'a bakarak- yalan söylemeye gerek olmadığını gördü. Komutan zaten biliyordu.

Caramon yavaşça başıyla onayladı. "Bozkırlılar mı?"

Garic bakışlarını haritaya indirdi.

"Hepsi mi?"

"Evet efendim."

Caramon'un gözleri kapandı. Hafifçe içini çekerek, askerlerinin yerlerini ve pozisyonlarını göstermek için harita üzerinde kullandığı minik tahta figürlerden birini eline aldı. Figürü parmaklarında oynatırken düşüncelere dalıp gitmişti. Sonra aniden, acı acı küfrederek dönüp figürü ateşe attı. Bir an sonra da, ağrıyan başını elleri arasına aldı.

"Karagece'yi suçlamıyorum. Şu anda bile adamları ve onun için şartlar kolay olmayacak. Mutlaka dağ cüceleri arkamızdaki dağ geçitlerini tutmuştur...erzak arabalarının başına da bu gelmişti. Yurtlarına gidinceye kadar savaşmak zorunda kalacaklar. Tanrılar yanlarında olsun."

Caramon bir an için sessizleştikten sonra yumruklarını sıktı. "Kardeşime lanet olsun!" diye homurdandı. "Lanet olsun!"

Garic huzursuzca kıpırdandı. Bakışları odayı gezdi, kara cüppeli suretin gölgeler içinden çıkıvereceğini bekler gibiydi.

"Pekâlâ," dedi Caramon, doğrulup haritayı bir kez daha inceleyerek, "bu haritayla bir yere varamıyoruz. Şimdi, tek umudumuz -gördüğüm kadarıyla- ordumuzun kalanını burada, bozkırda tutmak. Cüceleri çıkartmamız, onları açığa çıkmaları için zorlamamız gerek ki süvarilerimizden yararlanabilelim. Dağa giden yolu almamız mümkün değil," diye ekledi, sesine acı bir ifade karışmıştı, "ama en azından, kuvvetimiz dağılmadan yeniden Pax Tharkas'a hakim olma umuduyla çekilebiliriz. Bir kez oraya varınca, orasını kuvvetlendirdikten sonra..."

"Komutanım." Kapıdaki muhafızlardan biri odaya girmiş, Caramon'un sözünü kestiği için de kızarmıştı. "Çok özür dilerim efendim ama bir haberci geldi."

"İçeri yolla."

Odaya genç bir adam girdi. Her yanı toz toprak olmuş, yanakları soğuktan kızarmış olan genç adam, alevli ateşe hasretle baktığı halde, önce getirdiği mesajı vermek için ileri doğru bir adım attı.

"Yok yok, sen önce bir ısın," dedi Caramon, elinin bir hareketiyle adamı ocağa doğru yönlendirerek. "Birinin ateşin değerini anladığını görmek beni memnun etti. Vereceğin haberin pek hoş olmayacağına dair bir his var içimde."

"Teşekkür ederim efendim," dedi adam, minnettarlıkla. Alevli ateşin yanında durarak ısıtmak için ellerini uzattı. "Haberim şu: Tepe cüceleri gitti."

"Gitti mi?" diye tekrarladı Caramon boş bir hayretle, ayağa kalkarken. "Nereye gittiler? Tabii ki geriye değildir..."

"Thorbardin'e doğru harekete geçtiler." Haberci tereddüt etti. "Ve efendim, Şövalyeler de onlarla birlikte gitti."

"Bu delilik!" Caramon'un yumruğu masaya inerek tahta işaretlerin havada uçuşmasına, haritaların kenarlarının kıvrılmasına neden oldu. Yüzü sertleşti. "Kardeşim!"

"Hayır efendim. Belli ki Devvarların işi. Size bunu vermem söylendi." Kesesinden bir tomar çıkartan adam, bunu yani tomarı, aceleyle açan Caramon'a uzattı.

Komutan Caramon,

Dewar ajanlardan, borazanlar çalındığında kapıların açılacağını öğrendim. Onları gafil avlamayı düşünüyoruz. Şafakta yola çıkarak akşam çökerken oraya varacağız. Bu konuda size bilgi verecek vakit olmadığı için özür dilerim. Siz istirahatinıza gönül rahatlığıyla devam edin, geç de gelseniz ganimetten payınıza düşen verilecektir. Reorx'un ışığı baltalarınızda parlansın.

Reghar Firefordge

361

360

Caramon'un aklı, bir süre önce elinde tutmuş olduğu kanlı parşömene gitti. "Büyücü size ihanet etti..."

"Dewarlar!" diye kaşlarını çatı Caramon. "Dewar ajanlar. Ajan oldukları doğru ama bizim ajanlarımız değil! Hainler ama kendi halklarına karşı değil!"

"Bir tuzak!" dedi Garic, aynı anda ayağa kalkarak.

"Ve biz de bir alay salak tavşan gibi bu tuzağa düştük," diye mırıldandı Caramon, tuzağa düşmüş başka bir tavşanı düşünerek; aklında, kardeşinin onu serbest bırakışını canlandırmıştı. "Pax Tharkas düşüyor. Büyük bir kayıp yok. Her zaman geri alınabilir -özelikle de- savunanlar öldüyse. Kendi halkımız sürüler halinde terk ediyor, Bozkırlılar ayrılıyor. Şimdi de tepe cüceleri Thorbar-din'e yürüyüşe geçti, yanlarında da Devvarlar var. Ve borazanlar çalındığında..."

Borazanların tiz ve yüksek sesi yankılandı. Caramon irkildi. Gerçekten duyuyor muydu, yoksa bu korkunç bir düşün kanatlarıyla taşınan bir rüya mıydı? Neredeyse gözlerinin önünde oynanıyormuşçasına görüyordu: Dewarlar yavaşça, sezdirmeden tepe cücelerinin arasına yayılıyor, tüm saflarına sızıyorlardı. Eller baltalara, çekiçlere kayıyordu...

Reghar'ın halkının çoğu kendilerine neyin vurduğunu bile anlayamayacaktı, saldırmak için bir fırsat bile bulamayacaktı.

Caramon bağırışları, demir ökçeli çizmelerin gümbürtüsünü, tok seslerin kaba, ahenksiz haykırışlarını duyabiliyordu. Gerçek gibiydi, gerçek gibi...

Aklındaki görüntülere dalıp gitmiş olan Caramon, Garic'in yüzündeki ani solgunluğu belli belirsiz fark etti. Kılıcını çeken genç Şövalye, Caramon'u yeniden gerçeğe döndüren bir bağırıyla kapıya doğru fırladı. Geri dönünce kapının arkasına biriken kara cücelerin akınını gördü. Çeliğin şımşığı parladı.

"Pusu!" diye haykırdı Garic.

"Geri gel!" diye gürledi Caramon. "Oraya çıkma! Şövalyeler gitti...burada tek kalanlar biziz! Odanın içinde kal. Kapıyı sürgüle!" Garic'in peşinden atılan Caramon, Şövalyeyi kaptığı gibi geri çekti. "Siz, muhafızlar çekilin!" diye bağırdı, hâlâ kapının dışında durmuş hayatları pahasına dövüşmekte olan iki muhafıza.

Caramon, bir yandan muhafızlardan birini kolundan tutup odaya sürüklerken, bir yandan da kılıcını saldırmakta olan bir De-warın başına indirmişti. Cücenin miğferi parçalandı. Caramon'un

362

üzerine kan sıçradı ama o bunu umursamadı bile. Arkasındaki muhafızı iten Caramon, büyük bir cesaretle kendisini, koridora yığılmış kara cücelerin üzerine attı; kılıcı aralarından kanlı bir yol açmıştı.

"Geri çekil salak!" diye bağırdı, bir an duraksadıktan sonra emredileni yapan ikinci muhafıza. Caramon'un o amansız saldırısı istediği etkiyi bırakmış, Devvarları gafil avlamıştı: Caramon'un savaş öfkesi karşısında anlık bir panikle tökezleyerek gerilemişlerdi. Ama panik o kadarlıktı: Anlık bir panik. Caramon, akıllarını ve cesaretlerini topladıklarını görebiliyordu bile.

"Komutanım! Dikkat edin!" diye bağırdı Garic, elinde kılıcıyla kapıda dururken. Dönen Caramon, harita odasının güvenilir ortamına yöneldi. Fakat ayağı kanla kaplanmış döşeme taşlarında kaymış, koca adam dizini büyük bir acıyla yaralayarak düşmüştü. Vahşi bir narayla Devvarlar üzerine atıldılar. "İçeri girin! Kapıyı sürgüleyin, siz..." Caramon'un geri kalan sözleri, adam kaynayan cüce yığının altında kalırken kaybolmuştu. "Caramon!"

Kahrolan, geride kalmış olduğu için kendisine lanetler yağdıran Garic, kendini arbedenin içine attı. Bir çekiç darbesi koluna isabet edince kemiğin kırılışını duydu. Sol eli işe yaramaz hale gelmişti. Eh, diye düşündü acıyı bile hissetmeden, en azından kılıç kullandığım kolum değil. Kılıcını savurunca kara bir cüce, kellesiz yere yuvarlandı. Bir baltanın ağzı vınladı ama hedefini bulamadı. Cüce, kapıdaki muhafızlardan biri tarafından arkadan biçilmişti.

Ayağa kalkamasa da Caramon dövüşmeye devam ediyordu. Sağlam ayağıyla attığı bir tekme iki cüceyi arkadaki arkadaşlarının üzerine fırlatmıştı. Yan tarafına doğru dönen koca adam kılıcının kabzasıyla başka bir cücenin yüzünü parçalamış, dirseklerine kadar kan içinde kalmıştı. Ve sonra elini geri çekerken de kılıcın keskin tarafıyla bir başkasının bağırsaklarını deşmişti. Garic'in saldırısı bir an için hayatta kalmasını sağlamıştı ama görünüşe göre sadece bir an için olmuştu.

"Caramon! Tam tepende!" diye viyakladı Garic, tüm gücüyle saldırarak.

Yuvarlanıp sırt üstü dönen Caramon, baltasını kaldırmış olan Argat'ın tam tepesinde durduğunu görmüştü. Caramon kılıcını kaldırdı ama tam o anda dört kara cüce sıçrayarak onu yere mihladılar.

363

Neredeyse hiddetinden ağlayan, etrafında vızıldayan silahlan hiçe sayan Garic, çaresizlik içinde, Caramon'u korumaya çalışıyordu. Ama komutanı ile arasında çok fazla sayıda cüce vardı. Devvarm baltası inmeye başlamıştı bile...

Balta indi...ama balta hissiz bir elden yere indi. Garic, Argat'ın gözlerinin derin bir hayretle açıldığını gördü. Kendisi, Caramon'un üzerine devrilirken, baltası kan içindeki taşların üzerine büyük bir tangirtıyla düşmüştü. Argat'ın cesedine bakakalan Garic, cücenin boynunun arkasında minik bir bıçak gördü.

Kara cücenin azrailini görmek için bakışlarını kaldırdığında, hayretler içinde nefesi kesildi. Ölü hainin üzerinde duran, bir kenderden başkası değildi.

Garic, korku ve acının aklına bir oyun oynayıp hayal görmesine neden olduğunu düşünerek gözlerini kırıştırdı. Ama bu akıllara durgunluk veren oluşumu durup da düşünecek zaman yoktu. Genç Şövalye, sonunda, komutanının yanma varmayı başarmıştı. Arkasında muhafızların bağırsıklarını, liderlerinin öldüğünü gördükleri için, kolay bir katliam olacağını düşündükleri bu dövüşle olan ilgilerini büyük ölçüde kaybetmiş olan Dewarları, geri sürdüklerini duyabiliyordu.

Caramon, Argat'ın cesedi altından boğuşurken, onu tutmuş o-lan dört cüce hızla gerilemeye başlamıştı. Eğilen Garic, ölü cüceyi zırhının arkasından tutarak kaldırıp bir kenara attıktan sonra Caramon'u ayağa kaldırdı. Koca adam, sakatlanmış dizinin ağırlığı altında ezilirken sendeledi.

"Bize yardım edin!" diye bağırды Garic, zaten o anda yanlarına gelmiş olan muhafızlara gereksiz yere. Caramon'u biraz sürükleyip, biraz taşıyarak, aksayan adamı harita odasına taşıdılar.

Onları izlemek için dönen Garic, koridora bir bakış fırlattı. Kara cüceler ona kararsızca bakıyorlardı. Arkalarında başka cüceler çarpmıştı gözüne: Akli ona, dağ cüceleri olduklarını söylemişti.

Ve orada, belli ki olduğu noktada çakılı kalmış, sanki, havadan gelmiş gibi belirip Caramon'un hayatını kurtaran garip kender duruyordu. Kenderin yüzü kül rengiydi ve dudaklarının kenarları morarmış gibiydi. Başka ne yapması gerektiğini bilemeyen Garic, sağlam kolunu kenderin beline dolayarak kaldırdı ve onu da harita odasına taşıdı. İçeri girer girmez muhafızlar kapıyı kapatıp iyice sürgülediler.

Caramon'un yüzü kan ve ter içinde kalmıştı ama Garic'e sırtı.

Sonra yüzü ciddileşti.

"Seni kahrolasica ahmak şövalye," diye homurdandı. "Sana açık bir emir vermiştim ve sen uymadın! Yapmam gereken..."

Fakat Garic'in kolunun altında kıvranan kender başım kaldırınca sesi kesildi.

"Tas!" diye fısıldadı Caramon, taş kesilerek.

"Merhaba Caramon," dedi Tas güçsüzce. "Se...seni yeniden gördüğüme felaket memnun oldum. Sana anlatacak çok şeyim var; üstelik çok da önemli ve mutlaka anlatmam gerek ama galiba sa...sanırım...galiba...bayılacağım."

"İşte böyle," dedi Tas, yavaşça; Caramon'un solgun, ifadesiz yüzüne bakarken, göz yaşlarından etrafı karanlık görüyordu. "Büyülü aletin nasıl çalışacağı konusunda bana yalan söyledi. Denediğim zaman elimde parçalara ayrıldı. Ateşli dağın düşüşünü görebildim," diye ekledi, "neredeyse bu, başlı başına her şeye değerdi. Görmek için ölmeye bile değebilirdi. Henüz ölmediğim için emin olamıyorum tabii, ki bir süre öldüm zannetmiştim. Eğer Sonrakiyaşam'ı Cehennem'de geçirmem gerekiyorsa buna değmeyeceği kesin, orası pek hoş bir yer değil. Neden oraya gitmeye çalıştığımı anlayamıyorum."

Tas içini çekti. "Her neyse, onu bu yüzden affedebilirdim" -kenderin sesi sertleşti, minik çenesi kasıldı- "ama Gnimsh'e yaptıklarından ve sana yapmaya çalıştıklarından sonra..." Tas dilini ısırdı. Bunu söylemeyi tasarlamamıştı.

Caramon ona baktı. "Devam et Tas," dedi. "Bana ne yapmaya çalıştı?"

"Hi...hiçbir şey," diye kekeleydi Tas, Caramon'a hafifçe sırtarak. "Saçmalıyorum işte. Beni bilirsin."

"Ne yapmaya çalıştı?" Caramon hüzünle gülümsedi. "Bana yapabileceği başka bir şey kalmamıştır diyordum."

"Seni öldürtmek istedi," diye mırıldandı Tas.

"A, tabii." Caramon'un yüz ifadesi değişmemişti. "Tabii. Demek ki cücelerin mesajında bu kastedilmiş."

"Seni ...Devvarlara sattı," dedi Tas, perişan bir halde. "Senin kelleni Kral Duncan'a götüreceklerdi. Raistlin kaledeki Şövalyeleri, senin onların Thorbardin'e gitmelerini emrettiğini söyleyerek yolladı." Tas eliyle Garic ile iki muhafızı işaret etti. "Dewarlara sadece muhafızlarının kaldığını söyledi."

364

365

Caramon bir şey söylemedi. Bir şey hissetmiyordu; ne bir acı, ne bir hiddet, ne bir hayret. Bomboştu. Sonra Tika'ya, dostlarına, Ta-nis'e, Laurana'ya, Nehiryeli'ne, Altınay'a karşı duyduğu büyük bir özlem kabarak, bu boşluğu doldurdu.

Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi Tas, minik başını Caramon'un omzuna yasladı. "Artık kendi zamanımıza dönebilir miyiz?" diye sordu, Caramon'a hüzünle bakarak. "Çok yoruldum. Baksana, birazcık seninle ve Tika'yla kalabilir miyim? Biraz, iyileşinceye kadar. Sorun yaratmam...söz veriyorum..."

Gözleri yaşlarla kararan Caramon, kendere sarılarak bağrına bastı. "Ne kadar istersen Tas," dedi. Hüzünle gülümseyerek alevlere baktı. "Evi bitiririm. Birkaç aydan fazla sürmez. Sonra Tanis ile Laurana'yı ziyarete gideriz. Tika'ya bu konuda söz vermişim. Ona çok uzun zaman önce söz vermişim ama bir türlü oraya gidemi-yorduk. Tika, hep Palanthas'ı görmek istemişti, biliyor musun. Belki hep birlikte Sturm'ün mezarını ziyaret ederiz. Onunla vedalaşacak fırsatım hiç olmamıştı."

"Sonra Elistan'ı da ziyaret ederiz ve ..Ay!" Tas'ın yüzünde bir telaş belirdi. "Crysanian! Lady Crysanian! Ona Raistlin'i anlatmaya çalıştım ama bana inanmadı! Onu bırakamam!" Ayağa fırlayarak ellerini ovuşturdu. "Onun, kızı, o korkunç yere götürmesine izin veremeyiz!"

Caramon başını salladı. "Onunla yine konuşmaya çalışırsız Tas. Dinleyeceğinizi zannetmiyorum ama en azından bir deneriz." Ağrılar içinde ayağa kalktı. "Şu anda Kapı'dadırlar. Raistlin daha fazla bekleyemez. Kısa bir süre sonra kale dağ cücelerinin eline geçecek."

"Gark," dedi, Şövalyenin oturmakta olduğu yere aksayarak yürümüşü. "Nasıl gidiyor?"

Muhafızlardan biri, Şövalye'nin kırık kolunu bağlama işini yeni bitirmişti. Kalın bir iple bağlayıp, kıpırdamaması için yanına yapıştırıp sarıyorlardı. Genç adam bakışlarını Caramon'a kaldırdı; acıdan dişlerini sıkıyordu ama yine de gülümsemişti.

"Bir şeyim kalmayacak efendim," dedi zayıf bir ifadeyle. "Endişelenmeyin."

Gülümseyen Caramon, adamın yanına bir sandalye çekti. "Yolculuk yapabilecek gibi misin?"

"Tabii ki efendim."

"Güzel. Aslında sanırım pek bir şansın da yok. Burası kısa bir

366

süre sonra istilâ edilecek. Şimdi çıkmaya çalışman gerek." Caramon çenesini kaşıdı. "Reggar bana bozkırın altını kaplayan tüneller olduğunu söylemişti; Pax Tharkas'tan Thorbardine'e giden tüneller. Benim tavsiyem bunları bulun. Bu, zor olmasa gerek. Oradaki o tümsekler, bu tünellere iniyormuş. En azından o tünelleri kullanarak buradan emniyet içinde ayrılabilirsiniz."

Gark cevap vermedi. Diğer iki muhafıza bakarak sessizce, "Tavsiyeniz' olduğunu söylüyorsunuz efendim. Peki ya siz? Siz bizimle gelmeyecek misiniz?"

Caramon, boğazını temizledikten sonra cevaplamaya çalıştı ama konuşamadı. Ayaklarına bakıyordu. Bu, korktuğu, çekindiği andı ve şu anda o anı yaşıyordu ve dikkatle hazırlamış olduğu konuşması rüzgârın önünde savrulan bir yaprak gibi aklından uçup gidivermişti.

"Hayır, Gark," dedi sonunda. "Gelmiyorum." Şövalyenin gözlerinde şimşekler çaktığını gören ve ne düşündüğü tahmin edebilen koca adam elini kaldırdı. "Hayır, kendi hayatımı aptalca bir amaç için tehlikeye atacak kadar ahmak değilim: Yani komutanımı kurtarmak için falan!"

Caramon ona sırtırken, Garic utanarak kızardı.

"Hayır," diye devam etti koca adam, biraz daha ciddiyetle. "Tanrılara şükür olsun ki ben bir Şövalye değilim. Yenildiğim zaman kaçacak kadar sağduyum var. Ve şu anda" -içini çekmekten kendisini alamamıştı- "yenildim." Elini saçlarına daldırdı. "Bunu sana açıklayabilmemin imkânı yok. Ama diyelim ki, kenderle benim evimize dönmek için büyü bir yolumuz var."

Garic, bir kendere, bir Caramon'a baktı. "Kardeşinizin değil!" dedi, bakışları kararır kaşlarını çatarak.

"Hayır," diye cevap verdi Caramon, "kardeşimin değil. Burada, onunla benim yollarımız ayrılıyor. Onun kendine has bir yaşamı var önünde ve -sonunda ben de anladım ki- benim de kendi yaşamım var." Elini Garic'in omzuna koydu. "Pax Tharkas'a git. Michael ile birlikte, oraya varabilenlerin kısı çıkartabilmeleri için yapılabilircekleri yapmaya çalışın."

"Ama..."

"Bu bir emirdir Sayın Şövalye" dedi Caramon sertlikle.

"Başüstüne efendim." Garic aceleyle gözlerini silerek başını çevirdi.

Yüzü gittikçe yumuşayan Caramon genç adama sarıldı.

367

"Paladine yanında olsun Gark," dedi, sıkı sıkı sarılarak. Diğerlerine baktı. "Hepinizin yanında olsun."

Garic, gözyaşları yanaklarında parlarken hayretle Caramon'a baktı. "Paladine mı?" dedi buruk bir ifadeyle. "Bizi terk eden Tanrı mı?"

"İnancını yitirme Garic," diye uyardı onu Caramon, yüzü ısırap içinde ayağa kalkarken. "Tanrıya inanamasan da, kendi yüreğine güven. Yüreğinin sesini Emir ve Kurallar'ın üzerinde tut. Ve günün birinde anlayacaksın."

"Tabii efendim," diye mırıldandı Garic. "Hangi...Tanrılara inanıyorsanız, onlar da sizinle olsun efendim."

"Sanırım yanımızdaydılar," dedi Caramon, hüzünle gülümseyerek, "bütün hayatım boyunca. Ben ise dinlemeyecek kadar kalın kafalıydım. Şimdi gitseniz iyi olacak."

Birer birer, diğer genç Şövalyelerle vedalaştı, erkeklikleri nedeniyle gözyaşlarını gizlemek için yaptıklarını görmemezliğe geldi. Onların ayrılırken duydukları hüzünden gerçekten etkilenmişti: Bu onun da paylaştığı bir hüzündü, hatta, öyle ki utanmasa kendisi bile bir çocuk gibi yere kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı.

Şövalyeler dikkatle kapıyı açıp koridora baktılar. Cesetler hariç, koridorda bir şey yoktu. Devvarlar gitmişti. Fakat Caramon bu sessizliğin ancak, onlar yeniden toparlanıncaya kadar süreceğini biliyordu. Belki de takviye güçlerinin gelmesini bekliyorlardı. Sonra harita odasına saldırıp insanların işini bitireceklerdi.

Garic, elinde kılıcıyla, Şövalyeleri, kan revan içinde kalmış koridora çıkarttı; büyü kalenin alt katlarına varmak için Tas'ın biraz karışık olarak da vermiş olsa, planlarını izlemeyi düşünüyordu. (Tas bir harita çizmeyi önermişti ama Caramon vakit olmadığı söylemişti.)

Şövalyeler ayrılıp, ayak seslerinin son yankısı da duyulmaz olunca Tas ile Caramon, aksi yöne doğru yola çıktılar. Ayrılmadan önce Tas bıçağını Argat'm cesedinden aldı.

"Sen bir zamanlar bu bıçağın sinirli tavşanlardan başka bir şeyi öldürmeye yaramayacağımı söylemiştin," dedi Tas, gururla, bıçağı kemerine sokmadan önce üzerindeki kamı silerken.

"Bana tavşanlardan söz etme," dedi Caramon, öyle garip ve gergin bir sesle ki, Tas, bakıp da yüzünün ölü gibi bembeyaz kesildiğini görünce hayret etti.

Bö(um 16

u onun an'ıydı. Yüzleşmek için doğduğu an. Bütün hayatı boyunca uğrunda acıya, aşağılanmaya, kedere tahammül etmesine neden olan andı. Uğrunda çalıştığı, savaştığı, fedakârlıkta bulunduğu ve ...öldürdüğü andı.

Tadına varıyordu; gücün üzerinden, içinden akmasına izin veriyordu, onu sarmasına ve kaldırmasına. O an da Kapı ile büyüden başka onun için hiçbir ses, hiçbir nesne, tüm dünya üzerinde, hiçbir şey yoktu.

Fakat yine de o an da, tüm o coşku içersindeyken bile, bütün aklını işine vermişti. Gözleriyle Kapı'yi inceledi, her bir detayı dikkatle inceledi: Gerçi bu gereksizdi. Hem uyurken, hem uyanırken Kapı'yı rüyalarında milyonlarca kere görmüştü. Kapı'yı açacak büyü basitti; öyle karmaşık veya ayrıntılı değildi. Kapı'yı çevreleyen ve koruyan her ejderha başının, doğru sözlerle gönlünün alınması gerekiyordu. Her biri doğru sırayla söylenmeliydi. Ama bir kez bu yapılmış Ak Cüppeli Rahibe'nin Paladine'ı, araya girip Kapı'yı açık tutması için ikna etmesi gerekiyordu ki onlar girebil-sinlerdi. Kapı arkalarından kapanacaktı.

Ve en büyük rakibiyle yüzleşecekti.

Düşünce onu heyecanlandırıyordu. Hızlı hızlı çarpan kalbi, kanının damarlarında hızla akmasına neden oluyor, şakaklarını

369

368

T

zonklatıyor, boğazında atmasına neden oluyordu. Crysania'ya bakarak başıyla onayladı. Zamanı gelmişti.

Yüzü büyük bir heyecanla kızarmış olan; gözleri, dualarının coşkusunun parlaklığıyla daha şimdiden pırıldayan rahibe, doğrudan Kapı'nın içine girerek, Raistlin'in karşısındaki yerini aldı. Bu hareket için adama mutlak, tam, sarsılmaz bir güven göstermesi gerekiyordu. Yanlış söylenen tek bir hece, yanlış bir anda alınan yanlış bir nefes, dilin sürçmesi veya elin kayması hem kız, hem de adam için ölüm demekti.

Bu şekilde -kendi ahmaklıklarından dolayı kapatamadıkları bu korkunç Kapı'yı korumak için bu yolu bulan- kadim insanlar Kapı'yi korumayı planlamışlardı. Çünkü -o noktaya varabilmesi için işlemiş olması gereken iğrenç şeyleri işlemiş olan,- Kara Cüppeli bir büyücü ile -safi inanç dolu bir ruha sahip- bir Paladine Rahip'inin birbirlerine kesin bir şekilde güvenmeleri gülünç bir varsayımıdı.

Yine de, bu bir kere olmuştu: Birinin kötü bir büyüyle ve diğerinin inancını kaybetmesiyle Fistantantilus ile Denubis bu noktaya varmıştı. Ve görünüşe göre yine olacak gibiydi, kadim insanların tüm irfanlarına rağmen önceden göremedikleri bir şeyle bağlı iki insan tarafından, üstelik: Garip, kutsal olmayan bir aşk.

Kapıya adımını atan, bu dünyada Raistlin'e son kez bakan Crysania, gülümsedi. İlk büyüünün sözleri aklında şekil alırken o da kıza gülümsedi.

Crysania kollarını kaldırdı. Gözleri artık Raistlin'in ötesine dikilmiş, Tanrısının yaşadığı parlak, güzel diyarlara bakıyordu. Kralrahip'in son sözlerini duymuştu, onun yaptığı hatayı biliyordu: Gururuna yenilerek, Tanrıdan alçakgönüllülükle isteyeceği şeyi, kibirle istemesiydi.

Tam da o zaman Crysania, Tanrıların neden -haklı hiddetleri-le- dünyayı mahvettiklerini anlamıştı. Ve kalbinin derinliklerinde Paladine'in, Kralrahip'e yaptığına aksine, dualarına cevap vereceğini biliyordu. Bu, Raistlin'in ululuk anydı. Aynı zamanda da kızın...

Kutsal Şövalye Huma gibi sınavlarını vermişti. Ateş, karanlık, ölüm ve kan sınavlarını. Hazırdı. Hazırlıklıydı.

"Platin Ejderha, Paladine, sadık hizmetkârın huzuruna çıkıp onu kutsaman için sana yalvarıyor. Gözleri senin ışığına açık. En sonunda, irfanının içinde ona ne öğretmek istediğini anladı. Onun

370

dualarını duy Güçlü Tanrı. Onunla ol. Kapıyı aç ki içeri girip senin meşaleni taşısin. Karanlığı

sonsuz kadar kovmak için çabalarken onunla birlikte yürü!"

Raistlin nefesini tuttu. Her şey buna bağlıydı! Kıza güvenmekle doğru mu yapmıştı? Kızın o gücü,

o irfanı, o inancı var mıydı? Gerçekten Paladine'in seçilmişlerinden biri miydi?...

Crysania'dan saf ve kutsal bir ışık parlamaya başladı. Kara saçları parıltıdı, ak cüppesi güneş

vurmuş bulutlar gibi parladı, gözleri gümüş ay gibi ışıltıdı. O andaki güzelliği muhteşemdi.

"Dualarıma cevap verdiğin için sana şükürler olsun Işığın Tanrısı," diye mırıldandı Crysania,

başını eğerek. Göz yaşları solgun yüzünde yıldızlar gibi kıvılcımlar saçmıştı. "Sana layık olacağım!"

Kızı seyreden, güzelliğiyle büyülenen Raistlin büyük amacını unutmuştu. Büyülenmiş bir halde

kızı seyretmekten başka bir şey yapamıyordu. Büyüsünün düşüncesi bile -bir kalp atımı süre için-

uçup gitmişti.

Sonra birden coştı. Hiçbir şey! Hiçbir şey artık onu durduramazdı...

"Ay, Caramon!" diye fısıldadı Tasslehoff, dehşetle.

"Çok geç kaldık," dedi Caramon.

Büyülü kalenin en alt katındaki mahzenlere varan iki kafadar aniden durmuşlardı: Gözleri

Crysania'nın üzerindeydi. Gümüş ışığın halesi içine sarınmış kız, kollarını uzatmış, yüzü göklere

çevrilmiş Kapı'nın ortasında duruyordu.

"Çok mu geç? Hayır!" diye bağırdı Tas, kederle. "Geç kalmış o-lamayız!"

"Bak Tas," dedi Caramon hüznüyle. "Kızın gözlerine bak. Kör. Kör! Ben Yüksek Büyücülük

Kulesi'nde ne kadar kör idiysem, öyle kör. Işıktan bizi göremiyor..."

"Onunla konuşmaya çalışmamız gerek Caramon!" Tas ona çılgınlar gibi asılıyordu. "Gitmesine

izin veremeyiz. Bu...bu benim suçum! Ona Bupu'yu anlatan bendim! Eğer ben olmasaydım, buraya

gelmeyebilirdi! Onunla konuşacağım!"

Kender kollarını sallayarak ileri sıçradı. Ama aniden, onu tepe saçından yakalayan Caramon tarafından geri çekilivermişti. Tas acıyla viyaklayıp karşı çıkınca -bu ses üzerine- Raistlin döndü. Başbüyücü, bir an için ikizi ile kendere, anlaşıldığı kadarıyla tanımadan baktı. Sonra gözlerinde tanıdığına dair bir ifade belirdi.

371

Bu hoş bir ifade değildi.

"Sus Tas," diye fısıldadı Caramon. "Bu senin suçun değil. Şimdi, adam gibi dur!" Caramon, kenderi kalın, granit bir sütunun arkasına itti. "Orada kal," diye emretti koca adam. "Pendantife iyi bak...kendine de."

Tas, karşı koymak için ağzını açtı. Sonra Caramon'un yüzünü görünce koridora baktı ve Raistlin'i gördü. Kenderin üzerine bir hal gelmişti. Cehennem'de hissettiğini hissetmişti: kendisini sefil ve korkmuş hissediyordu. "Tamam Caramon," dedi yavaşça. "Burada kalacağım. Sö...söz veriyorum..."

Sütuna dayanıp titreyen Tas'ın aklında, hücre zemininde büzülmüş kalmış zavallı Gnimsh'in görüntüsü belirmişti.

Kendere son kez ikaz edercesine bakan Caramon, dönerek, aksayan ayağıyla kardeşinin durduğu yere doğru yürümeye başladı.

Büyücülük Asası'nı sıkı sıkı tutan Raistlin, onu ihtiyatla izledi. "Demek ki hayatta kaldın," diye yorumda bulundu.

"Sana değil, Tanrılara şükürler olsun," diye cevap verdi Caramon.

"Tek bir Tanrıya şükürler olsun, sevgili kardeşim," dedi Raistlin, hafif, çarpık bir tebessümle. "Karanlıklar Kraliçesi'ne. Kenderi geriye o yolladı ve tahminime göre zamanı değiştiren kender senin de hayatını kurtardı. Hayatını Karanlıklar Kraliçesi'ne borçlu olmak seni tiksindiriyor mu Caramon?"

"Senin ruhunu o kıza borçlu olman seni tiksindiriyor mu?"

Raistlin'in gözlerinde şimşekler çaktı ve ayna gibi yüzeyleri, bir an için, çatlar gibi oldu. Sonra alaycı bir tebessümle döndü. Kapı'ya dönen adam, sağ elini kaldırıp avucunu dışa doğru tuttu; bakışları oval şeklindeki girişin sağ tarafın en altındaki ejderha başındaydı.

"Kara Ejderha." Sesi yumuşak, okşar gibiydi. "Karanlıktan karanlığa/ Sesim boşlukta yankılanıyor."

Raistlin bu sözleri söylerken Crysania'nın etrafında karanlık bir hale oluşmaya başlamıştı; gece ziyneti kadar, karanlık ayın ışığı kadar siyah bir hale...

Raistlin, Caramon'un elini, kolunda hissetti. Kızarak kardeşinin elinden kurtulmaya çalıştı ama Caramon onu sıkı sıkı tutuyordu.

"Bizi eve götür Raistlin..."

Raistlin, hayreti içinde, hiddetini unutarak Caramon'a bakakal-dı. "Ne?" Sesi çatlak çatlak çıkmıştı.

"Bizi eve götür," diye tekrarladı Caramon, ısrarla.

372

Raistlin aşığarcasına güldü.

"Öyle zayıf, öyle sulu gözlü bir ahmaksın ki Caramon!" diye hırladı. Rahatsız olarak ikizinin elinden kurtulmaya çalışıyordu. Ölümünden kurtulmaya çalışmaktan bir farkı yoktu aslında. "Mutlaka artık ne yaptığımı anlamışsındır! Kender sana gnome'u anlatmıştır. Sana ihanet ettiğimi biliyorsun. Bu sefil yerde senin ölünü bırakıp gidiyordum. Hâlâ bana mı tutunmaya çalışıyorsun!"

"Sana tutunuyorum, çünkü sular tepemizden kapanıyor Raistlin," dedi Caramon.

Caramon'un bakışları, kardeşinin, kemikleri kuş kemiği kadar narin, teni neredeyse saydam sayılacak kadar beyaz, ince bileğini tutan güçlü, yanık tenli eline gitti. Caramon'a, sanki mavi damarlarda atan kanı görebiliyormuş gibi gelmişti.

"Elim senin kolunda. Bütün varlığımız bu." Caramon durak-sayarak derin bir nefes aldı. Sonra büyük bir hüznle derinleşen sesiyle devam etti, "Yaptıklarımı hiçbir şey silip atamaz Raist. Aramız hiçbir zaman eskisi gibi olamaz. Gözlerim açıldı. Seni, olduğun gibi görüyorum."

"Yine de bana, seninle gelmem için yalvarıyorsun!" diye alay etti Raistlin.

"Ne olduğun ve ne yapmış olduğunun bilinciyle yaşamayı öğrenebilirim." Kardeşinin gözlerine dikkatle bakan Caramon, yavaşça devam etti, "Ama sen de kendinle yaşamak zorundasın Raistlin. Ve geceleri bunun dayanılmazacak boyutlara varacağı da olacaktır."

Raistlin bir tepki vermedi. Yüzü aşılmaz, okunmaz bir maske gibiydi.

Caramon yutkunarak boğazını temizledi. İkizinin kolundaki eli daha da sıkılaştı. "Gerçi şunu da düşün. Yaşamın boyunca iyilik de yaptın Raistlin; belki de hepimizden daha büyük. A, evet, ben insanlara yardım ettim. Bu yardım takdir edildiğinde, birilerine yardım etmek kolay olur. Ama sen, sadece, yaptığın iyiliği yüzüne geri fırlatanlara yardım ettin. Bunu hak etmeyenlere yardım ettin.

Umutsuz olduğunu, kimsenin müteşekkir olamayacağını bildiğin zamanlarda yardım ettin." Caramon'un eli titredi. "Hâlâ yapabileceğin iyilikler var...Bırak bu işi. Yuvana dön."

Yuvana dön...yuvana dön...

Raistlin gözlerini kapattı, kalbindeki sızı dayanılacak gibi değildi. Sol eli kıpırdadı, kalktı. Narin parmakları kardeşinin eline uzan-

373

di ve bir an için, bir örümceğin ayakları kadar hafif bir temasla ona dokundu. Gerçeğin sınırında bir yerlerde Paladine'a dua eden Crysania'nın yumuşak sesini duyabiliyordu. O tatlı beyaz ışıık, adamın göz kapaklarında oynadı.

Yuvana dön...

Konuştuğu zaman Raistlin'in sesi de teması kadar hafifti.

"Ruhumu lekeleyen karanlık suçları, kardeşim, hayal etmeyi bile düşünemezsin. Buseydin, dehşet ve nefretle bana sırtını dönerdin." Biraz titreyerek derin bir nefes aldı. "Ve haklısın. Bazen, geceleri, ben bile kendime sırtımı dönüyorum."

Gözlerini açan Raistlin dik dik kardeşinin gözlerine baktı. "Fakat şunu bil Caramon: O suçları bilerek, isteyerek işledim. Şunu da bil: Önümde daha da karanlık suçları var; ben onları da bilerek ve isteyerek işleyeceğim..." Bakışları, gözleri görmeden Kapı'da duran, duaları içinde kaybolmuş büyük bir güzellik ve güç ile pırıldayan Crysania'ya kaydı.

Caramon, kıza bakınca yüzü ciddileşti.

Seyretmekte olan Raistlin, gülümsedi. "Evet kardeşim. Benimle birlikte Cehennem'e girecek. Önümden gidip, benim yerine dövüşecek. Kara rahiplerle, karabüyük kullanıcılarıyla, ruhları lanetlenmiş topraklarda dolmaya mahkum edilmiş ölümlerle ve Kraliçemin yaratabileceği sayısız işkenceyle karşılaşacak. Tüm bunları, hem bedenini yaralayacak, hem aklını yutacak, hem de ruhunu parçalayacak. Sonunda, artık dayanacak hali kalmayınca ayaklarının dibine yığılacak...kan içinde, perişan halde, ölüm döşğinde..."

"Kalan son gücüyle, teselli amacıyla elini bana uzatacak. Benden, kendisini kurtarmamı istemeyecek. Böyle bir şey istemeyecek kadar güçlü. Benim için hayatını isteyerek, severek verecek. Bütün isteyeceği, ölümler yanında durmam olacak."

Raistlin, derin bir nefes aldıktan sonra ürperdi. "Ama ben onun yanından yürüyüp geçeceğim Caramon. Yüzüne bile bakmadan, tek bir söz söylemeden yürüyüp geçeceğim. Neden mi? Çünkü artık ona ihtiyacım kalmayacak. Kendi amacıma doğru devam edeceğim ve onun parçalanmış kalbinden kan akarken bile benim gücüm artacak."

Bir kez daha avucu dışarı doğru çevrili, sol elini kaldırarak hafifçe döndü. Kapı'nın üzerindeki ejderha başına bakarak yavaşça ikinci ilahisini söyledi. "Ak Ejderha. Bu dünyadan ötekine / Sesim

374

yaşamla haykırıyor."

Caramon'un bakışları Kapı'da, Crysania'daydı; akli dehşet ve tiksinti ile dolmuştu. Yine de kardeşini sıkı sıkı tutuyordu. Hâlâ son bir ricada bulunmayı düşünüyordu. Sonra elinin altındaki kolun sert bir hareketle, çevrildiğini hissetti. Bir şimşek görüldü, hızlı bir hareketle gümüş hançerin parlayan ağız tam boğazına, tam boynundaki şah damarına dayanıverdi.

"Beni bırak kardeşim," dedi Raistlin.

Hançerle bir şey yapmadığı halde, hançer yine de kan akıtmıştı; tenden değil ruhtan kan akıtmıştı. Hızla ve temizce ikizler arasındaki son ruhsal bağı kesmişti. Caramon, kalbindeki ani ve acı ağrıyla biraz yüzünü buruşturdu. Fakat acı devam etmedi. Bağ zorla koparılmıştı. Sonunda özgür kalan Caramon, ikizinin kolunu bir tek söz söylemeden bıraktı.

Dönerek, Tas'ın hâlâ sütunun ardına gizlenip beklediği yere, ak-sayarak ilerledi.

"Son bir uyarı kardeşim," dedi Raistlin, buz gibi bir edayla, hançeri bileğinde bulunan kayışa yeniden yerleştirirken.

Caramon bir tepki vermedi; ne yürümesini kesti ne de arkaya döndü.

"Büyülü zaman aletine dikkat et," diye devam etti Raistlin alay ederek. "Majesteleri Karanlıklar Kraliçesi tamir etti onu. Eğer kullanırsanız, kendinizi hiç hoş olmayan bir yerde bulabilirsiniz!"

"Yo, hayır, o tamir etmemişti!" diye bağırdı Tas, sütunun arkasından fırlayarak. "Gnimsh'di. Gnimsh tamir etti onu! Benim arkadaşım Gnimsh. Senin öldürdüğün gnome! Ben..."

"Kullanın o halde," dedi Raistlin, soğuk bir edayla. "Hem onu, hem kendini buradan çıkar Caramon. Ama sizi uyardığımı unutmayın."

Caramon, hiddetten kudurmuş kenderi yakaladı. "Sakin ol Tas. Yeter bu kadar. Artık önemi yok."

Dönen Caramon, ikizine baktı. Savaşçının yüzü, acı ve yorgunlukla asılmış olsa bile, sonunda, kim olduğunu anlayan birinin ifadesi gibi, huzur ve sükunet doluydu. Tas'ın tepe saçını onu avuturcasına okşayan Caramon, "Haydi Tas. Gel, eve dönelim. Hoşça kal kardeşim," dedi.

Raistlin duymamıştı. Kapı'ya dönerek, bir kez daha büyüsü içinde kayboldu. Fakat üçüncü ilahisine başlarken gözünün ucuyla, Caramon'un, pendentifi Tas'ın elinden alıp, pendentifi büyülü

375 zaman yolculuğu makinasına dönüştürecek işlemleri yapmaya başladığını görmüştü.

Bırak gitsinler. İyi kurtuldum!..Diye düşündü Raistlin. Sonunda o koca geri zekâlı izbanduttan kurtuldum!

Tekrar Kapı'ya bakan Raistlin gülümsedi. Güneşin kar üzerindeki sert parlaklığı gibi soğuk bir ışık halkası, Crysania'yı çevrelemişti. Başbüyücünün Ak Ejderhaya buyruğu duyulmuştu.

Elini kaldırıp, Kapı'nın sol alt tarafındaki üçüncü ejderha başına dönen Raistlin ona ait ilahiyi mırıldandı.

Kızıl Ejderha. Karanlıktan karanlığa sesleniyorum / Ayağımın altında her şey sağlam.

Crysania'nın bedeninden beyaz ışık ve siyah aurayı delerek kırmızı çizgiler fırladı. Kan gibi kırmızı ve alev alev olan çizgiler, Raistlin ile Kapı arasındaki boşluğu doldurdu: Ötaye bir köprüydü.

Raistlin sesini yükseltti. Sağa dönerek dördüncü ejderhaya seslendi. "Mavi Ejderha. Akan zaman/ Yoluna devam et."

Crysania'nın üzerine mavi ışık huzmeleri aktıktan sonra dönmeye başladı. Sanki suda yüzüyormuş gibi kız, başını arkaya attı, kollarını uzattı; cüppesi ışıkların girdabında dalgalanıyor, saçları zamanın akıntısıyla hareket ediyordu.

Raistlin, Kapı'nın titrediğini hissetti. Büyülü alan harekete geçip, onun emirlerine tepki vermeye başlamıştı! Ruhu, Crysania'nın da paylaştığı bir neşeye titredi. Kızın gözleri neşe dolu yaşlarla parlamış, dudakları tatlı bir iç çekişle aralanmıştı. Ellerini açtı ve dokununca Kapı açıldı!

Raistlin'in nefesi boğazına takılmıştı. Güç ve coşkunun bedeninde kabarması neredeyse onu boğacaktı. Artık Kapı'nın ardını görebiliyordu. Arkadaki düzlemden, ölümlü insanlara yasak olan düzlemden, parça parça bir şeyler görebiliyordu.

Bir yerlerden, büyülü aleti harekete geçiren kardeşinin belli berilsiz sesini duydu: "İçinde yolculuk etsen de zamanın sana ait..Başlangıca ve sona sıkı sıkı tutun...menzilin başının üzerinde..."

Yuva. Yuvana dön...

Raistlin beşinci ilahisine başladı. "Yeşil Ejderha. Kader nedeniyle Tanrılar bile düşer / Hepiniz benimle ağlayın."

Raistlin'in sesi çatlamıştı; kekeledi. Bir terslik vardı! Vücudundan akan büyü yavaşlamış, ağırlaşmıştı. Son birkaç sözcüğü kekeleyerek söylemişti ve de her bir nefesini zahmetle almıştı. Bir

376 an için kalbi atmaya durdurmuştu; sonra narin iskeletini sarsan bir sıçrayışla yeniden atmaya başlamıştı.

Şok olup kafası karışan Raistlin, çılgınlar gibi Kapı'ya bakakal-dı. Son büyü işe yaramış mıydı? Hayır! Crysania'nın etrafındaki ışık dalgalanmaya başlamıştı. Alan değişiyordu!

Raistlin, çaresizlik içinde son ilahinin sözlerini yeniden haykırdı. Ama sesi çatal çataldı; bir kırbaç gibi onu kırbaçlıyor, ona batıyordu. Neler oluyordu? Büyünün ellerinden kaydığını hissedebiliyordu. Denetimini yitiriyordu...

Yuvana dön...

Kahkalar atan, alay eden Kraliçe'sinin sesi. Yalvaran hüznü dolu kardeşinin sesi... Sonra derken başka bir ses...önemli işleri arasında kaybolmuş, yarım yamalak duyulan bir ses. Şimdi ise beyninde, kör eden bir ışıkla çakıyordu.

Cnimsh tamir etti onu....Gnome, benim arkadaşım...

Cücenin bıçağı Raistlin'in çekilen tenine batarken olduğu gibi, şimdi de Astinus'un Tarihçe'sinin hatırlanan sözleri ruhunu deş-mişti:

...Aynı anda, Thorbardin cüceleri tarafından tutsak tutulan bir gnome bir zaman yolculuk aletini harekete geçirmişti...Her nasılsa gnome'un aleti Fistantantüus tarafından okunan hassas ve güçlü büyülerini etkilemişti...O kadar büyük bir infilak yaşanmıştı ki Dergoth Bozkırları tamamen harap olmuştu....

Raistlin sinirle yumruklarını sıkı. Gnome'u öldürmek bir işe yaramamıştı! Rezil yaratık ölmeden önce aleti kurcalamıştı. Tarih kendisini tekrarlayacaktı! Kumdaki ayak izleri...

Kapı'ya bakan Raistlin, cellatın dışarı adım attığını gördü. Kendi eliyle kendi kara kukuletasını kaldırdığını gördü; kendi elleriyle, kendi boynuna indirdiği baltanın, inerken parlayan ağızını gördü.

Büyülü alan çılgınlar gibi hareket etmeye başladı. Kapı'yı saran ejderha başları zaferle cıgıllıklar attılar. Crysania'nın yüzünü bir acı ve dehşet spazmı kastı. Kızın gözlerine bakınca, Raistlin, uzaktaki düzleme görmeyen gözlerle bakan annesindeki ifadeyi gördü.

Yuvana dön...

Kapının içinde, dönmekte olan ışıklar adeta çıldırdılar. Denetimden çıkarak dönen ışıklar, güçsüz rahibenin bedeni etrafında, aynı, bulaşıcı hastalığın olduğu köydeki büyülü alevlerin, yükseldiği gibi yükseldiler. Crysania acıyla haykırdı. Teni, denetimden

377

çıkan büyünün güzel ve ölümcül ateşinde büzüşmeye başladı.

Parlaklıkla yarı yarıya körleşen Raistlin'in, dönmekte olan girdaba bakarken gözlerinden yaşlar akıyordu...Derken gördü...Kapı kapanıyordu.

Büyülü asasını yere fırlatan Raistlin, hiddetini acı ve anlaşılmasız bir öfke çılgılığıyla serbest bıraktı. Karşılık olarak Kapıdan şakrak ve alaycı bir kahkaha geldi.

Yuvana dön...

Raistlin'in üzerine bir soğukkanlılık geldi; çaresizliğin soğuk dinginliği. Başaramamıştı. Ama O, onun dizlerine kapandığını görmemeliydi. Eğer ölecekse, kendi büyüsü içinde ölecekti...

Başını kaldırdı. Ayağa kalktı. Büyük güçlerinin tümünü kullanan -yani kadim güçleri, kendine ait güçleri, kendinde olduğunun farkında bile olmadığı güçleri, kendi içinde bir yerlerde, kendinden bile gizlenmiş olan karanlık yerden yükselen güçleri kullanan- Raistlin, kollarını kaldırdı ve bir kez daha haykırdı. Fakat bu kez sesinde sıkıntılı bir çaresizliğin anlaşılmasız çılgılığı yoktu. Bu kez, kelimeleri belirgindi. Bu kez emir sözleri haykırdı: Bu dünyada daha önce hiç söylenmemiş olan emir sözleri.

Bu kez sözler duyulmuş ve anlaşılmıştı.

Düzlem kaldı. Düzlemi o alıkoymuştu! Düzlemi sıkı sıkı tuttuğunu hissetti. Onun emriyle Kapı titredi ve kapanması durdu.

Raistlin derin, titrete bir nefes aldı. Sonra, göz ucuyla, sağında bir yerlerde bir şimşek gördü. Büyülü zaman yolculuğu makinası harekete geçmişti!

Düzlem çılgınlar gibi sıcıyor, kabarıyordu. Aletin büyüsü artıp yayıldıkça, güçlü titreşimleri kalenin taşlarının ötmesine, şarkılar söylemesine neden olmuştu. Harab edici bir dalgayla, bu sesler, Raistlin'in etrafından yükseldi. Ejdarhaların çılgılığı hiddetle cevap verdi. Kayaların yaştan yoksun sesleri ile ejderhaların zamandan yoksun sesleri boğuktu, birlikte aktı ve sonunda ahenksiz, insanın aklını kaçırtan bir kakofoniyle birleşti.

Ses, sağır edici, kulak zarını parçalayıcı bir sestti. İki güçlü büyünün gücü yeri yarı. Raistlin'in ayağının altındaki toprak titredi. Şarkı söyleyen kayalar yarıldı. Ejderhaların metalik başları çatladı...

Kapı parçalanmaya başladı.

Raistlin, dizleri üzerine düştü. Büyülü düzlem elinden kaçıyor, dünyanın kemikleriymişçesine birbirinden ayrılıyordu. Kırılıp,

378

parçalanıyordu ve Raistlin buna sıkı sıkı tutunduğu için onu da parçalamaya başlamıştı.

Başına bir ağrı saplandı. Bedeni şiddetle sarsıldı. İstirapla kıvrandı.

Korkunç bir seçimle karşı karşıyaydı. Bıraksa düşecekti, kendi felaketine doğru düşecekti, en korkunç karanlığın bile ondan daha iyi olduğu bir hiçliğe doğru düşecekti. Ama yine de tutunursa kendi yaymış olduğu ama artık denetleyemediği güçlerce parçalanacağını, bedeninin bölüneceğini biliyordu.

Kasları kemiklerinden sıyrıldı, sinirleri şeritlere ayrıldı, eklemleri koptu.

"Caramon!" diye inledi Raistlin ama Caramon ile Tas yok olmuştu. Gnome'un teki tarafından tamir edilmiş olan büyülü alet çalışmıştı, gerçekten çalışmıştı. Gitmişlerdi. Yardım yoktu.

Raistlin'in yaşamak için birkaç saniyesi, hareket etmek için bir iki anı kalmıştı. Yine de acısı o kadar şiddetliydi ki düşünemiyor-du.

Eklemleri yerleri, yerlerinden çıkıyor, gözleri yuvalarından fırlıyor, kalbi bedenini parçalıyor, beyni kafatasından emilip çekiliyordu.

Kendi çılgınlığını duydu ve bunun ölüm çılgılığı olduğunu anladı. Yine de bütün hayatı boyunca boğuştuğu gibi boğuşmaya devam etti.

Denetimi...yeniden...sağlayacağım...

Kelimeler ağzından, kana bulanmış çıkıyordu...

Denetleyeceğim....

Uzandı ve eli Büyücülük Asası'nı kavradı.

Yapacağım!

Sonra gözleri kör eden, dönen, tokat gibi saklayan birçok renkli ışık dalgaları içinde savrulmaya başladı...

Yuvana dön...Yuvana dön...

